

ENIGMA

HELENA SILENCE

Lena nem tudja, de rendkívüli képességgel rendelkezik: ő egy érző. Ha megérint valamit, zavaros képeket lát, furcsa álmok lepik meg, és megsúgnak múltat, jelent, jövőt. De nem hallgat az ösztöneire, így a szülei meghalnak. Túl lehet élni, ha a szeretteid miattad nincsenek? Lena sosem látott nagybátyjához költözik, miközben fuldoklik a büntudattól. Mélyen magába zárja a fájdalmat, amely fokozatosan felemészti. Megtagadja magától az érintés melegét is, nehogy még több emberbe belelásson, és az örületbe sodródjon, mint néhány őse. Csakhogy jön egy különös fiú. És egy még különösebb nagybáty. Lena ráébred, hogy rokona házában menedékre lel, és arra is, hogy a képessége nem átok, hanem áldás. De mit érez Alex iránt? A fiú folyton felkavarja, hol dühíti, hol vágyakozik utána. Lena nem tud mit kezdeni ezzel a kapcsolattal. Csakhogy történik valami: egy kisfiú sikolya töri meg az erdő csendjét. Lena iszonyúan fél, de elhatározza, soha többé nem hagyja, hogy a szeretteit baj érje. Ha kell, a saját élete árán is megvédi az övéit.

HELENA SILENCE

ENIGMA

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2012

Írta: Helena Silence
Szerkesztette: Varga Beáta
A borítót tervezte: Horváth Évi

Copyright ©Balatoni Ilona, 2012

ISSN 2060-4769
ISBN 978 963 245 463 4

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2012-ben

Cím: 6701 Szeged, Pf. 784

Tel.: (62) 551-132,

Fax: (62) 551-139

E-mail: info@konyvmolykepzo.hu

www.konyvmolykepzo.hu

Felelős kiadó: A. Katona Ildikó

Műszaki szerkesztők: Zsibrita László, Gerencsér Gábor

Korrektorok: Széli Katalin, Korom Pál

Nyomta és kötötte a Kinizsi Nyomda Kft., Debrecen

Felelős vezető: Bördős János ügyvezető igazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

*„Az meglett ember, akinek
szívében nincs se anyja, apja,
ki tudja, hogy az életet
halálra ráadásul kapja
s mint talált tárgyat visszaadja
bármikor – ezért őrzi meg,
ki nem istene és nem papja
se magának, sem senkinek.”*

(József Attila: Eszmélet)

1. Az utazás

HÁTAMAT SZOROSAN A FALNAK VETVE HÁLLTAM a repülőtér mosdójában. Egyedül voltam, mégis úgy tűnt, mintha százan szívják el előlem a levegőt. Fájt a mellkasom, mintha mázsás súlyok nyomtak volna a föld felé. A félelem hatalmas hullámként borított be. Megbénított.

A folytatásban mindig ugyanaz volt. Lélegzetelállító fejfájás, mely szinte satuba fogta az agyamat. Az egyik pillanatban melegség öntött el, aztán már rázott a hideg. Képtelen voltam nyelni, vagy rendesen levegőt venni. Tíz perc alatt teljesen elvesztettem az irányítást a saját testem felett. Remegett a lábam, ezért inkább leereszkedtem a földre. Próbáltam olyan picire összehúzni magam, amennyire csak tudtam, mert veszélyt éreztem minden irányból. Szédültem a légszomjtól, elkezdtem kapkodni a levegőt. Nem lett jobb.

Szükségem volt a gyógyszeremre, hogy összeszedhessem magam, mielőtt Nora keresni kezdene. Ha így találna rám, az csak rontana a helyzeten. Kapkodva széthúztam a táskám cipzárját, és elkezdtem keresni a sárga gyógyszeres dobozt. Feltúrtam az egészet, de nem találtam meg. Nem, nem szólhatok Nórának! Legyen bármilyen megértő és kedves, feltűnne neki az állapotom, és rákérdezne, hogy miért történt. Hogyan mondhatnám el, hogy pánikrohamot váltott ki, mert megérintette az arcomat! Egy szempillantás alatt újra a kórházban találnám magam.

Valamit ki kell találnom, de sürgősen. Az arcom úszott a hideg verejtékben, és a látásom is egyre homályosabbá vált. Mintha minden lelassult volna. Tudtam, hogy másodperceim vannak, mielőtt a rettegés felülírja minden gondolatomat.

A kétlépésnyire lévő mosdókra néztem. Térdre vergődtem, és odakúsztam a legközelebbihez. Iszonyúan szédültem. Belekapaszkodtam a szélébe, felhúztam magam, és remegő

kézzelem megnyitottam a csapot. Először az ujjaimat tartottam a jéghideg vízszugár alá, aztán lehajtottam a fejem, nagyjából elkotortam a hajam az útból és hagytam, hogy a hideg víz a tarkómra csorogjon.

A látásom pár – évszázadnak tűnő – másodperc múlva kitisztult, és a félelem is alábbhagyott valamennyire, bár a fejem még mindig szét akart robbanni. Nyertem egy kis haladékokat, amíg megszerzem a gyógyszert. Elzártam a vizet, és a tenyeremmel nagyjából lesöpörtem a nedvességet a tarkómról. Beletöröltem a vizes kezemet a farmeromba. Valamit éreztem a jobb zsebemben, ezért beletúrtam. Egész idő alatt nálam voltak a pirulák...

– Egy roncs vagy, Lena – suttogtam rekedten magamnak. Két szemet kiráztam a henger alakú dobozból, és gyorsan lenyeltem. A percek teltek, és a mesterséges nyugalom lassan szétáradt a testemben. Lesimítottam összeborzolódtott hajamat, és belepillantottam a tükörbe. Úgy néztem ki, mint egy mosogatórongy. Ami azt illeti, úgy is éreztem magam.

A múlt héten vasárnap telefonhívás jött. Aznap végig éreztem, hogy valami végzetes készülődik. Órákon át szorongva járkáltam az üres házban, és vártam, hogy megtörténjen.

Amikor meghallottam az éles csörgést, szinte megkönnyebbültem. Rohantam a nappaliban lévő telefonhoz, pedig akkor már tudtam, hogy nagy baj van. Apa cégének alelnöke hívott. Hosszú másodpercekig zavartan köhécselt, aztán elmondta: *Sajnálom, de a szüleid gépén egy órával a felszállás után robbanás történt... A Csendes-óceán északi részén jártak. Elvesztettük a kapcsolatot a pilótákkal... Azonnal kiküldtek egy mentőcsapatot, de... már késő volt.*

A hívás utáni események mind kiestek. Arra tértem magamhoz, hogy mozdulatlanul fekszem anyuék ágyában, és a fejemben végeláthatatlanul pörögnek a képek a balesetről.

Hinni akartam, hogy csupán álmodom. Hogy a szemem előtt gyorsan pörgő képeket a túlságosan élénk fantáziám okozza. De valahol mélyen tudtam, hogy amit látok, az megtörtént. Csupán annyit kellett tennem, hogy megérintem a takarót, és beszívom a párnán levő finom parfümilletot. Az anyám odavolt egy Chanel parfümért, minden táskájában

tartott egy kis fiolával; zöld tea és levendula illata lengte körül állandóan. Azt mondogatta, most, hogy kezdünk feltörni, megérdemel több parfümöt, egy kis luxust... rávette apát, hogy magángépet béreljenek az első nagyobb üzleti útjukra.

Az ismerős illat és a melegség, melyet halványan megőrzött a takarójuk, segített a fejemben ugyanazt átélni, amit ők. Újra és újra levetítettem a robbanás pillanatát, mert biztosan kellett tudnom, hogy nincs remény. Az apám megnyugtató hangja a szobában is a fülemben csengett: „*Abba kell hagynod, Lena.*”

Ám képtelen voltam leállni. Arra számítottam, hogy felfedezek egy roncsdarabot, egy mentőmellényt, bármit a víz felszínén, amibe kapaszkodhattak, de egyszerűen semmi sem volt ott. A baleseti jelentés szerint három órával a becsapódás után a víz felszíne már tükörsimává szelídült.

Azokban a napokban egész másként gyászoltam, mint a normális emberek. Képtelen voltam sírni, inkább tépelődtem. Mit tettem! Megakadályozhattam volna a halálukat! Láttam előre, hogy mi fog történni! Láttam, mert *érzőnek* születtem. Egyetlen érintés elég lett volna, és ők nem halnak meg.

Sípoló dallam vágta ketté az eddigi csendet. Összerezentem, és megmozgattam az elmervedett nyakizmaimat. A mosdó ajtaja fölé hangszórót szereltek; egy behízelt női hang értesített minden kedves utast, hogy a Los Angelesbe tartó gépre megkezdheti a beszállást.

Victor nagybátyámról a temetés után hallottam először. Tudtam, hogy létezik, mert egyszer hallottam a szüleimet róla vitatkozni, de még sosem találkoztunk. Az apám ügyvédje kijelentette, hogy mivel ő az egyetlen élő rokonom, nála kell élnem. Így, egyszerűen. Az apám öccse és nagyon gazdag. Összesen ennyit sikerült megtudnom róla.

Pár másodperc múlva valaki halkán kopogott a mosdó ajtaján. Újra belenéztem a tükörbe. Elfintorodtam a beesett szemem és a nyirkos hajam láttán, aztán megvontam a vállam, és kinyitottam az ajtót.

– Jól vagy, Lenácska? – Nora aggódva toporgott az ajtó előtt, és az arcomat fürkészte.

– Persze, Nora. – Az arcomra kényszerítettem egy mosolyféléjét. – Csak kellett egy kis egyedüllét, hogy összeszedjem magam.

– Rendben – bólintott megértően, aztán a háta mögé mutatott. A csomagjaink mellett egy férfi állt, az ingére a repülőtér emblémáját varrták. – Megérkezett a géped, csillagom. Lassan búcsúznunk kell.

Visszakísért a bőröndökhöz. Döbbenet láttam, hogy könnyes a szeme. Aggódtam, hogy megint elragadják az érzelmek, mint korábban a váróban, amikor vizsgálatásul megérintette az arcomat.

Azonban összeszedte magát, és megtörölte a szemét. Kicsi korom óta ismertem. Ő volt a legodaadóbb bejárónő és pótnagymama a világon.

– Velem minden rendben lesz, Nora – nyugtattam meg gyorsan. – Nem kell aggódnod! Végre nyugdíjba vonulhatsz. A lányod biztos örül, hogy hozzájuk költözöl, és többet lehetsz az unokáiddal is – soroltam biztató hangon.

Mindvégig bólogatott, aztán amikor befejeztem, közelebb lépett. Úgy tűnt, mintha ügyelne rá, hogy ne érjen hozzám.

– Sajnálom, ha miattam lettél rosszul – intett a mosdó felé. – Valami megváltozott benned, Lenácska, és nagyon remélem, hogy meg tudsz birkózni vele! Tudnod kell, hogy nagyon szerettem a szüleidet, és téged is. Sosem felejtelek el titeket. Néha adj hírt magadról, rendben? És ha tudsz, egyszer látogass meg! Amikor már kevésbé lesz fájdalmas ide visszajönni.

Csókot lehelt az ujjaira, aztán pár centire az arcomtól végigsimította velük a levegőt. Majd megfordult, és sietős léptekkel a kijárat felé vette az irányt. Utána akartam szólni, mert lelkiismeret-furdalásom volt, hogy nem búcsúztam el tőle rendesen, de egy pillanat alatt eltűnt a tömegben.

– A kisasszony Lena Wall? – kérdezte a csomagok mellett toporgó egyenruhás férfi.

– Igen, én vagyok – válaszoltam rekedten felé fordulva.

– Értesítettek a kisasszony érkezéséről. A nagybátyja elküldte önért a magángépét, azzal fog utazni.

– Oh... rendben – lepődtem meg. Magángép... tényleg nagyon gazdag lehet. – Akkor merre?

– Mutatom az utat! – Időközben felpakolta a csomagokat egy kézikocsira, és végig előttem haladva tolni kezdte.

Egy oldalfolyosóra vezetett, amin át egy elszigetelt, kisebb területre jutottunk. A leszállópályán álló kisrepülőgép fekete volt és csillogó. Ordított róla a luxus.

Ahogy közelebb mentünk, és odaértünk a géphez, megtorpantam. Teljesen lefagytam. Az zakatolt a fejemben, hogy le fogok zuhanni. Az agyammal felfogtam, hogy butaság, de a rettegés nem múlt el.

– Kisasszony? – nézett rám türelmetlenül az utaskísérő, és tüntetően az órájára pillantott.

Nagy levegőt vettem, próbáltam figyelmen kívül hagyni a szorító érzést a gyomromban, és felléptem a leeresztett lépcsőre.

A gép belső része nem okozott meglepetést. Az uralkodó szín az ezüst és a fekete volt, ami először extravagánsnak tűnt, de aztán hamar megszoktam a látványt. A hatalmas, fekete bőrülésekből hat-hat állt mindkét oldalon; álomszerűen kényelmesnek tündek. Már alig bírtam tartani magam, a fejem megint lüktetni kezdett. Elfáradtam. Minél hamarabb le akartam rogyini az egyik széles ülésre.

– Ha bármit óhajt, kérem, nyomja meg ezt a gombot! – mutatott a falon lévő nagy ezüstgomb felé. – A pilóta pár percen belül megkezdi a felszállást.

– Köszönöm, megleszek – mondtam, de éreztem, hogy a hangom nem sikerült olyan magabiztosra, mint terveztem.

– Akkor kellemes utat, kisasszony!

– Köszönöm! – biccentettem felé halvány mosollyal. Ezután kilépett a gép ajtaján. Végre teljesen egyedül maradtam. Letelepedtem az egyik hátsó, ablak melletti ülésre, behunytam a szemem, és megpróbáltam pihenni.

2. Egy új barát

ARRÁ RIADTAM FEL, HOGY RECSEG EGY HANGSZÓRÓ. A gép elejéből jött a hang. Valaki öblösen felkacagott, aztán egy idősebb férfi jelent meg a pilótafülke ajtajában. Amikor látta, hogy nyitva a szemem, elmosolyodott, és hátraballagott hozzám.

– Biztos te vagy Lena, Victor sosem látott unokahúga! Már kinéztem egyszer, de csukva volt a szemed, gondolom, elszunyókáltál. A nevem Oscar, és én leszek a pilótád.

Széles mosollyal kézfogásra nyújtotta a kezét. Ettől a pillanattól féltem. Felálltam, lehúzkodtam a pólóm hosszú ujját, hogy minél jobban takarja a tenyerem, és belecsúsztattam a kezem az övébe. Csak az ujjbegyem ért a bőréhez, mégis olyan volt, mint egy erős ütés. Az átáramló információhalmaz alaposan fejbe kólintott; az agyam lassú lüktetésbe kezdett. Ki kell találnom valamit, hogy elkerüljem a további érintéseket!

– Nagyon örülök – biccentettem. Gyorsan elhúztam a kezem, és megpróbáltam kizárni az előbb látott képeket. Oscar tegnap múlt ötvenéves; a lóversenypályán töltötte a nagy napot, és meglepően hosszú nyerősorozatot produkált. Inkább a külsejére koncentráltam. Rövidre vágott, teljesen ősz haja volt, bozontos körszakálla és világoskék szeme. Kopott farmert és piros-fekete kockás inget viselt.

– Körülbelül négyórás utunk lesz. Victor pár perce hívott. Már hazaért, és nagyon vár téged. Mérget vehetsz rá, hogy fantasztikus nyarad lesz. Colorado gyönyörű ebben az évszakban, a birtok pedig a vidék legszebb részén terül el. De majd te is meglátod. Pár perc múlva indulunk, csak még várunk valakit. Lesz egy útitársad, remélem, nem bánod!

– Kicsoda? – köszörültem meg a torkom, és a gép elejénél lévő ajtó felé kaptam a tekintetem. Már kezdtem beleélni

magam, hogy a repülőút alatt lesz időm nyugodtan felkészülni a nagybátyámmal való találkozásra.

– A kis Zoe Tree. Odaát Coloradóban a ti családok birtoka és az övék egymás mellett van. Egyszóval szomszédok lesztek a nyárra. Körülbelül egyidősek vagytok, biztosan lesz majd közös témátok is. Ő mesélhet egy-két dolgot az ottani életről és Victor bácsikádról. Jól tudom, hogy még sosem találkoztál a nagybátyáddal?

– Nem, mi... még nem volt alkalmunk.

– Semmi gond, kislány, lesz időd megismerni. Victor rendes ember, jól meglesztek. De tudnám, hol késik az a lány! Már itt kellene lennie – nézett az órájára.

Kopogó léptek zaja hangzott fel a lépcsőn. A következő pillanatban egy száguldó energiabomba viharzott be. Leszórt vagy egy tucat papírszatyrot az első ülésre, aztán nevetve az elé siető Oscar nyakába ugrott. Térdig érő csizmát, passzos fekete nadrágot és cseresznyepiros inget viselt. Messziről sütött róla, hogy kényelmesen érzi magát a bőrében.

– Hapsikám, de örülök, hogy látlak! – A hangja mély volt, és csak úgy rezgett benne az öröm. – Ezek a New York-iak már kezdtek kiborítani. Menjek végig az X folyósón, amíg meg nem látom az Y leágazást, arra forduljak rá, és akkor el is jutok a Z kapuhoz, de nehogy arra a másikra forduljak, mert az elvisz egészen Alaszkáig! Komolyan mondom, egyik sem volt képes elmagyarázni rendesen, hogy jutok ide! – panaszkodott. Minden szavából áradt az izgalom. Olyan hevesen beszélt, mintha csak az év sztoriját mesélné.

– Hej, Zoe baba, hiányzott már az a hatalmas szád! – kacagott fel újra Oscar. – Mutasd magad, egészen illedelmes hölgy lett belőled! Biztos megtanítottak abban a puccos iskolában elegánsan teázni, meg női nyeregben, összezárt lábakkal lovagolni. Talán már azt is elfelejtetted, hogy füttyülnek a cowboyok, pedig majd kiköptem a tudómet, mire megtanítottam neked! – Megfogta a lány mindkét vállát, úgy csodálta; a szemében büszkeség tükröződött.

– Nagyon tévedsz, vén csont! – vágott vissza a lány, és hátrébb lépett. A szájába vette a hüvelyk- és a mutatóujját, beszívta a levegőt, majd olyan éles és hangos füttyentett, hogy az egész repülő visszhangzott belé. Egyre jobban fájt a

fejmem, de eszemben sem volt felhívni magamra a figyelmet. Zoe Tree gondtalan és nagyon közvetlen embernek látszott. Elhatároztam, hogy a repülőút alatt megpróbálok a lehető legtávolabb maradni tőle.

– Ej, kislány – kacagott fel Oscar –, ha az anyád rájön, hogy ugyanazt a pimasz kis dugót kapja vissza, akit egy évvel ezelőtt elengedett a magániskolába, csalódott lesz.

– Jaj, Oscar... már annyira hiányoznak! Szeretnék minél előbb otthon lenni! Mikor indulunk?

– Egy percen belül kérem is a felszállási engedélyt, ha méltóztat sz végre leülni! Addig is ismerkedj meg Lenával, ott ül hátul! Ő Victor unokahúga, és a birtokon tölti a nyarat.

– A Mindenhatónak van unokahúga? – kacagott fel Zoe, aztán észbe kapott.

Oscar elnéző mosollyal visszaballagott a pilótafülkébe.

– Sajnálom, ez nem volt szép tőlem. – A lány közelebb jött hozzám. – Ugye, nem bántottalak meg?

– Nem, dehogy – ráztam meg a fejemet, aztán elfordultam. Reméltem, ha nem veszek róla tudomást, akkor leül valahová előre. Megbántam, hogy nem hoztam magammal olvasnivalót, még egy pletykalappal is beértem volna, csak ne kelljen beszélgetnem. A gép motorjai egyszerre dübörögtek fel, és a szívem a torkomba ugrott.

– Zoe Tree vagyok egyébként. Furcsa, hogy még sosem hallottam rólad.

Mosolygott, de szerencsére nem nyújtott kezét. Elkeseredetten néztem, ahogy lehuppan a velem szembeni ülésre, becsatolja az övet, és kíváncsian méregetni kezd. Kényelmetlenül éreztem magam a kutató pillantástól, és fészkelődni kezdtem.

– Lena – nyeltem egy nagyot. Próbáltam nem gondolni rá, hogy egy percen belül felszállunk.

– Igen, mondta Oscar, hogy ez a neved – jegyezte meg nevetve.

A gép elkezdett gurulni a kifutópályán. Egyre jobban féltem. Teljesen elfeledkeztem Zoéről. Belekapaszkodtam az ülés karfájába, szorosan behunytam a szemem, és próbáltam figyelmen kívül hagyni a lüktetést a fejemben. A fájdalom keselyűként marcangolta az agyamat. Kicsordult egy

könnycsepp a szememből, de gyorsan letöröltem. A zsebemben lévő doboz után tapogatóztam.

Pánikbetegségre és a kezdődő depresszióra írták fel, de a fájdalommal is mindig elbánt. Megfordult a fejemben, hogy túl sokat szedek belőle, de kettő sosem segített. Kipattintottam a doboz tetejét, kivettem két újabb szemet, majd gondosan visszazártam.

– Ezzel könnyebb lesz. – Zoe egy kisebb palack vizet nyújtott felém. – Félsz a repüléstől, igaz? Elsápadtál.

Lenyeltem a gyógyszert, miközben kortyoltam az üvegből. A gép zökkent egy nagyot. Az ujjaim merevek voltak a kapaszkodástól, ezért történhetett meg, hogy kicsúszott a kezemből a doboz, és hátrafelé kezdett gurulni.

– Várj, felveszem! – Zoe egy másodperc alatt kikapcsolta az övét, és a karfákba kapaszkodva a gyógyszerem után mászott. Szólni akartam neki, hogy üljön vissza, mert a gép emelkedni kezdett, de a rémület elvette a hangom. Megint becsuktam a szemem, és úgy kapaszkodtam az ülésbe, mintha az életem múlna rajta. Abban a pillanatban, úgy is tűnt. Két perc telhetett el, mire egyenesbe jöttünk. Kinyitottam a szemem. Zoe újra velem szemben ült, és megfejthetetlen arckifejezéssel méregetett. A doboz a piruláimmal ott volt a közöttünk lévő felhajtható kisasztalon.

– Köszönöm! – mondtam megkönnyebbülten. Nagyot sóhajtott, és halvány mosoly jelent meg az arcán.

– Semmiség, nyuszifül, látszott, hogy szükséged van egy kis gondoskodásra – jegyezte meg hirtelen jött vidámsággal. – Mindig rosszul vagy a repüléstől?

– Általában nem... ennyire. – Megmasszíroztam a halántékomat. Melegem volt, de egy fokkal jobban éreztem magam.

– Bocs, hogy az előbb leszóltam a New York-iakat. Gondolom, te is idevalósi vagy. Nem rossz hely ez – magyarázta folyamatosan –, csak a sulim volt egy börtön. Egyenruha, kimenő nélkül sehová, beképzelt szoláriummacák minden sarokban, akik azt lesik, mikor hibázol, hogy aztán egy szépen kitalált ocsmány pletykával társadalmilag kinyírjanak. Komolyan mondom, az anyámnak az volt élete legrosszabb döntése, hogy ideküldött. De szerencsére soha

többé New York. Neked is vannak hasonlóan szép iskolai emlékeid? Mint tősgyökeres New York-inak? – fintorodott el.

Hátradőlve, kíváncsian várta a válaszom. Közben egyre magasabbra emelkedtünk. Kifújtam az eddig visszafojtott levegőt. Rájöttem, hogy csúnya dolog lenne figyelmen kívül hagyni a kérdéseit. Nem akartam rögtön rosszul indítani.

– Igazából, nincs sok mesélnivalóm. Én is magániskolába jártam, de szerettem. Idén érettségiztem, a nyarat pedig a nagybátyámnál töltöttem – mondtam fel a betanult szöveget.

– Most először jársz nála, ugye? – kezdődött meg a faggatózás, amitől tartottam.

– Igen – válaszoltam röviden.

– De gondolom, már ismered! – bólogatott.

– Még sosem találkoztunk.

– Hogyan? Egy ismeretlen nagybácsi? Csak nem valami rejtélyes családi viszály áll a háttérben? A te feladatod megtörni a jeget? Lazák a szüleid, hogy elengedtek egyedül egy ismeretlen városba, egy ismeretlen rokonhoz. Amikor én először ideutaztam, az egész család velem volt, hogy ha rosszak lennének a körülmények, kimenekítsenek. De a te szüleid akkor ezt másként fogják fel. Ők hogyhogy nem jöttek veled?

– Ők... Sok a munkájuk – nyögtem ki. Egyre nagyobb kínban voltam a hazugságok miatt, és tudtam, hogy nem úszom meg ennyivel. Zoe olyan embernek látszott, aki nem hátrál. Hogy védjem magam, támadó taktikát alkalmaztam.

– Te biztos sokat tudsz a nagybátyámról. Miért nevezted Mindenhatónak? Mesélsz egy kicsit róla?

– Persze hogy mesélek! Úgy látom, tényleg rád fér az információ – bólogatott sajnálkozva. – Victor Wallt a környéken mindenki Mindenhatónak nevezi. Ő is tud róla, szerintem még hízeleg is neki.

– Te is arrafelé laksz, ugye?

– Szinte ugyanott. A családjaink birtoka szomszédos egymással. De a kapcsolat nálunk sem felhőtlen. Az anyám már jó ideje haragszik a bácsikádra, de nem tudom, miért – ráncolta össze a homlokát –, mert a Mindenható voltaképpen egész jó fej. Jut eszembe, maradhatna ez az utazás kettőnk között? Anya dühös lenne, ha meghallaná, hogy Victor

gépével utaztam. Mindig azt mondja, hogy inkább ne legyünk neki lekötve. Szóval megtennéd, hogy hallgatsz róla?

– Nem hinném, hogy szóba kerülne, de hallgatok. – Valami nyugtalanított, ezért inkább rákérdeztem. – Honnan tudad, hogy én ma utazom? Csak a gép miatt kérdezem, mert...

– Ja, hogy az! Oscar szólt róla. Felhívott reggel, mert tudta, hogy én is ma jövök haza. A déli géppel mentem volna, de átszállással kétszer olyan hosszú az út. Oscar a nagybátyádnál dolgozik, afféle mindenes sofőr – magyarázta. – Hét éve ismertem meg, amikor a bátyámat tanította vezetni. Én is elkísértem az órákra, de csak idegesítettem mindkettejüket, ezért állandóan elküldtek a fenébe. Nem hagytam magam, és mire a bátyám belejött a vezetésbe, Oscarral összehaverkodtunk. Azóta néha felhív. Azt mondja, azért, hogy ne felejtsem el az otthoni beszédet, pedig tudom, hogy hiányzom neki. De épp Victorról beszéltem, bocs, hajlamos vagyok a csapongásra! Szóval említettem, hogy a földjeink szomszédosak. Nos, olyannyira azok, hogy csak egyetlen természetes határvonal, egy folyó választja el a két birtokot. Mivel a folyó szinte nyílegyenes és jórészt a hivatalos határvonalon folyik, na meg egyik család sem használja a víz melletti területeket, ezért nincs kerítés. Egy hatalmas egységet alkot a két földterület. Mindkét birtok az egyik jellegzetes közép-coloradói völgyben fekszik. Még nem láttad, úgyhogy felvázolom. – Kikapcsolta az övét, előrébb csúszott, és heves magyarázatba kezdett. Szőkésbarna, hullámos haja csak úgy repkedett a feje körül, ahogy az egész testét belevonta a beszédbe.

– Úgy kell elképzelni, hogy akárhová mész, minimum két oldalról hóval borított hegyek vesznek körül, de a völgyben kifejezetten meleg van ebben az évszakban. Rengeteg a kisebb-nagyobb tó is arrafelé. Majd a saját szemeddel is látni fogod. Az erdő körülöleli az egész völgyet. Ha ősz közepén leszáll a köd, olyan, mintha sűrű pókháló fonná be a fákat. Félelmetes, ugyanakkor fantasztikus látvány. A levegő olyan tiszta, hogy ha beszívod, esküszöm, érzed, ahogy tisztul a tüdőd. Nem sokan élnek arrafelé, de a környék kárpótol mindenért. Ráadásul, ha valami egyéb szórakozásra vágysz,

Colorado Springs röpke egyórás autóútra van tőlünk. A nagybátyád földje valamivel nagyobb, mint a miénk, de már nem sokáig, mert az anyám rosszul viseli, ha valamiben megelőzi őt a Mindenható. Egy ideje elkezdte felvásárolni a völgyön túli földeket, bár isten tudja, mit lehet azokkal kezdeni. Csupa erdő az egész. Talán legelőt akar belőle csinálni! – gondolkozott el.

– Ezzel foglalkoztok? Állattenyésztéssel? – ugrottam rá a témára.

Bármit, csak ne térjünk vissza a szülőkhöz.

– Lótenyésztéssel, telivéreket nevelünk. Ahogy a nagybátyád is. Nem sokat értek hozzá, az anyám és a bátyám ellenezte, hogy én is ott dolgozzak. Bentlakásos iskolába küldtek, hogy sokra vigyem – fintorgott. – Mindig azt hallottam a bátyámtól, hogy legyek orvos vagy ügyvéd, mert ez neki nem adatott meg. Tudod, ő korán elkezdett dolgozni a lovakkal, és nem volt lehetősége folytatni az orvosit.

– És az apád? Ő is lovakkal foglalkozik? – Az volt a taktikám, hogy elárasztom kérdésekkel, és akkor nem lesz ideje felőlem érdeklődni. De valamibe beletenyereztem, mert elborult az arca, és a szeme sem nevetett már.

– Még kiskoromban meghalt. Lovasbaleset – mosolyodott el halványan.

– Sajnálom. Én...

Most mit mondjak? Hogy egy cipőben járunk? Szemétnek éreztem magam, mert amíg ő mesélt a halott apjáról, én hazudtam neki a szüleimről.

– Régen volt már – vont a vállát. – Alig emlékszem rá. – Leszedett egy láthatatlan pihét a térdéről. Észrevettem, hogy könny gyűlik a szeme sarkába, de pislogott párat, és már nyoma sem volt. – Bocs, néha kijön belőlem.

– Érthető, ha szomorú vagy. Mindenki az lenne a helyedben. – Átöleltem magamat, és a hónom alá dugtam a kezemet.

– Inkább mesélek még, hogy ne legyen olyan ismeretlen neked a terep, mire odaérünk, jó?

Meg sem várva a választ, lelkesen folytatta. Beszéd közben állandóan hátrasimította a haját, ami ugyanúgy

visszahullott az arcába. Kezdttem irigyelni a belőle áradó magabiztosságot.

– A bácsikád miatt felesleges aggódnod! Ő tényleg rendes ember. Ritkán láttam, amíg otthon laktam, mert anya régen utálta, ha átmentünk a birtokára, de amikor találkoztunk, akkor mindig kedves volt. Olyan negyven körüli lehet, és nagyon jól néz ki a korához képest. Izmos meg minden, és egyáltalán nem olyan, mint a többi felnőtt. Rengeteget dolgozik a lovakkal, az övéi a legszebbek a kontinensen. Meg a mieink.

– Egyedül él?

– Igen. Persze Ethel még vele lakik; ő a házvezetőnő, majd te is megismered, nagyon kedves asszony. Olyan mindenki nagymamája típus. Állandóan becézget, és panaszkodik, hogy keveset eszel a főztjéből. Eszméletlenül jól süt!

– Hú, de sokat tudsz! – Kezdttem örülni, hogy potyázásra adta a fejét. – Nagy segítség vagy!

– Köszönöm! – Büszkén kihúzta magát. – Anya szerint, ha bekerülök egy vadidegen társaságba, fél óra alatt mindenki barátom lesz. Kiskoromban sokáig azt hitték, hogy hiperaktív vagyok. Egyébként, ha már berendezkedtél a nagybátyádnál, esetleg néha átugorhatnál hozzánk. Nem akarok rád akaszkodni, de az összes ismerősömet egy éve láttam utoljára. Félek, hogy már megváltoztak a dolgok. Igaz, én sem vagyok ugyanaz. A bátyám az egyetlen, akivel bármiről tudok beszélgetni, de ő férfiből van, és pár dologra csak rázza a fejét, hogy ne zaklassam ilyen nőcis dolgokkal. Ráadásul mióta átvette a birtokot, egyfolytában dolgozik. Szóval néha lóghatnánk együtt a nyáron, ha neked sincs ellenedre.

– Az jó lenne! – mosolyogtam.

Egyre jobban felengedtem a kedvességétől. Egy órája folyamatosan beszélt, vidám dolgokat mesélt a környékről és a nagybátyámról. Bizakodni kezdtem, hogy talán elviselhető lesz az ottani élet.

Kockázatos barátkozni, sőt, mindenfajta emberi kapcsolat kockázatos a képességem erősödése miatt, de meg kell próbálnom. Kell valaki, akivel néha szót válthatok. Ha teljesen magamba zárkózom, annak újra kórházi kezelés lesz a vége.

– Jó lenne néha együtt lógni – tettem hozzá magabiztosabban.

– Akkor ezt megbeszéltük, nyuszifül! Annyira örülök! Duplán megérte, hogy felkéredzkedtem Victor gépére. Már alig várom, hogy hazaérjünk! Egy csomó olyan hely van Colorado Springsben, ahová érdemes elnézni. Feltétlenül látnod kell!

És csak mondta és mondta. A hangja elszongított, már nem is arra figyeltem, hogy milyen programokat szervez hetekre előre, hanem arra, hogy milyen jó érzés, hogy valaki újra normális emberként kezel. Valahogy megnyugtatott, ettől biztosabbnak éreztem a talajt a lábam alatt.

A következő egy órában mesélt az iskolájáról, ahol teljesen felesleges tárgyakat akartak a fejébe verni. Nem szeretett magolni, inkább divattervező akart lenni. Azt mondta, életcéljának tekinti, hogy minden embert úgy öltöztessen fel, hogy az illető életében először kényelmesen érezze magát a bőrében.

– Tudod, nyuszkó, az emberek alapvetően tele vannak komplexusokkal, de ha az, amit viselnek, mondhatni tökéletes nekik, máris eggyel kevesebb dolog miatt kell aggódniuk. Ilyen egyszerű az egész!

A New Yorkban töltött évek alatt csak nyaranta járt haza, mert szabadidejében a SoHo negyedben egy tervező boltjában gyakornokoskodott. Mesélt arról, hogy a régi barátaitól már elszakadt, udvariassá vált a kapcsolatuk. Ellágyult az arca, amikor a bátyjáról beszélt, látszott, hogy nagyon közel állnak egymáshoz. Aztán az anyjára terelődött a szó.

– Ő csodálatos! – Hátravetette a haját, és elmosolyodott. – Nem is kívánhatnék jobb anyát magamnak, persze leszámítva azt az apróságot, hogy magániskolába küldött. Egy időben azt hittük, hogy elveszítjük, de rendbe jött.

– Elveszítitek? Miért... – Késő volt, már kimondtam. Világos, hogy Zoe anyja a férje halála miatt volt kikészülve. Már rég túlléptünk a témán, erre én megint felhoztam.

– Úgy elkomolyodtál, nyuszkó. – Zoe fürkésző szemekkel méregetett. – Az anyám depressziós volt, de sikerült kilábalnia belőle. Egy hatásos gyógyszernek és a

támogatásunknak köszönhetően. A gyógyszerének fura neve volt, sokáig nem is tudtam megjegyezni, és amikor abba hagyta, igyekeztem végleg elfelejteni a nevét. De egy órával ezelőtt újra láttam – nézett a zsebemre. – Azon a dobozon, amit elejtettél.

Már egyáltalán nem mosolygott.

A felismerés, hogy Zoe az út eleje óta tudja, hogy elhallgatok valamit, úgy ért, mintha frontálisan ütköztem volna egy vasfallal. A szívem erősebben és gyorsabban kezdett verni, a gyomrom megint a torkomba ugrott.

– Zoe, én... – nyögtem fel.

– Figyelj, nyuszkó! Úgy érzem, közelebb kerültünk az út alatt, elmeséltem neked majdnem az egész életemet. Akár barátok is lehetnénk idővel. Szeretnék még jobban megismerni, de ehhez az kell, hogy ne hazudj nekem. Ha problémáid vannak, nekem elmondhatod, nagyon megértő tudok lenni. Elvégre New Yorkból jöttél, az égre! Ott minden második ember terápián gyógyíttatja a sérült lelkét. Bevallom, meglepődtem, amikor felismertem a gyógyszeredet. Anya rövid ideig szedte, mert az orvosa szerint nagyon erős szer. Te meg úgy eszed, mintha Tic Tac lenne! Szóval, elmondod, mi a helyzet? Depressziós vagy? Leszokóban lévő drogfüggő? Esetleg neked is meghalt valakid?

A harmadiknál összerezzenem, mire Zoe a szájához kapta a kezét. Apró nyikkanás tört elő az ujjai közül.

Ez volt a pillanat. Addig kellett elmondanom neki, amíg még képes vagyok rá.

– Egy héttel ezelőtt a szüleim Japánból akartak hazautazni egy ugyanilyen magángépen. Egy órával a felszállás után a motorok felrobbantak, és a gép belezuhant a Csendes-óceánba. Mindketten meghaltak. A nagybátyám maradt az egyetlen rokonom. Az apám azt akarta, hogy huszonegy éves koromig maradjak nála.

Gyorsan beszéltem, hogy ne legyen ideje közbevágni. Amikor végeztem, megköszörültem a torkomat, és elmélyülten tanulmányozni kezdtem az ülések közötti szőnyeg mintáit. Megpróbáltam távolabbról szemlélni a helyzetemet, az segített, hogy ne boruljak ki újra. Amikor

Zoe nem reagált, óvatosan felnéztem. Elfehéredve, merev testtartással ült a helyén, és rám meredt.

– Olyan hülye vagyok! – A szemében gyülekezni kezdtek a könnycseppek. Sürgősen tennem kellett valamit. – Annyira sajnálom, Lena! El sem tudom képzelni, mit érezhetsz most. Illetve részben el tudom, de amikor az én apám meghalt, még kicsi voltam, és az anyámra meg a bátyámra mindig számíthattam. Mekkora ökör vagyok! És én még drogfüggőségre célozgattam!

– Ne izgasd magad! Nem tudhattad – siettem megnyugtadni. – Ez az egész az én hibám is, mert hazudtam rólok. Én... egyszerűen nehéz elviselni a sajnálatot az emberek szemében. Mióta megtörtént a baleset, úgy kezelnek, mint egy örültet, akinek csak pihennie kell, és rendbe jön az élete. A gyógyszert pánikrohamokra kaptam. Szükségem van rá, ha... bajba kerülök.

– Ne is mondj többet, nyuszkó, szükségtelen! Abbahagytam a kérdezősködést! – mondta még mindig megtörten.

– Most meg te komolyodtál el – sóhajtottam fel. Az őszinteség tényleg segített. – Zoe? Kérdeznem kell valami nagyon-nagyon fontosat!

– Kérdezhetsz bármit! – buzgólkodott. Előrecsúszott az ülésen, és feszült, büntudatos tekintettel figyelt.

– Kérsz az antidepresszánsomból? Mert büntudatra kifejezetten használ! Bár az íze nem hasonlít a Tic Tachoz – mondtam komoly képpel.

Először csak a szája széle remegett meg, aztán hirtelen kibuggyant belőle a kacagás. Öröm volt hallgatni a boldog hangot, amely egyre terjed a helyiségben, és lassan betöltötte a legapróbb zugot is. Éreztem, hogy a levegő megtelik energiával. A fejfájásom elmúlt, és a kedvem is jobb lett valamennyivel. Elmosolyodtam, és vártam, hogy elhaljon a nevetés.

– Örülök, hogy elmondtam, így nekem is könnyebb. De arra kérlek, ne szólj róla senkinek, jó? Titok a nyilvánosság előtt. Apám cége egy fontos üzletet bonyolít, ez a hír pedig lehet, hogy meghiúsítaná. A következő hónapban jelentik be

a dolgot. Addig, ha valaki érdeklődik, egyszerűen csak mondd azt, hogy nyaralni jöttem a nagybátyámhoz.

– Ez természetes. Megígérem, hogy titokban tartom!

– Köszönöm! Akkor most inkább beszéljünk másról, jó? – nyeltem nagyot.

– Persze, bocs, beszéljünk! Most, hogy felhoztam a témát, biztos megint szörnyen érzed magad.

– Majd jobb lesz. Idővel. És persze rendszeres gyógyszerellátással – nyugtattam meg, miközben pontosan tudtam, hogy minden szavam hazugság. Sosem lesz jobb.

Zoéból ismét kirobbant a nevetés, és jó ideig abba sem hagyta. Kissé már hisztériába hajló volt, de ki hibáztathatta volna? Az egész helyzetünk fájdalmasan nevetséges volt. Tőlem egy erőtlén mosoly telt, úgy éreztem, ha akarnék, sem tudnék többet. Világossá vált, hogy új barátnóm kezd kihozni belőlem valami olyasmit, amiről azt hittem, hogy a szüleim halálával végleg elveszett. Jól éreztem magam a társaságában. Az, hogy nem tudta pontosan, min mentem keresztül, nem tudott a képességemről, sokkal egyszerűbbé tette a dolgokat.

Néhány perc múlva könnyedén visszatértünk az előző beszélgetés medrébe. Az ablakokon besütő fény változni kezdett. Egyre közelebb kerültünk a célhoz. A gép belsejében minden nyugodt és kellemes volt. Napok óta először kezdtem felengedni.

Negyedóra múlva a gép – és vele együtt a jó hangulatom – süllyedni kezdett. Csak reménykedhettem, hogy minden jól alakul. Hogy Victor Wall legalább egy kicsit megkedvel. És hogy idővel én is képes leszek kedvelni őt.

Még akkor is, ha az a rémálom, amibe egy hete csöppentem, már sosem múlik el.

3. A találkozás

MÁR FÖLDET ÉRTÜNK, de még gurult a gép, amikor a szemben lévő ülésen Zoe megszólalt:

– New Yorkból telefonáltam a bátyámnak, hogy jövök, szóval kijön elém. Ha akarsz, téged is elvihetünk, de valószínűbb, hogy a nagybátyád kocsit küld érted.

– Szerinted ő is kijön elém? – kérdeztem szorongva.

– Fogalmam sincs, nyuszkó. Tudom, hogy aggódsz, de biztos lehetsz benne, hogy rendbe jönnek a dolgaid. Ha kell, személyesen vetem be magam! – vigyorgott.

– Ez végtelenül megnyugtató! – horkantottam fel.

– Na, látod, nyuszifül, nem lesz itt semmi probléma!

Amint megállt a gép, felpattant a helyéről. Előrement, összekapkodta a rengeteg szatyrot, amelyeket induláskor leszórt az egyik ülésre, és takaros sorba állította őket.

– Segítsek? – Úgy tűnt, legalább húsz szatyor van nála.

– Jaj, nem kell! – legyintett. – New Yorkban a választék volt az egyetlen jó dolog. Isteni szöveteket találtam egy édes kis boltban, muszáj volt vennem belőlük. Úgy érzem, ez a nyár az alkotásé lesz. Végre saját ruhákat fogok varrni!

– Jól hangzik.

Felálltam, és levettem a fejem feletti csomagtartóból a hátizsákot. Megint összeszorult a gyomrom, de egyelőre jól éreztem magam. Oscar tűnt fel a pilótafülke ajtajában.

– Na, kislányok, jól utaztatok?

– Elment – mondta tettetett fanyalgással Zoe – , vénségedre egész jól megtanultál repülni!

– Még hogy vénségemre! Ez a vénség mindjárt a térdére fektet, és jól elfenekel! Pimasz kis csitri! – dohogott Oscar, de a szája sarka mosolyra húzódott. – Kicsi Lena, odakint egy limuzin vár rád – mosolygott rám biztatóan. – Victor meghagyta, hogy feltétlenül azzal vigyelek haza. Amikor

elindultam New Yorkba értetek, a hangár előtt parkoltam le. Ha Tree kisasszony szépen megkér, őt is hazaszállítjuk.

– Édes tőled, de nem kell! Alex kijön értem.

– Rendben – bólintott Oscar. – A testvéred nagyon vár már téged.

– Tudtam, hogy hiányzom neki! – csillant fel diadalmasan a szeme. – Kap tőlem az áruló, amiért a New York-i iskola mellett szavazott!

Zoe türelmetlenül toporgott az ajtó előtt a rengeteg szatyrával. Nem engedte, hogy Oscar segítsen neki. Amint kinyílt az ajtó, egy pillanatra megállt, mélyet szippantott a beáramló hűvösebb levegőből, és hatalmasat rikkantott:

– Szevasz, Colorado! – Egy mély nevetés volt rá a válasz, amely a közelből jöhetett. – Itt van Alex! – fordult hozzám mosolyogva, aztán leszáguldott a lépcsőn.

Oscar leemelte a hátamról a táskát. Az érintésére összereztem, mire bocsánatkérően nézett rám.

– Engedd meg, hogy vigyem, kicsi Lena! Nem bírja a szemem, ha egy ifjú hölgy cipekedik.

– Köszönöm! – bólintottam hálásan. Levettem a táska pántjára tűzött napszemüveget, felvettem, és én is kiléptem a gépből.

Amikor először megláttam a tájat, az jutott eszembe, hogy itt a tér egyszerűen túl hatalmasra tágult. A levegő pontosan olyan volt, mint amilyennek Zoe leírta. Nagyokat lélegeztem, miközben lefelé lépkedtem a lépcsőn. Szinte éreztem, ahogy a levegő átmossa a tüdőmet. Hűs és tiszta volt. A leszállópályát bal oldalról sűrű sötétzöld fenyves, jobb oldalról pedig egy széles aszfaltút szegélyezte. A látóhatáron monumentális, hóval borított hegyek sorakoztak egymás után. A szél halk zúgását elnyomta a fák között fészkelő madarak éneke. A hangár a leszállópálya túlsó végén kapott helyei és egy hosszú, fekete limuzin parkolt előtte.

– Búcsúzz el Zoétól, amíg átpakolom a csomagokat! – intett Oscar egy poros dzsip felé.

Zoe épp egy magas fiú nyakába csimpaszkodott. Erősen ölelték egymást, miközben a lány egyfolytában beszélt. Úgy tíz méterre állhattak tőlem; Alex Treenek koromfekete haja volt, ami élesen elütött a húga szőkésbarna tincseitől.

Átölelve tartották egymást még beszéd közben is. Nem akartam megzavarni őket, ezért inkább elindultam a limuzin felé, de Zoe kiáltása megállította. A bátyja karba tett kézzel, ellenségesen figyelte, ahogy a húga odaszáguld hozzám. Zoe hajtincsei futás közben összevissza repkedtek, az arca kipirult.

– Jót tett neked, hogy hazajöttél. Egészen kipirultál – jegyeztem meg, ahogy odaért.

– Ez a hely mindenkivel ezt teszi – mutatott körbe széles mozdulattal. – Majd te is meglátod. Gyere, bemutatlak a bátyámnak!

Bemutatkozás, kézfogás, érintés... nem tett volna jót nekem, ezért inkább megráztam a fejem.

– Majd legközelebb, jó? Most nem érzem túl jól magam – végigsimítottam a homlokomon, hogy letöröljem a kiütközött izzadságcseppeket. A levegő itt pár fokkal hűvösebb volt, mint otthon, én mégis izzadtam. Megszűnt a gép védettsége, és egyedül álldogáltam a széles leszállópályán. Megint kezdtem kényelmetlenül érezni magam.

– Oké, de rendben leszel? – Megköszöri a torkát, és hátranézett Alexre. A fiú épp a csomagokat pakolta be a dzsip hátuljába. Beszédbe elegyedett Oscarral, de körülbelül egypercenként a húga felé pillantott, mintha mérges lenne valamiért.

– Teljes mértékben – bólintottam határozottan. – Az utazás kifárasztott, de jól leszek.

– Akkor sok szerencsét a Mindenhatóval! Amint lesz egy szusszanásnyi időm, átugrok és segítek berendezkedni, jó?

– Persze hogy jó. Gyere minél előbb! – mondtam némileg megkönnyebbülve, de a görcs a gyomromban nem múlt el. Félttem találkozni a nagybátyámmal, hiába mesélt róla Zoe anyyi jót.

– Zoe! – A hang türelmetlenül csattant fel a dzsip mellől.

– Két perc! – ordított vissza Zoe, aztán bocsánatkérően felém fordult. – Már kiskoromban is ilyen türelmetlen volt.

– Semmi baj, menj csak! Majd később találkozunk.

– Holnap, nyuszkó! Négy körül megmutatom a környéket. Meglátod, még pislogni sem lesz időd, máris megismeresz mindenkit!

Bólintottam, mert nem volt szívem elrontani az örömét azzal, hogy bevallom, minél kevesebb ember társaságára vágyom. Szorongva figyeltem, ahogy újra eltávolodik tőlem. Visszarohant a bátyjához, a karjába boksolt, mire az összeborzolta a haját és felnevetett.

Az öröm hangját a hátára kapta a szél, és egyenesen a fülembe fújta. Mintha csak incselkedne velem. *Nézd, ők milyen boldogok! Ilyen boldog te már sosem leszel!* A gondolat olyan volt, mint a gumilabda, amit hiába nyomunk a víz alá. Amíg ott tartjuk a kezünket, lent marad, de ha kicsit is lankad a figyelem és elengedjük, már az arcunkba is csapódik.

– Indulhatunk, kicsi Lena? – Oscar megállt mellettem, kezében a két nagy bőröndömmel. – Csak ennyi csomagod van?

– Igen.

– Igazad van, nyárra nem kell sok holmi. Na, induljunk, mert Victor biztos nem érti, hol késlekedünk!

– Viszem az egyiket! – nyúltam a bőrönd felé, de Oscar határozottan megrázta a fejét.

– Eszedbe se jusson, kislány! Nem vagyok még olyan öreg, hogy ne bírnék el két bőrönddel! Te csak helyezd kényelembe magad, egy percen belül indulhatunk.

A fekete limuzin mellé értünk; kinyitottam a kocsiját, levettem a napszemüveget, és behajtottam az előttem lévő ülésre. Be akartam szállni, de amikor a kocsiját belsejébe pillantottam, a félelem ismét megbénított. A feketeségbe bámultam, és nem tudtam rávenni magam, hogy megmozduljak.

Ismerős szagok szöktek az orromba. Először füst, aztán az olvadó, forró fém orrfacsaró büze. Fűsiketítő nyikorgást hallottam, és két kísértetiesen ismerős sikolyt. Moccanni sem tudtam.

Oscar mentette meg a helyzetet. Olyan gyorsan, hogy szinte észre sem vettem, benyúlt az utastérbe, és felkattintott

egy kapcsolót, amitől aztán meleg, narancsszínű fény öntötte el a kocsii belsejét.

– Bocsánat! Mielőtt elindultam, kiégték odabent az izzók. Kicséréltem őket, de elfelejtettem visszakapcsolni az automatikus világítást. – Mindketten tudtuk, hogy még korántsem volt olyan sötét, hogy szükség lett volna a belső világításra. Alig múlt el délután négy óra. A sötétített ablakok mögött lapuló homály nem jelenthetett volna problémát egy olyan korú embernek, mint én, de Oscar ráérezett a félelmemre, és anélkül, hogy szóvá tette volna, világosságot csinált a kocsiban.

– Én... köszönöm – mondtam egyszerűen. Megeresztettem egy gyengére sikerült mosolyt, amelyet ő elégedetten viszonzott, aztán beszállt a kocsiba.

A hátam mögött Rolling Stones harsant fel dübörögve a rádióból. Az egyik kedvenc számom volt, ezért akaratlanul megfordultam. Zoe már a nyitott tetejű terepjáróban ült, és a jelek szerint a hangerőgombbal játszott. A bátyja lecsukta a csomagtartót, és jókedvűen odaszólt Zoénak, mire még erősebb hangerővel dübörgött fel a rock. A látvány, ahogy Zoe mindent beleadva dobol a kesztyűtartón a szám ütemére, mosolyt csalt az arcomra. Aztán a tekintetemet másvalami vonta magára. Illetve másvalaki. Alex egyenesen engem nézett. Halkabb lett a zene, amikor Zoe odakiáltott nekem:

– Hé, Lena! Kérlek, szólj Ethelnek, hogy holnap átmegyek! Ő tudni fogja, hogy miért mondd!

Intettem neki.

Zoe bátyja végigmért, majd a szája gúnyos mosolyra húzódott. Úgy ért ez a mosoly, mint egy hasba rúgás. A gyomrom kicsire zsugorodott, és hirtelen mindenhol bizseregni kezdett a bőröm. Az egész helyzet a pánikroham kezdetére emlékeztetett, ugyanakkor mégsem az történt, mint amire számítottam.

Alex elfordult, és nem törődött többé velem.

Elfáradtam. Beültem a kocsiba, és felhúztam az ablakot, hogy senki ne vegye észre a kicsorduló könnyeket.

– Indulhatunk? – érdeklődött csendesen Oscar a volán mögül. A szememre szorítottam a tenyerem, és bólintottam felé a visszapillantó tükörben. – Felhúzó az elválasztót.

Kevesebb mint egy óra az út, addig pihenj egy kicsit, biztos fáradt vagy!

A hangja értetlenséget sugárzott. Észrevehette a könnyeimet, de biztos nem értette, miért sírok. Az elválasztó felemelkedett, a motor felmordult, aztán a hang zúgássá csendesedett, és már mentünk is. Az ablakból még láttam elsuhanni Zoe és a bátyja alakját, akik vidáman beszélgettek a kocsiban. Ismerős nyilallást éreztem a mellkasomban. Elfordítottam a fejem, hátradőltem, és vártam, hogy elérjük az új otthonomat.

A kocsi belsejében ugyanazok a színek uralkodtak, mint a repülőn. Megnyugtató és ismerős volt a környezet, ezért nemsokára elbóbiskoltam. A fáradtságnak engedve, elnyúltam a kényelmes ülésen. Abban a pillanatban, ahogy leért a fejem, napok óta először mély álomba zuhantam.

* * *

Suttogó hangokat hallottam. Éreztem, ahogy erős karok fognak át, majd a derekam és a térdem alá nyúlva a magasba emelnek. Egy pillanatra megfeszültem. Emlékeznem kellett volna valami nagyon fontos dologra az érintéssel kapcsolatban, de a gondolataim elneheztedek. Képtelen voltam kinyitni a szemem. Olyan érzés volt az idegen karokban aludni, mint régen apáéban. Megnyugtató, meleg, biztonságos. Még az illata is olyan volt, mint az apámé. Belefúrtam az orrom a nyakába, hogy jobban érezzem.

– Túl könnyű ez a lány! Normális ez, Ethel? – hallottam meg egy suttogó-dörmögő hangot. Nyöszörgés tört fel a torkomból, amikor felrémlt, kinek a hangjára hasonlított.

– Shhh... Már hogy lenne normális, uram! – méltatlankodott egy női hang fojtottabban. – Az ő korában sokkal húsosabbnak kéne lennie.

– Ethel – kuncogott az ismerősebb –, ezt meg ne említse szegény lánynak, mert rögtön menekülni fog maga elől!

– Badarság, uram, badarság! Majd én jól felhizlalom szegénykét.

– Szörnyű belegondolni, amin keresztülment. Az ügyvédből mindent úgy kellett kihúzni a fenenagy titoktartás miatt, de nézz rá Ethel! Olyan meggyötörtnek látszik.

A léptek nesze megváltozott, és eltűnt a bőrömrre libbenő szellő: beértünk egy házba. Éreztem, hogy egy lépcsőn visznek felfelé, de onnantól teljes volt a filmszakadás.

* * *

Valami bolond madárra ébredtem. Olyan hangosan fújta a magáét, mintha a fülem mellett szólt volna. Viszketett a tenyerem, hogy elhajítsak valamit a hang irányába, de amikor kinyitottam a szemem, minden erőszakos gondolatom elszállt.

A szoba, amelyben feküdtem, döbbenetes volt. Első látásra nem is sikerült eldöntennem, hogy tetszik-e. Feljebb toltam magam az ágyon, hogy jobban befogadhassam a látványt. A kör alapú helyiségben az ajtó- és az ablakkeretek szintén kerekedtek.

– Tisztára, mint Hobbitfalván! – gondoltam.

A falnak, meg kell hagyni, gyönyörű színe volt. Világos barackszín, ezüstmintákkal, szinte felizzott a beáramló reggeli napfényben. Az ágy, amelyben feküdtem, öt embernek is elég lett volna. A berendezést ezenkívül íróasztal és egy hatalmas komód alkotta. Felkeltem, hogy megnézzem, a szemközti falon lévő ajtók hová nyílnak. A jobb oldali ajtó egy üres gardróbba vezetett, míg a bal oldalin egy szép kis fürdőszobába nyitottam be. Összességében gyönyörű szoba volt, a luxus az összes bútordarabon otthagya a nyomát.

A két bőröndömet az ágy mellé tették. Nem volt kedvem a kicsomagolással vacakolni, inkább kerestem egy tiszta ruhát, és bevitettem a fürdőbe. Jéghideg vízzel lezuhanyoztam, hogy magamhoz térjek, aztán megkockáztattam egy pillantást a tükörbe. Már kevésbé voltam sápadt, de a szemem még mindig lázasan csillogott. Simára fésültem a hajamat, összekötöttem és laza kontyba halmoztam. Szerettem volna, ha az anyám gyönyörű mézbarna tincseit öröklöm, de az

apám fekete szöghaja jutott nekem. Felvettem egy farmert meg a szokásos hosszú ujjú pólót.

Odamentem az ajtóhoz, és kidugtam a fejem. Egy hosszú folyosót láttam a szobám előtt. Ha a többi szoba is kör alakú volt, akkor a falakat különlegesen alakították ki, mert a folyosó nyílegyenesen futott. Az ajtómmal szemben egy kis, fényezett asztalkát láttam, melynek két oldalán alacsony puffok álltak. A falon tájképek sorakoztak egymástól egyenlő távolságban. Kiléptem a szobámból, és taláломra elindultam jobbra. Elértem a sarokhoz, ahonnan további folyosók nyíltak.

– Fantasztikus! Egy labirintus – mormoltam félhangosan.

Elindultam a bal oldalin. Szerencsés választás volt, mert egy széles lépcsőhöz jutottam, amely egyenesen levezetett a földszintre. Odalent, a lépcsővel szemben a kétszárnyú főbejárat állt; balra egy nappalinak látszó helyiséget, jobbra egy hatalmas, kacskaringós, faragott indákkal díszített sötétbarna ajtót láttam. A fény valahonnan fentről jöhetett. Felnéztem a mennyezetre, és tátva maradt a szám. Egy óriási üvegkupolát építettek a tetőbe. Fantasztikus látvány volt, percekig földbe gyökerezett lábbal álltam, és felfelé bámultam az égszínkéék égre.

Gyenge zaj hallatszott a ház hátsó része felől. Elindultam arra, miközben a zaj hangos zenévé nőtte ki magát. A ház leghátsó részében rátaláltam a konyhára. Hatalmas kerek asztal állt bal oldalon, körülötte székekkel. Volt egy lemezjátszó az egyik sarokban, épp egy rekedt hangú énekesnő dalolt a szerelemről. A konyha modern, krémszínű berendezése otthonos hangulatot sugárzott. A hatalmas, beépített tűzhelyen éppen főtt valami nagyon jó illatú. Az óriási márvány konyhapult közepén piros mázas gyümölcsöstál állt, tele almával és barackkal, meg egy gőzölgő tepsi, amely csokoládé- és fahéj illatot árasztott. Az oldalsó ajtó kinyílt, és egy terebélyes hátsó bukkant fel, amely egy széles vállú hátban, majd egy barna, kontyos fejben folytatódott.

Megfordult, és amikor meglátott, kihullott a kezéből a nagy tál pucolatlan krumpli.

– Ó, jesszusukám! De megijesztettél, gyermekem!

– Elnézést kérek! Én csak... – kezdtem zavartan, aztán inkább leguggoltam, hogy segítek összeszedni a szétgurult krumplikat.

– Köszönöm, kedvesem! – mondta, amikor már az összes krumpli visszakerült a tálba. Megtörölte a kezét a kötényébe. – Gyere csak ide, hadd nézzelek meg!

Közelebb léptem, de ügyeltem rá, hogy kartávolságon kívül maradjak.

– Ethel vagyok, a bácsikád házvezetőnője. – Enyhe akcentussal beszélt, orosz vagy lengyel lehetett, nem ismertem fel. Végigsimított a kötényén, amely megfeszült terebélyes keblén. Alaposan szemügyre vett, majd szélesen elmosolyodott. – Jól aludtál, kedvesem?

– Köszönöm, nagyon jól! Lena Wall vagyok – mutatkoztam be. Lejjebb húzkodtam a pólóm ujját, hogy teljesen takarja az ujjaimat. – Meg tudná mondani, hol találom a nagybátyámat?

Férfijelenlétnek eddig nyomát sem láttam. Azt gondoltam, jobb lenne minél előbb túlesni a találkozáson.

– Jól tudom, ki vagy, kicsikém. Már nagyon vártunk. Az úr meghagyta, hogy amint felébredtél, azonnal szóljunk neki.

Odasietett a falon lévő telefonhoz, és beütött egy számot.

– Borisz, azonnal szólj Victor úrnak, hogy a kisasszony felébredt! – Aztán hallgatott egy sort, és felnevetett. – Jó, jó, te csibész! Meglesz, de igyekezz! Ez a szemtelen mindig kizsarolja belőlem a kedvenc citromos pitét – fordult felém mosolyogva, miután lerakta a telefont.

Kissé zavarba ejtő volt a becézgetés, a túlradó kedvesség. Zoe igazat mondott.

– A nagybátyád nemsokára itt lesz. Addig ülj le, drágaságom, kapsz valamit enni!

– Nem, köszönöm! Nem vagyok éhes.

– Ugyan, ugyan kiscsibém! Hisz olyan soványka vagy, hogy elfúj az első erősebb szélroham. Ülj csak le ide – mutatott az egyik székre –, és majd én gondoskodom rólad.

Ethel olyan határozottan adta ki a parancsot, hogy engedelmesen lettem magamat a székre. Térült-fordult, és elém került egy fonott kiskosár, tele gőzölgő zsömlékkal és egy nagy tányér rántotta, mellette ropogósra sütött, vékony

szalonnaszeletek. Kaptam még jeges narancslét, és két vastag palacsintát eper- és csokidarabokkal a tetején. Elkeseredve néztem fel a megrakott asztal mögül.

– Nagyon kedves öntől, de nem hiszem, hogy...

– Dehogynem, kedves, menni fog – szakított félbe. – Kóstold meg és meglátod, hogy az én főztömnek nem tudsz többé ellenállni. És nyugodtan szólíts Ethelnek, kisszívem!

Eszemben sem volt megbántani, ezért nekiláttam. Bekaptam egy falat rántottát, és az ízét megérezve felsóhajtottam. Valami különleges fűszerrel készült; még életemben nem ettem finomabb tojást. Rájöttem, hogy roppant éhes vagyok. Tíz percen belül kiürítettem a tányérokat. Még a palacsintát is sikerült megennem. Amikor az utolsó édes falat is lecsúszott a torkomon, észrevettem, hogy Ethel mosolyogva nézeget.

– Nehéz életed volt mostanság, ugye, kicsikém? – Tehát Ethel is tudja. Arra vártam, hogy majd vigasztalni kezd, esetleg meg akar ölelni, de meglepetésemre ilyesmi nem történt. – Itt rendbe fogsz jönni, hidd el! Ez a hely jó hatással van a szívfájdalomra, majd meglátod!

– Régóta gondoskodik a nagybátyámról? – vettem közbe, hogy ne kelljen magamról beszélni.

– Ó, édesem! – kiáltott fel drámaian. – Már hatvanöt éve itt élek. Még kisbabaként hozott ide az anyám, aki a szakácsnője lett az öreg úrnőnek, Victor úr nagyanyjának. Kár, hogy ő már nincs köztünk, lehengerlő asszonyság volt.

– Mióta él itt a család?

– Száz éve osztozik a Wall és a Tree család a völgyön. A lótenyésztés hagyomány ezen a vidéken. Innen kerülnek ki a világ leggyorsabb és legszebb lovai – mondta büszkén. – A birtok hatalmas, majd meglátod te is. Egy nap alatt lehetetlen körbejárni.

Mesélt a birtokon zajló életről, amely az ő megfogalmazásában, a nagybátyámnak köszönhetően „végtelenül boldogan és könnyen telt”. Sokat kesergett azon, hogy nincs asszony a háznál.

Ennél a témánál egy kicsit leragadtunk. Épp azt ecsetelte, hogy egy olyan meglett embernél, mint a nagybátyám, már

szinte szégyen a nőtlenség, amikor torokköszörülésre lettem figyelmes. Felnéztem, és ott állt ő. Victor Wall.

Azonnal ráismertem. Az egyetlen megmaradt rokonom pontosan olyan volt, mint az apám, csak fiatalabb kiadásban. Rám nézett, és komoly arccal annyit mondott:

– Kérlek, gyere ide, Lena!

A hasonlóság letaglózó volt. Az apám is hátrafésülve viselte dús, fekete haját, és a körszakáll is megegyezett. Úgy nézett ki, ahogy egy lótenyésztőt elképzelsz az ember. Fekete inget, sötétbarna lovaglónadrágot és térdig érő bőrcsizmát hordott. Nem tudom, hogy a tekintetétől, vagy attól, hogy annyira emlékeztetett az apámra, csökkent az a feszültség, amely a gép leszállása óta folyamatosan nőtt a gyomromban. Észrevettem, hogy ugyanolyan a szemünk. Nem hasonló, hanem egyforma. Ez a tengerzöld színű, ovális szem nézett vissza rám minden reggel a tükörből. Furcsa, de sosem tűnt fel, hogy mennyire szép. Rajtam egészen hétköznapien mutatott. Felálltam az asztaltól, hogy odamenjek hozzá. Majdnem olyan magas voltam, mint ő, ezért csak kicsit kellett feljebb emelnem a tekintetemet, hogy a szemébe nézhessek.

– Olyan gyönyörű vagy, mint édesanyád! – Az arcom felé nyúlt. Majdnem hátrahőköltem, de fegyelmeztem magam. Nem lehetek ilyen bunkó! Összeszorítottam a fogam, és vártam.

A tenyerével megfogta az államot. Döbbenet néztem rá, mert a keze melegségén kívül az égvilágon semmit sem éreztem!

Elmúlt volna a képességem? Csak úgy?

Vagy benne van valami különleges?

Amikor találkozott a tekintetünk, végtelen szomorúságot láttam átsuhanni a szemén, de aztán elmosolyodott; az egész arca felderült tőle:

– Ethel megejtetett? Már tegnap óta erre várt.

– Igen, köszönöm. Tele vagyok – néztem vissza hálásan Ethelre.

– Akkor gyere, beszéljünk! Ethel drága, senkinek sem vagyok itt! – kiáltott át a válla felett. – Erre, Lena!

Határozott léptekkel kisietett a konyhából, aztán megvárta, amíg mellé érek. A faragott mintás, sötétbarna ajtóig mentünk. Kitérte előttem, de megtorpantam a küszöbön. A helyiség egyetlen hatalmas könyvtár volt. Az alsó szint és a fenti galéria falát is tömött könyvespolcok szegélyezték. Az egész helyiség az ódon könyvek kellemes illatát árasztotta. Mélyet szippantottam a levegőből.

– Szintén könyvrajongót tisztelhetek benned? – hajolt át a vállam fölött. – Éreztem, hogy jól ki fogunk jönni egymással.

– Mindig szerettem olvasni – köszörültem meg a torkom – , és ez a könyvtár bámulatos. Körülnézhetek majd?

– Természetesen. Ezt kérdezned sem kell! Ezentúl ami az enyém, az a tiéd is. Gyere, menjünk beljebb!

A helyiségben egyetlen hatalmas kör alakú ablak volt, előtte egy széles íróasztal terpeszkedett, amelyen néhány köteg papír, egy laptop és egy üzenetrögzítő telefon kapott helyet. A jobb oldalon egy patinásnak látszó kőkandalló illeszkedett a falba. Előtte fekete bőrkanapét és foteleket helyeztek el. Igazi olvasóparadicsomnak tűnt.

Victor a kanapé felé intett, ezért oda ültem le. Elfoglaltam az egyik sarkot, míg meglepetésemre ő a kanapé előtti alacsony dohányzóasztal szélére telepedett le. Vártam, hogy belekezdjen, de egyelőre szótlan maradt. Gondterhelten a borostáját vakarászta.

– Apa is mindig ezt csinálta – állapítottam meg.

– Tényleg? – kapta fel a fejét.

– Ha zavarban volt, mindig – bólintottam. – És én nem akarok gondot okozni neked. Nemsokára tizennyolc leszek, felesleges rólam gondoskodni, hidd el! Hálás vagyok, hogy felajánlottad, lakjak itt, de eszemben sincs felborítani az életedet. Hallottam, hogy mindig egyedül éltél, gondolom, a hátad közepére sem kívánsz egy rokont.

– Hát, a határozottságod az apádé – mosolyodott el. –

Eddig tényleg egyedül éltem, de nem volt mindig így. Ez a birtok a nagyszüleidé volt, és az apád is itt lakott, mielőtt elment az egyetemre. Bevallom, megszoktam az egyedülélést, de éppen itt az ideje, hogy változtassak ezen. – Úgy bólogatott, mintha saját magát akarná meggyőzni. – Igazán szeretném, ha itt maradnál, Lena! Kiskorú vagy, és nincs más

rokonod. Az apád azt akarta, hogy gondoskodjak rólad. De ha nem akarta volna, akkor sem hagynálak magadra. És kérek, ne érezd úgy, hogy zavarsz!

Óvatosan előrenyúlt, és a kezébe vette a tenyeremet, majd lesimogatta az ujjaimról a pólóm szarát. A karomban minden izom megfeszült. El akartam húzódni tőle, de szükségtelen volt. Hihetetlen, de... az érintése... másodjára is ártalmatlannak bizonyult. Úgy látszott, a közelében valahogy lenyugodott a képességem.

– Az egyetlen bátyám lánya vagy. Régóta meg akartalak ismerni, de... Mindegy, egyszer elmagyarázom, miért nem tettem. Még mindig hihetetlen számomra, hogy az apád és az anyád nincs többé!

Elhúzta a kezét, és úgy dörzsölte meg az arcát, mintha fel akarna ébredni.

– Amikor megkaptam a táviratot, Lena, még órákig képtelen voltam elfogadni. Egy ilyen baleset... Annyira hiábavaló, annyira értelmetlen! Caleb mindig olyan erős és magabiztos volt, kisebb korunkban halhatatlannak tartottam őt – mosolyodott el. – De az igazán nagy veszteség téged ért. Szeretnék segíteni, hogy könnyebb legyen. Az itt maradóknak mindig nehezebb, nem igaz? Szóval, továbbiakban egy szót se halljak arról, hogy zavaró tényező lennél! Szeretném, ha ez a ház az otthonoddá válna!

Nem számítottam erre. Láttam rajta is a gyász jeleit, tudtam, hogy neki is fáj az egyetlen testvére halála, mégis minden jel szerint az én kedvemért félretette a fájdalmat, és azt akarta elérni, hogy nekem könnyebb legyen. A feszültség szinte teljesen eltűnt a gyomromból. Egy kis része maradt csupán emlékeztetőnek, hogy ne felejthessem el, miért kerültem ebbe a helyzetbe.

– És, hogy szólíthatlak ezután? – mosolyogtam rá másra terelve a szót.

– A legjobban a Victor bácsinak örülnék, de ahhoz te túl idős, én meg túl fiatal vagyok – fintorgott. – Maradjunk a Victornál, ha megfelel.

– A bácsi tényleg nem illene hozzád! – értettem egyet.

– Akkor ezt megbeszéltük – pattant fel. – Most inkább ülünk át az íróasztalhoz, meg kell beszélnünk néhány hivatalos ügyet.

Az asztal mögött helyezkedett el, én pedig az előtte lévő párnázott székek egyikén. A ferdén besütő napsugarak kékes árnyalatot adtak a hajának; időnként idegesen beletúrt a tincsekbe, ha nem talált valamit.

– Lássuk csak! – Az asztalon lévő papírok között turkált. – Gondolom, az ügyvéd elmagyarázta a végrendeletet. Caleb nem akart ilyen fiatalon ekkora felelősséget tenni a válladra, ezért szabta azt a feltételt, miszerint csendestárs maradsz a cégben huszonegy éves korodig. A ház után kapott pénz és a havi apanázsod is egy olyan számlára megy, amelynek a kezelését az én ügyvédem vette át. Ha neked is megfelel, persze.

– Teljesen – bólintottam.

– Az apád biztos volt benne, hogy így biztonságban lesz a jövőd, sőt pár éven belül nagyon gazdag ifjú hölgy válik belőled.

– És huszonegy éves koromig nem jutok hozzá, ugye?

– Így van, de emiatt sose aggódj! Örömömről szolgál, sőt megtisztelve érzem magam, hogy Caleb rám bízott.

– Ez kedves tőled, de nem szeretnék ingyen itt lakni. Dolgozni akarok. Segíthetnék például a lovakkal – mondtam bizonytalanul

Erre elmosolyodott. Nem nézi ki belőlem. Biztos azt gondolja, még sosem dolgoztam keményen. És mennyire igaza van!

– Tudsz lovagolni, Lena?

– Nem tudok. New Yorkban kevés ló szaladgál – jegyeztem meg, mire szélesebb mosolyra húzódott a szája.

– Akkor legyen ez az első dolog, amit megtanítok neked. Ha tetszeni fog, és a lovakat is megszereted, beszélhetünk munkáról. Persze kizárólag a nyári szünetben. Nemsokára keresnünk kell neked egy jó egyetemet. Az apád nagyon fontosnak tartotta az oktatást – jegyezte meg keserűen, mire kérdőn felhúztam a szemöldökömet.

– Mindegy, ne is figyelj rám! Ezzel ráérünk. Calebbel nagyon régen beszéltünk utoljára egymással. Nehéz őt

elképzelnem apaként... mindenesetre most talán helyrehozhatok pár régi hibát – merengett.

– Sosem mesélte, hogy miért hagyta el a családját – kezdtem puhatolózni.

– Nem is említett minket, ugye?

– Egyszer véletlenül meghallottam, hogy rólad beszéltek, de a szüleiről sosem mesélt.

– Igen, ez jellemző volt apádra. De nem hibáztathatom érte. Én... majd inkább egy alkalmasabb időben elmesélek erről mindent.

– Rendben.

– Szeretnék kérdezni pár dolgot, ha kész vagy rá. A halálukról. Olvastam a rendőrségi jelentést, de néhol ködös. Döbbenet, hogy ilyesmi megtörténhet a huszonegyedik században. A jelentés szerint indulás előtt nem ellenőrizték a gép állapotát. Felkértem egy nyomozót, hogy járjon utána. Azt akarom, hogy a felelősök megbűnhődjenek!

Szegény Victor, fogalma sem volt róla, hogy az egyetlen felelős épp vele szemben ül. A büntudattól nem tudtam megszólalni.

– Tudod, az anyám és az apám tíz éve halt meg. Az anyám rákban, rövidebb utána követte az apám is. Nem akart már nélküle élni – vonta meg a vállát kényszeredetten. – Az apád eljött a temetésre, de nélkületek. Mielőtt egy szót válthattam volna vele, eltűnt. Már nagyon bánom, hogy állandóan halogattam a kibékülést. Azt hittem, van időm... nem is tudom, egyszerűen képtelen voltam rászánni magam. Ismered az érzést, amikor összeveszel egy számodra kedves személlyel, és ha nem intézitek el rövid időn belül a nézeteltérést, akkor a békülés egyre nehezebbé válik? Egy idő után már szinte lehetetlen lesz. Értesz engem?

– Azt hiszem – bólintottam idegesen. – De bocsáss meg, hogy ezt mondom, de ennél rosszabbul már nem is intézhettétek volna a dolgokat! Hiszen testvérek voltatok!

A hangom elfulladt. Nyeltem egyet, de kitört belőlem, amit gondoltam:

– Nekem nincs testvérem. Bárcsak volna! Szerintem mindent meg tudnék beszélni veled, hiszen a saját húsom és vérem lenne. Egy testvér előtt nem kell magyarázkodni vagy

szégyellni magunkat. Egy testvér akkor is szeretni fog, ha már mindenki más elfordult tőled – remegett meg a hangom. – Egyszer hallottam az apámat rólad beszélni. Veszekedtek anyával, mert apa vissza akart jönni ide. Mennyire más lett volna ez az út, ha ők is velem vannak. Ha nem szálltak volna fel arra a gépre. Bármit megadnék azért, ha még egyszer, csupán tíz percre láthatnám őket!

A szememből keserű könnyek folytak.

Olyan volt, mint amikor egy ajtó kivágódik, és az összes oda beszorított szemét nyakon önti az embert. Rázott a zokogás, az arcom csupa könny lett. Félttem felnézni.

Honnan jött ez az őszinteség? Victor a rokonom volt, de nem ismertem. És ő sem engem. Mégis, teljesen kiszolgáltattam magam, úgy sírtam előtte, mint egy gyerek.

Odasiettem hozzám, de egy szót sem szólt. Letelepedett a mellettem lévő székre, közelebb húzódott, aztán nagyon lassan, mint aki nem biztos a dolgában, átölelte a vállam. A karomat és a hajamat simogatta.

Az érintése egyszerű emberi érintés volt; nem aktiválta a képességemet. Érthetetlen! Mióta meghaltak a szüleim, mindennap kéretlenül jöttek a benyomások és az emlékek más emberekről vagy helyekről. A kocsiban is, az üléskárpit érintésekor felbukkant néhány kép Oscarról, ahogy a belső izzókat csavarja be. De amióta a házban vagyok, semmi. Mintha... normálissá váltam volna.

Ahogy elterelődtek a gondolataim anyáékról, úgy apadtak el lassan a könnyeim is. A sírás nem segített. Tompa fejfájásom lett tőle, és rettentően szégyelltem magam. Victor még mindig simogatta a karomat, de már tűnődve, szinte automatikusan tette. Csendben ültünk egymás mellett. Mindketten elmerültünk a gondolatainkban.

4. Egy másik életben

SOSEM VOLTAM KÜLÖNLEGES LÁNY, szinte szürkéllettem a hétköznapiságtól. Az életem egyszerű és izgalmaktól mentes volt. A gyermekkorom védettségben telt hatéves koromig. Addig ismeretlen volt számomra a bizonytalanság, de amikor az iskola első napján az anyám kezét szorongatva kiszálltam a kocsiból, olyan ingatagnak éreztem a lábam alatt lévő talajt, hogy mielőtt beléptünk, behánytam a kaput szegélyező hatalmas virágcserepek egyikébe.

Később elfogadtam az új helyzetet. Nem ment minden könnyen, de viszonylag hamar megtaláltam a helyem az iskola bonyolult hierarchiájában. Én voltam a különc kislány, aki keveset beszélt, és egyetlen szúrós pillantásával távol tartotta a kíváncsiskodókat. Már éppen kezdtem újra érezni a korábbi megszokottságot és biztonságot az életemben, amikor felvillant az első figyelmeztető jel.

Nyolcéves lehettem, amikor egyik nap az előttem lévő pad üres maradt. Akkortájt gyakoriak voltak a megbetegedések, ezért fel sem tűnt senkinek a hiányzás. A tanár utasított, hogy üljek eggyel előrébb. Vetítést tartott, és azt akarta, hogy jól lásson mindenki.

Ahogy hozzáért a tenyerem az idegen pad lakkozott fafelületéhez, örült iramban képek kezdtek áramlani az agyamba. Homályos képek voltak, csupán kisebb-nagyobb alakokat tudtam kivenni rajtuk. A képekkel együtt jöttek a hangok is, azok már hátborzongató élességgel. Felismertem a szokás szerint előttem ülő lány vékonyka hangját, ahogy kétségbeesetten suttog segítségért. Azért suttogott, mert rettentően fáradt volt a sok kiabálástól. A képek később tisztulni kezdtek. A lány már egy teljes napja az iskola közelében lévő erdőben volt. A közelben laktak, ezért előző

nap egyedül ment haza, de levágta az utat az erdő felé, és beleesett egy rosszul lezárt kútba.

Meg sem bírtam mozdulni a félelemtől. Elöntött a jéghideg rettegés, és a testemet kiverte a víz. Amiket láttam és hallottam, halálra rémisztettek. Mégsem tudtam levenni a kezemet az asztal lapjáról. Kényszert éreztem, hogy tovább nézzem Ellát. Nyílt törés volt a jobb lábán, kétségbeesetten fogta. A vér lecsorgott a bőrén. Mindig is rosszul volt már a vér gondolatára is, és most a vörös tócsában ült. Időnként elájult a fájdalomtól, de amikor ébren volt, halálosan rettegett.

Nem értettem, hogy miért látom őt, miért érzem valaki más félelmét és fájdalmát. Korábban is voltak megmagyarázhatatlan dolgok az életemben, de apa velem volt, és nevetett a kételyeken. Vele minden olyan könnyűnek tűnt. De az osztályban egyedül voltam, és bizonytalan. Utáltam az ilyesmit. Akkor éreztem biztonságban magam, ha a megszokott rendszer szerint folyt az életem.

A figyelmemet hirtelen egy éles vonatfütty vonta magára. A teremben senki sem figyelt fel rá. Éreztem a tenyerem alatt a talaj apró rezgéseit, amikor elhaladt a közelemben a vonat utolsó kocsija is. Mintha az ujjaim – azaz Ella ujjai – mélyen a talajba túrnának a kút alján. És azt is éreztem, hogy már sírni sincs ereje, mert abban a pillanatban feladta a reményt, hogy valaha is megtalálják. A szüleire és a csecsemő hűgára gondolt, akire éveken át vágyott, míg végre megszületett. Arra gondolt, hogy milyen jó lett volna újra elmenni az apukájával a vidámparkba. Kavarogtak a gondolatai, de képtelen voltam végignézni.

Tennem kellett valamit!

Engedélyt kértem, hogy kimehessek a mosdóba. Amint becsukódott mögöttem a terem ajtaja, rohanni kezdtem. A hátsó udvar egyik eldugott sarkában, a kukák mögött, egy lyuk árválkodott a kerítésen. Épp átfértem rajta. Az utcáról felhívtam az egyetlen embert, akiről tudtam, hogy mindent rendbe tud hozni. Az apámat. Amikor meghallotta, hogy milyen ideges a hangom, otthagyt mindent, és tíz percen belül felvett az iskola előtt.

Másnap arról számoltak be az újságok, hogy a város egyik üzletembere egy furcsa véletlen folytán az erdőben talált rá a kis Ella Marinára, akit a szülei már egy napja kerestek a rendőrséggel. Először mindenki gyanakodott, hogy az apám mit is keresett valójában az erdőben. Előadtam egy mesét arról, hogy kiszöktem órától, mert unalmasnak tartottam, de eltévedtem az erdőben és felhívtam őt, hogy jöjjön értem. Aztán teljesen véletlenül meghallottuk Ella sírását.

Ella kórházba került, viszonylag hamar gyógyuló sérülésekkel. A szülei körülrajongták az apámat, a nagy hőst, én meg kaptam egy vaskos intót, mert kiszöktem az órától.

Aznap délután, amikor végre lecsengett az ügy, a szüleim leültettek egy komoly beszélgetésre. Nekem is lett volna kérdésem, de az apám nem hagyta, hogy szóhoz jussak.

Azt mondta, már régóta gyanítja, hogy mi történik velem. Hallgattak róla, mert féltek, hogy megváltozik az életem. Apa elmesélte, hogy az ő családjában *érzőnek* hívják az olyanokat, mint én. Ezek az emberek ősidők óta képesek érintés útján kapcsolatba lépni más emberrel. Néha a bőrön át, néha tárgyakon keresztül. Elmagyarázta, mennyire becses és hasznos képesség, és nagy szolgálatára lehetek az emberiségnek. Aztán kategorikusan megtiltotta, hogy valaha is használjam.

Kiderült, hogy az összes őszám, aki *érzőnek* született, a képesség rendszeres használatával fokozatosan kezdte elveszíteni önmagát. Idővel teljesen elborult az elméjük, és elvesztették a kapcsolatot a külvilággal.

– Ugye tudod, hogy nem szándékosan csináltam? – kérdeztem az apámtól még az elmondottak hatása alatt.

– Persze hogy tudom, kicsim. De már jó ideje nem történt veled ilyesmi. Kiskorodban csupán apróbb jelek voltak, aztán elmúlt. Most valamiért újra előjött, de ne aggódj! Megtaláljuk a módját, hogy többé ne történhessen meg – mondta megnyugtató hangon.

Azt hitte, hogy megijedtem, pedig pont az ellenkezője. Az, hogy segíteni tudtam Ellának, olyan volt, mint egy adrenalininjekció egyenesen a szívembe. Attól a pillanattól kezdve, hogy elkezdtem vezetni az apámat a kút felé, ahol Ella szenvedett, izgalom és feszült várakozás töltött el. Aztán

hihetetlen boldogság, hogy sikerült megmentenem egy ember életét.

Tudtam, hogy az apám téved. Ami ennyire boldoggá és izgatottá tesz, az nem lehet rossz dolog. Viszont láttam az aggodalmat az anyám könnyes arcán és az apám komor tekintetében, ezért hagytam, hogy a képességem elvegyék tőlem.

Találtak egy hipnoterapeutát, aki pár hetes hipnózisos kezelés során létrehozott egy gátat a fejemben. Azt mondták, megakadályozzák az „érzékelésen felüli átvitelt” az agyam felé. Abbamaradtak a látomások, és én újra az a szürke, hétköznapi lány lettem, aki azelőtt. Pár év múlva elhalványultak az emlékek arról, hogyan mentettem meg egy életet. Egyszerűen távoli és hihetetlen lett. Az egyetlen, aki emlékeztetett a napra, Ella volt.

Miután újra elkezdett iskolába járni, az egyik ebédszünetben odabicegett hozzám. A jobb lábát teljesen gipsz fedte, de egész ügyesen tudta használni a mankót. Leült velem szemben, egy ideig tanulmányozott, aztán csengő hangon megkérdezte, hogy elcserélem-e a mogyorókrémes szendvicsemet az ő pizzájára. Elcseréltem. Aznap lettünk barátok.

Szerettem vele és később Andreával, a másik barátnőmmel lógni.

A középiskola beszipantott, és később arra koncentráltam, hogy olyan jövőt válasszak, amellyel a szüleim is elégedettek lesznek. Úgy döntöttem, közgazdaságtant és környezetvédelmet fogok hallgatni a közeli egyetemen. Idén érettségiztem, kitűnőre sikerült; a sikeres egyetemi felvételiéről azonnal értesítettek.

Úgy terveztük, az egyetemi előkészítő után együtt megyünk el nyaralni. Apa titokzatoskodott egy sort, de egyszer meghallottam, hogy milyen vágyódással beszél anyának az otthonáról és az öccséről, akit nagyon régen látott utoljára. Biztos voltam benne, hogy meglátogatjuk a nagybátyámat.

A szüleim összevesztek. Anya ritkán emelte fel a hangját, de akkor üvöltött. Azt kiabálta, hogy apa családja iszonyúan megalázta. Apa próbálta nyugtatni, hogy a szülei meghaltak,

és minden rendben lesz, csak az öccsét szeretné újra látni. Erre az anyám még jobban bevadult. Azt vágta a fejéhez, hogy annak idején az öccse volt a legrosszabb, és ő be sem teszi többé oda a lábát. Sírt és könnyögött, így végül apa lemondott az útról.

Teljesen megdöbbentem az anyám reakcióján, de féltem rákérdezni a részletekre.

Július elején kezdődött az előkészítő. Napi hat órát töltöttem az egyetemen, különböző előadásokat hallgatva. Délután fáradtan értem haza.

Hajnali három körül egy olyan rémálomra ébredtem, amely a következő napokban mindig megismétlődött. Egy repülőszerencsétlenség volt. Utána mindig visszaaludtam, és reggelre csupán foszlányokra emlékeztem belőle. Péntekre olyan fáradt voltam, hogy alig figyeltem, amikor reggeli közben anya azt mondta, hogy ma megejtik a régóta tervezett üzleti utat Japánba. Vasárnapra érkeztek volna vissza. Én még mindig félálomban voltam, csak bólogattam a beszélgetés közben. Anya végül belenyugodott, hogy ideiglenesen használhatatlan vagyok. Pusztit adott, és egy intéssel utamra engedett. Kifelé menet az apám még elkapott és viccesen megfenyegetett, hogy ne szervezzek bulit, és ne vaduljak be a hétvégén. Akkor láttam őket utoljára.

A vasárnap délutáni hívás előtt már túl voltam egy ütős szorongásos rohamon. Szombat éjjel a rémálmom olyan igazi, annyira ijesztően igazi volt, hogy hinni kezdtem benne. A saját ordításomra ébredtem, miközben még a fülemben csengett az a két halálsikoly, amelyekről tudomást sem akartam venni a héten. Egész éjjel az álom hatása alatt voltam, és reggelre iszonyú fejfájásom lett. Elkezdtem hívogatni apáékat, de egyszer sem értem el őket. Délutánra már minden porcikám remegett, és lassan ösvényt tapostam a nappali szőnyegébe.

Amikor befutott a hívás, és hozzáértem a kagylóhoz, már tudtam, hogy nem a szüleim azok. Szükségtelenek voltak a szavak. A hipnózissal létrehozott gát valószínűleg megszűnt az agyamban.

Megmenthettem volna őket!

Talán hittek volna nekem, és sosem indulnak el...

A korábbi rémálmom képei akkor már rendkívüli élességgel robbantak be az agyamba. Láttam őket a repülőn ülve, amint beszélgetnek, láttam, ahogy rettegve fogják meg egymás kezét, amikor a gép zuhanásba kezd. És láttam őket a robbanás pillanatában is, amikor már eltűnt belőlük minden remény, és csak arra tudtak gondolni, hogy velem minden rendben legyen. A bőrömön éreztem a tűz forróságát. A vadul süvítő szél hidegét, amely akkor vágott az arcukba, amikor egy hatalmas darab kiszakadt a gép oldalából. És az összekulcsolt kezük érintése is bennem volt. Az utolsó pillanatig egymásba kapaszkodtak, a jéghideg vízbe zuhanva sem engedték el a másikat. Együtt haltak meg.

Nem volt ott már semmi homályosság, csak a szintiszta bizonyosság, hogy egy héten keresztül, minden éjjel láttam a szüleim halálát, és semmit sem tettem, hogy megakadályozzam.

Másnap reggel új hét kezdődött, de én még mindig a szüleim szobájában voltam, kezemben a telefontal. Nora többször kopogott és szólongatott, de néma maradtam. Senkivel sem akartam beszélni.

Nora mindennap háromszor letett egy tálca ételt az ajtó elé. Hallottam, ahogy a porcelánkészlet halkán csilingel, amikor lerakja a földre. Egyszer sem nyitottam ajtót. Mindig megvártam a késő éjszakát, hogy beálljak a zuhany alá. Nora két napig bírta azt a halotti nyugalmat, a harmadik nap reggelén kihívta a család orvosát. Még egy lakatost is hozatott, hogy felfeszítse a zárat. Az orvos megvizsgált, bár ez nekem valahogy kiesett, később ezt is Nora mesélte el.

A doktor úgy találta, hogy ki vagyok száradva, és sokkot kaptam. Amikor megfogta a karomat, akkor volt az első pánikrohamom. A második érintés tovább rontott a helyzeten. A képességem időközben annyira felerősödött, hogy képtelen voltam elviselni az érintéseket anélkül, hogy elcsúszott volna a tudatom. Kontrollálhatatlan volt, hogy mikor mit látok meg, így pár másodperc alatt hatalmas mennyiségű információ és képanyag áramlott belém. Kibírhatatlan volt. Sikoltoztam a fájdalomtól és a rettegéstől, mert azt hittem, megőrülök. Lefogtak és benyugtatóztak.

Amikor felébredtem a kórházban, már folyamatosan adagolták a nyugtatót. Szerencsére ott nem értek hozzám, így viszonylag biztonságban voltam. Súlyos kiszáradást és kezdődő depressziót állapítottak meg, amelyet rendszeres pánikrohamok kísértek. Nem vették észre, hogy a rohamok mitől jelentkeznek. Beletelt pár napba, de sikerült meggyőzőnöm őket, hogy nem fogok őrültséget csinálni. Attól semmi sem változott volna.

Nora végig mellettem volt. Kérdezgette, hogy kit hívjon fel. Egy pillanatra elgondolkodtam rajta, hogy szólok Ellának vagy Andreának. Ők voltak a legjobb barátnőim, gyakran jártak át hozzánk, ismertük egymás szüleit is. Ellával más középiskolába jártunk, de megmaradt a barátság. Andrea pedig a városi könyvtárban volt segédkönyvtáros; a nyaraim nagy részét vele töltöttem. Elhárítottam Nora javaslatát. Azok az idők már véget értek. Most egyedüllétre volt szükségem.

A kórházban próbáltak rávenni a terápiás kezelésekre, de visszautasítottam mindent. Megtehettem, mert elmúltam tizenhét éves.

Kaptam gyógyszert a pánikrohamokra, kicsikartak egy ígéretet, hogy keresni fogok egy terapeutát, aztán elengedtek. Amíg a kórház előtt arra vártam, hogy Nora kerítsen egy taxit, kisütött a nap. A nyár vidám sugarai beragyogták az aszfaltot, és megfestették a rajta lévő benzinfoltokat. Akkor sírtam először. Szorosan behunytam a szememet, de még úgy is éreztem a meleg fényt. A könnyecseppek, amelyek lecsorogtak az arcomon, jéghidegek voltak. Gyűlöltem azokat a könnyeket. Nem volt jogom elsírni őket.

A temetés zártkörű megemlékezés volt. A részvények miatt a japán tranzakció lezárásáig nem akarták nyilvánossá tenni a halálhírt.

A szertartás után derült ki, hogy az apám már a születésemkor végrendelkezett.

Az ügyvéd a dolgozószobában apám székében ült, és papírokat rendezgetett az ő asztalán. Legszívesebben ráordítottam volna, hogy álljon fel onnan, de képtelen voltam megszólalni. Az a rengeteg gyógyszer, amelyet a kórházban belém nyomtak, még akkor is bénultságban tartott. A fejem

tiszta maradt, de nagyon fáradt voltam. Minél előbb végezni akartam, hogy visszamehessek aludni.

A végrendelet felolvasását kábult csendben ültem végig, máig alig emlékszem rá. A felolvasás után az ügyvéd kisebb monológot adott elő az idő erejéről, és hogy milyen jól tesz majd nekem a környezetváltozás. Ekkor kezdtem el figyelni.

– Ezt nem értem, mennem kéne valahová? – A hangom rekedt volt a hosszú hallhatástól.

– Nos, igen... a nagybátyádnál fogsz lakni huszonegy éves korodig.

– De én azt hittem, maradhatok! – tiltakoztam erőtlenül. – Elboldogulok egyedül.

– Lena... Lehet, hogy nem értetted meg elsőre. A cég irányítását az ügyvezető igazgató veszi át. Kiskorú vagy, a cég ötvenegy százaléka a tiéd, de csendestárs maradsz mindaddig, amíg lediplomázol. Ha úgy döntesz, hogy ezen a területen akarsz maradni, természetesen szívesen látnak az igazgatótanácsban pár év múlva. Igaz, hogy sokáig rosszul mentek a vállalat ügyei, de a mostani szabadalommal pár éven belül jelentős haszonra számíthat az összes részvényes. Köztük te is.

Megdörzsöltem a halántékomat. Részvényekről, százalékokról és haszonról beszélt, miközben kihúzta a lábam alól a talajt.

– Még sosem találkoztam a nagybátyámmal. Egyáltalán hol lakik?

Elmondta. Victor Wall Colorado leggazdagabb embereinek az egyike volt. Épp Dél-Afrikában vásárolt lovakat, de a halálhírré elindult haza.

– A házzal mi lesz? – kérdeztem kétségbeesve.

– Sajnálom, de az apád úgy rendelkezett, hogy adjuk el, és a bevétel kerüljön egy letéti alapba. Valamivel több, mint tíz éve hozta létre, és havonta egy kisebb összeget helyezett el rajta. Továbbá a vállalati részesedésed után havi apanázt fogsz kapni, amely szintén ide kerül majd. Az egyetlen kikötés ezzel kapcsolatban, hogy a pénzt csak a diplomázásod után kaphatod meg. Addig a nagybácsikád gondoskodik rólad. Biztos vagyok benne, hogy nem lesz neki probléma.

Elégedetten nyúlt az asztalon lévő tálca felé, amelyet Nora hozott be pár perccel korábban. Kitöltött magának egy csésze teát, és szürcsölni kezdte. Idegesítő hang volt. Kezdttem magamhoz térni.

– Mr. Rolfe, én... nem szeretnék függni senkitől! Dolgozhatnék a cégnél, és kezdeném később az egyetemem. Az apám is azt szerette volna, ha együtt dolgozunk.

– A diploma után, Lena. Nincs meg a megfelelő képzettséged. És láthatóan rosszul viseled a történeteket. – Kutató tekintete végigsiklott rajtam. Hosszan elidőzött az arcomon, aztán nagyot sóhajtott. – Neked most legjobban pihenés és távolság kell. Az összes papírt, amelyre a későbbiekben szükséged lesz, átküldöm Coloradóba a nagybátyád ügyvédjének.

Felállt, és összeszedte az asztalon szétterített papírhalmazt:

– Az utazást már megszerveztük. Csomagolj be!

Elmenőben még meg akarta simogatni a fejemet, de automatikusan elhúzódtam az érintése elől. Ülve maradtam, és csak bámultam a falat.

Nora összekapolt mindent, amire szükségem lehetett Coloradóban. A többi dolgot ládába tette, és egy raktárba vitette. Borzalmas volt nézni az üres falakat, és azt, ahogy anyáék emléke szertefoszlik.

Írtam egy e-mailt Ellának és Andreának a költözésről. Szándékosan olyan szavakat használtam, hogy „ideiglenes” és „hamarosan hívlak”, hogy ne akarjanak ők keresni. Néhány beavatotton kívül mindenki úgy tudta, hogy nyaralni megyek a nagybátyámhoz, amíg a szüleim dolgoznak.

Kikapcsoltam a laptopot, és bepakoltam egy hátizsákba. Betettem mellé két bekeretezett képet. Az egyikén Andrea, Ella és én voltunk, amint a városi könyvtár padlóján ülünk. Olcsó pezsgővel ünnepeltünk, hogy Andreát előléptették segédkönyvtárosból teljes jogú könyvtárossá, nekünk pedig Ellával színjelesre sikerült az érettségink. Akkor rúgtam be életemben először és utoljára. Ellának még volt annyi jelenléte, hogy beállítsa az időzítőt a fényképezőn, aztán megbotlott Andrea lábában, és feldöntött egy egész könyvespolcot. Ezt a pillanatot örökítette meg a fénykép.

A másik képen anya, apa és én voltunk a Central Parkban a tizenhetedik születésnapomon. Apa spontán pikniket szervezett aznap, még a suliból is elkért, hogy együtt lehessünk mi hárman. Komppal elmentünk újra megnézni a Szabadság-szobrot. Vettünk magunknak egyforma fejfedőket, vattacukrot ettünk, és mindannyian úgy csináltunk, mintha turisták lennénk.

Aztán apa elvitt a kedvenc könyvesboltomba, a kezembe nyomta a hitelkártyáját, miközben eltakarta a szemét, és egy vértanú arckifejezésével közölte, hogy vesznek fagyit anyával, és megvárnak a parkban, amíg én költekezem. A kép akkor készült, amikor bekebeleztük az összes fagyit, és elhevertünk a magunkkal hozott hatalmas pléden. Egy igazi turista fényképezett le minket. Életem legjobb napja volt.

A két képen kívül minden mást ott hagytam a szobámban. Utoljára bementem a szüleim hálójába. Elmentem az ágy mellé, és kinyitottam az anyám öltözőszekrényét. Halkan nyikorgott a zsanér, majd megint megcsapott a parfümjé illata. Könnybe lábadt szemmel nyúltam a felső polcon lévő félig üres parfümösvégért, és a táskámba süllyesztettem. Aztán észrevettem a komódon az apám pecsétgyűrűjét. Ezüstgyűrű volt, egy szénfekete, lapos ónixkövel a közepén. Anyámtól kapta. Mindegyik ujjamra nagy volt, ezért ráfűztem egy vékony ezüstitláncra, amelyet korábban sosem hordtam, és a nyakamba akasztottam. Amikor a bőrömhöz ért, egyetlen képet küldött csak az agyamba. Az apámét majdnem húsz évvel azelőttől, ahogy mosolyogva fog először a karjába.

Nora odalent várt rám egy taxival. A ház előtt a gyepen már ki volt téve az eladó tábla. Mielőtt beszálltam volna Nora mellé a kocsiba, még egyszer visszanéztem. Szerettem azt a kis házat, de akkor a csendesség és az elhagyatottság sugárzott belőle. Hátradőltem az ülésen, és gondolkodás nélkül bólintottam, amikor Nora megkérdezte, hogy mehetünk-e.

Az összes kötelék, ami a korábbi életemhez kötött, elszakadt. Mindazok a dolgok, amelyeket korábban fontosnak tartottam, lényegtelenné váltak. A biztonságérzet végleg eltűnt az életemből.

Ahogy apa és anya is.

5. Első lépésem

MÁR JOBB? – KÉRDEZTE HALKAN VICTOR.
– Megrezzentem. A szőnyeget megvilágító sugarakat bámultam; a könyvtár hatalmas ablakain beragyogott a vidám, nyári napfény. Victor türelmesen ült mellettem, és fürkészően nézett rám.

– Igen... – köszörültem meg a torkom. – Ne haragudj a kiborulás miatt!

– Viccelsz? Már kezdtem aggódni, hogy vasból vagy odabent! A lányok olyan kiborulós fajták, nem?

– Én...

– Tudom! – szakított félbe. – Ha hasonlítasz apádra, akkor nehezen mutatod ki az érzéseidet. Nincs is ezzel semmi baj. Csak tudd, ha kell valaki, aki meghallgat, itt vagyok.

– Észben tartom – eresztettem meg egy gyenge mosolyt.

Megdörzsölte az arcát.

– Ki akartam venni egy szabadnapot, hogy együtt tölthessünk némi időt, és megmutassam a házat, de a lovak máshogy gondolták. Túl sokáig voltam távol, és most összegyűlt egy csomó munka. Ha berendezkedtél, és érzel hozzá kedvet, megmutatom az istállókat. Addig is Ethel mindenben a segítségére lesz. A leghasznosabb ember az életemben, és remélem, a tiédben is az lesz. Ha valamire kíváncsi vagy, kérdezz tőle bátran! Jut eszembe, megfelel a szobád? Mert ha baj van vele, választhatsz másikat.

– Tökéletes a mostani, köszönöm!

– Helyes. Akkor, ebéd kettőkor, ott találkozunk!

– Én nem igazán vagyok...

– Meg se próbáld! Ethel mérges lesz, ha kihagysz egy étkezést – nevetett rám. Óvatosan megérintette a vállamat egy pillanatra. – Jól megleszel itt, ígérem!

Aztán kisietett a könyvtárból. Hallottam, amint nagyot döndült odakint a bejárati ajtó. Visszamentem a kanapéhoz.

Leültem, a mellkasomra szorítottam az egyik díszpárnát, és az ablak felé fordultam, hogy lássam a betörő napsugarakat. Az agyam teljesen kiürült, de nem is akartam gondolkodni. A fények sokkal beljebb kúsztak a szőnyegen, amikor kezdtem újra ráébredni a környezetemre. Lassan éreztem a megnyugtató, enyhén poros papír illatát és a bőrét, amelybe az ősrégi köteteket kötötték. Körülnéztem a plafonig érő könyvespolcok sorain, és két érzés viaskodott bennem. Egyrészt örültem, mert a könyvek közelében mindig jobban éreztem magam, ugyanakkor el is keserítettek, mert egy ideje érinthetetlenek voltak számomra.

Miután kijöttem a kórházból vigaszt kerestem a régi, kedvenc történeteimben, de már az első érintéstől létrejött a kapcsolat. Néhol azt láttam, kiknek a kezében fordult meg a könyv, amíg hozzám került, néha az írójuk életéből láttam képeket, néha pedig még bonyolultabb volt az eset. Néhány könyv szó szerint magával ragadott. Megérintettem a *Rómeó és Júlia* vékony gerincét, és éreztem az elveszített szerelem gyászát, majd a nyelvemen végigsikló selymes méreg keserű érintését. Kinyitottam Robinson Crusoe történetét, és rettegni kezdtem a magányt. Szerettem Puskit, Tolsztojt, Austent és a Brontë nővéreket, de ezek után nem mertem még csak megérinteni sem a borítójukat. A krimikről és a misztikus regényekről nem is szólva. Attól, hogy ezek csupán kitalált történetek, nem csökkent az erejük. Valahol, valamikor, valakinek a fejében valóságosak voltak.

A kandalló mellett lévő széles állóóra apró kongatásokat hallatott. Pont kettőt. Amikor a nagybátyámmal bejöttünk, még dél sem volt, és alig fél órát beszélgettünk. Ami azt jelenti, hogy legalább másfél óra kiesett. Arra még emlékeztem, hogy ültem és próbáltam nem gondolkodni. A jelek szerint primán ment.

Kiléptem a könyvtárból, és a konyha felé indultam. Odabentről öblös nevetést hallottam, ezért megálltam a fal takarásában. A nagybátyám beszélgetett Ethellel.

– ... aztán megint elő akarta adni a dühös masírozós magánszámát, de nem nézett a lába elé, és elcsúszott egy adag lócitromban. Az egész hátsó felét beterítette! De ő még akkor is elegáns maradt. Amilyen kecsesen tudott, felállt és

annyit mondott: „Vigyen el az ördög!“. Életem legviccesebb pillanatait annak a nőnek köszönhetem, pedig isten tudja, semmi okom a nevetésre. De Emma mindig kihozza belőlem.

– Emma már akkor ilyen volt, amikor kislánycént sáros rövidnadrágban és lehorzolt térdrel úgy követte magát és a bátyját, mint egy kiskutya.

– Igen... hát már korántsem kislány. És a kapcsolatunk is más. Olyan, mintha állandóan dühös lenne rám. És most ez az egész dolog Lenával – halkult el a hangja. Akaratlanul is tettem egy apró lépést a fal mentén, hogy jobban halljak. – Jó lett volna még egyszer beszélni a bátyámmal! Az egyetlen unokahúgom teljesen idegen számomra. Pedig annyira helyes kölyök, ugye? Jó volna részt venni az életében.

– Most helyrehozhat mindent, uram. De nagyon vigyáznia kell arra a kislányra! Sugárzik belőle a bizonytalanság. Félek, ha valami baj érné, olyan messze futna, amennyire csak tud. Fél az érintésektől is, észrevette?

– Igen, és aggaszt is a dolog... De még túl korai lenne mélyebbre ásni. Tényleg, merre van most?

– Miután kiment az istállóba, uram, benéztem hozzá a könyvtárba, de szegénykém csak némán bámult ki az ablakon, és folytak a könnyei. Nem akartam megzavarni. Valószínűleg még ott van.

Megelégettem a hallgatózást, és halkán visszaléptem pár lépést, hogy aztán zajt csapva belépjek a konyhába.

– Kicsikém! Hát itt vagy! Már azt hittem, nekem kell érted mennem, hogy megetesselek! A nagybátyád bezzeg már fél órával ebéd előtt is kopogtatja nekem az asztalt.

– Ez kizárólag a te hibád, Ethel! Ha nem főznél olyan isteni, én sem lennék olyan türelmetlen.

– Na persze!– horkantott fel Ethel, és játékosan meglegyintette. – Egy pillanat alatt tálalok!

A konyhában ettünk. Kellemes citromillat volt a pulton gőzölgő süteménytől. Victor mellett ültem, aki teljes figyelmét az előtte gőzölgő levesestálra fordította. Elhatároztam, hogy kipróbálok valamit. A két mutatóujjammal előrenyúltam, és óvatosan megérintettem a tányér szélét. Megsimítottam az asztallapot, de továbbra sem éreztem semmit. Észrevétlenül feljebb gyűrtem a jobb

kezemet takaró ruhaujjat. A szívem hevesebben kezdett el dobogni, amikor az antiknak látszó sószóróért nyúltam. A tenyerembe fogtam a körte alakú, masszív kis tárgyat, végigtapogattam minden kis hajlatát, de semmi sem történt. Csodálatosan tiszta maradt az agyam, tele kizárólag a saját gondolataimmal. Elmosolyodtam, és a másik kezembe a borsszórot vettem. Amikor annál sem történt semmi érdekes, kitört belőlem egy halk kuncogás.

– Megmutassam, hogy kell használni? – kérdezte Victor rajtam mulatva.

– Csak csodáltam őket. – Visszatettem a helyére mindkét tartót. Vettem egy mély levegőt, bent tartottam, és egyetlen pillanatra megérintettem Victor csupasz kézfejét.

– Azért köszönöm! – mondtam neki. Képtelen voltam visszatartani a mosolygást. Megérintettem egy másik embert, és se pánikroham, se fejfájás, se kéretlen információk és képek halmaza az életéből. Mintha ideiglenesen kikapcsolt volna a képességem. Azt persze tudtam, hogy létezik, mert az agyam hátsó szegletében folyamatosan éreztem a motoszklását. De itt valahogy elszunnyadt. Victor mosolyogva tanulmányozott, aztán visszafordult a leveséhez.

– Ethel említette, hogy alaposan körülnéztél a könyvtárban.

Óvatosan megfogalmazta, hogy ki sem léptem onnan! Nagyon tapintatos, de belementem a játékba.

– Magával ragadó egy hely. Sokat szoktál olvasni?

– Még hogy sokat? – horkantott fel megint Ethel. – Néha ki se tudom onnan rángatni. De mindig is így volt. Emlékszem, a bátyja bezzeg... Ó, sajnálom, kicsikém! Kár volt felhoznom – nézett rám sajnálkozva Ethel.

– Dehogy... Nem baj. Én is emlékszem, hogy apa még az újságot sem szívesen lapozta át. Ami azt illeti, anya sem olvasott. Sosem értették meg, hogy mit élvezek benne.

– Ezek szerint az olvasás imádatát mi ketten örököltük.

– Nagyon úgy tűnik – adtam neki igazat. – Hány év volt köztetek apámmal?

– Három. Miért kérdezed?

– A hasonlóság miatt. – Próbáltam felfedezni az apróbb különbségeket. Csupán egy-kettőt találtam. – Az első pillanatban azt hittem, hogy ikrek vagytok. Illetve voltatok.

– Nagyon sajnálom! Biztos megrázó lehetett neked. – Ekkor valami felcsipogott az övén, mire keservesen felsóhajtott. – Bocsássatok meg, telefonálnom kell!

Sajnálkozó pillantást vetett a tányérjára, de felállt.

– Mindig ez van – világosított fel Ethel, amikor Victor kilépett a konyhából. – Pedig az istálló tele van túlfizetett és lusta alkalmazottakkal. Ha gond adódik, azonnal neki szólnak. Mintha nélküle megállna az élet. Azok a meglett férfiak a közelében tehetetlen kisfiúkká válnak. De az emberei imádják őt – mondta büszkén. – Néha még Mindenhatónak is hívják a háta mögött.

Erről eszembe jutott Zoe.

– A gépen megismerkedtem egy Zoe Tree nevű lánnyal. Felajánlotta, hogy ma értem jön, és megmutat pár dolgot a környéken. Kérte, hogy ne szóljak a nagybátyámnak, hogy a gépén utazott.

– Kedvesem! – csapta össze a tenyerét Ethel. – Először is kértelek, hogy ne magázz! Attól olyan szörnyen öregnek érzem magam. Képzeld azt, hogy a nagyanád fiatalított változata vagyok! – simított végig a homlokán szándékosan eltűzött mozdulattal. – Így talán könnyebb lesz tegezni. Másodszor, igazán nem értem azt a lányt! Az úrnak nincs kifogása az ellen, ha Emma kislánya veled utazik. Az anyjának már annál inkább! És milyennek találtad a kis Zoét?

– Nagyon közvetlen lány. Megkedveltem – jegyeztem meg, amire csak egy elégedett kacagás volt a válasz.

– Rég láttam utoljára, de ha jól emlékszem, az anyja fiatalkori mása. Mind kinézetben, mind természetben. Régen, amikor tudtam, hogy a bátyjával átjönnek, mindig sütöttem nekik citrom sütit. Imádták. Ők ketten nagyon is jó társaság lesznek számodra, meglásd!

– Ki lesz jó társaság? – huppant le mellém újra Victor, és ellopott egy sült krumplit a tányéromról. Szúrósan néztem rá, mire vigyorogva oldalba bökött.

– Lena a gépen megismerkedett Emma lányával. Szegény kislány azt kérte, hogy ne szóljon az úrnak, hogy ő is a gépén jött haza.

Ennyit a titoktartásról.

– A kis Zoe is hazajött? Kedvelem azt a lányt. Az anyja jut eszembe róla. Felnőttként olyan, mint aki karót nyelt, de régen beleváló lány volt. Remélem, nem jön rá, hogy a lánya a gépen utazott, mert képes átrohanni és kifizetni a kerozint. És ami a legrosszabb, még rá is tud venni, hogy elfogadjam! – borzongott meg látványosan. – Szóval összebarátkoztál Zoéval?

– Haladunk a dologgal.

– Menni fog az! Zoe túl közvetlen, te pedig épp az ellenkezője. Majd szépen kiegészítitek egymást. Ha jobban megismered, nagyon megkedveled. És biztos vagyok benne, hogy ő is téged.

– Ma délután átjön, hogy megmutassa a környéket. Ha neked is jó.

– Persze, örülök neki! Régen is mindig errefelé lógtak a bátyjával. Le sem lehetett vakarni őket. A fiú még ma is gyakran itt van. Hánykor jön Zoe?

– Négy körül, azt hiszem.

– Akkor még van időnk, és tartozom neked egy tárlatvezetéssel.

– Az jó lenne. Reggel is csak a szerencsén múlt, hogy megtaláltam a konyhát.

Közben befejeztük az ebédet, és Ethel elkezdte leszedni az asztalt. Amikor felajánlottam neki a segítségem, úgy elhessegetett, mint egy szemtelen méhet. Victor nevetve fogta meg a karomat, és kihúzott a konyhából.

– A konyha Ethel felségterülete. Ha inni akarsz egy pohár vizet, azt is ő intézi. A ház ugyan az enyém, de a konyha sokkal inkább Ethelé.

– Észben fogom tartani.

Elindultunk felfelé a lépcsőn.

– Ez a ház hatalmas! – mondtam áhítattal.

– Valóban az két embernek. Illetve most már háromnak. Oscar a garázs fölötti lakásban lakik. Hónapokig próbáltuk rávenni, hogy költözzön a házba, de hajthatatlan. Azt mondja,

szüksége van a magányra. A felesége már tíz éve meghalt, és megszokta, hogy egyedül van. Ha valahová menni akarsz, egyelőre csak vele tudsz, de majd a napokban szakítunk időt arra, hogy körülnézzünk neked kocsit ügyben. Tudsz vezetni, ugye?

– Tudok, de nem vehetsz nekem egy kocsit, Victor! – rémültem meg.

– Ne aggódj! A garázsban van pár autó, amit régóta nem használunk. Az apám imádta a régi kocsikat. Vezetni egyiket sem vezette, de mindig jól karbantartotta őket. Nekem teszel jót, ha az egyik kocsit gondozását leveszed a vállamról! Komolyan! – bizonygatta, amikor kétkedő pillantással néztem rá.

– Akkor köszönöm! – mondtam bizonytalanul. – Azt hiszem...

– Helyes. De közben haladjunk, mert ez a ház tényleg nagy ám! – sóhajtott fel panaszosan. – A földszinten, a könyvtáron és a konyhán kívül van egy hatalmas nappali, amelyet az égvilágon senki sem használ. És egy ebédlő is, ami szintén erre a sorsra jutott. Ha akarod, később megnézheted, de most inkább az érdekesebb részeket mutatnám meg. A házat 1889-ben az egyik ősöm építette. Némi problémája volt az itt élő emberekkel, ezért az egész birtokot ocsmány vaskerítéssel vette körül. Azóta szerencsére lebontottuk. A házat az őseim többször is felújították, rendszerint mindig egy-egy aktuális feleség élte ki benne a fészekrakó ösztönét. Az anyám, a te nagyanyád is ezt tette. A ház mostani állapota az ő műve. Nekem tetszett, hiszen ebben nőttem fel, de te bátran megváltoztathatsz bármit.

– Szerintem ez a ház gyönyörű. Már amennyit eddig láttam belőle. Vétek lenne változtatni rajta.

– Az én unokahúgom! – dörmögte elégedetten, és megsimogatta a fejem búbját. Utáltam magam, hogy továbbra is megfeszülök az érintéstől, de önkéntelen volt. Intett, hogy menjek előre.

– Ez itt – állt meg a lépcső tetején – a ház csomópontja. Innen indul ki az összes folyosó, és itt van a végük is. Ne kérdezd, hogy miként hozták össze, egy cseppet sem konyítok az építészethez. A kör alapú szobák eleve

megzavarják a tájékozódást. Állandóan bővítették a házat az évek során. Induljunk el erre – mutatott a bal oldali folyosóra, ahonnan reggel én is jöttem. – Erre van a te szobád is, így egyszerűbb lesz megjegyezni.

Annyira nem volt az. Csak a szobáig három folyosón kellett átmennünk. Aztán még hátravolt a többi szárny. Az első emeleten helyezkedett el az én lakrészem és Victoré. Én a jobb szárnyban, Victor a balban lakott. A középsőben lezárt vendégszobák kaptak helyet. Összesen huszonnégy szoba volt. Kétszobánként akadt hely egy apró nappalinak vagy pihenőzúgnak.

A második emelet nagy része Victor birodalma volt. Négy szoba egybenyitásával és a válaszfalak eltüntetésével érték el azt a hatalmas méretet, amit Victor a „játsszósobájának” nevezett. Mint egy négylevelű lóhere, olyan volt.

– Tudom, hogy mit gondolsz! Egy felnőtt férfi, akinek játsszósobája van! Hogy mondják ezt a fiatalok? Gáz? – grimaszolt hevesen. – Keveset járok el itthonról, ezért rendeztem be ezt a kis szórakoztatócentert.

Az egyik félkörben edzőgépeket és súlyzókat láttam. A kör alakú ablakok között könyvespolcok álltak, úgy egyenként száz kötettel. Jobboldalt hatalmas tévé terpeszkedett, amelyhez egy házimozi-rendszert és egy játékgepet csatlakoztattak. Egy újabb polcrendszer, filmekkel és játékprogramokkal telerakva beborította a tévé feletti falrészt. Ezenkívül még volt egy apró konyha egy pulttal leválasztva, és jó néhány hátradönthető pihenőfotel.

– Ugye nem tartasz vén bolondnak?

– Ellenkezőleg – tiltakoztam. – Használhatom majd a helyet én is? – kérdeztem komolyan.

– Amikor csak akarod! – biztosított vigyorogva.

A másodikon lévő többi szobát főként raktárként használták. Egybe benéztünk, tele volt letakart régi bútorokkal. Victor megengedte, hogy később körülnézzek köztük, hátha megtetszik valami. Aztán már csupán a padlástér volt hátra. Egy kisebb lépcsőn kellett felmenni, amely a második emeleti legfelső folyosóról nyílt. Ez kevésbé tűnt érdekesnek, de azért kíváncsi voltam, hogy

Victor miért vigyorgog egyre szélesebben, ahogy felértünk a lépcső tetejére.

– Ezt imádni fogod! – mondta titokzatosan, aztán kitérte előttem az ajtót.

A fény mellbevágó volt. Szó szerint leesett az állam. Az egész padlás a kinti napsugarak fényében fürdött, ugyanis a tető egyik felét teljes egészében kicserélték üvegre!

– Ez volt a szüleim kedvenc helye a házban. Az apám csináltatta az anyámnak a negyvenedik házassági évfordulójukra. A tető egész részét többszörösen megerősített üvegre cseréltette, hogy a lehető legtöbb fényt kapja a helyiség. Napozófoteleket rakatott ide, mert az anyám mindig panaszkodott az itteni rapszodikus napsütés miatt. Ha süt a nap, azt itt lehet a legjobban élvezni. Amikor együtt jöttek fel ide, tudtuk, hogy nem szabad őket zavarni, mert pihennek. Ez az ő helyük volt. Az anyám kifeküdt a napra, amíg az apám zongorázott neki – intett az egyetlen árnyékos fal mellett álló ébenfekete zongora felé. A hangja szomorú lett.

Elszántam magam, és óvatosan a tenyerébe csúsztattam a kezemet.

– Biztos nagyon hiányoznak! – szorítottam meg az ujjait. Ezúttal én próbáltam meg vigaszt nyújtani.

– Boldog életük volt – jelentette ki egyszerűen, aztán megpaskolta a kezemet, és odahúzott az egyik napozószékhöz. – Dőlj hátra, és hunyd be a szemed!

– Miért?

– Engedd el magad egy pillanatra! Mutatni akarok valamit!

Engedelmesen hátradőltem, és becsuktam a szememet. A fénysugarakat még a csukott szemhéjamon keresztül is éreztem. Aztán hallottam egy halk surrogó hangot, az arcomat megcsapta a kinti levegő, és meghallottam a madárdalt. Felpattant a szemem. Az üvegtető visszahúzódott a falba, utat engedve a betörő meleg napsugaraknak.

– Fantasztikus! – suttogtam áhítással, majd újra behunytam a szemem.

– Tudom! – helyeselt Victor. A hangja a mellettem lévő napozószékről jött.

Mindketten csendben hevertünk, és egyenletesen lélegeztünk. Azt hiszem, el is aludtam volna, de valami megakadályozott. Ezúttal a nap lehetett a kiváltója. Az ujjaimat ráfontam a fotel széles karfájára, és élveztem a felmelegedett fa selymes érintését. Aztán hirtelen már nem is az én kezem volt. Hasonlított az enyémre, de a bőr sötétebb és enyhén szeplős volt. A hosszú ujjak valamilyen zene ütemére táncoltak a szék karfáján. A nap melegen simogatta az arcomat, amin csak egy-két ránc alakult ki az eltelt hosszú évek alatt. Élveztem a meleget és a gyönyörű zenét; hosszú évek óta összekapcsoltam a fejemben a férjem iránti szerelemmel.

A nevem kiáltották odalentről, de figyelmen kívül hagytam. Hallottam magam mellett Victor hangját, ahogy azt magyarázza, hogy Ethel az egyetlen, aki olyat tud kiáltani, hogy itt fent is meghallják. Hallottam, ahogy megkérdezi, nincs-e kedvem megnézni, mit akar, de képtelen voltam válaszolni. A zene még mindig szólt a fejemben. Kellemes volt ott ülni, a zenére és a fényre koncentrálni. Reméltem, hogy mielőtt lemegy a nap, tehetek egy sétát a férjemmel a kertben. Aztán a zene fokozatosan elhalkult, és végül abbamaradt. Még mindig nyugodtan lélegeztem. Egy jól ismert kéz siklott a vállamra, majd elkezdett óvatosan masszírozni. Teljesen ellazultam. Aztán a kedves arca az enyémhez simult.

– Szerelmem! – suttogta egy meleg hang a fülemben.

Victor térített magamhoz. Óvatosan rázogatta a vállamat, és szólongatott. Amint hozzáért az arcomhoz, magamhoz tértem. Felültem, és körbenéztem. Megint úgy éreztem magam, mint a könyvtárban, de ezúttal emlékeztem mindenre.

– Hála az égnek, kölyök! Már azt hittem, elájultál! Mi történt?

– Én... azt hiszem, hogy kicsit elaludhattam – próbáltam menteni a helyzetet. Azt mégsem mondhattam neki, hogy épp most voltam a halott nagyanyám testében. – Ne haragudj, ha megijesztettelek!

– Dehogyan haragszom, csak furcsa volt... Mindegy – rázta meg a fejét zavartan –, menjünk le! Azt hiszem, megjött érted Zoe.

Felsegített, és előreengedett a lépcsőn. Megint azzal a fürkésző tekintetével méregetett, ezért megszaporoztam a lépteimet, hogy minél előbb kijussak a szobából. Az élmény nem volt megrázó, de mégis megijesztett, mert ott akartam maradni! Abban a székben akartam napozni örökre, és hallgatni a gyönyörű zenét. Érezni, hogy szeretnek. Nagyon szeretnek.

Vetettem egy utolsó pillantást a szoba felé, aztán lesiettem a lépcsőn. Victor lassú tempóban jött mögöttem. Egy percen belül már a konyha ajtaján léptem be, ahol Zoe tányérjáról épp elfogyott az utolsó szelet süti is. Amikor meglátott, felderült az arca. Meglepődve tapasztaltam, hogy az enyém is.

– Ez a süti még mindig ugyanolyan isteni! – mondta mély meggyőződéssel a hangjában. – Felkészültél? Mert el akarlak vinni az anyámmal is, és az kemény menet lesz!

– A tékozló lány megtért a konyhámba. Hála legyen az égnek, nem marad ránk többet a sütemény! – kiáltott fel Victor – Na és, milyen az iskola, Zoe?

– Messzi és unalmas. De már vége, szerencsére. – Zoe mosolygott, és az utolsó korty tejet is eltüntette a pohárból. – Továbbra is bármikor számíthatnak rám, ha van fölös süteményük.

– Gyere, amikor csak akarsz! Most, hogy itt van Lena is, már nem kell olyan öreg csontokkal beérned, mint Ethel és én.

– Beszéljen csak a maga nevében az úr! Én még igencsak fiatalos vagyok – jelentette ki Ethel.

– Akkor mehetünk? – kérdezte tőlem Zoe, és felpattant a székről.

– Felőlem igen. – Már alig vártam, hogy kívülről is megnézzem ezt az elképesztő házat, és a környékre is kíváncsi voltam.

– Mit terveztél, merre viszed az unokahúgomat? – kérdezte Victor.

– Egyelőre a közvetlen környéket nézzük meg, uram. És megígértem az anyámnak is, hogy elviszem neki bemutatni Lenát. Szóval a közelben maradunk.

– Helyes. És Zoe! Kérlek, hagyd ezt az urazást! Már totyogós korod óta ismerlek. Nincs rá szükség.

– Ahogy akarod, Victor! – mosolyodott el, aztán megragadta a kezem, és kifelé húzott.

– Lányok! – állított meg újra minket Victor hangja. Közelebb jött hozzánk, és aggodalmasan nézett rám. – Gondolom, Zoénak már elmondtad a balesetet?

Bólintottam.

– De nem mondtam el senkinek! – sietett közbeszólni Zoe.

– Lena mesélte, hogy a jövő hónapig még titokban kell maradnia, szóval otthon is csak annyit mondtam, hogy látogatóba jött.

– Ha neked sincs kifogásod ellene – nézett rám kérdően Victor –, akkor az anyádnak és a bátyádnak elmondhatod már előbb is. De egyelőre senki másnak, rendben?

– Persze – suttozta Zoe, és ő is aggodalmasan nézett rám.

– Gyere, menjünk! Köszönök mindent, hamarosan jövök! – intettem még Ethel és Victor felé, aztán Zoéval együtt kiléptem a főbejáraton.

6. A szomszédság

AMINT BECSUKÓDOTT MÖGÖTTÜNK A HÁZ AJTAJA, a zsongás az agyam hátuljában életre kelt. Tűnődve húzódtam közelebb az ajtóhoz, mire valamelyest újra lecsendesedett. Nem lehet gond, ha kerülöm a csupaszs kezes érintéseket, nyugtattam magam.

– Most megyünk vagy maradunk? – mulatott rajtam Zoe.

– Megyünk – mondtam határozottan, és elindultam lefelé a lépcsőn. – Aranyos játék autó! A tiéd?

Megálltunk a lépcső aljában parkoló vérvörös, elektromos kisautó mellett.

– Hé, ne csúföld Klaust! – pirított rám Zoe. – A kicsike múlt nyár óta hűséges társam!

– Klaus?

– Most mi van? Csak neveznem kell valahogy! Klaus német gyártmány, a neve pedig a hazájára emlékezteti. Így kevésbé magányos, ugye Klaus? – simogatta meg gügyögve a motorháztetőt.

– Magatokra hagyjalak titeket?

– Roppant vicces! Ha tovább folytatod, Klaus megrázza a popódat, amikor beülsz! – fenyegetett meg. – Úgy tűnik, jobb kedved van. Mármint tegnaphoz képest.

Nekidőltem a kocsi oldalának, lehúzkodtam a pólóm ujját, és hátrasimítottam a hajam. Nagyon laza lett a konty, ezért inkább kihúztam belőle a gumit.

– Beszélgettünk Victorral. Tényleg rendesnek tűnik, és nem kezel úgy, mintha beteg lennék.

– Elmondtad neki, hogy gyógyszert szedsz? És... a pánik...

– A pánikrohamokat? Nyugodtan kimondhatod – vontam meg a vállam. – Úgy döntöttem, egyelőre hallgatok róla. Mióta megérkeztem, olyan... mintha lenyugodtam volna.

Mintha nem én lennék a szegény kislány, akinek meghaltak a szülei, ezért vigyázni kell, hogy meg ne örüljön.

– Lena, ő a nagybátyád, tudnia kell róla!

– És el is fogom neki mondani, amint felkészültem rá. Csak még hadd higgye egy ideig, hogy normális unokahúga van.

– De hát, te normális vagy, nyuszifül! Egyszerűen kiborultál a gyásztól. Egyszerre vesztetted el mindkét szülődet, ez bárkit depresszióssá tenne!

Zoe azt hitte, látja a teljes képet. Valójában fogalma sem volt róla, hogy miért szedem azokat a gyógyszereket. De hát, hogyan mondhatnám el neki? Beletúrtam a hajamba, és elfordultam az autótól vissza a ház felé. A látványtól elakadt a lélegzetem.

Victor háza kívülről is épp olyan fenséges és monumentális volt. A ház előtti rövidre nyírt pázsitot szépen kövezett utak szegélyezték. Az előtte elterülő erdős rész is viszonylag rendezett benyomást keltett a ritkán álló széles törzsű fákkal és kitaposott ösvényekkel. A házhoz széles lépcsősor vezetett fel, amelynek mindkét oldalát egy-egy életnagyságú szobor szegélyezte. A férfi- és nőalak egymás felé nyújtotta a kezét, de nem érhetek a másikhoz. A mozdulattól csak úgy süttött a vágyódás és a reménytelenség.

A szobrokat fényesre koptatta az időjárás, szinte elcsúsztak rajtuk a napsugarak. Mintha hangsúlyozni akarnák, a kinyújtott ujjak a ház homlokzatára vonták a figyelmet. Az üvegkupola gyönyörűen látványosan emelkedett ki a tetőből, elsőre mindenki figyelmét ez kelthette fel. Maga a kúria valamiféle szürke, masszívnak látszó kőből épült, amelyet szabályos téglákká formáltak. A külső falon borostyánindák kúsztak felfelé, és szőtték be a falat egészen a háromszög alakú, fekete márvánnyal borított homlokzatig. A márványba egyetlen szó volt belevésve.

– Zoe, mit jelent az Enigma? – mutattam a feliratra.

– Hogy az? – nézett arra ő is. – Fogalmam sincs. Amikor kiskoromban megkérdeztem a nagybátyádat róla, annyit mondott, hogy egyszerűen ez a ház neve. De hogy miért nevezték el így, azt nem árulta el. Azt mondta, családi titok. Egy ideig engem is érdekelt, ezért megkérdeztem Ethelt, de ő

sem tudta. Időközben kiderült, hogy senki sem tudja a környéken. Hé, amíg itt vagy, kideríthetnéd! – Megkerülte a kocsit, és beszállt a vezetőülésbe. Én is elfoglaltam a helyem, de ügyeltem rá, hogy csupasz kézzel ne érintsek semmit. A házon kívül már korántsem éreztem magam olyan nagy biztonságban. Klaus halkán felbűgött, aztán elindultunk. Zoe csacsogása és az, hogy mindent alaposan megnézhessek az úton, teljesen lefoglalt. Úgy tűnt, céljával tűzte ki, hogy részletesen beavat az életébe.

Tervezett egy kirándulást másnapra, hogy meglátogassa a régi barátait. Sokat mesélt még a családjáról is. Jólesett neki, hogy az összes cuccát ott találta, ahol egy éve hagyta. Az anyja telerakta friss virággal a szobáját, és a kedvenc ételeit készítette. Zoe majd kiugrott a bőréből, mert előző este elmondta végre az anyjának, hogy ruhatervezéssel szeretne foglalkozni, és ő rábólintott. Cserébe csak annyit kellett megígérnie, hogy ő is részt vesz a Tree-birtok munkájában.

– Mert bele kell tanulnom az örökségembe! Hallottál már ilyet? Mintha nem lenne nyilvánvaló, hogy Alex örökli az egészséget! – mérgelődött.

A bátyjáról keveset beszélt, de hamar kiderült számomra, hogy isteníti őt. Szinte ömlött belőle a szó, megszakítás nélkül mesélt, mintha gyorstalpalót tartana nekem a családjából és a környék jellemzőiből.

– Itt az utak többsége jó, de vannak olyan helyek, ahol egy ilyen kis kocsival elvesznénk. Azokat még ráérsz megismerni. Gondolom, Victor majd megmutatja az egész birtokot!

– Már felajánlotta, igen. És egy autót is a garázsából! – újságoltam.

– Hú, ezt el ne mondd Alexnek, mert utálni fog! Neki már évek óta csorog a nyála azok után a ritkaságok után. Mindig mondom, hogy próbálja megvenni Victortól, amelyik kell neki, de nem hallgat rám. Szerinte azok emlékek, és az emlékeit senki sem bocsátja áruba. Pedig hallottam már a nagybátyádtól, hogy örömmel megszabadulna néhánytól, mert csak állnak abban a hatalmas garázsban a ház mögött. Segíthetek majd választani? A szín kiválasztásában profi

vagyok! Én a feketét vagy a vöröset ajánlanám, mert az fantasztikusan menne a hajadhoz.

– Gondolod? – kérdeztem csupán félig odafigyelve, mert csillanást láttam a fák között. Közben beértünk az erdőbe, ahol a napot sűrű lombosítás takarta el. Egy keskenyebb mellékútra kanyarodtunk le az aszfaltozott főútról. Amikor elkezdtünk zötykölődni, megköszörültem a torkomat.

– Szerintem Klaus elérte teljesítőképességének végpontját.

– Igen, igazad lehet – állította le az autót Zoe. – Vele még nem jöttem erre, eddig mindig Alex hozott el a dzsipjével. De szerettem volna, ha látod! Gyere, nincs messze!

Kiszálltunk a kocsiból, és továbbmentünk az ösvényen. A csillanás egyre több helyen törte meg a fák sötétjét. Kevesebb, mint tíz perc alatt elértünk egy tó partjára, amelyet mesterségesen kialakított homokos fövény vett körbe.

– Íme, a Csillag-tó. A hely legnagyobb nevezetessége.

– Olyan, mintha alulról lenne megvilágítva a víz. – Leguggoltam, hogy alaposan megnézhessem. Ez volt hát a különös csillogás a fák között.

– Valami olyasmi. Régen bányató volt, és sokáig nem lehetett használni. De aztán egy véletlen robbanásban beomlott a bánya, és az ott kitermelt érc, főként ezüst és bronz, nagy része a tóban végezte. Kitermelni nem érte meg. Az idők során aztán a rögökből apróbb szemcsék váltak le, amelyek szinte mindenhez hozzátapadtak. Ez okozza a csillogást.

– Gyönyörű. És ahogy látom, strandként működik. – Belemártottam az ujjaimat a vízbe. Élveztem a hűvösséget, ezért mindkét kezemet belógattam.

– Igen. Kevesen járnak ki, de pont ettől olyan jó. És ezzel el is érkeztünk az itteni nevezetességek végéhez.

– Komoly? Ez az egy? – mosolyogtam fel rá.

– Ha ennél érdekesebbre vágysz, be kell menni a városba – vonta meg a vállát. – Ezért jöhet is a következő megálló. A Tree-birtok – jelentette be vészjósló hangon.

– Ilyen félelmetes a hely? – kérdeztem jót mulatva az ijesztőnek szánt arckifejezésén.

– Nem a hely, hanem az emberek! – magyarázta. – Az anyámnak keveset meséltem rólad, de az a kevés is elég volt,

hogy felkeltse a figyelmét, és nagyon meg akarjon ismerni. Kedvelte régen az apádat, és kíváncsi rá, hogy mennyire hasonlítotok. Ő... nem tudja, hogy mi történt – mondta látszólag teljes kínban, és rám pillantott. – Elmondjam neki? Mert, ha nem akard, hallgatok róla!

– Én... csak annyit kérek, hogy akkor mondd el neki, ha már elmentem. Nem akarok több sajnálkozást.

– Persze – bólintott megértően. Az út további részében hallgattunk. Tartottam az újabb találkozástól egy idegennel, de úgy éreztem, ahhoz, hogy Zoéval jól kijöjjünk, meg kell ismernem az anyját.

– Íme, a családi rezidencia! – jelentette be újabb tizenöt percnyi autózás után. A Tree-birtokhoz is a főútról kellett egy mellékútra kanyarodni, és rögtön ott is voltunk. – Kevésbé hatalmas, mint a ti kis kuckótok, de azért megteszi.

– Ez gyönyörű, Zoe! – És tényleg így is gondoltam. A ház egyszintes volt, de hatalmas területet foglalt el. Széles veranda fogta közre minden oldalról, és a falakat homokszínűre festették. Ahogy felértünk a bejárathoz, ahová mindössze négy lépcső vezetett, Zoe megtorpant.

– Figyelj, az anyám néha nehéz eset. Enyhén szólva túl hamar feloldódik, néha át is esik a ló másik oldalára. Ilyenkor mindenki azt hiszi, hogy egy kicsit dilis.

– Oké... – néztem rá értetlenül.

– Van más is. Tegnap Alex a kocsiiban kérdezett rólad, de én kizárólag annyit mondtam, amiben megegyeztünk, hogy látogatóba jöttél a nyárra. Tudnod kell, hogy egy kicsit bepipult rád. – Bűnbánó tekintettel nézett rám.

– De hát mi baja van? – értetlenkedtem. – Még nem is ismer! Egyszer látott a reptéren.

– Ó, ez hosszú lesz! – sóhajtott fel Zoe, és intett, hogy üljünk le az ajtó közelében álló hintaágyra. Figyelmetlen voltam, a tenyeremmel hozzáértem a puha lenvászon borítású hintához. Egyetlen kép villant be élesen az agyamba. Egy fiatal nő és egy jóval idősebb férfi ült itt évekkal ezelőtt, akik megfogadták, hogy örökre gondoskodni fognak egymásról. A nőt egyből felismertem, hiszen már Ethel említette, hogy Zoe majdnem ugyanúgy néz ki, mint az anyja fiatal korában. Ezek szerint Zoe apja jóval idősebb lehetett a feleségénél. És, ha

jól láttam, Zoe bátyja a lánykérés időpontjában már jócskán útban volt. Olyan 4-5 hónapos terhesnek tippeltem Emmát abban az emlékképben. Egy szép kép volt egy szép helyről és egy boldog időről, de újra előhozta a fejfájásomat. Az agyam lüktetett a koponyám hátsó részében, és a szemem is égni kezdett. Megtapogattam a zsebemet, de még várni akartam a pirulákkal. Eddig olyan jól ment minden. Óvatosan hátradőltem, hogy valami puhán támaszthassam meg a fejemet. Olyan jól manővereztem, hogy Zoe nem vett észre semmit. Valamennyivel jobban éreztem magam, így már oda tudtam figyelni, hogy miről is beszél.

– ...Alex érettségije előtt történt. Jól ment neki a sulis, a focicsapatban ő volt az egyik legjobb játékos, érettségi után az orvosira készült. És még ott volt neki Anna is, a barátnője, aki két volt idősebb nála. Nagyon ette a fene azért a lányért, egy éven keresztül hajtott rá, míg végül a barátnője lett. A csaj szegény családból származott, teljesen más volt, mint a többi cicababa, akik Alex után futottak. Mindenki számára úgy tűnt, hogy komoly a kapcsolatuk.

Feszengtem. Miért kell a bátyja szerelmi életébe beavatnia engem? Úgy éreztem, Zoe nagyon is örökölte a nyíltságot az anyjától.

– Kiderült, hogy Anna teljesen más volt, mint hittük. Aznap, amikor az apánk meghalt, Alex a kórházból egyenesen Annához ment, de a csajnak társasága volt. Alex akkori legjobb barátja volt az ágyában. Állítólag egymásba szerettek, de én nem hiszem. A bátyám és Dex mindig versenyzett egymással. Szép lassan Anna is ennek a versenynek az egyik díjává vált. Persze ő sem volt ártatlan, nagyon is benne volt a dologban. Dex családja olajjal foglalkozott, többszörös milliomosok voltak. A lány mérlegelt, és a gazdagabb mellett döntött. A bátyám aznap az apján kívül a szerelmét és a legjobb barátját is elveszítette. Sosem beszélt róluk ezután, de mindenki megérezte benne a változást. Feladta az összes álmát, és anya mellé állt, aki akkoriban teljesen ki volt borulva apa halála miatt. Tizennyolc évesen rámaradt egy hatalmas birtok igazgatása, a padlón lévő anyja ápolása és egy elkényeztetett kishűg felvigyázása is – mutatott magára fintorogva. – Nem

panaszodom, sőt! Alex mindent elkövetett, hogy jó életünk legyen, hogy minden vágyunk teljesüljön, miközben a sajátjait mintha elfelejtette volna. Vagy legalábbis félrerakta. A kapcsolatait is megszűri Anna óta. Semmi kötöttség, semmi szív. Ehhez tartja magát már évek óta. Én máig úgy gondolom, hogy Alex sem volt igazán szerelmes abba a lányba. Amikor kiderült a kettős család, azt hiszem, a büszkesége sokkal inkább megsérült, mint a szíve.

– Ez tényleg szomorú történet, de még mindig nem értem, hogy jövök én a képbe – ráztam meg a fejem.

– Várj, nyuszkó, folytatom! – intett türelemre. – Apa halála után Alex mindent maga akart csinálni. Anyagi gondjaink voltak, ő pedig elhatározta, hogy megoldja mindet. Egy ideig ment is neki, de hamar nyilvánvalóvá vált, hogy így tönkreteszi magát. Alig evett, pihenés nélkül, állandóan dolgozott. Egyszer Victor hozta haza szinte a végkimerülés szélén. Az egyik legelőn erősítette meg a kerítést, de munka közben elájult.

Zoe szája a komoly téma ellenére vidáman megrándult.

– Ha jót akarsz nekem, soha ne említsd meg, hogy elmondtam. Azóta is tiltakozik az „ájulás” kifejezés ellen. Szóval a nagybátyád talált rá, és ezután minden megváltozott. Alex egy ideig keményen próbálkozott Victor lerázásával, de nem bírta vele. A nagybátyád átküldte az emberei felét, akik hónapokon át segítettek a birtokunkon. Mindezt teljesen ingyen. Bevetette a befolyását a helyi bankoknál is, meghosszabbítva a jelzálogunkat, és további kedvező kölcsönöket is sikerült kijárnia nekünk. Alex nehezen fogadta el, hogy Victor ennyi mindent megtesz értünk, de végül belenyugodott. Persze, csak azzal a feltétellel, hogy mindent vissza fog neki fizetni. Azóta évek teltek el, és az együttes munkájuknak köszönhetően kimásztunk a slamasztikából, az összes adósságunkat sikerült visszafizetni, sőt még jövedelmezni is kezdett a birtok. Az idők során Victor és Alex közel került egymáshoz, szerintem úgy tekintenek a kapcsolatukra, mint nem hivatalos apa-fia viszonyra. Aztán amikor tegnap rólad kérdezett, csak annyit mondtam neki, hogy a szüleid dolgoznak, te pedig nyárra jöttél a nagybátyádhoz. Fogalmam sincs, hogy mi járhat a fejében, de

szerintem azt feltételezi, hogy a szüleid küldtek ide azért, hogy pénzt szerezz Victortól.

– De hát...

– Tudom, nyuszkó, tudom! Csak azért hiszi, mert fogalma sincs az igazságról! Azt hiszem, olvasott a szüleid cégéről különböző spekulációkat, amelyekből arra következtet, hogy bajban vannak. Ami a legjobban feldühítette, az, hogy ennyi éven keresztül hanyagoltátok Victort. Hogy elzárkóztatok.

– De én sokáig nem is tudtam róla! – nyögtem fel.

– Tudom! – nyüsztített Zoe. – A bátyám általánosítja a rossz véleményét. Hiába magyaráztam neki, ügyet sem vet rám. Már eldöntötte, hogy nem kedvel téged. Victor sokat mesélt Alexnek a bátyjáról, hogy mennyire hiányzik neki és, hogy bántja az a régi veszekedésük. És mivel a családoból csak te vagy itt, ezért valószínűleg rajtad csapódik majd le az egész. Apjaként szereti Victort, és számára a család jelent mindent.

– És nekem most mit kéne tennem? Egyáltalán itthon van? Meneküljek el? – próbáltam vidámabban felfogni a helyzetet, de nevetségesnek találtam még a gondolatot is.

– Dehogy, Lena! Ha megengednéd, hogy még azelőtt beszéljek Alexnek és az anyámnak a történetekről, mielőtt találkoztok, akkor megértenének mindent. Ebben biztos vagyok! Azt szeretném, ha megkedvelnének!

– Kedves vagy, Zoe, de nem! – mondtam határozottan. – Már elegendem van belőle, hogy azért finomkodjanak velem, mert meg... Túlélem, ha a bátyád undok lesz hozzám.

– Undok! Még ha csak arról lenne szó, nyuszifül! Alex nagyon szemét tud lenni, ha igazán belejön. De te tudod.

Kinyitotta előttem a bejárati ajtót, aztán intett, hogy fáradjak be. A házuk belülről sem okozott csalódást. Otthonos volt és meleg. Szó szerint. Itt nem volt légkondi, szóval a lehúzott ablakok ellenére szinte mindenhol forró volt a levegő. A pólóm azonnal rám tapadt. A ház belső kialakítása fantasztikus volt. Csupa eldugott sarok és kényelmes kuckó hívogatta a látogatót. A falak belül is meleg homokszínűek voltak. A felakasztott élénk színű festményeken megakadt az ember szeme. A bútorok abszolút nem passzoltak egymáshoz, ugyanakkor együtt tökéletes

harmóniát alkottak. A nappaliban egy hófehér macska terpeszkedett egy kopott, sötétzöld kanapén. Olyannyira elterült, hogy esküdni mertem volna rá, a lelke mélyén kutyának képzelet magát.

– Ő ott Blök – mutatott a hatalmas macskára Zoe. – Alex szerint kutyának kellett volna születnie. Majdnem Blöki lett a neve, de az olyan kis méretet feltételez, szóval így lett Blök.

Szinte bizsergetek az ujjhegyeim, hogy végigsimíthassak azon a vastag, hófehér bundán, de félttem megkockáztatni.

– Ilyenkor anya a könyvelést nézi át. Jobb lesz, ha túlesel a találkozáson. Erre! – A ház hátsó részébe vezetett. A dolgozószoba csupán háromfolyosónyra és kétszobányira volt a nappalitól. Folyosók ügyében bőven felvette a versenyt Victor házával. Zoe egy nagyot koppantott a szoba ajtaján, aztán meg sem várva a választ, bedugta a fejét.

– Miért kopogsz, édes lányom? – hallottam bentől egy méltatlankodó hangot.

– Próbálok nem túl barbár színben feltűnni Lena előtt, anyám! Nehogy azt higgye már, hogy istállóban neveltél! – nevetett fel Zoe, aztán maga elé engedve betessékelt a szobába.

– Hatalmas szád lett abban a puccos suliban! Na, hadd lássam azt a lányt!

Emma Tree kellemes jelenség volt. Ugyanakkor már az első pillanatban feltűnt, hogy csupán külsőre az. Felállt az íróasztal mögül, közvetlenül elém lépett, és a keményen vizslató tekintetével alaposan végigmért.

– Emma Tree vagyok – nyújtotta a kezét. Ó, hát ennek már sosem lesz vége? Zoe reménykedve figyelt, ezért belecsúsztottam a tenyerem az anyjájéba. Mielőtt egymáshoz ért volna a bőrünk, összeszorítottam a fogam és keményen koncentráltam, hogy ne engedjek át semmit. Hihetetlen volt, de majdnem sikerült. Így is átjött pár kép, de azon kívül, hogy erősödött a fejfájásom, más következménye nem lett. Főleg a gyerekei járhattak a fejében, mert a legerősebb kép egy síró kisbaba arca volt.

– Lena Wall, asszonyom. Örülök a találkozásnak – köszörültem meg a torkom.

– Nos, nem siették el a szüleid, hogy ideküldjenek, ugye?
– jegyezte meg csípősen. – De azon csodálkozom, hogy egyedül jöttél. Arra számítottam, hogy mostanra már megjött az esze az apádnak.

– Anya! Hagyd már őt! – Zoe próbálta menteni a helyzetet, de Emma szavai így is rosszulestek. Valószínűleg ő is észrevette, mert megenyhült a hangja.

– Jól van, elnézést kérek a modoromért, Lena! Semmi közöm hozzá. Fő, hogy te most itt vagy. Mondták már, hogy a szemed a nagybátyádé? – mosolyodott el. – De ne is válaszolj, biztos mondták már. Nagyon szép szem.

– Óh... köszönöm, asszonyom!

– Hívj Emmának! – vonta meg a vállát felvidulva. – És ne hallgass arra a semmirekellő nagybátyádra, amikor majd elmeséli neked, hogy milyen beceneveim voltak. Azokat mind ő aggatta rám, és kizárólag ő használta.

– Úgy lesz, Emma – biztosítottam megkönnyebbülve. Úgy éreztem, az első akadályt sikeresen vettem.

– Remélem, ti is éhesek vagytok, mert én nagyon! Gyertek, együnk valamit!

Emma határozott léptekkel elindult kifelé. Miután kiértünk az irodájából, balra fordult, aztán jobbra, majd megint balra. Ennyi kellett csak, hogy teljesen megkeveredjek. Emma hirtelen megtorpant egy ajtó előtt, és homlokráncolva hallgatta a bentől kihallatszó hisztérikus női nevetést. A lendülettől Zoe az anyjának ütközött, mire az méltatlankodva fordult hátra:

– Vigyázz már, édes lányom!

– Jól van, bocsánat! – dörmögte, aztán felém fordult, és az ég felé fordította a szemeit.

– Már megint Cilia cica van nála? – suttogta oda Emma a lányának.

– Amikor elindultam, még tiszta volt a levegő. Ha csendben maradunk, talán megúszhatjuk – suttogott vissza Zoe. Mosolyra húzódott a szám széle ettől a titokzatos viselkedéstől, és gyanítottam, hogy a félelmetes Alex barátnőjéről beszélnek. Pukkadoztak a nevetéstől, miközben lassú léptekkel, egymást lepisszegve elhaladtak ajtó előtt.

Egy pillanatra megálltam, hogy messzebből is láthassam őket. Egymást átkarolva lépkedtek, tökéletes összhangban.

– *Lena...* – Az anyám nevetése csendült fel a fejemben. A tenyeremet a homlokomra szorítottam. Próbáltam megszüntetni, de képtelen voltam. A szemeim megteltek könnyekkel, de ne hagytam lecsorogni őket. A pólóm ujjja átnedvesedett, ahogy az arcomat törölgettem. – *Légy erős, kisbogár...* – jött a suttogás ezúttal az apámtól. A hangja, mint mindig, most is megnyugtató. Imádtam mindkettejüket, de már kisbaba koromban is kizárólag az apám hangja tudott megnyugtatóni. Megmarkoltam a nyakamban függő gyűrűjét, és olyan erősen megszorítottam, ahogy tudtam. Vettem egy nagy lélegzetet, még egyszer megtöröltem az arcom, és a többiek után indultam.

A konyha nagyon hasonlított Ethel birodalmához. Amikor ezt megemlítettem, Emma megdicsért, hogy észrevettem, és elmondta, hogy Ethel segített neki a kialakításban.

– Minden mást a házban az évek során, innen-onnan szereztünk be, gondolom, ez látszik is, de a konyha vadonatúj. Ethel nagyon tehetséges ezen a területen, a nagybátyád is mindig szabad kezet adott neki, ha valami változást akart a konyhájában. Ha nem lenne a távoli rokonotok, akkor már rég át tudtam volna csábítani ide! De ő kitart a Mindenható mellett – forgatta meg a szemeit.

– Ethel rokonságban áll velünk? – lepődtem meg.

– Ez már régi ügy, senki sem említi – legyintett Emma, és intett, hogy üljek le a konyhapult mellett lévő egyik magas székre. – Annak idején egy távoli Wall unokatestvérnek viszonya volt Ethel anyjával. Amikor az asszony terhes lett, a fiú családja diszkréten átcsempészte ide, hogy senki ne tudjon a „szégyenről”. Itt nevelte fel a gyermekét, és itt is halt meg. Ethellel mindig is tisztelettel bántak, dolgoznia sem kellene, de ő ragaszkodik a saját elképzeléseihez. Nagyon makacs asszony. És kitartó. Ezt bizonyítja, hogy még mindig a nagybátyádnak dolgozik.

Beszéd közben Emma folyamatosan pakolt ki a hűtőből. Már egy kisebb kupac étel volt a pulton, de úgy tűnt, még mindig hiányzik pár hozzávaló az uzsonnához. Zoe teljes összhangban mozgott vele, amíg mindent elrendeztek.

– A sok munka mindig meghozza az étvágyamat – magyarázta Emma, amikor látta, hogy elképedek a hegynyi ennivaló láttán. – Átlag kétnaponként megszegem a fogyókúrám.

– Ugyan anya, még sosem néztél ki ilyen jól – vetette közbe csúfondárosan Zoe.

– Régen láttál, édesen. Egy éve még ennél is rosszabbul néztem ki, azért látod a változást. De minek törjem magam, nem igaz? Van két csodálatos gyermekem, akik mindent megadnak nekem. Mi kellhet ezenkívül? Na, készen vagyunk! – csapta össze a tenyerét elégedetten.

Én még mindig a korábbi ebéd emlékéitől voltam tele, így csak a gyümölcsöstáliból szedtem ki pár szem szőlőt, de Emma jóízűen falatozott. Hatalmas szendvicsét apró falatokkal, lassan ette, mindent alaposan megrágott, és láthatóan nagyon élvezte. Zoéval néhányszor összemosolyogtunk. Őt is öröm volt nézni, sütött róla, hogy milyen büszke a gyönyörű anyukájára, akinek szükségtelen fogyókúráznia, így is fantasztikusan néz ki.

– Ezt holnap nagyon meg fogom bánni, de kit érdekel? Ha valami bajom van, mindig eszem. A mai lányok számára felfoghatatlan, hogy tele hassal sokkal elviselhetőbbek a mindennapok. Bár, ha jobban belegondolok, lehet, hogy ez csak nálam válik be – mondta elkomolyodva, és tünődve kezdte vizsgálgatni a szendvicsét.

Zoéra ivás közben tört rá a nevetés. Az orrán és a száján keresztül is narancslé fröccsent Emma fehér ruhájára.

– Neked elmentek otthonról, édes lányom? – kiáltott Emma felháborodva, és elkezdte magát törölgetni a felsője szélével, de csupán egy ideig bírta. Végül belőle is kirobbant a nevetés. Egymáson nevettek, miközben világosan látszott a köztük lévő szeretet. A veszteség ismét belém hasított, de most mintha kevésbé lett volna éles, kevésbé elviselhetetlen. A mellkasom tompábban sajgott, mintha a lüktető seb, amely korábban én magam voltam, már kezdene összehúzódni.

Ekkor lépett be a konyhába Alexander Tree.

Az első pillanatban észrevettem. Volt egy sóhajtásnyi időm, amíg mosolyogva figyelte az anyját és a hűgát. Ez idő

alatt én láthatatlan voltam. Most, hogy közelebről is megfigyelhettem, az arca minden részlete a fejembe vésődött.

Teljesen ellazulva támaszkodott az ajtókeretnek. A kezét zsebre dugta, miközben hitetlenkedő mosollyal figyelte a családját. Nem hasonlított egyikükre sem. Teljesen fekete haja elől a homlokába hullott. Először a szeméről is azt hittem, hogy fekete, de rájöttem, hogy csupán a fény miatt. A legsötétebb kék volt, amit valaha láttam. Idősebb lehetett nálam pár évvel. A felkarján megfeszültek az izmok, ahogy lassan összefonta maga előtt a kezét. Olyan széles vállú, minden lány álma típusnak látszott. Fészkelődni kezdtem a széken, kicsit talán össze is görnyedtem. Arra gondoltam, bárcsak tényleg láthatatlan lennék. Amikor Zoe róla mesélt, kevésbé tűnt félelmetesnek, de most már minden gondolatom a kijárat körül forgott. Alex minden porcikájából veszély sugárzott. Tartottam tőle, hogy ez rövidesen be is bizonyosodik számomra.

Ekkor az addig melegen fénylő, sötét tekintet megtalálta az enyémet. Egy pillanatra láttam a meglepődéstől kitágult pupillákat, aztán megtörtént, amitől féltem. Teljes egészében lehervadt az arcáról a mosoly, és a düh eluralkodott az vonásain. Még egy szót sem szólt, de az arckifejezése vészjóslóbbá vált. Óvatosan lecsúsztam a magas székről, ahová Emma ültetett, és Zoéra néztem. A nevetés lassan elhalkult, ahogy észrevették az új jövevényt.

– **Á, méhem másik szép** gyümölcse! Gyere, csatlakozz hozzánk! – invitálta Emma, de ő egy arasznyit sem mozdult. Zoe óvatosan nézett rám, aztán riadtan kapta a tekintetét a bátyjára, amikor az megszólalt.

– Mit keres ő itt? – kérdezte dühtől vibráló hangon. Megborzongtam ettől az első goromba kérdéstől, de aztán elhatároztam, hogy nyugodt maradok.

– Alex, Lena a barátom. Anya látni akarta, ezért elhoztam bemutatni. Kérlek, fogd vissza magad! – Ekkor Alex tekintete felém fordult, és alapos tanulmányozásba kezdett. Idegesen gyűrögtem a pólóm szélét, és segélykérően néztem Zoéra. Mindig is tartottam a nagy indulatoktól, próbáltam elkerülni a heves érzelmeket az életem során, mert sejtettem, hogy semmi jóra nem vezetnek. De most Alex tekintetében

azt láttam, hogy nagyon szeretné bepótoltatni velem az eddigi nyugodt éveket. Zoe bátyja bántani akart.

– Furcsának találom, hogy egy számodra idegen nőt – intett az anyja felé – az első szóra meglátogatsz, de a saját nagybátyádat, aki a te véred, képes voltál a családdal együtt éveken keresztül hanyagolni – hangsúlyozta. Beszéd közben folyamatosan közeledett hozzám, a szívem pedig ennek megfelelően egyre gyorsabb ütemre kapcsolt, nagyrészt a félelem miatt.

Mély levegő, Lena! Nem ér annyit, hogy kiborulj miatta. A fejed már így is lüktet, ha komolyan veszed a szavait, azzal csak neki adsz igazat, ráadásul magadat is leleplezed!

Elképzeltem, hogy néznének rám, ha a szemük előtt lenne pánikrohamom. A fejemben a meglepetés, a sajnálat majd az undor keveredett az arcukon.

Amikor nem válaszoltam Alexnek, még közelebb jött. Most már közvetlenül előttem állt, de a tekintete ugyanolyan maradt. Lesújtóan és kicsit utálkozva nézett le rám a majd kétméteres magasságból.

– Azt mondd meg nekem, Lena Wall – húzta el gúnyosan a nevemet –, hogy miért pont most küldtek ide a szüleid? Mert abban biztos vagyok, hogy nem te akartál egy teljesen eldugott birtokon, az egyedül élő bácsikádnál nyaralni! Vagy nincs igazam? Esetleg Victor pénze vonzott ide? Apuék bajba kerültek, és hirtelen már nem is haragudtak a csúnya Victor bácsira? Elküldték a lányukat, hogy megpuhítsa?

Képtelen voltam felnézni. A padlót bámultam magam előtt, miközben összeszorítottam a számat, hogy még véletlenül se szólaljak meg. Felkészületlenül ért a mocskolódása. Kezdttem úgy érezni, hogy alulbecsültem a tűrőképességemet. A fejem elviselhetetlenül fájt, a bőröm pedig egyre forróbbá vált.

– Válaszolj, Lena Wall! – parancsolt rám Alex. Keményen megragadta a vállamat, és közelebb húzott. Ez volt az a pont, ahol azt mondtam, elég. A fájdalom gyakorlatilag ütést mért a halántékomra. A szemébe néztem, és egy erőteljes rántással kitéptem a vállam a szorításából. Az ujjai beleakadtak a láncomba.

– Ne! – kiáltottam fel. A nyakamhoz kaptam, de a gyűrű eltűnt.

Hallottam a fémes koppanást, ahogy elgurult a padlón, de már tudtam, hogy egy percet sem vagyok képes tovább ott maradni. Gyorsan hátraléptem, de a lendületem túl nagy volt, ezért nekiestem a mögöttem lévő széknak. Talpon maradtam, de így is megalázottnak éreztem magam. Alex döbbenetesen nézett rám. Láthatóan elakadt a szava.

– Alexander, mi a fenét művelsz azzal a lánnyal? – Emma hangja a haragtól sötétlett. Valószínűleg azért hagyta ideig fajulni a dolgokat, mert megdöbben a fia viselkedésén. Ugyanez történhetett Zoéval is, mert abban a pillanatban, ahogy nekiestem a széknak, ő ott termett közöttünk, és teljesen eltakart a bátyja elől.

– Hogy lehetsz ilyen bunkó, Alex? – lökte hátrébb két kézzel.

– Ezt még nagyon meg fogod bánni! – fenyegetőzött Zoe, majd aggódva felém fordult. – Jól vagy, Lena?

Ekkor már apró fénykörök táncoltak a szemem előtt a heves fejfájástól, és csak arra tudtam gondolni, hogy minél előbb kijussak a friss levegőre. Odahajoltam Zoe füléhez, és belesúgtam:

– Jobb, ha most megyek! Ne aggódj, odatalálok! Mondd meg anyukádnak, hogy köszönök mindent.

Aztán amilyen gyorsan csak tudtam – anélkül, hogy menekülésnek tünne –, odasiettem a konyhából nyíló hátsó ajtóhoz, és kiléptem a friss levegőre. Örültem a sötétségnek és a hidegebb levegőnek, mert kellemesen hűsítette a bőrömet. A levegőben érezni lehetett az eső ígérését. Egy pillanatra megálltam a verandán, és mélyeket lélegeztem, miközben a gyomromra szorítottam a tenyeremet. A szemem elől lassan elúsztak a fénykarikák, de az égető seb bennem, amely az itt töltött idő alatt már csupán sajgott, most újra nagyon fájni kezdett. Szinte elviselhetetlenül. Összegörnyedtem. Meghallottam Zoe hangját, amint a nevemet kiáltja.

Nem akartam beszélni senkivel, ezért futásnak eredtem. Teljes sebességgel, mindent beleadva futottam be az erdőbe.

Akkor könnyebbültem meg egy kicsit, amikor láttam, hogy bezárulnak mögöttem a fák.

Futottam, mert ebben láttam a menekülés egyetlen lehetőségét. Menekülést a szüleim halála, a fájdalom, a megvetés és a reménytelenség elől. De hiába rohantam a sötét erdőn át, az érzések követtek. Talán ha elég gyorsan futok, egy időre el tudok szökni előlük. Minél gyorsabb voltam, annál távolibbnak tündek.

Zoe korábban két utat mutatott a birtokaink között, a hosszabbat választva rohantam egészen Victor házának főbejáratáig. Megvártam, amíg nyugodtabbá válik a légzésem, mielőtt beléptem volna. Az ajtó előtt egy pillanatra még felzúgott a zsongás és a fájdalom a fejemben, de amint átléptem a ház küszöbét, minden csodálatosan néma, békés és fájdalommentes lett. Boldogan elmosolyodtam, mert újra biztonságban éreztem magam. Már Alex szavai sem bántottak annyira.

– Varázsház! – suttogtam magamban, és megsimogattam a falat. A konyha felé vettem az irányt. Hallottam, hogy odakint éppen eleredt az eső, tökéletes időzítés egy tökéletlen napon. Tisztában voltam vele, hogy Zoe ezek után a bátyja arcába fogja vágni az igazságot. Én pedig már előre tartottam attól a perctől, amikor Alexander Tree eljön hozzám bocsánatot kérni. Mert tudtam, hogy ez fog történni. Az anyja és a húga nem hagy majd neki választási lehetőséget.

Ethelt és Victort a konyhában találtam. Halkan vitatkoztak valamin.

– Mondom, hogy nem aludt! Ennyi idő alatt senki sem képes elaludni – bizonygatta hevesen a nagybátyám.

Megint rólam folyt a csevej... Azonnal a felére csökkent a jókedvem.

– De az lehetetlen, amire gondol, uram! Caleb sem örökölte. Lehetetlen, hogy az a kislány olyan legyen, mint ön.

– Igazad van. Lehetetlen – mondta letörten Victor. Nem értettem pontosan, hogy miről beszélnek, de az volt az érzésem, hogy összefügg a képességgemmel. Ezek szerint Victor kételkedett benne, hogy odafönt elaludtam volna. Óvatosabbnak kell lennem. Odabent elhalkult a beszélgetés, ezért elérkezettnek láttam az időt, hogy belépjek.

– Lena! – Victor arca felderült, amikor meglátott. Ettől valahogy mindig mosolyognom kellett.

– Sziasztok! – álltam meg zavartan az ajtóban. – Nem zavarok?

– Jaj, kicsikém, dehogyan zavarasz! – csattant fel Ethel, és mérgesen nézett Victorra, aki viszont engem figyelt.

– Milyen volt odaát? Megismerted Emmát? – mosolyodott el. – Fantasztikus figura, ugye?

– Egész jó volt. És igen, tényleg nagyon kedves – mondtam szűkszavúan.

– Egyedül jöttél vissza? – ráncolta a homlokát zavartan.

Eszemben sem volt beszélni neki a történekről. Ha tényleg fiaként szereti Alexet, a ma történekek miatt feszültség támadhatott volna közöttük. Ezt pedig nem akartam.

– Zoe elhozott, de sietnie kellett – füllentettem. A következő kérdéséből ítélve, Victor kicsit gyanakodott.

– De ha kocsival jöttél, miben izzadtál le ennyire? – Végignézttem magamon, és valóban tiszta csatakos voltam.

– Nagyon meleg van odakint. És egy kicsit meg is áztam, amíg felértem a lépcsőn. – Ezúttal jobban ment a hazugság, mert Victor elégedetten bólintott.

– Találkoztál Alexszel is? Rendes kölyök, remélem, jól kijössz majd vele is! – Erre csak egy erőtlens bólintás telt tőlem. Az esélye annak, hogy mi Alexszel valaha is jóban leszünk, közeledett a nullához.

– Bocsássatok meg, de elfáradtam. Most lefekszem, jó? – Tényleg fáradtnak éreztem magam, és azt akartam, hogy minél előbb legyen vége ennek a napnak.

– A vacsorát sem várod meg, kicsikém? – kérdezte aggódva Ethel.

– Köszönöm, de ettem Zoénál! – Egy újabb hazugság, már a harmadik ma. Fantasztikus indítás!

– Akkor pihenj, kölyök! – mondta Victor, és óvatosan végigsimított az arcomon. Egy pillanatnyi ötlet hatására elkaptam a kezét, és az arcomat a tenyeréhez simítottam. Láttam rajta a meglepődést, de nem vártam meg, mit szól hozzá. Sarkon fordultam, és felszaladtam az emeletre. Szükségem volt arra a meleg és főleg biztonságos érintésre. Ugyanúgy megnyugtató, mint egykor az apámé.

A szobám igazi menedéknek tűnt. Az erkélyajtót valaki nyitva hagyta, így az esőillat keveredett a komódon álló vázában lévő gardéniák édes illatával. Levettem magam az ágyra. Mélyen beszippantottam a párnák friss illatát, de valami mégsem stimmel. Végigsimítottam a nyakamon. Hiányzott az apám gyűrűje. Felkeltem, a gardróbhoz mentem, és levettem az egyik felső polc végébe dugott parfümösuveget. Visszamentem az ágyhoz, és fújtam egy leheletnyit a párnámra. Aztán visszatettem az üveget a helyére, lefeküdtem, és mélyen beszívtam az anyám illatát. Sokkal jobban éreztem magam. Még fürödni akartam, de amikor lehunytam a szemem, azonnal elaludtam.

Hajnali három volt, amikor a rettenettől zihálva felébredtem. A rémálom ismét jelentkezett. Halálsikolyok újra és újra. Anyáéké.

Egyre irracionálisabb érzéseket váltott ki belőlem. Az egyik pillanatban hisztérikusan nevettem, a következőben meg ugyanolyan hisztérikusan zokogtam, miközben ringattam magam, hogy lenyugodjak. Örültem, hogy ilyen távol van a szobám Victorétól, így titokban maradhatott a kiborulásom.

Bevettem két pánikbogyót, aztán erőt vettem magamon, és elmentem zuhanyozni. Utána már nem is próbálkoztam az alvással. Fogtam egy széket, és kiültem az erkélyre. Mindkét lábamat feltettem a korlátra, aztán váraoztam. Azt a pillanatot vágytam elkapni, amikor a felkelő nap első sugara először csillan meg a horizonton. Még egy óra volt napkeltéig, de megvártam. A fennmaradó időben egyszerűen kikapcsoltam. Megint. Egy részem valószínűleg tudatosan csinálta, de akkor éppen jól jött. Akkor tértem magamhoz, amikor megláttam azt a bizonyos csillanást. Tökéletes volt. Behunytam a szemem, és azt képzeltem, hogy a nap sugarai az arcomat melengetik. Pont, mint a padláson.

Visszamentem a szobámba, és bekúsztam a paplan alá. Éberem figyeltem az egyre feljebb emelkedő napkorongot. Egészen addig fekvé maradtam, amíg a napsugarak elérték a paplanon fekvő kezemet. Összeszorítottam az ujjaimat. Vajon milyen érintése lenne a fénynek, ha meg lehetne fogni?

Melegnek és selymesnek képzeltem. Kibújtam az ágyból, és felöltöztem.

Lefelé menet a lépcsőn pontosan azzal a pillanattal szembesültem, amitől előző nap a legjobban tartottam. Victor és az ő fogadott fia, Alex az előcsarnokban beszélgetett. Amikor megláttak, mindketten végigmértek. A változás azonnal észrevehető volt.

Alex Tree már teljesen más szemmel nézett rám, mint előző este.

7. Hibák és ítéletek

ALEX BÜNTUDAT NÉLKÜL NÉZETT A SZEMEMBE. Pedig biztos voltam benne, hogy Zoe elmondott neki mindent. Kezdett komolyan feldühíteni, azért egy kis alázatot mutathatna! Ehelyett itt pöffeszkedik a nagybátyám házában, és úgy viselkedik, mintha az én nagybátyám valójában az övé lenne. És még van képe mosolyogni!

A bőröm újra megbizsergett, ahogy a tekintete végigsiklott rajtam. Kezdttem nagyon bánni, hogy csinosan öltöztem. Egy fekete, lenvászonból készült ruha volt rajtam, amely a térdemig ért. Azért vettem fel, mert Victor eddig vagy teljesen szakadtan, vagy farmerben látott. Meg akartam mutatni neki, hogy nem vagyok teljesen reménytelen. Azt terveztem, hogy ki sem lépek a házból, ezért azt hittem, veszély sem fenyeget. Ehelyett itt a helyi fenegyerek, és a pimasz mosolyából ítélve pontosan azt hiszi, hogy miatta öltöztem ki. Vagyis nem öltöztem ki. Ez csak egy ruha, a francba is!

– Korán keltél, kölyök! – köszöntött mosolyogva Victor. – Zoe üzent neked valamit, és Alex volt olyan kedves, hogy átjött helyette. Ő inkább későn kelő típus. Ami azt illeti, azt hittem, hogy te is tovább alszol majd. Tegnap kimerülten értél haza.

Elégedetten láttam, hogy Alex arcáról leolvad a mosoly.

– Rosszul aludtam. Még szoknom kell az új ágyat – tereltem el a szót. Ezúttal egyenesen Alex szemébe néztem, hogy tudja, nem félek tőle. A tekintete még borúsabb lett, de állta a pillantásomat.

– Sajnálattal hallom. De biztosan hamar megszokod, meglásd! Meghívtam Alexet, hogy reggelizzen velünk, de Ethelnek kell még egy kis idő. Mindig különlegességet készít, ha ez a fiú végre idedugja a képét.

Jókedvűen a fiú vállára csapott, de zavartan nézett rá, amikor az nem reagált.

– Amíg a reggeli elkészül, Alex megmutatja neked a kertet, még úgysem tudad megnézni – folytatta. – Közben elmondhatod Lenának, hogy mi is az a sürgős üzenet, ami miatt ilyen korán át kellett rohannod. Addig is, nekem még van egy kis dolgom a könyvtárban.

Még mindig a lépcső közepén álldogáltam, ezért Victor nem láthatta a reakciómat arra, hogy kettesben kell maradnom a kedvencével. Ő már a könyvtár felé járt, de Alex pontosan leolvashatta az arcomról, hogy mennyire rosszul érint az utasítás.

Közben becsapódott a könyvtár ajtaja Victor mögött, de mi továbbra sem szólaltunk meg. Alex most már nyíltan bámult engem, és az igazat megvallva én is kihasználtam az alkalmat, hogy alaposan megnézzem őt. Hazai pályán erősebbnek éreztem magam. Sokkal magabiztosabbnak, mint tegnap este, amikor olyan könnyen le tudott rohanni a vádjával.

Megelégedéssel töltött el a karikás szem látványa, ami tegnap este annyira utálkozva és lenézően meredt rám. Ha csupán egy álmatlan éjszakát is okozott neki a büntudata, akkor már megérte a tegnap este. Vonakodva vallottam be magamnak, hogy a mostani, kicsit leharcolt külseje, még szédítőbben hat rám, mint előző nap. Pedig sosem voltam túl szédülős. New Yorkban egyszerűen elkerültem az olyan fiúkat, akiknek a közelében kényelmetlenül éreztem magam. Így sosem került veszélybe a szívem. Alex más volt. Úgy éreztem, ő a lelkemet fenyegeti.

Zoe bátyja egy kissé borostás volt, ami tényleg jelenthette azt, hogy nagyon sietett ma reggel. Sima fehér pólót és fekete farmert viselt, amelyek kiemelték széles vállát és keskeny csípőjét. Továbbra is szándékomban állt távol maradni tőle, de nekem is volt szemem. Kezdtém érteni, miért mondta róla a húga, hogy futnak utána a lányok. Időközben ő is kibáméskodhatta magát, mert szenttelen arccal megszólalt:

– Mehetünk? – kérdezte kissé rekedten, és széles mozdulattal a hátsó kijárat felé intett. Az igaz, hogy kíváncsi voltam a kertre, de sosem képzeltem volna, hogy pont ő fogja

megmutatni. Aprót bólintottam és elindultam, de nagyon vigyáztam rá, hogy még véletlenül se érjek hozzá. A tegnapi után...

Egymás mellett, szóltanul lépkedtünk a kerti úton. A levegőt betöltötte a vizes fű és az utat szegélyező rózsabokrok illata, de képtelen voltam a környezetemre figyelni. Azt akartam, hogy legyünk már túl ezen az egész beszélgetésen, de eszemben sem volt kezdeményezni. Szemvedjen ő, ha már olyan bunkó volt.

– Én sem aludtam tegnap este sokat – kezdte a mondanivalóját, amelyet hosszas torokköszörülés előzött meg. Nem nézett rám nyíltan, de a szeme folyamatosan figyelt.

– Most sajnálatot vársz tőlem? Zoe elmondott mindent, ugye? – Alex csak egy kicsit rezzent össze.

– Igen. El. Sok mindent mondtak nekem tegnap este a családom nőtagjai – fintorodott el. – De megérdemeltem. Természetesen bocsánatkéréssel tartozom. Érzéketlen volt tőlem, hogy úgy rád támadtam. De ha elmondjátok az igazat, ez sosem történik meg.

Azt hittem, rosszul hallok. Megálltam, és szembefordultam vele.

– Szóval az állítólagos bocsánatkérésed után van merszed azzal jönni, hogy az én hibám volt a tegnapi viselkedésed? – kérdeztem nyugodt hangon. – Te voltál az, aki már az első pillanatban feltelezted, hogy pénzsóvár vagyok, és ki akarom használni Victort. Azért is engem ítéltél el, mert a családom szerinted cserbenhagyta őt, pedig valószínűleg te sem ismered a teljes sztorit. Nem zavar, ugye? Ismeretlenül elítélted a halott szüleimet!

Megemeltem a hangom. Egyre jobban belelovaltam magam.

– Van képed elém állni egy ilyen bocsánatkéréssel? Ami valójában egy szemrehányás? Ha beszéltem volna a balesetről, akkor sem viselkedsz rendesebben! Még a sajnálatodat is el kellett volna tűrnöm, és arra semmi szükségem! Csupa előítélet vagy, Alex, és már az első pillanatban eldöntötted, hogy utálni fogsz. Ezért sem értem,

hogy mit keresel itt – mondtam remegő hangon. Kifújtam a visszatartott levegőt. Sokkal jobban éreztem magam.

– Szóval befejezted? – vette át a gúnyos hangnemet. Neki máris sokkal jobban ment, mint nekem. – Már azt hittem, teljes előadást kerekítesz belőle.

– Te semmit sem fogtál fel abból, amit mondtam?

– De, felfogtam, meg vagy bántva! – bólintott. – Bunkó módon viselkedtem a szüleid kapcsán. Őszintén sajnálom. Az anyám és Zoe kitekerte volna a nyakam, ha ezt nem mondom el neked. És abban is igazad volt, hogy előre elítéltelek. Azt is sajnálom! A véleményem változott tegnap óta, de keveset.

– Alex... a bocsánatkérésed egyre rosszabb lesz! Inkább ne folytasd, mert még megütlek! – figyelmeztettem, de valójában eszemben sem volt hozzáérni.

– Hadd mondjam el, amit akartam, oké? – Meg sem várva a válaszom, folytatta. – Előítéletekkel teli ember vagyok, ezt vállalom, de nincs szándékomban megváltozni. Sokszor kíméltek meg ezek az előítéletek mind üzleti, mind személyes téren. Nálam bizonyítania kell annak az embernek, aki azt akarja, hogy kedveljem. Ilyen vagyok. Nálam semmi sincs ingyen.

Azt hittem viccel, de halálosan komoly volt a hangja.

– Ha ezt elfogadod, jó. Ha nem, akkor elviseljük egymást Zoe kedvéért. Ő túl könnyedén osztogatja a szeretetét, és a tegnapi reakciójából ítélve – dörzsölte meg fájdalmasan a nyakát – te már teljesen megnyerted magadnak. Szóval, mit mondasz? Vállalod, hogy bebizonyítod, az előítéleteim tévesek voltak?

Összefonta a karját a mellkasa előtt, és türelmes mosollyal várta a válaszomat.

Arrogáns bunkó – gondoltam. Viszketni kezdett a tenyerem:

– Ennyi az összes mondanivalód?

– Lena, sajnálom a szüleidet, de az élet kemény. Ezt el kell fogadnod, és továbblépni.

– Megmondhatod az anyádnak és Zoénak, hogy bocsánatot kértél – mondtam neki fagyosan, és tettem egy lépést felé, hogy nyomatékosítsam a következőket. – De eszem ágában sincs bármit is bizonyítani neked. Nincs

szükségem a jóváhagyásodra, hogy itt éljek. Semmi közöm hozzád, és neked se hozzám. Ha találkozunk, majd szépen elkerüljük egymást. A nagybátyám láthatóan kedvel téged, úgyhogy előtte hajlandó vagyok színlelni. De ezentúl kímélj meg a társaságotól.

– Nézd, ha megint megbántottam az érzéseidet, akkor bo...

– Felesleges! – szakítottam félbe. – Hisz én egy számító lány vagyok, akinek az az életcélja, hogy kihasználja a körülötte élőket. Nem kérek többet a bocsánatkérésedből!

– Ahogy akarja, hercegnő! – hajolt meg gúnyosan előttem, de amikor felegyenesedett, láttam rajta, hogy dühös.

Idegességtől és dühítettség miatt a viselkedése, de már nem féltem tőle. Egyszerűen ott hagytam, és a konyhába mentem segíteni Ethelnek. Visszafelé még összetalálkoztam Victorral, aki kérdően nézett rám, ezért még mindig mérgesen a hátam mögé intettem, és ott hagytam mindkettőt. Érthetetlen volt számomra, hogy kedvelheti őt ennyire a nagybátyám, hiszen én egy szemernyi jót sem láttam benne. Mindenesetre addig, amíg lehullik a szeméről a hályog, leplezni akartam a haragomat.

Ethel a konyhában épp körtét szeletelt. A közelébe lépve megcsapott az édes illat.

– Segíthetek valamiben? – Ethel csak egy kicsit rezzent össze, de így is kiejtette a kést a kezéből. Gyorsan lehajoltam érte, és visszaraktam a pultra. – Elnézést!

– Semmi baj, aranyom! Nem hallottalak. Ha tényleg segíteni szeretnél, akkor megteríthetnéd az asztalt. Azokban a szekrényekben mindent megtalálsz – mutatott a felső polcok felé.

Elég magasnak tündek, de kinyújtózva talán elérném a tetejét.

– Már mindennel kész vagyok, csak Alex kedvenc gyümölcssalátájából hiányzik a körte. Imádja. Majd neked is elkészítem az összes kedvencedet – bizonygatta, miközben minden figyelmét Alex hülye körtéinek szentelte.

– Ethel, hallottam valamit arról, hogy te is a családhoz tartozol – jutott eszembe a tegnapi beszélgetés Emmával. – Igaz ez?

– Jaj, bogaram, ősrégi ügy ez már. Az anyám annak idején szerelmes lett az egyik távoli unokatestvérbe. A fiú szüleinél szolgált fiatal kora óta, de amikor kiderült, hogy terhes, szemrebbenés nélkül kidobták a birtokukról. Azért teljesen szívtelenek sem voltak, mert erre a birtokra küldték őt, velem a hasában. Az úr anyjának, az öreg úrnőnek annyit mondtak, hogy a szülésig viselje gondját az anyámnak, aztán nyugodtan kidobhatja az utcára. Velem az volt a tervük, hogy magukhoz vesznek, és ugyanolyan tudatlan szolgálot csinálnak belőlem, mint amilyen az anyám volt. De Victoria asszony máshogy gondolta. Azt mondta a rokonoknak, hogy az anyám és én is meghaltunk szülés közben. Aztán olyan életet biztosított nekünk, amilyenben reménykedni sem mertünk. Az anyámból ezután házvezetőnő lett, egész hátralévő életében tisztelték. Én pedig együtt tanulhattam Victoria asszony gyerekeivel. Később kiderült, hogy sokkal több van belőlem az anyámból, mint az apámból – vallotta be szomorkás mosollyal. – Jobban érdekelt a sütés-főzés, mint a könyvek. Én magam kértem engedélyt Victoria asszonytól, hogy a szakácsnő mellett tanulhassak. Végül őt nyugdíjazták, és én léptem a helyébe.

– De sosem érezted igazságtalannak? Mégiscsak Wall vagy te is! – csóváltam a fejemet, amelyre csupán egy szelíd mosoly volt a válasz.

– Dehogy, kicsikém. Én sosem voltam igazán Wall. Az anyám lánya vagyok, ő pedig egész életében dolgozott a megélhetéséért. Elképzelhetetlennek tűnt, hogy más életet éljek. Én így voltam boldog. És máig így vagyok. Szóval ne törd ezen a fejecskédet, nem érdemel több szót.

– És az apád? Sosem akartad látni?

– Az apám... Mindig azt hittem róla, hogy egy felelőtlen fiú volt, de lehet, hogy tévedtem. Félt felvenni a harcot a szüleivel, és anyám eltűnése után szinte azonnal elvette a számára kijelölt lányt. De a házassága boldogtalan volt. Önpusztító életet élt, és végül egy semmiség miatt kocsmái verekedésbe keveredett, ahol megölték. Szóval, ha akartam sem ismerhettem volna meg őt. De szeretem azt képzelni, hogy valójában szerelmes volt az anyámba. Hogy a kényszerházasság és a megtört szíve vitte a sírba. Én már

csak ilyen romantikus alkat vagyok! – mondta még, és elmorzsolgott egy könnycseppet a szeme sarkában.

– Sajnálom, Ethel! – simítottam végig óvatosan a vállán, és ismét átcikázott rajtam a váratlan öröm, hogy a képességem nyugton maradt. Ethel szipogott egy kicsit, aztán rápaskolt a kezemre.

– Kész az az asztal, kicsikém? A nagybátyád ilyenkor már nagyon éhes szokott lenni. Esküszöm, annak az embernek feneketlen a gyomra! – zsörtölődött.

– Már csak a teáskészletet kell megtalálnom.

– Ilyenkor bezzeg nincsenek itt a férfiak! A legfelső polcon van a készlet. Majd én felmászom érte.

– Eszedbe se jusson! – szörnyülködtem. – A végén nem lesz kész Alex körtéje! Majd én leszedelem.

– Jól hallom, hogy az a fiú nem lopta be magát a szívedbe? – kacagott. – Pedig az összes itteni lány elolvad, ha hozzájuk szól.

– Biztos az elbűvölő modora tehet róla! – horkantottam fel. Ethel továbbra is mosolyogva fordult vissza a körtékhez.

Szemügyre vettem a felső polcot. Úgy saccoltam, ha lábujjhelyre állok, le tudom piszkálni onnan a teáskészletet.

Ethel elmerült a körtészeletelésben. Az egyik tenyeremet megtámasztottam a pulton, amíg a másikkal próbáltam kitapogatni a teáskészlet tálcájának szélét. Eltelt fél perc, de még mindig nem sikerült elérnem. A nyakam már kezdett görcsölni, amikor valaki mögém lépett, és teljes testével hozzám simulva felnyúlt a tálcáért, aztán könnyedén letette elém. Teljesen ledermedtem, vártam a szokásos képeket, de semmi sem történt. Semmi.

Alex mellkasa a hátamon olyan kemény volt, mint a fal. Egy nagyon forró fal. Másodpercekig meredten bámultam az előttem lévő teáskészletre, miközben majd kiugrott a szívem a torkomból.

Mi a fenéért nem mozdul már meg? És én mi a fenéért nem mozdulok meg? Pontosan éreztem, hogy mikor emeli fel a karját. Tudtam, hogy meg akarja érinteni vele a vállamon lévő csupasz bőrt. Belém hasított a félelem, hogy talán ez lesz az a pillanat, amikor minden újra elromlik. Nem lenne szabad megengednem egyetlen érintést sem, de egyszerűen

képtelen voltam megmozdulni. A szívem minden eltelt másodperccel gyorsabban vert

Ekkor hallottam meg, hogy Victor Alex nevét kiáltja. A mögöttem lévő élő útakadály előbb lehajtotta a fejét és mélyet lélegzett, majd a fülembé suttogott:

– Tényleg sajnálom! – mondta, aztán ott hagyott. Most akkor tényleg megszagolta a hajamat, vagy én vagyok teljesen bolond? Dermedten kapaszkodtam az előttem lévő pult szélébe. Próbáltam kitalálni valamit, hogy miért csinálhatta, de végül feladtam.

Sosem fogom megtudni, hogy mi játszódik le a fejében! Az önkéntelen iróniára elmosolyodtam, hiszen mostanában ez volt az egyik leghőbb vágyam. Hogy ne kelljen belelátnom senki fejébe.

A reggeli alatt csupán Victor és Alex folytatott kedélyes csevegést. Ethel azzal volt elfoglalva, hogy a kis kedvence tányérján mindig legyen étel. Egy icipicit féltékeny lettem, de meggyőztem magam, hogy ez kizárólag beidegződés lehet Ethelnél, amelyet pár hónap alatt akár ki is küszöbölhetek nála. Alex semmi jelét nem mutatta, hogy komolyan gondolta volna a legutóbbi, őszintének tűnő bocsánatkérését. Hozta a szokásos, olykor tenyérbe mászó, olykor utálatos formáját. Persze csak úgy, diszkréten. Amikor Ethel újabb becézgető szóáradatot zúdított rá, és ő erre pimaszul rám vigyorgott, mintha dicsekedne, én célzatosan ledugtam az ujjam a torkomon, hogy érzékeltessem, mit is gondolok a viselkedéséről. Persze csak úgy, diszkréten.

Mindketten betartottuk azt az íratlan szabályt, hogy titkoljuk egymás iránti ellenszenvünket. Főként Victor előtt.

Szegény Zoe! Tisztában voltam vele, hogy ha nyíltan ellenségeskedünk a bátyjával, akkor előbb-utóbb választania kell közöttünk. És az kétségtelen volt, hogy a bátyját fogja választani, én pedig nagyon hamar lemondhatok az egyetlen itteni barátomról. Mennyivel könnyebb lenne minden Alex nélkül!

Megszűnne ez az idegesítő szorongás a gyomromban, amikor a közelemben van. És a feszültség is csökkenne a fejemben, amely akkor jön elő, amikor meglátom azt az arrogáns képét.

Reggeli után úgy tűnt, hogy mindenki siet a maga dolgára. Akkor lepődtem meg a legjobban, amikor Victor, aki épp elmenőben volt Alexszel együtt, visszafordult felém.

– Lenne kedved ma együtt tölteni velem egy kis időt? Közben megmutathatok pár dolgot a birtokon. Persze csak ha nincsenek más terveid! – Mielőtt megszólalhattam volna, Alex gonosz vigyorral közbevágott.

– Inkább hagyd, Victor! Zoe említette, hogy délutánra terveik vannak. Elviszi az új barátnőjét egy csomó cuki helyre. – A „cuki” szó az ő szájából szinte káromkodásnak hatott. – Ezek mellett az unokahúgodnak nem lesz ideje olyan koszos dolgokra, mint a lovak beoltása.

Tudtam, hogy mit próbál elérni. Azt akarta, hogy bizonyítsam, más vagyok, mint akinek továbbra is gondol. És gyanakodtam, hogy a saját területét is félti. Egy pillanatra feltámadt bennem a dac, hogy azért sem vagyok hajlandó bizonygatni előtte, de láttam Victor lehervadó mosolyát és a rám vetett beletörődő tekintetét. Ugyanakkor Zoéval is szívesen lógtam volna egy kicsit. De szerencsére ment együtt is a kettő.

– Ethel, ugye fel tudnád hívni az istállót, ha szükség lenne rá? – kérdeztem.

– Hát persze, angyalkám! Azok a mihaszna fiúk az istállóból állandóan a telefonon lógnak, mert egyedül semmire sem képesek. De ha ott lesz veled az úr, akkor szabad a vonal. Akarod, hogy szóljak, ha megjön a kis Zoe?

– Megtennéd? – vettem rá egy ragyogó mosolyt. Egy kicsit feszült a bőr az arcomon. Nagyon régóta ez volt a legszelebb mosolyom. A többiek meglepődve pislogtak a felderülő arcom láttán.

– Hát persze, hogy megteszem! Mulass jól, kicsikém!

– Helyes! – bólintott büszkén Victor. A hátsó kijárat felé indult.

– Ezért a mosolyért már megérte – suttogta a fülembé Alex, amikor elmentem mellette, de ügyet sem vettem rá. Azt hiszem, Ethel is meghallotta, mert elégedetten kuncogott fel. Megszaporáztam a lépteimet, így sikerült beérnem Victort.

– Alex, mehetünk a te kocsiddal? Úgy lenne a legegyszerűbb. – Már kint jártunk az udvaron, amikor Victor hátraszólt. Azt hittem, hogy Alex még mindig a konyhában fűzi Ethelt, de pár lépéssel lemaradva követett.

– Persze, semmi gond! – Elvigyorodott, miközben végignézett csupasz lábamon. – De lehet, hogy az unokahúgodnak problémái lesznek a beszállással. Ebben a ruhában...

Az ösvényen parkoló nyitott tetejű dzsipre néztem, amelyet tengelyig vastag sár borított. Két ülése volt elöl, és egy keskenyebb hátul, ahová inkább mászni kellett, mint beszállni.

– Lena, te ülhetsz elöl, mert már nincs időnk megvárni, amíg átöltözöl – nézett az órájára Victor, de aztán gondterhelten a hajába túrt. Tudtam, mire gondol. Hátul akkor is nehezen férne el, ha feleakkora lenne, mint most. És persze ott volt a másik dolog. Eszemben sem volt az Alex melletti ülésre ülni.

– Köszönöm, de megoldom – mondtam magabiztosan. Felvettem a magammal hozott hosszú ujjú kardigánt, lehúzkodtam az ujját, aztán odasétáltam a dzsip hátsó részéhez. Victor és Alex kíváncsian nézett rám. Az egyik kezemmel összefogtam a szoknyámat, és egy kicsit feljebb húztam, a másikkal pedig megkapaszkodtam az autó szélébe. A bal lábamat felraktam az egyik abroncsra, elrugaszkodtam, aztán már bent is voltam a kocsiban. Leültem a keskeny ülésre, és elrendeztem magam mellett a szoknyámat.

– Hát, ezt gyönyörűen csináltad, kölyök! – kacagott fel Victor. – Mint egy született farmerlány!

– Köszönöm – mosolyodtam el én is. Elhelyezkedtek a két első ülésen. Alex felbőgte a motort, és elindultunk. Az első játszma az enyém, nagyfiú, gondoltam elégedetten. Belenéztem a visszapillantó tükörbe, ahol Alex nézett velem farkaszemet. Az úton végig magamon éreztem a pillantását.

Az istállóban nyüzsgés fogadott. Most volt az éves oltások ideje, ezért mindenki rettentően elfoglaltnak látszott. Vagy legalábbis próbált úgy tenni, mintha az lenne. Az épület tekintélyes méretekkkel büszkélkedhetett, a bokszok szoba nagyságúak voltak. Minden nagyon tisztán ragyogott, és

kellemetlen szagokat sem éreztem. Egy kissé csípős lószag terjengett, amely furcsa módon ismerős volt, pedig még sosem álltam tíz méternél közelebb egy lóhoz sem. Victor elmondta, hogy ebben az istállóban általában ötven telivér lakik, de folyamatosan változik a számuk attól függően, hogy épp versenylóként vagy tenyészménként dolgoznak.

– Mondanom sem kell, hogy az utóbbit jobban bírják ezek a rosszaságok! – mondta kajánul Victor.

Volt egy másik, még ennél is nagyobb istállója a birtok másik felén, ahol az idegenben született lovait tartotta, mert szerinte a külföldi nevelésű lovaknak rosszat tett, ha keveredtek a többiekkel. Pontosan úgy beszélt róluk, mintha bonyolult személyiséggel rendelkező gyermekek volnának, akiket óvni kell.

Azt hittem, hogy Alex majd szándékosan elvonja a figyelmét rólam, de amint megérkeztünk, eltűnt egy hátsó irodában. Ethelnek teljesen igaza volt, az emberei messiásként köszöntötték a nagybátyámat, amint belépett a kapun.

Az oltások beadásához összesen öt munkás és két állatorvos sorakozott fel. Megismertem Boriszt, akiről már korábban is hallottam. Magas, fehérszőke hajú fiú volt oroszos akcentussal. Olyan erősnek látszott, mintha szabadidejében lovakkal súlyozna. A többi négy lovaszt nemes egyszerűséggel a „bandájának” nevezték. Ők arról voltak nevezetesek, hogy egyenesen megvesztek Ethel citromhabos lepényéért. Általánosságban úgy viselkedtek, mint a Pán Péter-féle elveszett fiúk, de a munkájukhoz nagyon értettek. Mindezeket Borisz mesélte el, miután bemutatott neki. Victor az állatorvosokkal beszélt, ezért Borisz felajánlotta, hogy körbevezet az istállóban. Már éppen meg akartam köszönni, amikor Alex szigorú hangon megszólalt a hátunk mögött.

– Borisz, az embereid malmoznak! Szedd össze őket, mert Victor kezdeni akar!

– Igaz, haver! – nézett vissza az embereire meglepődve. – Már megyek is!

Elnézést kért, aztán füttyörszve elment teljesíteni Alex parancsát. Dühös lettem. Milyen jogon utasítgatja Alex ilyen

stílusban az embereket? Mielőtt egy szót is szólhattam volna, közelebb lépett hozzám.

– Dolgozni jöttünk, nem azért, hogy udvaroltass magadnak, hercegnő! – Végignézett a ruhámon, amelynél rosszabbat elképzelni sem lehetett volna egy istállóban töltött délelőttöz.

Törtem a fejem valami elmés visszavágáson, de a hangom összepakolt és barátságosabb éghajlatra költözött. Ráadásul éreztem, hogy kezdek elpirulni.

Lassan megváltozott a tekintete. Még közelebb lépett hozzám, és a zsebébe nyúlt. Amikor megláttam a tenyerében tartott gyűrűt, felgyorsult a szívverésem. Az apám gyűrűje! A konyhájukban gurult el, amikor rám támadt! Az ezüstlánc viszont más volt, mint amelyre emlékeztem.

– Elvesztetted... szóval tegnap. Megkerestem, miután elmentél. A láncod elszakadt, ezért egy másikra fűztem rá. Megjavíttatom, aztán visszakapod. – Néztem a tenyerén fekvő gyűrűt, és féltem elvenni. *Csináld gyorsan, Lena, akkor kevésbé lesz megrázó!*

– Ó, az istenért, nem harapok! – mordult fel Alex türelmetlenül. A kezemért nyúlt, és egyszerűen megfogta! A saját tenyeréhez szorította, majd átbillentette a gyűrűt az én kezembe. Elrántottam magam tőle, de már késő volt. Azok a képek, édes jézusom, azok a képek! Alex, amint könnyes szemmel bokszol bele a kórházi váróterem falába az apja halálának napján. Alex, amint Annához rohan vigaszért, de még több fájdalomra lel. Alex, ahogy dolgozik, ahogy a családjára néz, ahogy alszik, ahogy álmodik...

Mindenem, az egész fejem tele lett Alexszel. Kapkodni kezdtem a levegőt, a látóterem pedig homályosabbá vált. Istenem, ne itt, ne most, ne előttük... Ne előtte!

Victort láttam a szemem sarkából. Még nem tűnt fel neki semmi, de Alex ismét közeledett felém. Fogalma sincs, mi történik velem, láttam a szemében. A zsebemhez kaptam, de rájöttem, hogy nincs semmiféle zseb. És gyógyszer sincs. Alex még mindig közeledett, én pedig egyre inkább hátráltam tőle.

– Mi történt, Lena? – A hangja valahogy más volt. Aggódott volna? Lényegtelennek tűnt abban a pillanatban. A pánikroham már az agyam falait döngette.

– Hé, mi történt, kölyök? Rosszul vagy?

Amikor kinyitottam a szemem, Victor állt előttem. Közben sikerült egészen az egyik bokszig hátrálnom Alex elől. A nagybátyám a tenyerébe vette az arcomat, úgy vizsgálgatott. Nagyokat lélegeztem a hirtelen szabadabban áramló levegőből. A kezemet Victor kezére szorítottam, hogy ne engedjen el. *Az érintése az!* Attól vagyok jobban. Minden szem az istállóban rám szegeződött, erre észbe kaptam.

– Megszédültem egy kicsit. – Kihúztam magam, aztán Victor szemébe néztem. Valami furcsát vettem észre az arcán. Megértést? Lehetséges lenne? – Már jól vagyok.

– Rendben. De... Vigyáznod kell magadra – válaszolta halkán. Hátranézett, és csupán a fejével intett Alexnek a bámészkodók felé.

– Oké, emberek, akkor munkára! – csapta össze a tenyerét Alex, és elfordult tőlünk. A banda pár tagjával és az egyik állatorvos segítségével elkezdtek az oltások beadását.

Victor és én igyekeztünk úgy tenni, mintha semmi sem történt volna. Odavezetett az egyik bokszhoz, majd részletes magyarázatba fogott az istálló működéséről. Beszélt a személyre szabott programról, amelyet ő dolgozott ki. Ennek során előre megtervezték, hogy egy-egy ló milyen takarmányokat, vitaminokat és gyógyszereket kapjon. Megtudtam, hogy már csikókorban megkezdik az edzéseket, amelyet a ló fejlődésének függvényében alakítanak a továbbiakban. Az egész úgy hangzott, mint egy drága magániskola lovaknak. Figyeltem minden egyes elhangzott szóra, és próbáltam megjegyezni, mert tudtam, hogy ez nagyon fontos a nagybátyámnak.

Miután úgy ítélte, hogy minden lényegeset elmondott, egy másik csapattal együtt munkához látott. De előtte nekem is adott egy feladatot. Egy fontos feladatot, mint mondta, bár igencsak hirtelen kigondoltnak tűnt. Kaptam egy vastag műszőrből készült kesztyűt. Arra kért, hogy a már beoltott lovaknál tegyek pár simítást a kesztyűvel az oltás helyén. Azt mondta, így sokkal kevésbé fáj majd nekik az oltás helye, és,

hogy elkábulnak az injekció miatt, szóval egyik sem lesz virgonc kedvében.

– Menni fog? – ráncolta össze a homlokát aggódva. – Ne állj mögéd, erre figyelj!

– Azt hiszem, képes leszek megoldani – nyugtattam meg, és felvettem a kesztyűt.

Alex csapata már végzett a hátsó állásokban, ezért ott kezdtem. Az első bokszban lévő ló valóban kábának tűnt egy kicsit. Gyönyörűen csillogó, mogyoróbarna szőre volt. A szemhéját félig kinyitotta, úgy nézett rám kíváncsi szemekkel. Az oltást a hátsó felébe kapta, ezért ellépdeltem a feje mellett, és óvatosan ráhelyeztem a kesztyűs kezem a széles hátára. Lassan végigsimítottam rajta, mire zavartan nézett hátra. Mintha azt kérdezte volna, hogy mit művelek azzal a vacakkal a kezemen.

Megvolt a kockázat, hiszen épp az imént kerültem el egy újabb pánikrohamot, de valami azt súgta, hogy meg kell próbálnom. Valami azt súgta, hogy segíteni tudnék azon a lovon.

Levettem a kesztyűt. Egy másodpercig a háta fölött pár milliméterre tartottam a kezem, épp csak addig, amíg megéreztem a belőle áradó hőt. Aztán további habozás nélkül, szélesre terpesztett ujjakkal végigsimítottam az oldalán.

Esküszöm, hallottam, ahogy felhördül. Ezt úgy értelmeztem, hogy tetszik neki, ezért tovább simogattam. Egy picivel közelebb araszolt hozzám, és szinte a tenyerembe nyomta magát. Kiléptem az állás felé, hogy megnézhessem a nevét. Nem akartam továbbra is lónak nevezni őt. A boksz előtti táblán cirkalmas betűkkel a Nefelejcs név állt. Tökéletesen illett a pillanathoz. Ő volt az első ló, akit megsimogattam, és biztos voltam benne, hogy sosem felejttem el.

Folytattam a simogatást, apró körökkel haladva az oltás helye felé. Amikor átsiklott felette a tenyerem, felhangzott egy fájdalmas horkantás, aztán lassan elhalt. Óvatosan körberajzoltam az ujjammal a problémás területet. Egészen addig csupán bizonytalan képeket láttam zöld füves rétekről és illatos szénáról. De a fájdalommal előjött egy

félelmetesnek ható kép. Az egyik állatorvost ábrázolta elmosódva, a kezében egy hatalmas tüvel. Meg tudtam érteni szegény Nefelejcsét, én is utáltam a tüket.

– Most már semmi baj, Nefelejcs! Elmúlt – suttogtam neki gyengéden. Csukott szemmel ráhajtottam az arcom arra a meleg testre. Valami nedveset éreztem az arcomhoz érni.

Felkuncogtam, amikor rájöttem, hogy kaptam egy igazi lópuszit. Megtöröltem az arcom, aztán folytattam a simogatást, míg a fájdalom és a feszültség teljesen elillant Nefelejcs testéből.

– Pihenj! – paskoltam meg utoljára a hátát, aztán a következő álláshoz léptem.

Még hosszúnak ígérkezett a délelőtt. Minden egyes lónál eltöltöttem pár percet, és igyekeztem elmulasztani a fájdalmukat. Úgy tűnt, mindegyikük másmilyen, mégis nagyon hasonlítottak. Egyre jobban megértettem Victor odaadását irántuk.

A többiek viszonylag egyenletesen haladtak a munkával. Mire az összes lovat beoltották, én még mindig csupán a sor felénél jártam. De eszemben sem volt gyorsítani. Ezekkel a lovakkal nem kellett beszélni, nem vártak el tőlem semmi eget rengetőt, csupán hálásak voltak, hogy segítettem rajtuk. Már az utolsó állások egyikénél jártam, amikor felöltött bennem a gondolat, hogy, jó lenne, ha megtanulhatnék lovagolni. Úgy éreztem, nagyon tetszene.

Victor épp az embereivel beszélt és időnként mosolyogva nézett felém, amikor az utolsó ló bokszához léptem. A neve Futórózsa volt. A hatalmas mérete először megijesztett. Egy pillanatra megtorpantam, de amikor láttam, hogy milyen fájdalmasan néz rám, a hátsó feléhez léptem, és óvatosan végighúztam a tenyeremet az oltás sajtó helyén. Azonnal éreztem, hogy nagyobb a baj.

Futórózsnak nem csak az oltás miatt voltak fájdalmai. Valami eszement rosszul patkolta meg, és egy különösen éles kőnek sikerült befurakodnia a patkó és Futórózsa patájának lágy húsa közé. A kő mélyen befúródott, a fájdalom pedig kisugárzott a hátsó lábának egészére. Ehhez jött még az oltás, így aztán a szükségesnél sokkal jobban szenvedett szegény. Nem tudtam, hogy kezdjek hozzá, de segíteni akartam.

Letérdeltem Futórozsa hátsó lába mellé, és óvatosan a bokájára csúsztattam a kezem. Megpróbáltam finoman megemelni, de meg sem moccant.

– Légyszi! Segíts egy kicsit! – mondtam neki sűrgetőn, és imádkoztam, hogy senki ne vegye észre az eltűnésemet. Ha rajtakapnak, sok mindent meg kell majd magyaráznom.

Szerencsére Futórozsa megértette, hogy mit akarok, és megemelte a lábát. Csúnyán nézett ki a patája, de úgy láttam, hogy ki tudom piszkálni azt a követ. Addig nyomtam óvatosan az ujjamat a patkó és a kő közé, amíg azt éreztem, hogy a kő alá tudok nyúlni vele. Megtettem mindent, de így is éreztem, hogy fájdalmat okozok neki. És az ő fájdalma valahogyan az enyém is volt. Átcikázott a lábamon, egyenesen a combomig. Sietnem kellett.

Sikerült elmozdítanom a követ annyira, hogy még egy ujjamat alácsúsztathassam, így ki tudtam piszkálni a problémás helyről. A mutatóujjamon lett egy mélyebb vágás, de legalább Futórozsa fájdalma csillapodott. Nyihogott egy nagyot, aztán egyszerűen letottyant mellém. Annyira meglepődtem, hogy eszembe sem jutottak a többiek. Végignézttem a mellettem elterülő hatalmas ló testén. Bármennyire fáj a lába, arra ügyelt, hogy ne üljön egyenesen rám.

Megsimogattam a fejét, és a vérző ujjamat a ruhám szélébe töröltem. Futórozsa kedveskedve odahajolt hozzám, hogy nedves orrával megbökdössön.

– Ne is törődj vele, semmiség! De azért rendes tőled, hogy aggódsz – válaszoltam neki, mire szabályosan felröhögött.

– Lena! – hallottam meg Victor rémült hangját. Büntudatosan összerezentem. – Mit művelsz te ott? – Mind odagyültek Futórozsa bokszának bejáratához.

– Én csak...

– Úristen, te vérzel? Mi történt? – Victor odalépett hozzám, és a könnyökömet megragadva felemelt a padlóról. A kezébe vette a tenyeremet, majd óvatosan megvizsgálta.

– Semmiség, tényleg. Egy kicsit megvágtam. – A többiek mind minket néztek. Kezdttem nagyon rosszul érezni magam. Főleg amikor Alex is odajött, és egy zsebkendőt nyújtott felém. Biztos azt gondolta, hogy béna vagyok. Elkaptam róla

a tekintetem, nem akartam elvenni a zsebkendőt, nehogy újabb képeket lássak, de Victor kivette a kezéből, és óvatosan a vérvő ujjam köré tekerte.

– Elárulnád, hogy mégis mi történt? Miért nincs rajtad a kesztyű? És egyáltalán mivel vágta meg magad? – nézett körül tanácstalanul, de csak Futórózsát látta, aki jó nagy robajjal épp akkor állt fel. – És mégis miért ült le melléd Rózsa? – hitetlenkedett.

– Kérlek, nyugodj meg! Nincs bajom. Csak ügyetlen voltam – vallottam be, de tudtam, hogy többet kell elmondanom, hogy nyugodjon. – Azért vettem le a kesztyűt, mert szúrta a kezemet. És a lovak így is élvezték a simogatást. Azt hiszem – vontam meg a vállam félszegen. – Aztán, amikor ideértem, láttam, hogy Futórózsa emelgeti a lábát. Gondoltam, rápillantok.

– Rápillantasz? – sápadt el Victor. – Lena, Futórózsa az egyik legvadabb versenylovunk. Még az oltás hatása alatt is könnyedén megrúghatott volna. Ostobaság volt tőlem, hogy nem szóltam, kerüld el őt! És mi az, hogy emelgette a lábát? Önagysága eddig sosem mutatta ki, ha fáj neki valami!

– Pedig most kimutatta – ragaszkodtam a történetemhez. – És nem bántott, valójában nagyon is kedves volt.

Futórózsa hevesen bólogatni kezdett.

– Ez a ló nagyon okos! – néztem elámulva Victorra.

– Tudom, de folytathatnánk ott, ahol abbahagytad? – mondta türelmetlenül.

– Egy kő szorult be a patkója alá. Akkor vágta meg magam, amikor kiszedtem. Lehettem volna óvatosabb is.

– Vagy a patkolás lehetett volna alaposabb! – nézett mérgesen a hátul álldogáló bandára, mire azok egyszerre kezdték tanulmányozni a cipőjük orrát. – Vagy esetleg szólhattál volna valamelyikünknek, hogy segítsünk!

– Tudom. És sajnálom! De annyira fáj neki!

– És ezt mégis honnan tudta? – szólt közbe most először Alex. – Biztos vagyok benne, hogy kibírta volna azt a pár percet, amíg valaki hozzáértőbb kezelésbe veszi.

Igazat kellett adnom neki, de ezt eszem ágában sem volt bevallani.

– Nem bírom, ha valaki szenved! Nagyon... empatikus vagyok – nyögtem ki nehezen. Alex persze egy percig sem hitt nekem, de nem mondott semmit.

– Légy szíves, többet ne csinálj ilyet, kölyök! – mondta Victor. – Majdnem szívrohamot kaptam, amikor megláttam melletted ülni ezt a hatalmasságot itt. Te ültetted le?

– Fogalmam sincs, hogy kell azt. Teljesen magától csinálta – vontam meg a vállam.

– Furcsa, úgy látszik, kedvel. Hm... De most vissza kell menned a házba, itt nem lehet ellátni a sérüléseted. Alex, visszavinnéd Lenát, amíg én itt elrendezem a dolgokat?

– Állok rendelkezésedre! – válaszolta készségesen. Victor nem vette észre az iróniát a hangjában. A nagybátyám, mint egy szigorú tanár bácsi, már az emberei előtt állt, akik próbáltak mindenfelé nézni, csak őrá nem.

Követtem Alexet a dzsiphez. A sebem már kezdett nagyon csípni a hevenyészett kötés alatt.

Mire beértem, ő már a vezetőülésemen ült. Melege lehetett, mert szomjasan itta az ásványvizet egy palackból. Próbáltam figyelmen kívül hagyni, ahogy a vízcseppek lassan lecsordultak az állán, és eltűntek a pólója nyaka alatt. Most kénytelen voltam a mellette lévő ülést választani. Alex valamiért ezúttal lassabban vezetett. Túl lassan.

– Valami más is történt annál a lónál, amit elhallgatsz. Ugye, hercegnő? – szólalt meg gúnyos hangon, miután pár perce már úton voltunk.

– Fogalmam sincs, miről beszélsz – mondtam még mindig kizárólag előre nézve. Ügyeltem rá, hogy még véletlenül se érijünk egymáshoz.

– Aha, persze. Fogalmad sincs. Valami azt súgja, hogy nem egyszerűen ügyetlen voltál ott. Bár kétségkívül az játszotta a főszerepet a sérülésedben.

– Egyáltalán nem vagyok az átlagosnál ügyetlenebb! – tiltakoztam dühösen.

– Á, végre egy kis indulat – húzódott mosolyra a szája, amitől az arcán apró gödröcske támadt. – Kizárólag arra utaltam, hogy valamit elhallgatsz. És ez még kíváncsibbá tesz.

– Felfújod a történeteket. Inkább hagyjuk, rendben?

– Ahogy akard, hercegnő. Ahogy akard. – Egy ideig csendben üldögéltünk, aztán szerencsétlenségemre megint megszólalt. – Szerintem elkényezteted a lovakat. Figyeltelek. Mi volt az a simogatósi meg ölelősi? Ezek versenylovak egytől egyig. Megszokták a fegyelmet és a kemény kezet. Elrontod őket.

– Először is, nem kérdeztem a véleményed. Másodszor, egy kis kedvesség még senkinek sem ártott meg, kipróbálhatnád te is – néztem rá jelentőségteljesen, amire csupán egy vigyor volt a válasz. – És Victor javasolta a simogatást.

– Victor túl lágyszívű. Ugye tudod, hogy ez amolyan kamu munka volt? Hogy ne terhelje túlságosan törekeny vállaidat! – gúnyolódott. Tudtam, hogy igaza van, de rosszul esett pont tőle hallani.

– Mi lenne, ha egyszerűen csak hallgatnánk addig, amíg visszaérünk? Nehéz lehet számodra elviselni a társaságom, de így talán könnyebb lesz. A vállam meg egyáltalán nem törekeny. Nincs semmi baj a vállammal – jelentettem ki.

Az említett helyre nézett, és mintha azt mormolta volna, hogy „valóban”. De ebben nem voltam biztos, mert közben megérkeztünk a házhoz, és én gyorsan kipattantam a kocsiból. Megláttam Zoe kis piros autóját a bejárat előtt. Éppen elindultam volna a konyha felé, de aztán végignéztem magamon. A látogatás az istállóban rajtam hagyta a nyomát. A ruhám itt-ott poros volt az üldögéléstől Futórózsa mellett, ráadásul az ujjam is vérzett még egy kicsit. Alex épp abban a pillanatban lépett be utánam a főbejáraton.

– Ha nem túl nagy fáradtság, szólnál Zoénak, hogy azonnal jövök? Átöltözöm, de sietek.

– Miért, mi baj van a ruháddal? – nézett rám értetlenül. – Érthetetlen számomra ez az átöltözési mánia a lányoknál! – csóválta meg a fejét felsőbbrendűen.

– Egyszerűen büdös vagyok, Alex! – emeltem fel a hangom. – Akkor most szólsz neki, vagy nem?

– Hát persze, hogy szólok, hercegnő! – mondta megint azzal az idegesítő mosollyal, és elindult a konyha felé. Pár lépés után visszafordult.

– Segítsek? Mármint nem az átöltözésnél, hanem az ujjaddal – mondta gyorsan, amikor látta, hogy nézek rá.

– Megoldom – válaszoltam dühösen, majd felmentem a szobámba. Elmenőben még láttam, hogy huncut mosoly ragyog az arcán a konyha felé menet. Szó, ami szó, tudott nagyon elbűvölő is lenni.

A szobámba érve észrevettem, hogy világít a telefonom. Amikor megérkeztem, lemerült, de csak másnap kezdtem el tölteni. Bekapcsoltam. Felvillant a kijelző, aztán kiírta, hogy négy nem fogadott hívásom volt. Mindegyik Andreától és Ellától, az otthoni barátaimtól. Korábban mindig panaszkodtak, hogy sosincs nálam mobil. Utáltam azt a vackot, megölte a közvetlen beszélgetést, de anyáék ragaszkodtak hozzá, hogy legyen. Általában az éjjeliszekrényemen hevert lehalkítva, sosem vittem magammal sehova. Az íróasztalon álló laptopomra néztem. Biztos voltam benne, hogy már e-mailt is írtak, de egyszerűen képtelen voltam megnézni. Később, majd később időt szakítok rá, mondogattam magamnak.

Gyorsan lezuhanyoztam. Ezúttal bölcsebben választottam meg az öltözéket. Farmert és egyszerű fehér trikót vettem fel. Felkaptam még egy hosszú ujjú melegítőfelsőt, aztán lesiettem a konyhába, ahol megismerhettem a következő embert, aki másodikként felkerült a „nem kedvelem” listámra. Alex barátnőjét, Cecilia „szólíts csak Ciliának” Klopsot. A délután hivatalosan is el lett rontva.

8. Vallomások

CILIA ELSŐRE KÉSZ FŐNYEREMÉNYNEK TÚNT. Magas volt, arisztokratikus arcvonásokkal, és hosszú, vörös hajzuhataggal, amelyről úgy sejtettem, hogy sosem kócos. Még nem ismertem, de sejtettem, hogy gondok lehetnek az önbecsülésével, ha hosszabb ideig képes elviselni Alexet. Az első mondat, amelyet a száján kiejtett, gyorsan meg is győzött az igazamról.

– Ti el sem tudjátok képzelni, hogy mennyi szénhidrát van abban a süteményben! – Cilia hangja bár egy csengőhöz hasonlított, egy cseppet sem volt kedves. – Iszonyúan el fogsz tőle hízni, Zoe!

Zoe és Ethel borús tekintettel ült az asztalnál, és elszántan süteményt eszegettek. Úgy tűnt, daczból teszik. Cilia sajnálkozva végigmérte őket, aztán végigsimított már-már homorú hasán. Amikor megfordult, észrevette, hogy az ajtóban állok.

– Szia! – Olyan szélesen mosolygott, hogy csodálni kezdtem, amiért nem repedt meg az arca. – Biztos te vagy Lena. Már hallottam rólad. Elképesztő, hogy Victornak ekkora unokahúga van!

Látványosan csodálkozott, aztán nagyon alaposan végigmért. Lekicsinylő pillantással szemlélte meg az öltözékemet, majd a kamraajtóhoz ment. Két ujjal megfogta a szélét, mintha undorodott volna, és lekiáltott:

– Édes, siess, mert el fogunk késni! Majd Ethel megkeresi azt a kosarat, úgyis nagyon ráér!

Kérdőn néztem Zoéra. Megcsóválta a fejét, a mutató- és hüvelyujjából pisztolyt formált, aztán jelképesen föbe lőtte magát. Utána bekapott még egy süteményt.

– Mindjárt megvan! – jött a kiáltás a mélyből, mire Cilia elégedetten elmosolyodott.

– Szóval, Lena, meddig is maradsz? – kérdezte, miközben a körmeit tanulmányozta.

– Hm, ez még bizonytalan – válaszoltam. – De miért érdekel? Bocsánat, nem említetted a neved.

– Ó, Alextől sem hallottad? – lepődött meg.

– Nem én.

– Szólíts csak Cillának – mondta bűbájosnak szánt mosollyal. – Jaj, lányok, még mindig esztek? Rossz vége lesz ennek. Én sosem eszem nyilvánosan. Szerintem mindenkinek legyen a magánügye, hogy mivel... tömi magát – nézett Zoe süteménytől ragacsos ujjaira. – Ugye te is egyetértesz, Lena?

– Aha – mondtam, aztán a „lányokhoz” fordultam. – Ugye nekem is hagyatok?

Ott hagytam a szénhidrátellenes mozgalom élharcosát, és Zoe mellé ülve a kezembe vettem egy különösen nagy szelet citromos süteményt. Ezután már hárman nyammogtunk a tányér fölött, miközben Cilia egyre nagyobb zavarba jött. Ismét a kamraajtóhoz tipegett, hogy Alexet noszogassa. Már nyitotta is a száját, de Alex hamarabb bukkant fel. Az arcán diadalmas mosollyal nyújtott át Ethelnek egy fedeles kosarat.

– Nagyon remélem, hogy erre gondoltál, mert én még egyszer nem megyek oda vissza – borzongott meg látványosan.

Zoe odahajolt hozzám, és a fülembé suttogott:

– Kiskorunkban egyszer be akart zárni a kamrába, de véletlenül saját magára zárta az ajtót. Fél napot kerestük anyával, mire meglett. Azóta utálja a sötét helyeket, bármennyire is nagyfiú már.

Nem tehettem róla, feltört belőlem a kuncogás, de nagyon gyorsan sikerült elfojtanom. Alex így is észrevette, és a Zoéra vetett gyilkos pillantásából ítélve arra is rájöhetett, hogy miről beszélünk.

– Vérzik még a kezed, hercegnő? – kérdezte kegyetlen mosollyal.

Várakozóan fordult Ethel felé, aki a szóra mindent eldobott a keze ügyéből, és odasietett hozzám. Még szegény Zoén is majdnem átgázolt.

– Miféle vérzés? Megsérültél, kicsikém? Azonnal mutasd meg!

– Semmiség, tényleg, csak egy kis vágás volt! Ne aggódj, Ethel! – mondtam bosszúsan. Alexnek nagyon tetszett, hogy megint magyarázkodnom kell.

– Majd én eldöntöm, hogy tényleg semmiség-e! Na, mutasd, kisasszony!

Letekertette a korábban egy kézzel nagy nehezen rárakott gézt, és csak akkor nyugodott meg, amikor ő maga fertőtlenítette le és kötözte be újra. Zoe vele együtt szörnyülködött a megvágott ujjam fölött, még adta is alá a lovat. Az áruló!

Alex is le akart ülni mellénk – nyilván, hogy dirigáljon még egy sort –, de Cilia a sürgős dolgokra hivatkozva elrángatta. Nyilván széndhidrátellenes tüntetésre készültek.

Amint elszabadultam Ethel szárnyai alól, kiderült, hogy Zoe ma a várost akarja megmutatni.

– Utána pedig elmehetnénk napozni a tóhoz. Majd te is megtanulod, nyuszifül, hogy az ehhez hasonló szép napokat itt ki kell használni.

Ethel összekészített nekünk egy piknikes kosarat, aztán utunkra engedett. A városba ugyanazon az úton indultunk el, amelyet már ismertem. Egy ideig mindketten hallgattunk. Tudtam, hogy Zoe miről akar beszélni, ezért csak vártam, hogy elkezdje.

– Lena, eszembe sem jutott, hogy ez történhet, tényleg! Hinned kell nekem! A tegnapi este után, amikor úgy eltűntél, nagyon mérges lettem Alexre, és elmondtam neki mindent. Nagyon haragszol?

– Úgy nézek én ki, mint aki haragszik? – Hogy illusztráljam, felé fordultam, és széles vigyort varázsoltam az arcomra.

– Nagyon szörnyű volt? – kérdezte még mindig aggódva. – Ma reggel. Megígérttem Alexszel, hogy a közeledbe sem megy nélkülem, de korán kelt, és meglógott előlem. Tudom, milyen elviselhetetlen néha. Elég őszinte volt a bocsánatkérése?

– Megfelelő volt – bólintottam határozottan. Elmondhatnám neki, hogy valójában mi történt, de az semmin sem változtatna.

– Akkor minden rendben? – kérdezte reménykedő hangon.

– Zoe, mi sosem leszünk igazán jóban a bátyáddal. Nagyon különbözünk. Attól, hogy ő bocsánatot kért, és én megbocsátottam neki, még nem fogjuk kedvelni egymást. De ha ez neked gond, én megértem. Ő a bátyád, engem meg csupán három napja ismersz.

– Jaj, ne viccelj már! Lehet, hogy rövid ideje ismerjük egymást, mégis olyan, mintha már régóta a barátom lennél. És eszemben sincs eldobni ezt azért, mert Alex képtelen civilizáltan viselkedni. Szóval, hagyjuk a bátyámat, és élvezzük a nyarat!

– Szívemből szóltál! – mosolyodtam el. A gázra lépett, és feljebb csavarta a rádió hangerőgombját. A hangszórók feldübörögtek, és a kocsit Steven Tyler karcos hangja töltötte be.

Amikor leparkoltunk a városközpontban egy kisebb étterem előtt, Zoe maga felé húzta a visszapillantó tükröt, és elkezdte igazgatni a haját. Amikor mosolygó arcokat kezdett próbálgatni, nem bírtam tovább.

– Oké, lemaradtam valamiről? Azt hittem, csak beugrunk ide, hogy limonádét vegyünk, és megmutass pár dolgot. Ehhez képest úgy viselkedsz, mintha az elnökhöz készülnénk!

– Jó, tudom, nevetséges vagyok! – fintorgott. – De régen a barátaim itt lógtak nyaranta. Valószínűleg most is itt lesznek. Már jó sok idő eltelt, mióta találkoztunk, és szeretnék a legjobb színben feltűnni előttük.

– Akkor menjünk be, hogy kipróbálhasd legalább az egyik arckifejezésed! – ugrattam.

Mindketten kiszálltunk az autóból.

Colorado Springs átmenetet képzett az álmos amerikai kisváros nyugalma és egy nagyobb város nyüzsgése között. Alig múlt el dél, az emberek az utcán sétáltak fagyit nyalogatva, vagy a közeli parkban lévő padokon nyúllak el, ebédeltek, olvastak, vagy csupán élvezték a napsütést. Valahonnan ismerős zene hangjai ütötték meg a fülemet. Megfordultam, hogy lássam, honnan jön. Zoe egy kicsi kockaépület felé tartott. Amikor átért a túloldalra, megállt és intett, hogy kövessem.

– Ez itt a Ruby's – mondta, amikor mellé értem. – Még régen szerettem bele, tisztára olyan, mintha a szüleink idejéből maradt volna meg. A zenegépből nyolcvanas évekbeli zene szól egész nap, isteni turmixokat, fagyikat és limonádét szolgálnak fel.

Közben beléptünk az étterembe, ahol rögtön érezni lehetett a légkondicionáló hatását. Összébb húztam magamon a melegítőfelsőmet, és ellenőriztem, hogy mindenhol megfelelően takarja-e az ujjaimat. Amikor felnéztem, vissza kellett fojtanom egy keserves nyögést. Alex és Cilia az egyik jobb oldali, hátsó bokszban ült. Zoéra néztem, de őt valami teljesen más kötötte le. Balra fordult, ahonnan nevetés nyomta el a zenegépből üvöltő David Bowie-számot. Épp az *Under Pressure* ment, ami az egyik kedvencem volt. Szívesen leültem volna egy kicsit, de Zoe, mint aki transzban van, elindult a bal oldali társaság felé. Aggódtam, mert megismerkedésünk óta először láttam bizonytalannak. Mire odaértünk az asztalhoz, már az ujjával a felsője szélét gyűrögette.

– Hé, lányok! – szólalt meg halkán. A bokszban három egyenszőke lány ült, akik apró szoknyát, bőrkabátot és feszes felsőt viseltek. Mindhármuk csuklóján ugyanolyan rózsaszín karkötő virított. A középső felnézett, és mosolyra húzta vörösre festett száját.

– Zoe! Hát visszajöttél! – jegyezte meg örömtelenül. Érdekes volt, hogy végig kedves arcot vágott, de a hangja inkább dühöt tükrözött.

– Igen, pár napja érkeztem. Ő itt a barátnőm, Lena. Lena, ők itt Shelly, Dana és Melinda. – A két szélső lány bólintott felém, de a vörös szájú, Shelly, végigmustrált, aztán összefonta a mellkasa előtt a karját.

– És mit csináltok errefelé?

– Megmutatom Lenának a várost, mert most jár itt először. Utána azt terveztük, hogy kimegyünk a tóhoz piknikezni. Ha van kedvetek, jöhetnétek velünk. – A két lány Shelly arcára nézett, mire ő még szélesebben kezdett mosolyogni.

– Ugyan minek, Zoe? – Ettől féltem. Zoe zavartan nézett a két másik lányra, de azok az asztalt bámulták.

– Nem értem... – rázta meg a fejét értetlenül. – Történt valami?

– Akkor elmagyarázom! – túrt bele a hajába Shelly. – Elmentél. Már egy éve. Régen tényleg jóban voltunk, de aztán te inkább a puccos New York-i iskolát választottad helyettünk. Egyszer sem dugtad haza a képed, hogy megkérdezd, mi van velünk. Nem fértünk bele a te tökéletes kis világodba. Most pedig már te nem férsz bele a miénkbe. Jobb, ha ebben maradunk!

– Azt hiszem, mi most elmegyünk – suttogta Zoe megsemmisülten.

– De hát... – szóltam volna közbe, de ő már elindult az ajtó felé. Mielőtt kilépett volna, megtorpant. Odamentem hozzá.

– Majdnem elfelejtettem – mondta remegő hangon. A pult másik végéhez ment, ahol egy fehér sapkás asszony törölgette a poharakat. Közben észrevette a bátyját is, de csak odaintett neki. Amikor bal oldalról ismét felhangzott a nevetés, nem bírtam tovább. Visszamentem Zoe állítólagos barátaihoz.

– Te meg mit akarsz? – kérdezte affektálva Shelly. – A barátnőd küldött vissza?

– Szó sincs róla – kezdtem nyugodtan, és egyenként végignéztem mindegyiken. – Mindössze szeretném elmondani, hogy mennyire ostobák vagytok. Zoe a legkedvesebb lány, akivel valaha találkoztam. Sosem hagyna cserben senkit, csupán követte az álmait. Hálásak lehetnétek, hogy a barátotok szeretne lenni. A helyzetekben kezem-lábam törném, hogy megbocsásson az előbbiért!

– Na, jó! Én ezt nem hallgatom tovább! Gyertek lányok! – A három lány felállt, és libasorban elvonult mellettem.

Amikor megfordultam, Zoe és Alex állt mögöttem.

– Ez kedves volt tőled – húzódott mosolyra Zoe szája.

– Keveset számított – vontam meg a vállam. – Hogy barátkozhattál régen velük?

– Én is más voltam, ők is – jegyezte meg szomorkásan. – Mindannyian megváltoztunk. De így van rendjén.

Elvettem a limonádét, és felhajtottam. Az üres poharat letettem az asztalra.

– Hová készültök? – szólt közbe Alex.

– A tónál töltjük a délutánt. De légy szíves, ne gyertek arra a cicáddal! Mára elég volt belőle. Sőt, ami azt illeti, bátyus, a tegnapi akciód után téged se látnálak olyan szívesen.

– Oké, oké, értem! – tette fel védekezőn mindkét kezét Alex. – De előbb lehetne egy-két szavam a barátnődhöz?

– Nem, Alex, nem lehet! Most nekem van rá szükségem. Várd ki a sorodat! – Zoe megitta a saját limonádéját, majd Alex kezébe nyomta a poharat. – Mehetünk, Lena?

– Minél előbb – feleltem késlekedés nélkül. Amikor elmentem Alex mellett, egy pillanatra megálltam mellette. A válláig értem, de így is a szemébe tudtam nézni.

– A barátnőd épp megszegi az Úr tizenegyedik parancsolatát – mutattam az asztaluk irányába, ahol Cilia Alex tányérjából lopkodta a sült krumplit. Már majdnem kiléptem az ajtón, amikor utánam szólt:

– Hé, Lena! Mi a tizenegyedik?

– Hát, ami a napi szénhidrátbevitelt szabályozza! – mondtam magától értetődően, aztán kimenekültem az ajtón. A kocsifelé menet még hallottam, ahogy hangosan felnevet.

– Jól vagy? – kérdeztem a volán mögött ülő barátnőmet.

– Ígérem, legközelebb megmutatom a várost, de most kell egy kis nyugalom! – mormolta a kormányra támasztva a homlokát.

– Akkor hajts! – bátorítottam. – Mutasd meg, mire képes a te Klausod!

Széles vigyor költözött az arcára. Benyomta Klaus indítógombját, és kikanyarodtunk a parkolóból. A „most száguldani fogunk” lelkesedésünket kissé lelohasztotta Klaus hatvanas tempója, de a hangszóróból bömbölő Aerosmith hatására mindjárt másnak tűnt minden. Leeresztettem az ablakot, és kihajoltam. Hagytam, hogy a szél hátracsapja a hajamat. Nagyokat kortyoltam az arcomba vágó levegőből. Felejtés- és szabadság íze volt.

A tó még mindig ugyanolyan elképesztően festett. Napsugarak táncoltak a felszínén, de ami még ennél is jobban lenyűgözött, hogy egy lélek sem volt ott rajtunk kívül.

– Úgy gondoltam, New York-i lévén te sem vagy egy nagy túrázó. Itt van ez a szép széles stég, még az Isten is arra teremtette, hogy napozzunk rajta. Ha megéhezünk, egy

kisebb országnak is elég kaja van – paskolta meg a kezében lévő kosarat. – Na, hogy hangzik?

– Mint a mesében – sóhajtottam nagyot, és elindultam a stég felé, amely jó pár méterre benyúlt a vízbe. Zoe a piknikosáron kívül még bepakolt a kocsijába egy hatalmas plédet, amelyet most leterítettünk a deszkákra. Volt még ott naptej, néhány női magazin, törülközők és egy hatalmas hűtőtáska, tele ásványvízzel és gyümölcslével.

– Te aztán gondoltál mindenre – néztem szét a kipakolt cuccok között.

– Ez még semmi! Látnád, hogy miket hordok a táskámban!

Levettük a cipőt, lefeküdtünk a plédre, majd a langyos vízbe lógattuk a lábunkat. Isteni érzés volt. Jó ideig csak élveztük a csendet és a melengető napot.

– Ha őszinte akarok lenni, nem lepett meg Shelly mai reakciója – kezdte Zoe. – Régen sem voltunk a legjobb barátnők, de kellemes volt velük lógni. Olyan csajos dolog, tudod?

– Azt hiszem – bólintottam. Eszembe jutott Andrea és Ella. Vajon ők is ugyanígy viselkednek majd, amikor legközelebb találkozunk? Én megérdemelném, hiszen egyetlen szó nélkül hagytam ott őket. Zoe viszont teljesen más eset volt. – Csalódott vagy?

– Nem is tudom – vontam meg a vállát. – Azt hiszem, igaza volt Shellynek. Ez részben az én hibám. Túl keveset voltam itt mostanában. A baráti kapcsolatokat ápolni kell, különben elhalványodnak.

– Az erős barátságok nem – ellenkeztem. – Azok kibírják a hosszú szünetet is. Legalábbis így kellene lennie.

– Szép gondolat, nyuszkó – sóhajtott fel. – Ki kéne találnom valami kreatívat, hogy megbékítsem Shellyt. Sosem szerettem rosszban lenni senkivel.

– Leteríthetnéd Klausszal! – mondtam vérszomjasan. – Az elég kreatív lenne.

Kibuggyant belőle a nevetés, örültem, hogy sikerült jobb kedvre derítenem. Amikor abbahagyta, mindketten elmerültünk a gondolatainkban.

– Lena? – szólalt meg óvatosan.

– Tessék? – kinyitottam a szememet, és kíváncsian fordultam felé.

– Elmeséled?

Tudtam, hogy mire gondol, de reméltem, hogy tévedek.

– A balesetet?

Amikor bólintott, vettem egy nagy levegőt. Végül is, előbb-utóbb túl kell esnem rajta. Kinyitottam, de egy hang sem jött ki a számon. Próbáltam, de olyan volt, mintha valami visszatartana. Zoe észrevehette a kínlódásom, mert feltartotta a tenyerét.

– Ne erőltesd, drága! Inkább kezdem én, jó? Mesélek magamról.

– Köszönöm! – egyeztem bele megkönnyebbülve.

– Mire vagy kíváncsi? – kérdezte felélénkülve.

– Például milyen volt itt felnőni? Korábban el sem tudtam képzelni, hogy valaha is ilyen helyen éljek.

– A tősgyökeres New York-i itt biza ítéletnapig keresheti aztat a híres Starbucksot! – kurjantott eltúlzott akcentussal.

– Valahogy így értettem, igen – nevettem fel. Még mindig furcsa volt nevetni, boldognak lenni, jó dolgokat érezni.

– Sosem gondoltam, hogy különleges hely lenne – magyarázta. – Én a sulit leszámítva mindig itt éltem. Tudom, hogy gyönyörű hely, de már nem ér meglepetésként. A szüleim családja nagyon régen telepedett le itt. Az anyám és az apám később ismerkedtek meg, apa már harminchárom volt, amikor anyával találkozott. Tizenöt év korkülönbséget akkoriban helytelenítettek az itteniek, főleg mivel anya közben otthagya a főiskolát is, de ők nagyon szerették egymást. Az apám építette a házunkat, amikor anya még abban az évben terhes lett Alexszel. Igazi otthont csináltak belőle, mindig boldogok voltunk ott. Egészen a balesetig – mormolta elcsendesedve.

– Nem kell folytatnod – siettem megnyugtatóan.

– Már régen volt, képes vagyok beszélni róla. De tudod, ez a rossz oldala is. Az emlékeim minden egyes évvel halványabbak lesznek. Már kevésbé fáj apa halála, mert kezdem elfelejteni. Amikor megpróbálom felidézni, csak részletek villannak be. A meleg barna szeme, a tenyere érdes simogatása az arcomon. Egyszer megpróbálta befogni a

hajamat. Anya fél óráig bogozta utána a csomókat... Mindig szeretett velünk lenni. Imádott minket – lehelte erőtlenül.

– A baleset után megváltoztak a dolgok. Egy időre mintha az összes boldogság és fény kiveszett volna az életünkből. Valahogy minden elromlott. Te megérted ezt.

Töprengve nézett rám, és én bólintottam. Pontosan értettem. Már szó sem volt napozásról. Felültünk, és a látóhatárt bámultuk, miközben a lábunk még mindig a vízbe ért.

– Említetted, hogy az anyád gyógyszert szedett. Ugyanolyan, mint én... – hagytam félbe a mondatot. Tartottam tőle, hogy rizikós terepre tévedtem.

– Anya máig bánja az akkori viselkedését. Nem is szeretjük felhozni előtte, mert mindig elszomorodik, és hirtelen nagyon gondoskodóvá válik. Apa halála után sokáig képtelen volt összeszedni magát, csak feküdt az ágyban. Alex akkoriban vette magára mindannyiunk terhét. Gondoskodott róla, hogy anya bevegye a gyógyszereit, hogy rendesen egyen, és mindennap kiült vele kertbe. Ilyenkor elmesélte, hogy milyen munkákat végzett el a birtokon.

– Ez nagyon... kedves volt tőle – jegyeztem meg döbbenet. Alexre eddig bármilyen más szót szívesebben használtam volna, mint a „kedvest”.

– Igen, ő nagyszerű testvér. A végletekig önfeláldozóan viselkedett. Velem volt a legtöbb problémája. Elszökdöstem otthonról, és sokat csavarogtam – vallotta be vonakodva. – Általában Alexnek kellett hazarángatnia. Aztán úgy egy hónappal apa halála után történt az a baleset. Az erdőben csavarogtam, már közeledett a napnyugta, és egyre sötétebb lett. Egyenesen belesétáltam egy medvecsapdába.

– Viccelsz? – kérdeztem meglepődve.

– Még a helye is megvan. – Kihúzta a lábát a vízből, és rámutatott a bokáján körben végigfutó cakkos sebhelyre.

– Ez biztos nagyon fáj – mondtam csendesen.

– Fogalmad sem lehet róla, mennyire – magyarázta hevesen. – De szerencsére hamar elájultam. Anya kiáltására ébredtem. Ő talált rám, pedig addigra Alex felzavarta a környék összes lakóját, hogy segítsenek megkeresni. A bácsikád minden emberét kiküldte az erdőbe.

– Ez jellemző rá, ugye? – kérdeztem büszkén.

– Igen. Victor mindig ott segített, ahol tudott. Abból a szempontból szerencsés volt a balesetem, hogy anyát kirángatta a gyászból. Amikor meghallotta, hogy eltűntem, tétovázás nélkül elindult az erdőbe megkeresni. Miután megtaláltak, és kiderült, hogy megmaradok, mindegyikünk arra számított, hogy anya majd visszaesik. De más történt. Mintha ráébredt volna, hogy szükség van rá, elkezdett újra élni. Aztán szép lassan rendbe jöttek a dolgok. Anya ma már majdnem olyan, mint régen volt. Néha azért visszaköltözik a tekintetébe a gyász és a fájdalom, de már képes egyedül is kimászni belőle. Én sem csinálom már hülyeségeket, és Alex vállán sem akkora a teher. Bár ez főleg Victornak köszönhető. Azóta kölcsönösen kisegítik egymást mindenben. A birtok is egészen jól megy, szóval tényleg minden rendbe jött. Csak maradjon is így! – koppantott hármat a stég kemény fáján.

Tudtam, hogy az őszinteségért cserébe őszinteség jár. Ő mesélt nekem az életének talán legnehezebb fejezetéről, ezért én is megtehetem ezt, ha tényleg azt akarom, hogy barátok legyünk. Bár néhány részletet kénytelen leszek elhallgatni.

– Apuék mindig büszkék voltak rám – vágtam bele, miközben végig a vízre szegeztem a tekintetem. – Jól tanultam, sosem csináltam meggondolatlanságot, és főleg, figyelmen kívül hagytam, hogy én mit akarok. Szerettem volna nyitottabb lenni, követni az álmaimat, de egyszerűen beleragadtam... valami megfelelni akarásba. Állandóan a tökéletességet hajszoltam.

Rájöttem, hogy most először vallottam ezt be saját magamnak is. Furcsa érzés volt. Mintha egy részemem most kezdeném igazán megismerni.

– Pár hete még előkészítőre jártam, hogy ne érjen majd meglepetés, amikor elkezdem az egyetemem. Azt is ugyanolyan tökéletesen akartam csinálni, mint minden mást. Oda sem figyeltem anyára, amikor mondta, hogy elutaznak. Érted? Futtában búcsúztam el tőlük, pedig többet egyiküket sem láttam. Aztán kiderült, hogy a gépük lezuhant. A temetés után minden olyan gyorsan történt. Valahogy... kihúzták a lábam alól a talajt. Victorról addig csupán egyszer hallottam,

erre bejelentették, hogy nála kell laknom, és a házat, amelyben felnőttem, már szinte el is adták.

– Ó, nyuszi! Úgy sajnálom – duruzsolta szomorú hangon Zoe. – De hidd el, nem fog mindig így fájni. És most már itt van neked Victor. Nála jobb embert keresve sem lehetne találni.

– Tudom – nyeltem egy nagyot. Elszorult a torkom. – Ismeretlenül befogadott. Pedig elintézhetne volna egyszerűbben.

– Ennyit bárki megtenne a családjáért.

– Gondolod? – élesedett ki a hangom. – Az én családom semmit sem tett, hogy rendbe hozza a kapcsolatát Victorral. Az apám.. cserbenhagyta a saját testvérét.

– Lena, ne ítélezz, amíg homályosak a részletek!

– Jó, igazad van. De akkor is nehéz elfogadni, hogy az apám hátat fordított mindennek. Bárcsak... bárcsak még egyszer beszélhetnék vele! Hogy megérthessem, hogy elengedhessem őket. Addig úgy érzem, képtelen vagyok továbblépni.

– Ezt hogy érted?

– Két hét telt el a haláluk óta. Miután megtalálták a roncsokat, hasonlóan éreztem magam, mint az anyukád – vallottam be vonakodva. – Semmire sem voltam képes. De mióta ide jöttem, vannak olyan pillatok, amikor szinte jól érzem magam. Majdnem boldognak.

– És ez baj? – nézett rám kétkedő mosollyal.

– Úgy érzem, az. Hisz még csak két hét telt el. Félek, hogy ha átadom magam ezeknek a majdnem boldog pillanatoknak, örökre elvesztem a szüleimet. Tisztában vagyok vele, hogy egyszer meg kell tennem, de még nem megy.

Be kellett vallanom magamnak, hogy bizonyosfajta várakozással tekintek a rémálmok elébe. Ez volt az egyetlen út, hogy újra érezzem azt a kapcsolatot, amely hozzájuk kötött. Ha elkezdeném elfogadni a halálukat, a rémálmok is megszűnnének. Legalábbis feltételeztem.

– Nem gondolod – kezdte lassan Zoe –, hogy lehet egyszerre mindkettő? Emlékezhetsz rájuk, hiszen a szüleid voltak, és szeretted őket. De azért ők meghaltak, neked még szabad boldognak lenned. Ők sem akarták volna, hogy

rosszul éreznél magad. Azt mondtad ugye, hogy az apád végakarata volt az ideköltözésed?

– Igen.

– Talán azt szeretted volna, hogy megismerd Victort. Hogy lehetőséged legyen újra családban élni. Lena, el kell fogadnod a jó dolgokat, különben sosem leszel teljesen boldog itt. És közben talán még azt is kiderítheted, hogy mi volt az a nagy családi viszály, ami miatt az apád itt hagyta ezt a helyet.

Zoénak igaza volt. Nem folytathatok mindent ugyanúgy, ahogy eddig csináltam. Előbb-utóbb túl kell tennem magam a büntudatomon. Igaz, fogalmam sem volt, hogy is kezdjek hozzá.

A délután lassan pergő óráiban majdnem teljesen megnyíltam Zoe előtt. Annyit beszélgettünk a felmelegedett stégen heverészve, hogy a nap végére már úgy éreztem, egész életemben ismertem. Kevés közös volt bennünk, de éppen ezek a különbözőségek fonták szorosabbra a barátságunkat.

Bárcsak Alex esetében is ilyen könnyen ment volna! Mindazok alapján, amiket meséltek róla, fantasztikusnak tűnt. Kár, hogy amikor egy légtérben voltunk, teljesen másnak mutatkozott.

A naplemente a stégen ért minket. Addigra már kifogytunk a szóból, és csupán bámultuk a világ legszebb alkonyodó látóhatárát. Az a narancsvörös csillogás, amely végigtáncolt a víz felszínén, szinte körbefolyta a testünket. Időközben erőt vettem magamon, és levettem a hosszú ujjú felsőmet. A nap úgy érte a bőrömet, mint egy gyengéd simogatás.

Amikor hazaértem, megnéztem az e-mailjeimet. Ella és Andrea először hitetlenkedő, majd gyászos hangú, végül beletörődő leveleket írt. Minden levélben ismétlődött a kérdés: mikor megyek vissza?

Mindkettejüknek ugyanazt írtam. Hogy szeretem őket, de képtelen lennék visszamenni. Megígértem, hogy hamarosan újra hírt adok magamról, aztán elkészöntem tőlük egy időre. Azt kívántam, bárcsak elég erőm lenne nekik bevallani, hogy valószínűleg sosem megyek vissza, de erre még én magam sem voltam felkészülve.

A következő hetek hasonló békességben teltek. Zoéval szinte mindennap találkoztunk, a legtöbbször belátogattunk a városba. Próbálta megkedveltetni velem a vásárlást, de még mindig irtóztam tőle. Ellenben őt szívesen elkísértem az ilyen körútjaira.

Amikor nem vele voltam, általában Ethel próbált meg taníttatni a főzési tudományára, de úgy éreztem, szegény lehetetlen feladatra vállalkozott. A fennmaradó időt Victor társaságában töltöttem.

Bár külsőleg nagyon hasonlított az apámhoz, valójában teljesen más volt, mint ő. Semmihez sem kötötte olyan komoly elkötelezettség, mint a lovaihoz. És ahogy teltek a napok, egyre inkább úgy tűnt, hogy hozzám is. Rendkívüli büszkeséggel és részletességgel vezetett be a farm életébe. Azt szerette volna, hogy én is részese legyek, hogy megoszthassuk ezt a dolgot egymással. És életemben először én is valóban ezt akartam.

Szerettem a korai kelést, az istálló reggeli hangulatát, az ottani munka egyszerűségét, de főleg a lovak társaságát élveztem. Victor láthatóan örült neki, hogy sokat vagyok a közelében, és ahogy egyre jobban megismertük egymást, úgy kezdett komolyabb feladatokat rám bízni. Kiderült, hogy értek a számokhoz, ezért Victor rám bízta a papírmunka egy részét. Először rémisztő feladatnak tűnt, és ragaszkodtam hozzá, hogy nézesse át a munkámat egy igazi könyvvizsgálóval, de kis idő múlva egész jól belejöttem. Néha segítettem a lovak körüli munkában is, de általában a banda egyik tagja – legtöbbször Borisz – valahogy mindig kiügyeskedte a kezemből a veszélyesnek tartott szerszámokat. Gyanakodtam, hogy ügyetlennek tartanak, de mindig hevesen tagadtak, amikor rákérdeztem.

Alex már jó ideje nem mutatkozott, amikor rászántam magam, hogy rákérdezzek Zoénál. Elmondta, hogy kivett egy kis szabadságot, mert évek óta végigdolgozta a nyarakat. Victor felajánlotta neki a nyaralóját a hegyekben, amit ő elfogadott. Persze magával vitte a szénhidrátkirálynőt is. Reménykedtem, hogy jó hosszú ideig a hegyekben maradnak.

A személyes problémáimat próbáltam félretenni egy ideig, hogy Zoe szavaival élve, megpróbáljak boldogabb lenni, de az álmok mindig visszatérnek.

Ráadásul a képességem egyre többször jelentkezett. Voltak pillanatok, amikor nem értettem, hogy lehetek ennyire... nem is tudom. Zavart? Elrontott? Törött?

Egy kósza érintéstől, egy értelmetlenné látszó tárgy megfogásától már olyan emlékképeim lettek, amelyeket sosem akartam a fejemben látni. Ezek az emlékek valaki máshoz tartoztak, mégis úgy láttam őket, mintha velem történtek volna meg. Ez a kettősség kikészített. Meg voltam róla győződve, hogy sikerült titokban tartanom mindenki előtt. Tényleg keményen próbálkoztam, hogy összetartsam az életem, de bármennyire erőltettem, az összefércelt darabkák lassan kezdtek szétfeszleni.

9. Az igazság

A NAPOK ÉSZREVÉTLLEN GYORSASÁGGAL APEREGTEK. Kezdték homályosabbá válni a régi emlékeim, és ez halálra rémített. Ahogy telt az idő, a rémálmok is úgy váltak fokozatosan lágyabbá, sokkal kevésbé ijesztővé. Némelyik napon egészen jól éreztem magam; ha óvatos voltam, megúsztam problémák nélkül. De voltak pillanatok, amelyekben ismét belém hasított a veszteség. Bármennyire is próbáltam, egyszerűen képtelen voltam megszabadulni a büntudattól. Lüktetett bennem, mint egy elfertőződött seb. Úgy éreztem, törlesztenem kell. Hogy mit is pontosan és kinek, azt még magam sem tudtam. Egyszerűen tenni akartam valami fontosat, hogy a világom újra helyreálljon.

Ennek eléréséhez pedig egyetlen eszköz állt rendelkezésemre. A képességem. Elhatároztam, hogy újra használni fogom.

Első lépésként végiggondoltam, hogy mire is készülök tulajdonképpen. Halványan élt még bennem annak az izgalomnak az emléke, amelyet akkor éreztem, amikor sikerült rátalálnom Ellára. Megmentettem az életét. Pontosan ezt akartam újraélni.

Apám gyerekként féltett. A családi átok, ahogy ő nevezte, rányomta a bélyegét az összes olyan rokonunk életére, akik ezzel születtek. Mély depresszióról mesélt, amelyből nagyon ritkán tudtak kilábalni. Ezért – és persze az állandó megfelelni akarás miatt – mentem bele, hogy örökre lezárják előlem még a lehetőségét is, hogy használni tudjam.

De mi lett volna, ha ki tudom használni az *érző* képességet, és le tudom győzni a mellékhatásokat is? Akkor vajon meg tudtam volna menteni őket?

Nyugtalanított a kérdés. Elhatároztam, hogy kockáztatok. Félreteszem az apám egykori intelmeit, és megpróbálok

segíteni annyi emberen, ahányon csak tudok. Talán így egy idő után megbocsátást nyerhetek.

A kezdet volt a legnehezebb. Le kellett gyűrnöm a kényszert, hogy elhúzódjak az emberi érintések elől. Boriszon kezdtem kísérletezni. Amikor mindketten az istállóban voltunk, odamentem hozzá segíteni. Amíg patkolta a lovakat, vagy kimérte az ételüket, én mindig körülötte lebzseltem, és először csak ujjhegygel, majd egyre bátrabban értem hozzá. Általában a karját vagy a kézfejét érintettem, és igyekeztem úgy tenni, mintha véletlenül történt volna meg. Borisz huszonöt éves volt, és olyan tiszta lélekkel rendelkezett, mint egy csecsemő. A képek, amelyeket az érintésen keresztül láttam, csupa fényes, tiszta pillanatot ábrázoltak. Lovakat, vizet, havat, a mindennapi élet apró szépségeit. Gyakran gondolt Oroszországra. Szeretett volna egyszer visszamenni.

És rám is gyakran gondolt. Egyre többször fordultam meg a fejében. Rájöttem, hogy az érintéseimet nem sikerült olyan jól álcázni, mint hittem. Borisz azt hitte, hogy kezd belém szeretni. Elérkezettnek láttam az időt, hogy más kísérleti terep után nézzek.

A belváros tűnt a legkézenfekvőbb megoldásnak. Gyakran kísértem el Zoét, amikor beszerző körútra indult. Mióta hazaért, berendezett magának egy kisebb műhelyt, ahová egyelőre senkit sem engedett be. Meglepetésre készült. Folyamatos utánpótlásra volt szüksége a legkülönbözőbb szövetekből, így kétnaponta jártunk vásárolni.

Első alkalommal nagy ostobaságot tettem. Fel akartam térképezni a határait. Amíg Zoe válogatott, kijöttem a boltból, és az utca közepére álltam. Levettem a melegítőfelsőmet, így az egész karom csupasszá vált. Meztelennek éreztem magam, de leküzdöttem a késztetést, hogy újra beburkolózzak. Álltam az utca közepén, és egyszerűen hagytam, hogy az emberek nekem jöjjenek. Pillanatnyi érintések voltak, de a harmadik már így is kiütött. Három különböző ember érzelmei és gondolatai zsúfolódtak bele a fejembe. Az idő ismét kizökkent. Jó ideig egyáltalán nem tudtam magamról, mert a fejem zsongott a belezsúfolt információktól. Mintha egyszerre három filmet vetítettek

volna a szemem előtt. Azokon kívül minden más láthatatlan volt számomra.

Zoe teljesen kiborult, mire rám talált a közeli parkban egy padon üldögélve. Fogalmam sem volt, hogy előtte merre kóboroltam. Azzal magyaráztam, hogy eltévedtem nézelődés közben, de mindketten tudtuk, hogy lódtok. Furcsálltam, hogy annyiban hagyta. Arra gyanakodtam, ezt is biztos a gyász számlájára írja. Mindenesetre a kísérlet kezdett eredményes lenni. Óvatosabb voltam, naponta csupán egy emberhez értem hozzá szándékosan, és inkább kisgyermeket választottam. Ők nem okoztak kieséseket. Az információt kis adagokban fogadtam be, és igyekeztem szelektálni.

Pár nap múlva már úgy éreztem, hogy kontroll alatt tudom tartani magam. Rezzenéstelenül túrtam, ha valaki közeledett hozzám.

A tényleges érintésekkel még mindig óvatos voltam, de egyértelműen javult a helyzet. Persze a fejfájásokat leszámítva, amelyek mindig bekopogtattak a kísérlet mellékhatásaként.

A házban és Victor közelében jól éreztem magam. Nagyrészt megszűnt a zsongás a fejemben, ezért gyakran kerestem a társaságát. Látszott rajta, hogy örül az állandó jelenlétemnek. Gyakran ő is ott volt, amikor Ethel főzni tanított, és tanácsokat adott, pedig Ethel szerint Victor egy zacskós levest is nehezen főzne meg. Imádtam a konyhában lenni, amikor mindegyikük ott volt. Olyanok voltunk, mint egy igazi család.

Gyakran jártam fel a padlásra is. Mindig olyan időpontokat választottam, amikor teljesen magamra maradtam a házban. Ilyenkor kinyitottam a napfénytetőt, lefeküdtem az egyik napozószékbe, és belemerültem a nagyszüleim emlékeibe. Az ő szerelmük volt az a bizonyos egy a millióból, amely örökké tart. A haláluk után évekkel is őrizték a tárgyak az emléküket. Amikor a padláson voltam, átéltem mindent, amit egykor ők.

Aztán egyik napról a másikra Alex ismét megjelent, és az életem fenekestül felfordult.

Összesen hat hétig volt távol. Ezalatt kezdtem elfelejteni, hogy a világon van. Oké, nem teljesen, de egész jó úton haladtam felé.

Egyik este Zoe telefonált, hogy az anyja megőrült; elhatározta, hogy megtanítja neki a legalapvetőbb dolgokat, amelyek a farm vezetéséhez nélkülözhetetlenek. Zoének nem sok kedve volt hozzá, de a korábbi ígéretét, miszerint besegít a farmon, tartani akarta. A hétvégéi tanulással teltek, ezért általában egyedül voltam. Victor sokat dolgozott, néha a farmon kívül is, és nem mindig tudott magával vinni. Ilyenkor egyedül vagy Ethellel a házban is jól éreztem magam.

Aztán egy vasárnap reggel arra ébredtem, hogy a szabadba, lovak társaságára vágyom. Victor korán bement a városba, mert megbeszélése volt a bankárával, Ethel pedig belemerült egy új süteményrecept kipróbálásába. Amikor benéztem hozzá a konyhába, úgy nézett ki, mint aki éppen a rák ellenszerén dolgozik, ezért halkán odaszóltam neki, hogy sétálni megyek. Zavartan bólintott, aztán folytatta a hozzávalók kimérését egy hatalmas tálba. Magamhoz vettem két almát a lovaknak, és egy narancsot magamnak, aztán útra keltem. Mivel még mindig meleg volt, és úgy terveztem, hogy senki „emberivel” nem találkozom, farmert és a kedvenc rövid ujjú felsőmet vettem fel, amin az „I love my Space” felirat díszelgett.

Enyhe szél fújdogált. Menet közben becsuktam a szemem, leeresztettem a kezem magam mellett, és kinyújtott tenyérrel simítottam végig a magasra nőtt fűszálakon. Lassan lépkedtem, időnként nagyot szippantva a kristálytisza levegőből. Amikor kinyitottam a szemem, láttam a távolban a legelőn nyargalászó lovakat. A mögöttük emelkedő hősípkás hegyek mesebelivé varázsolták a tájat.

Hamar célhoz értem. Aznap úgy tíz-tizenöt ló lehetett kint, akik közül egyet sem ismertem. Ezen épp ideje volt változtatni, ráadásul gyakorlásnak sem volt utolsó, ezért egyenesen besétáltam a békésen legelésző lovak közé.

Lassan haladtam, és mindegyiknél eltöltöttem egy kis időt. Megnyugtató dolog volt az ő fejükben lenni arra a pár percre. Egyszerű gondolatok és érzések futottak át rajtam. Az alma

ropogása, amelyet nekik hoztam, az állandó ciripelés, a boldog elégedettség, a jóllakottság és a száguldás. Ez volt a legerőteljesebb érzelmük. Mindegyikben élt a vágy a száguldás után, olyannyira, hogy én is kedvet kaptam hozzá. Egy ideje Victor rendszeresen órákat adott nekem, így amikor már nem csupán nézni, hanem csinálni is akartam, egyszerűen felpattantam a legjobban vágyakozó ló hátára, és vágásra indultam vele. Kezdként megvoltak a veszélyei, hogy nyereg és minden egyéb segédeszköz nélkül lovagolok, de képtelen voltam ellenállni.

Annyira boldogok és elégedettek lettünk tőle! Úgy éreztük, gyorsabbak vagyunk a leggyorsabban süvítő szélnél. Körbenyargaltunk a mezőn, és lassan az egész ménes követni kezdte a példánkat.

Gyerekesen hujjogtam, és élveztem, ahogy a szél hátracsapja a hajamat. A minket követő lovak hangos dobogása felverte a békés táj csendjét. De sajnós a forrón tűző nap megakadályozta, hogy sokáig élvezzük a vágat. A lovaknak érezhetően melegük lett, ezért félbeszakítottam a mókát, és a mezőn lévő itató felé tereltem a seregletet. A meleg engem is lestrapált, ezért egy időre leheveredtem a közelben álló terebélyes fa alá hűsölni. Meghámoztam a magammal hozott narancsot, cikkekre bontottam, és egyenként kiszűrösöltem belőlük az édes levet. A puha gyümölcsbőr szinte simogatta a torkomat.

Utána egy ideig csak feküdtem a fűben. Majdnem elaludtam, amikor finom taszítást éreztem a vállamnál, amelyet mosolyogva próbáltam figyelmen kívül hagyni. Aztán az illető beleszuszogott a fülembe, és a fülkagylóm felé tapogatózott. Mégsem hagyhattam, hogy megrágcsálja! Nevetve eltoltam magamtól az elszemtelenedett lovat, aztán folytattam a heverészést. A következő percekben úgy tűnt, hogy egy játék részese vagyok. Az összes ló, aki korábban megelégedett a békés legelészéssel a mezőn, egyenként odasomfordált hozzám, és megpróbált felkelteni. A maguk módján.

Körülszaglászta, megbökdöstek vagy a hajamba szuszogtak. Próbáltam úgy tenni, mintha aludnék, de ők aztán nem adták fel.

Az egyik odahajolt hozzám, mire óvatosan átöleltem a nyakát. Jó érzés volt. Amikor elengedtem, elsomfordált, de utána jött a következő. Ezután, úgy tűnt, hogy egy időre békén hagynak. Visszadőltem az árnyékba, és lehunytam a szemem. A karjaimat a körülöttem lévő fűre fektettem. Beittam a selymes simogatást, a fák ágait lanyhán átjáró szellőt és a közelben motozó lovak halk hangját.

Már majdnem álomba szenderültem, amikor halványan érzékeltem, hogy ismét fölém hajolnak. Lustán felemeltem a karom, hogy átfogjam vele az alkalmatlankodó ló nyakát. Amikor rájöttem a tévedésemre, már késő volt.

Az ujjaim nem egy ló puha sörényébe túrtak, hanem Alex hűvös tapintású hajszálai közé. A tenyerem közvetlenül az ő forró bőrére simult. Lehunyt szemhéjam mögött színeket láttam. Élénk, beszédes színeket. A szenvedély vörösét, a türelmetlenség liláját, a hitetlenség vörösesbarna árnyalatát, az erő feketéjét és még sok-sok színt, amelyek egymásba folytak, kavarogtak, amíg már képtelen voltam őket elválasztani egymástól.

A szemem tágra nyílt, mégsem fogtam fel, hogy mi történik velem. Alex sötétkék szemeibe közelről aranyos csillogás költözött. A tekintete fogva tartotta az enyémet. Egyre jobban közeledett hozzám az arca.

– Narancsillatod van – suttogta.

– Mit művelsz? – jött meg végre a hangom. Hirtelen elengedtem.

– Szakadékba hajtok. Fék nélkül – mormolta rekedten. Aztán megcsókolt.

Gyengéden szorította le ajkaival az enyémet, miközben a kezei úgy kulcsolódtak a csuklómra, mintha ellenállásra számítana. Az arcomat elborította a forróság, mert ahelyett, hogy tiltakoztam volna a kéretlen csók ellen, viszonzni kezdtem azt. Nagyon meg fogom még ezt bánni! De Alex nem hagyta, hogy gondolkozzak.

Amikor megpróbáltam felemelni a karom, ő közelebb húzódott hozzám, és ha lehet, még lágyabban folytatta a csókot. A szívem eszeveszetten kalapált, egyre nagyobbak éreztem a forróságot. Az járt a fejemben, hogy ez teljes képtelenség, azonnal abba kell hagynom, de Alex és az ő

észvesztően puha szája minden kétségemet elsöpörte. A gyomrom összeszorult, a szívem még nagyobb sebességre kapcsolott. Azt kívántam, bár sose érne véget ez a csók.

Mi a fenéért kell ezt pont velem éreznem? Ezt a szenvedélyt, ezt a határtalan biztonságérzetet?

Egy váratlan szélroham söpört végig a mezőn, befurakodott kettőnk közé is. Egy pillanatnyi józanságot hozva lehűtötte tüzelő bőrömet, és elég erőt adott, hogy elszakadjak tőle. Egy apró rést sikerült kiharcolnom az egymáshoz tapadó ajkaink között. Alex elsötétült szemekkel nézett rám, az arany csillogásnak már nyoma sem volt. Még mindig éreztem a forróságot, amely belőle – belőlünk – áradt, de már eszemnél voltam. Legalábbis azt hittem.

Csupán annyira emlékszem, hogy Alex összevonja a szemöldökét, aztán minden elsötétült.

* * *

– Lena! Lena! Ha most szórakozol, nagyon meg fogod bánni! – hallottam meg a fenyegetést, de olyan volt, mintha távolról jött volna. Aztán még annál is halkabban: – Kérlek, ébredj fel!

Az ő ölében feküdtem, és az ő tenyere simult a homlokomra.

Nem szabad!

Hirtelen eszméltem fel, és amikor felfogtam, hogy milyen helyzetben vagyok, villámgyorsan ülésbe tornáztam magam, és szembefordultam Alexszel. Az érintése még mindig égett a homlokomon. És az ajkamon.

– Szia... Mikor érkeztél? – kérdeztem a lehető legnyugodtabb hangon.

– Hogy mikor érkeztem?! – hitetlenkedett.

– Aha... – A homlokomra szorítottam a tenyeremet, hogy lehűtsem magam.

– Lena, az előbb tíz percig teljesen ki voltál ütve! Pedig csak megcsókoltalak!

Franca, akkor nem álmodtam!

– Te pedig azt akarod tudni, hogy mikor érkeztem? – szűrte indulatosan a fogai között.

– Egyáltalán nem voltam kiütve! – ellenkeztem a tölem telhető leghevesebben. – Valószínűleg elbóbiskoltam egy kicsit.

– Ne dühíts fel, hercegnő! Sehogyszem tudtalak magadhoz téríteni. Mi a fene volt ez? Már máskor is megesett?

– Ritkán csókolózom a mezőn, szóval a te hibád lehet! – jegyeztem meg csúfondárosan, de amikor láttam, hogy elkomorodik, abbahagytam. – Lényegtelen, tényleg. Egyszerűen néha kiesik pár perc.

Beharaptam a szám szélét, mielőtt többet mondanék. Szánalmas vagyok, egyetlen csókja annyira elvette az eszem, hogy kikotyogom a legféltettebb titkomat.

– Kiesik? – Egyre dühösebben csengett a hangja. – Victor tud róla? Hát persze, hogy nem tud! Azonnal elmegyünk hozzá.

Na, ettől tényleg megijedtem. Azt akartam a legkevésbé, hogy Victor megsejtsen valamit. Ha ő is tud a családi átokról, akkor pontosan látni fogja, hogy mi felé haladok. Kórházak, fehér ruhás orvosok és örökre bezárt kórtermek képe jelent meg a fejemben.

– Alex, kérlek... – kezdtem nehezen. – Nem felejthetnék el? Ez semmiség volt. Én...

– Ne is próbálkozz, hercegnő! Victornak te maradtál az egyetlen rokona. Nem titkolhatod el előle, ha valami bajod van. Szóval, menjünk!

Megragadta a karomat, és felhúzott a földről. Düh és aggodalom szivárgott az érintéséből. Erősen fogott, de úgy tűnt, ügyel rá, hogy ne okozzon fájdalmat. A kocsija felé terelt, amely ötpercnyi gyaloglásra parkolt a legelőtől.

– Nem lehetne, hogy... – próbálkoztam.

– Nem! – mondta határozottan.

– Egyébként mi a csodát keresel erre? – kérdeztem durcásan. – Azt hittem, ez még Victor földje.

– Akkor rosszul hitted! Messzebbre merészkedtél, mint gondoltad. Az én lovaimmal nyargalásztál. És az én fám alatt heverésztél. Megjegyzem, elég szemérmetlenül!

– Te pedig ki is használtad, igaz? – kérdeztem dühösen.

– A lehetőségek azért vannak – vonta meg a vállát. Beindította a kocsit, és elindultunk.

– Rendben – vettem egy nagy levegőt. – Sajnálom, hogy átjöttem a birtokodra, és lovagoltam a lovaidon. És sajnálom azt a kis izét is.

– A csókunkra gondolsz, hercegnő? Mert amiatt kár sajnálkoznod. Én kezdtem. És egyébként... nagyon jó kis csók volt – vigyorodott el, és a tekintete a számra tapadt.

– Azt hittem, hogy az egyik ló hajol fölém – bizonygattam. – Csak azért öleltelek át.

– És amikor csókoltalak, és te visszacsókoltál, akkor is a lónak hittél? Mert nekem máshogy tűnt.

Elvörösödtem a kéretlenül felbukkanó emlékre, de egy szót sem szóltam. Aztán eszembe jutott még valami.

– Mit kerestél pont itt?

– Dolgoztam, hercegnő! Mi mást? Mi, földi halandók, néha azt is szoktunk. Gondolom kívül estem a látótereden, miközben el voltál foglalva egy legelőnyi ló megfuttatásával. A közelben ellenőriztem a külső kerítéseket, amikor meghallottam a lódobogást. Azt hittem, hogy valamitől megijedtek, ezért odasiettem, de aztán megnyugodtam, amikor láttam, hogy csak te szórakozol. Megjegyzem, nagyon bájosan tudsz hujjogni!

– Nahát, köszönöm! – mondtam csúfondárosan. – De én úgy értettem, hogy mit kerestél... tudod... fölöttem.

– Ja, hogy azt! Láttam, hogy a fa alatt fekszel. Sokáig mozdulatlan voltál, és ezért odamentem, hogy lássam, vajon nem esett-e bajod. Ekkor támadtál le!

– Én egyáltalán nem... – tiltakoztam hevesen, de aztán feladtam. – Inkább hagyjuk! Hidd ezt, ha neked jobban esik!

– Viccet félretéve, örülök, hogy odamentem. És most nem elsősorban a csók miatt. Bár az sem volt semmi – sóhajtott fel. – Ez a kiesés, ahogy te fogalmaztál, nem volt véletlen. Orvoshoz kell menned! És Victornak is tudnia kell, hogy mi történt.

– Jó, jó, megértettem. Egek! Csoda, hogy van olyan ember, aki téged huzamosabb ideig el tud viselni.

– Kire gondolsz pontosan, hercegnő?

– Hát Ciliára, a barátnődre!

– Már egy ideje nem az – mondta egykedvűen. – Szakítottunk. Úgy két hete.

– Ó! Csak nem kenyeret akartál etetni vele?

– Nagyon vicces! Sok mindenben más véleményen voltunk, ezért úgy láttam jónak, hogy többé ne találkozzunk.

– Szóval te úgy láttad jónak, neki pedig alkalmazkodnia kellett? Mert kevésbé hiszem, hogy ő is úgy gondolkozott volna, mint te.

Fogalmam sem volt, hogy miért védtem a volt barátnőjét. Még csak nem is kedveltem.

– Miért érdekel ennyire? – sandított rám.

– Egyáltalán nem érdekel – jelentettem ki. – Zoe merre van?

– Anya még mindig nem adta föl, hogy megtanítsa farmot vezetni. Amikor tegnap megérkeztem és láttam, hogy mit művelnek, majdnem eldobtam az agyam. Beállította istállót takarítani! Azt hittem, ott helyben elsírja magát. Szerintem ma estére már feladja, és visszakapod a barátnődet. Már ő is említette, hogy unatkozik nélküled.

– Tényleg?

– Igen, tényleg. Úgy néz ki, nagyon összenőttetek, amíg távol voltam.

– Zavar téged? – kérdeztem szorongva, miközben kipillantottam az autó mellett elfutó fákra. Ha Alex nagyon akarná, véget vethetne ennek a barátságának.

– Még formálódik a véleményem. Mindenesetre nagyon szép volt tőled, amikor a kávézóban megvédted. Tetszett az az oldalad. Köszönöm.

– Zoe miatt tettem.

– Tudom. De akkor is köszönöm.

Negyedórába sem telt, és megérkeztünk Victor házához.

– Alex – próbálkoztam egyre kétségbeesettebben, amikor kiszálltunk –, szerintem igazán felesleges ezzel zavarnunk Victort. Nagyon sok a munkája. És ha ragaszkodsz hozzá, elmegyek orvoshoz. Feleslegesen aggódna értem!

– Biztos vagyok benne, hogy Victor aggódni akar, hercegnő! Szóval irány befelé!

Erősebb volt, magasabb, ráadásul a jelenlétében mindig elbizonytalanodtam. Ezért egyelőre tettem, amit mondott.

Szerencsémre, a ház teljesen üres volt. Ethel egy cetlit hagyott a konyhában:

Drágaságom!

El kellett mennem a zöldségpiacra, mert kaptam egy bennfentes infót, hogy a mai meglepetésáru Thaiföldről importált szarvasgomba lesz, ami kelleni fog a holnapi ebédhez. A nagybátyád hat körül hazaér. Hagytam nektek vacsorát a hűtőben. Ne hagyd, hogy rávegyen a pizzarendelésre! Este jövök! Ne várjatok!

Csókol: Ethel

Ránéztem az órára. Alig múlt négy óra. Meglobogtattam Alex előtt a papírt. Amikor elolvasta, egykedvűen felmorrant.

– Megvárjuk Victort, hercegnő. Ma már úgyszincs más dolgom.

– Biztos? Senki más nincs, akit idegesíthetnél?

– Ez az esőnapom – magyarázta vigyorogva. – Szóval idegesítelek téged?

Nekidőlt a konyhaasztalnak.

– Ez most tényleg kérdés volt?

– Meg is tudod magyarázni, hogy miért? Vagy csak szimplán ideges leszel tőlem? A jelenlétemtől? Mindig nyugtalanítalak, igaz?

Megfordultam, és hátra sem nézve, a könyvtárba mentem. Hallottam a lépteit mögöttem. Az ajtó csukódására szorongást éreztem a gyomromban. Leültem a kanapéra, magam alá húztam a lábam, és a kezembe vettem az asztalon heverő könyvet.

– Hidd el, ez a te érdeked is, szépségem – magyarázta, miközben szemügyre vette a kandallón álló bekeretezett képeket. Nevetségesen megdobbant a szívem erre az egy szóra. Vajon tényleg szépnek talál?

Kinyitottam a könyvet, de képtelen voltam megállni, Alexet tanulmányoztam olvasás helyett.

Az eltelt pár hétben megnőtt a haja. Ebben a melegben, a munkával eltöltött órák alatt, ápolatlannak és csatagosnak

kéne lennie, de még emlékeztem a hűvös, tiszta tapintásra az ujjaimon. Egyszerű farmer és póló volt rajta, amely minden egyes lépésnél megfeszült a testén, és kirajzolta a ruha alatt a hosszú és kemény izmokat. Még magamon éreztem azoknak az izmoknak a lenyomatát. Megborzongtam, és végigsimítottam a csupasz karomon.

– Érdekes a könyv? – kérdezte váratlanul, majd leült mellém. Egy pillanatra visszatartottam a lélegzetem, de szerencsére nem ért hozzám. A házban biztonságos, emlékeztettem magam.

– Az – bökte ki, és igyekeztem meggyőzőbben mímelni az olvasást.

– Már öt perce ugyanazt az oldalt olvasod, hercegnő – mutatott rá elégedetten.

Nagyot sóhajtottam, és becsuktam a könyvet. A szememet a borítóra szegeztem, miközben válaszoltam neki.

– Csak azon gondolkozom, hogy mit fogok mondani Victornak – hazudtam.

– Na, persze! – vágta rá azonnal. Közelebb hajolt hozzám, és közvetlenül a fülembé suttogott. – Mondd el nekem, hogy mi történt veled a mezőn! Mondd el, Lena!

– Majd ha a pokol befagy! – szorítottam össze a számat.

– Nem hallottad még, hercegnő? A kárhozottak rég megváltották a korcsolyabérletet! Szóval beszélj!

Kezdett elegendem lenni a faggatózásából. Egyáltalán, milyen jogon kényszerít ő bármire is? Semmi közünk egymáshoz. Felkészültem rá, hogy megmondjam neki a véleményemet, de a torkomon akadt a szó. Az arcunk túlságosan közel került egymáshoz. A gondolataim megdermedtek. Hátra kellett volna hajolnom, de képtelen voltam. Alex tekintete újra pontosan olyan volt, mint a mezőn, a fa alatt. Mielőtt megcsókolt volna. A szemében lévő arany csillogás egyre erőteljesebbé vált. A keze felemelkedett, és lassan közelített az arcom felé.

Az ajtócsapódás mentett meg. Illetve Victor és az ajtócsapódás. Sokkal hamarabb hazaért, mint gondoltam.

– Ti meg mi a fenét csináltok?

A hangja elég dühösnek tűnt ahhoz, hogy Alex egy szempillantás alatt eltávolodjon tőlem.

– Most rögtön megmagyarázod, hogy miért voltál ilyen közel az unokahúgomhoz! – követelte Victor.

– Ez nem az volt, aminek tűnt – kezdtem volna mentegetőzni, de Alex félbeszakított.

– Victor, meg akartam csókolni Lenát. Azt hiszem, ez egyértelmű – állt fel, és közelebb lépett a nagybátyámhoz. Féltem, hogy hamarosan egy péntek tizenharmadikai mézszárlásnak leszek a tanúja. Legalábbis Victor vérszomjas arckifejezése ezt sugallta.

– Valóban? – simított végig dühösen a borostáján. – Akkor azt hiszem, ezt négy szemközt kell megbeszelnünk, fiam! Lena, lennél szíves magunkra hagyni minket?

– Ami azt illeti, maradnia kéne – mondta gyorsan Alex, és bátran állta Victor gyilkos tekintetét. – Történt ma vele valami, amiről neked is tudnod kell.

– Mi? Megsérültél? – A dühöt drámai hirtelenséggel aggodalom váltotta fel.

– Miért gondol rögtön mindenki erre? – tettem fel a költői kérdést, és én is felálltam. – Nincs semmi bajom. Alex felfújja a történeteket.

– Egy kis semmiségtől nem történik az, aminek ma a tanúja voltam. Neked igenis valami bajod van!

– Nekem kizárólag te vagy a bajom! – tört ki belőlem az eddig visszafojtott frusztráció. – Mi lenne, ha végre távol tartanád magad tőlem, és nem avatkoznál a dolgaimba?!

Abban a pillanatban annyira meg akartam ütni, hogy megijedtem. Hogy lehetnek ennyire ellentmondásosak az érzéseim vele kapcsolatban?

– Ez már nem kizárólag a te problémád, hercegnő! Felfogtad? Ha valami bajod van, azt neki is tudnia kell – mutatott mérgesen Victorra. – Vagy cserben akarod hagyni? Miután kérdés nélkül melléd állt a szüleid halála után?

– Ebből elég legyen, Alex! – vetett véget a vitának Victor. – Megtudhatnám végre, hogy miről beszéltek?

Alex várakozóan nézett rám. Tudtam, hogy nem fogja annyiban hagyni.

– Ma kint voltam a déli legelőn lovagolni – kezdtem, de fogalmam sem volt, hogy magyarázzam meg neki a történeteket úgy, hogy ne nézzen örültnek. – Meleg volt, ezért

lefeködtem a fa alá, az árnyékba. Aztán... hogy is mondjam... elaludtam. Úgy néz ki, hogy egy ideig ki voltam ütve.

Próbáltam az egészből kihagyni Alexet, de neki muszály volt közbeszólnia.

– A környéken volt dolgom, amikor láttam, hogy Lena a fa alatt fekszik. Azt hittem, hogy valami baja van, ezért odamentem. Fölé hajoltam, aztán...

Alex zavarba jött. Öröm volt nézni, ahogy lassan magyarázó üzemmódba vált.

– Az unokahúgod azt hitte, hogy az egyik ló mászkál körülötte. Szóval, annyi történt, hogy átkarolta a nyakamat, én meg kihasználtam a lehetőséget, és megcsókoltam – fejezte be gyorsan. – Nem volt szép tőlem. Ezután nem tért magához körülbelül tíz percig.

– Várj, elájult? De most jól vagy? – Victor zavartan végignézett rajtam.

– Semmi bajom – legyintettem.

– Oké, semmit sem értek – dörzsölte meg a homlokát Victor. – Kezdjük az elejétől. Mondjuk ott, hogy mi a fenéért csókoltad te az én unokahúgomat, amikor tudtommal van barátnőd?! Sőt, időnként, mondhatni barátnőid!

– Csak egy, Victor, és vele is szakítottam már.

– Mégis mikor?

– Úgy két perce! – vettem közbe dühösen.

– Két hete – javított ki Alex. – Megkérhetnék, hogy ne súlyosbítsd a helyzetet?

– Te kezdted, nagymenő! – vágtam vissza.

– Rendben, talán térjünk rá az ájulásra – mondta Victor. – Lena? El tudod mondani, hogy pontosan mi történt veled?

– Nem elájult, Victor, hanem egyszerűen kikapcsolt. Ijesztő volt. – Alex közbeszólásai már kezdtek nagyon az idegeimre menni. Lehet, hogy tényleg jót akart, de ezzel jócskán megnehezítette a helyzetemet.

– Nem téged kérdezett! – dörrentem rá, aztán Victorhoz fordultam. – Beszélhetnénk inkább kettesben?

– Felejtsd el, ezt hallani akarom! – tiltakozott Alex hevesen.

– Nem, Alex, igaza van – jelentette ki szokatlan nyugalommal Victor. – Ezt kettőnknek kell megbeszélni. Neked ideje hazamenned.

– De Victor...

– Menj, Alex! – szigorodott meg a hangja.

Alex beleegyezően bólintott, majd elindult az ajtó felé. Elmenőben még sűgött valamit Victornak, amire csupán egy apró biccentés volt a válasz. Aztán halkán behúzza maga után az ajtót, és elment. Rám sem pillantott előtte. Csalódottnak éreztem magam, mintha hagyott volna nyerni.

Victor levette a kabátját, aztán leült a kanapéra. Gondterhelten hátrahajtotta a fejét. Csukva volt a szeme, amikor megszólalt.

– Örökölted te is, ugye? – tette fel a kérdést.

– Miről beszélsz? – suttogtam rettegve, pedig már tudtam.

– Az első csók volt? – kérdezte beletörődő hangsúllyal. – Az még egy szokványos embernek is eget rengető élmény lehet. Hát még egy olyanak, mint mi!

– Mint mi? Mármint te és én? – kérdeztem meglepetten.

– Különbön honnan tudnék róla, kölyök? Az apád beszélt neked erről?

– Volt egy eset, még a suliban. – Remegett a lábam, ezért inkább én is leültem. – Láttam, hogy az egyik osztálytársam veszélyben van, amikor megérintettem az asztalát. Apa akkor mesélt... erről. Azt akarta, hogy soha többé ne használjam, mert aki a családban ezzel született, tönkrement az élete.

– Ez jellemző volt rá – nevetett fel örömtelenül. – Mindig sokat aggodalmaskodott. De Lena... én *érző* vagyok, akárcsak te. Már hosszú évek óta ilyen vagyok, mégsem lettem dühöngő őrült.

Pár percig némán meredtünk egymásra. Félttem feltenni a kérdéseket, amelyekre választ kellene kapnom, de most, hogy kiderült, már nem vagyok egyedül, mintha minden valamennyivel tisztábbá vált volna.

– Azt mondd, hogy te is képes vagy azokra a dolgokra, amelyekre én? – kérdeztem óvatosan. Nagyokat lélegeztem, hogy megnyugtassam a remegő gyomromat.

– Először is írd le pontosan, hogy eddig milyen élményeid voltak! Aztán már többet tudok mondani – csúszott közelebb hozzám várakozóan.

Pár szóval elmeséltem az első élményemet, aztán azt is, hogy hipnózissal kezeltek.

– Itt is voltak élményeid, igaz? – Victor feszülten figyelt minden elhangzott szóra.

– Amikor felvittél a padlásra, és kinyitottad a napfénytetőt. A napozószékben. Azt hiszem, láttam a szüleidet. A nagyszüleimet... Ezenkívül pár kisebb felvillanás volt. De mindig csak a házon kívül.

– Sejtettem. Mikor megérkeztél, azt vártam, hogy vigasztalásra lesz szükséged, de te nem igényelted. Elhúzódtál az érintések elől. A viselkedésed annyira ismerős volt, de akkor még nem jöttem rá, honnan. Amikor kikapcsoltál a padláson, kezdett derengeni. Én is pontosan ilyen voltam, amikor először tapasztaltam meg ezt a másfajta érzékelést. Aztán idővel jobb lett.

– Mégis hogyan? – kérdeztem értetlenül. – Nekem úgy tűnik, hogy egyre rosszabb lesz. Ha megérintek valakit, egyszerűen elveszítem önmagam. Az utóbbi napokban gyakoroltam ugyan, de alig fejlődtem – magyaráztam.

– Várj, gyakoroltál? Úgy érted, embereken?

– Igen, én próbáltam kontrollálni a képességem. De ritkán sikerült, és mindig...

– ... fejfájás lett a vége. Tudom. – Megfogta a kezemet, és ráborította a sajátját. – Most érzel valamit?

– Semmit – mosolyodtam el. – Már egy ideje gyanítom, hogy vagy te, vagy a ház különleges. Itt olyan, mintha valami kioltaná a képességemet.

– Nos... igazság szerint mindkettő igaz. A képességeink egymásra hatástalanok, ahogy te is mondtad, kioltják egymást. A másik dolog Enigma miatt van.

– A ház?

– Pontosán! – magyarázta lelkesen. – Az ősrünk, aki építette, szintén *érző* volt. Rengeteget tanulmányozta ezeket a tulajdonságokat. Rájött, hogyan készíthet magának menedéket, ahol nyugalomra lelhet. A képességünk kizárólag a vérünkben rejlik. A ház építése közben naponta vettek vért

az öreg Walltól. Senkinek sem mondta el, hogy mire kell neki, de a fiolák minden héten kiürültek. A vért rendszeresen a falak felhúzásához használt kötőanyagba csepegtette. A mi családunk vére rettentő erős. Egy idő után beszivárgott a falat alkotó kövekbe, a hatása pedig beburkolta az egész házat, a benne lévő emberekkel és tárgyakkal együtt.

– Sajnos az őszünk még a ház befejezése előtt megőrült. De az apád túlzott, Lena, a képesség nem feltétlenül okoz örületet. Bevallom, nekem is voltak rossz pillanataim, de amióta megtanultam bánni vele, inkább áldásnak tartom, mint átoknak.

– Te mióta...

– Mióta vagyok ilyen? Nálam később jött elő, tizennyolc voltam. Emlékszem, nem szerettem kimozdulni a házból. De a nagyapád sokat segített.

– Ő is *érző* volt?

– Igen. Ő szintén az apjától örökölte.

– De akkor az én apám miért úszta meg?

– Ki tudja? – Megvonta a vállát. – De most az a legfontosabb, hogy rajtad segítsünk.

– Hát lehet? – tettem fel az elkeseredett kérdést.

– Már hogyan lehetne, kölyök! Az elején még vigyáznod kell, de aztán, ahogy beletanulsz, egyre könnyebb lesz. Azt már tudod, hogy a házban mindig védve leszel. Az árnyékolás hatása az emberekre is kiterjed, ezért itt az érintések is problémamentesek lesznek. Amikor kimész, az már nehezebb helyzet. Minél többször érintesz meg valakit, annál hosszabb ideig, annál nagyobb lehet az utána lévő kiesés nélkül. Gyakran csináltad mostanában? Mármint a ti kis csókotokon kívül Alexszel – morogta rosszallóan.

– Néha – vallottam be vörösbe borult arccal. – Arra számítottam, hogy valamiképp segíteni tudok vele. Hiszen okkal vagyunk ilyenek, igaz?

– Ez nagyon szép gondolat tőled, kölyök, és ha kivételes alkalmakra szorítkozunk, akkor valóban a segítségére lehetünk másoknak. Jól jegyezd meg, amit most mondok, neked ez még túl veszélyes. Sokáig lappangott a képességed. Gyakorlatlan vagy, és ha így érintesz meg egy olyan embert, akivel korábban valami rossz történt vagy rossz fog történni,

az káros hatással lehet rád. Még az is előfordulhat, hogy elveszel valaki más tudatában. Több hasonló eset is történt már a családjukban, de ezek mindig a gyakorlatlanságból eredtek. Ezért kell mostantól óvatosnak lenned. Ugye érted?

– Igen, felfogtam – nyugtattam meg. – Vigyázni fogok. Ha véletlenül mégis megtörténik, mit tegyek? Nem kerülhetem el egész életemben az érintéseket.

– Erre szolgál majd a mi kis tréningünk. Ugyanazt a segítséget fogod megkapni tőlem, mint amit én kaptam az apámtól. Mindennap foglalkozom veled egy-két órát. Megtanítjuk az agyadat, hogyan dolgozza fel a különleges ingereket. Azt is megtanulod, hogyan zárd el magad másoktól, így megszűnnek a maihoz hasonló hirtelen leállások. Idő kell hozzá, de működni fog. Már holnap elkezdjük az alapoknál.

– De ugye semmi hipnózis?

– Dehogy! A tréning lényege nem az, hogy elfojtsuk a képességedet, hanem, hogy kordában tartsuk és kibontakoztassuk. Továbbra is felfogsz mindent, de remélhetőleg kisebb terhet jelent. Idővel pedig észre sem veszed, és olyan lesz, mint a hétköznapi látás.

– Oké – könnyebbültem meg. Kíváncsi voltam a módszerére. Ha tényleg sikerül vele megtanulnom a képesség helyes használatát, akkor olyan lehetőségek nyílnak meg előttem, amelyekről eddig csupán álmodni mertem.

Segíthetnék. A világon bárkinek.

Ezután már könnyebb szívvel sétáltam ki Victorral a konyhába. Mennyire jó, hogy pontosan ugyanolyan, mint én! Azzal a különbséggel, hogy ő már felépítette önmagát. Ha minden jól megy, előbb-utóbb én is képes leszek rá. Vacsora közben sokat beszélgetünk. Meséltetett a régi életemről. Hallani akart a barátaimról, a hobbitaimról, a terveimről. Bevallottam neki, hogy már jó ideje a Columbia egyetem orvosi karára szeretnék bejutni, de helyette közgazdaságtan és környezetvédelem szakra felvételiztem, mert a szüleim ezt akarták.

– Akkor azt hiszem, minél előbb utána kell néznünk a pótfelvételi eljárásnak – bölintott elégedetten. – Ideje már, hogy egy orvos is legyen a családban.

Felnevettem a lelkesedésén, majd tovább kérdezgettem.

– Tudsz még valakiről, akinek ilyen képessége van? Vagy ez kizárólag a mi családunk adománya?

– Úgy tudom, igen – mondta rágás közben. – De valószínűtlen, hogy rajtunk kívül vannak még mások. A családunkban mindig kevés utód született. Jut eszembe, te beszéltél már valakinek az adományodról?

– Senkinek. Alex valószínűleg gyanakszik. Ő mennyit tudhat erről?

– Fogalmam sincs. – Viktor elgondolkozva megvonta a vállát. – Azt is hónapokba telt elérnem, hogy öt percig folyamatosan beszélgessem velem az a fiú. Nagyon zárkózott. Egyelőre csak gyanakszik, de ha továbbra is így folytatjátok, akkor számára is világos lesz. A jelek nem hazudnak. És ő is hallott pletykákat a családunkról.

– Akkor tartsam titokban? Valamit muszáj lesz mondanom neki. Addig úgysem hagy békén, amíg hihető magyarázattal nem szolgállok.

– Ezt te döntöd el, Lena. Nagyon meg kell válogatnunk, hogy kit avatunk be. Ha rossz ember szerez tudomást róla, könnyen a saját javára fordíthatja ellenünk. El szeretnéd mondani Alexnek? Csak akkor tedd, ha komoly közöttetek a dolog. Így áll a helyzet?

– Dehogy! Semmiképp sem! Még csak nem is kedveljük egymást különösebben.

– Tényleg? Mielőtt elment volna, figyelmeztetett, hogy nagyon vigyázzak rád. Szerintem aggódik – mondta homlokráncolva.

– Igen? Ettől semmi sem változik. Nem vonzódom hozzá úgy – jelentettem ki. Igyekeztem elhallgattatni a gúnyosan kacagó hangot odabent.

– Rólad tud még valaki? – tereltem gyorsan másfelé a témát.

– Csak Ethel. Neki kiskorom óta mindent elmondok. Vele is bátran beszélhetsz erről, mindig tud segíteni pár jó tanáccsal. De most már későre jár – nézett az órájára. –

Holnap elkezdjük a tréninget, ezért jobb lesz, ha kipihened magad.

Ketten elrámoltuk a vacsora maradványait, aztán elindultunk felfelé. A házban mindenhol félhomály uralkodott, csupán itt-ott égett néhány kisebb lámpa. Csendben lépdeltünk felfelé a lépcsőn, mindketten a gondolatainkba merülve. Azon járt az eszem, hogy mit fogok kezdeni a most kapott rengeteg információval. Hogy fogja mindez megváltoztatni az életemet? És főleg, mit mondok majd Alexnek, hogy leszálljon rólam? Már fordultam volna Victorhoz, hogy jó éjszakát kívánjak neki, amikor váratlanul megszólalt.

– Kérdezhetek még valamit?

– Persze – válaszoltam készségesen.

– Van róla fogalmad, hogy mi történhetett, amitől hirtelen ismét előtört belőled a képességed? Kíváncsiságból kérdezem, mert általában ez akkor jön elő a hozzánk hasonlókból, ha valami nagyon rossz dolog van készülöben... Lena, mi a baj?

Tudtam, hogy látványosan elsápadhattam, mert hirtelen forogni kezdett körülöttem a világ. Rájöttem, hogy túl sokáig hanyagoltam el őket. Istenem... lehetséges, hogy egy teljes napja nem gondoltam rájuk? Egy rövid ideig úgy tűnt, hogy kezdenek rendbe jönni a dolgok, de Victor kérdésével egy csapásra újra előtört a büntudat és a gyász. Mintha egy fekete leplet borítottak volna az épp felkelő napra. Minden újra sötét lett.

– Gyere, ülj le kicsit! – fogta át a vállamat. Leültünk a legfelső lépcsőfokra, miközben Victor aggódva tanulmányozta az arcomat. – Rosszat kérdeztem?

Be kellett vallanom neki. Megérdemli, hogy tudja az igazságot. És csak remélhetem, hogy megbocsát.

– Egy héttel az elutazásuk előtt mindennap rémálmom volt. Éjjelente ugyanabban az időben, hajszálra ugyanazt álmodtam. Fogalmam sem volt, hogy ezek figyelmeztető jelek. Egyszerűen semmibe vettem mindet. Egy hétig minden éjjel végighallgattam álomban, ahogy egy repülőgép lezuhan, és felrobban a benne ülőkkel együtt. És ez alatt a hét alatt egyszer sem jutott eszembe, hogy ezek az álmok a jövőt mutatják. Tehát, ha te azt mondod, hogy egy nagyon rossz dolog várható bekövetkezése hozza elő belőlünk ezt a

képességet, akkor azt hiszem, az a helyzet, hogy belőlem a szüleim közelgő halála hozta ezt elő. Megkaptam a figyelmeztető jelzéseket, de amikor igazán oda kellett volna figyelnem, én semmit sem tettem.

A hangom még a saját fülem számára is túlságosan hidegnek és érzelemmentesnek hangzott. Egy újabb indok, hogy Victor soha ne bocsásson meg nekem.

– Neked büntudatod van! – mondta döbbenet. – Lena, mondd, hogy nem érzel emiatt büntudatot!

– Talán nem kéne? – néztem rá elkeseredve. – Figyelmen kívül hagytam a jeleket, amelyek a szemem előtt sorakoztak. Hatalmasat hibáztam, és sosem tehetem jóvá.

– Tehát azt mondd, hogy kilenc év kihagyás után – ami alatt el volt zárva a képességed – kaptál néhány homályos jelet a szüleid haláláról, és most bűnösnek érzed magad, amiért nem ismerted fel, hogy ezek a jövőt mutatják? A te hibádnak tartod, miközben kilenc éven át nem kaptál semmiféle útmutatást vagy segítséget, amellyel időben felismerhetted volna ezeket a jeleket?

– Te nem tartod annak? – kérdeztem szívszorongva.

– Hadd meséljek el valamit! Alig múltam tizenhét, amikor elkezdtem álmodni. Előtte is voltak hétköznapi álmaim, de ezek elkezdtek átalakulni, és már olyan emberekről szóltak, akiket ismertem. Akkoriban még semmit sem tudtam erről a családi dologról. Azt hittem, hogy kezdek begolyózni. Sosem láttam tisztán az eseményeket, de a bajt mindig éreztem. Aztán történt valami. A legjobb barátom kosaras volt. Azon a nyáron keveset találkoztunk, ő sokat játszott, én pedig elkezdtem dolgozni a farmon. Amikor a csapata megnyerte az egyik rangos mérkőzést, én is elmentem, hogy gratulálhassak neki. Keveset beszélünk, a szomszéd városba készült a csapattal ünnepelni. Mindenesetre, amikor búcsúzkodásnál kezet fogtam vele, valami olyat éreztem, amit soha azelőtt. A szívem majd kiugrott a torkomból, és előntött a hideg verejték. Egy éles dudálást hallottam. Olyan hangos volt, mintha közvetlenül a fülem mellett szólalt volna meg. Körülnéztem, de rajtam kívül senki sem hallotta. Azt hittem, egy újabb fokot léptem előre az örültség felé vezető lépcsőn. Aznap este egyetlen

figyelmeztető szó nélkül elengedtem a legjobb barátomat. Aztán éjjel, amikor épp arról kezdtem el álmodni, hogy egy kosarasokkal teli busz felcsavarodik az út menti fára, felébresztett a telefon. A barátom édesanyja hívott, hogy a fiát baleset érte. A buszvezető velük együtt ünnepelt, míg ugyanolyan részeg lett, mint ők. A baleset a legtöbben szerencsésen megúszták. Kivéve az ő fiát. Mindkét lába szilánkosra tört. A kosaras karrierjének azon az éjjelen örökre vége lett.

Victor fáradtan sóhajtott.

– Sokáig magamat hibáztattam, és magamba zárkóztam. Az apám szedte ki belőlem, hogy mi a bajom. Ezután mondott el mindent. Bocsánatot kért! – mormolta fátyolos szemmel. – Sajnálta, hogy nem vette észre korábban a jeleket, és egyedül kellett átesnem a büntudaton. Rávilágított valami nagyon fontos dologra. Mégpedig arra, hogy ha akartam, sem tudtam volna megakadályozni a balesetet. Részletesen elmeséltette velem, hogy mit láttam, és elmagyarázta, hogy mindez elkerülhetetlen volt. Mert mi nem vagyunk istenek, Lena. Nem állhatunk a halál útjába, akármilyen különleges képességet adott is nekünk az ég. Sok időbe telt, de végül megértettem, hogy képtelen lettem volna megakadályozni a bekövetkező tragédiát. Annyira fiatal voltam, hogy semmit sem tehettem gyakorlás és útmutatás nélkül. És a te esetekben is ugyanez volt a helyzet. Hallottad a baleset hangjait, de csak akkor voltál képes beazonosítani, amikor már tudtad, hogy mit hallasz. Ugyanolyan homályos részletekről álmodtál, mint az összes többi hozzánk hasonló kezdő korában. Abba kell hagynod önmagad büntetését! Tudom, hogy a vérből és emlékekből kovácsolt láncokat ezerszer nehezebb széttörni, mint a vasból verteket. De idővel belátod majd, hogy senki sem hibás a szüleid haláláért, legkevésbé te, Lena!

A szavai úgy hatottak rám, mint a tiszta víz. Egyre gyorsabb cseppekben érték a bőrömet, és elkezdtek feloldani azt a kemény burkot, amely körülöttem feszült. Rájöttem, hogy egész idő alatt az ő feloldozására volt szükségem. Az övére, aki annyira hasonló volt az apámhoz, és mégis annyira

más. Hetek óta most éreztem először, hogy sokkal könnyebben lélegzem.

– A barátoddal mi történt? – kérdeztem halkán.

– Szerencsésen alakultak a dolgok. Elvégezte az egyetemet, és állatorvos lett belőle. A farm lovaival is az ő állatklinikája foglalkozik. Máig fájó pont az életében az elveszített lehetőség, de már megtalálta az élete új célját.

– Beszéltél neki valaha is arról az estéről? Hogy mit láttál?

– Egyszer megpróbáltam. Úgy gondoltam, tartozom neki annyival, hogy megtudja. De amikor megérintettem a kezét, képtelen voltam rá. Éreztem az elégedettségét, a vágyát az egyszerű életre, amely megadatott neki. Értelmetlen lett volna a történetemmel lerombolni ezt. Te elmondtad Zoénak? Sokat beszélgettetek mostanában.

– Egyszer szóba került. Mesélt az apjáról, ezért én is beszéltem neki a balesetről. De azt elhallgattam, hogy ilyen vagyok. Félttem, hogy örültnek gondolna, és elveszíteném a barátságát.

– Megértelek, kölyök, de ebben az esetben szerintem nincs igazad. Zoe egészen különleges, mint ahogy az összes többi családtagja is. Lehet, hogy meglepődnél a reakcióján.

– Talán. De egyelőre nem akarom letesztelni.

– Adj egy kis időt magadnak és meglátod, hogy könnyebben nyílsz majd meg! Már jobban érzed magad? – nézett rám mosolyogva, és széles tenyerét óvatosan ráfektette a fejemre.

– Sokkal, köszönöm! – mosolyogtam vissza rá, aztán mindketten nagyot sóhajtva, egyszerre álltunk fel.

– Most már igazán későre jár. Aludjunk egyet, aztán holnap folytatjuk, rendben?

Elbúcsúztunk egymástól, aztán mindenki ment a saját szobája felé. Másnap megkezdődött az én úgynevezett speciális oktatásom.

10. Egy igazi élet

VICTOR SZIGORÚAN KIHASÍTOTTA A NAPIRENDJÉBŐL azt az időt, amit a fejlesztésemre szánt. Reggel hétkor találkoztunk a konyhában, ahol Ethelt is beavattuk a részletekbe. Majd kiugrott a bőréből, amikor megtudta, hogy én is örököltem a családi ajándékot.

– Most már tényleg hozzánk tartozol, kicsikém! – törölgette meg a szeme sarkát, miközben tűnődő pillantást vetett Victorra.

A védettség miatt nem tudtunk a házban gyakorolni, ezért más megoldást kellett keresni. Victor egyelőre korainak tartotta az „emberkísérleteket”, ezért tárgyakkal kezdtünk. Reggeli után fogott egy hátzsisákot, végigment a házon, és telerámolta mindenféle cuccal. Nem leshettem, a konyhában vártam meg, amíg végez. Ezután mentünk ki az istállóba. A banda tagjait ilyenkor mindig átküldte a birtok túloldalán lakó lovakhoz valamilyen mondvacsinált ürüggyel, hogy senki se zavarhasson minket.

– De főnök, segíthetnék! Bármiben... – tartotta még a kaput Borisz, miközben engem bámult Victor válla felett. Keserves sóhaj hagyta el a számát. Nemsokára beszélnem kell vele.

– Azzal segítesz a legtöbbet, ha megnézed Tinkát és Bergert! Múlt héten fájlalták a hátsó lábukat. Derítsd ki, miért!

Victor becsapta az istálló kapuját, és magunkra maradtunk.

– Szegény fiú, teljesen odavan érted – intett hátrafelé bosszúsan, miközben bement a hátsó irodába, és kihozott egy egyszerű faszéket.

– Honnan veszed? – kérdeztem ijedten.

– Nyilvánvaló, de éreztem is, amikor megérintettem a kezét – világosított fel. – Azt vedd le, kölyök, meleg van itt.

Hosszú ujjú, cipzáras felsőt vettem fel megint, de igaza volt Victornak, a korai időpont ellenére már gyöngyözött a homlokom.

– Megszoktad, ugye? Minél több bőrfelületet eltakarni... emlékszem még milyen volt. – Megcsóválta a fejét, miközben az istálló közepére állította a széket. – De itt biztonságban vagy, dobd le nyugodtan!

A szék támlájára terítettem a felsőt. Még mindig furcsán éreztem magam csupasz karokkal. –Jó, és most ülj le, kölyök! – mutatott a székre.

– Borisz szerinted tényleg odavan értem? Nem lehet, hogy csak beképzeli magának?

– Szeret. Mit csináltál vele?

– Kísérleteztem egy kicsit. Ő olyan, hogy is mondjam...

– Egyszerű? – segített ki.

– Pontosan! Veszélytelen volt megérinteni.

– Hát, úgy néz ki, számára veszélyes volt. Nem szabad játszanunk az emberekkel, mert rossz vége lehet. De később ráérsz beszélni vele, most fontosabb dolgunk van. Először is, érintsd meg a széket, és mondd el, hogy mit láatsz!

Megmozgattam az ujjaimat, majd végigsimítottam a szék alján.

– Egyszerű faszék vascsavarokkal. Két réteg lakkfesték van rajta – állapítottam meg.

– Eddig jó. Ki készítette?

– Egy férfi... – próbáltam koncentrálni, miközben a képek átkúsztak a szemem előtt. – Középkorú, olyan ötven körüli lehet, az ujja megsérült, amikor ezt a csavart meghúzta.

Csukott szemmel kitapintottam a háttámlát és az egyik lábat összetartó csavart.

– Nagyon jó! Mit tudunk még a férfiról?

– Asztaloként dolgozik a városban... – a fejem kezdett lüktetni, de igyekeztem figyelmen kívül hagyni. – Szereti a munkáját, de fél, hogy a bútorgyárok miatt tönkremegy. A felesége tanárnő, a fia pedig meleg, de fél elmondani az apjának.

– Várj, várj! Hogy mondtad? – állított le döbbenetben. – A fia meleg?

– Téged ez zavar? – Felemeltem mindkét kezem, és óvatosan a térdemre fektettem.

– Lena, a fia is képbe került! Ez már egy másik szint, amelyet még én sem értem el. De úgy látszik, te igen. Olyanokról is látsz információt, akik nem kapcsolódnak szorosan a tárgyhoz – vigyorodott el.

– És az jó?

– A legjobb, kölyök! Folytassuk! Ezeket a házból hoztam – emelte fel a tömött hátizsákot, amelyet magával cipelt. – Lehet, hogy elsőre homályosan látsz majd velük kapcsolatban, mert sokáig védve voltak, de van időnk puhatalózní.

Elővett egy réginek látszó ezüstkeretes kézitükröt, és a kezembe adta. Aztán hátralépett, és várakozó mosollyal nézett rám. Végigsimítottam a megfakult tükrön, aztán az ujjaimmal végigkövettem a keret kacskaringós díszítéseit. A képek erőtlenül szivárogtak az agyamba, olyan volt, mintha függöny mögül látnám őket. Összpontosítanom kellett, hogy kitisztuljanak.

– A tulajdonosát Aggie-nek hívták. Állandóan feketében járt. A tükröt csupán arra használta, hogy emlékezzen. Sok házimunkát végzett, esténként pedig a kisbabájának dúdolt lengyel népdalokat, miközben az elveszett szerelmét siratta. Lehetséges, hogy... ő volt Ethel édesanyja? – nyitottam ki a szemem elámulva.

– Agathának hívták, de mindenki csak Aggie-nek szólította – mesélte Victor. – Ez bámulatos, Lena, sokkal többre vagy képes, mint gondoltam. Jól érzed magad, folytathatjuk?

Igazság szerint rendes kis fejfájásnak néztem elébe, de láttam a lelkesedést a szemében, és megint előjött az állandó megfelelni akarásom.

– Persze, miért ne? – mondtam készségesen, és nyújtottam a kezem a következő tárgyért.

Egy órán belül összesen hét különböző dolog történetét kellett feltérképeznem. Láttam Victor szemében, hogy izgatottá válik, ha egy tárggyal kapcsolatban nagyon mélyre jutottam. Egyik ámulatból a másikba esett, amikor rájött, hogy meg tudom határozni a tulajdonos közvetlen

környezetét is. Ez állítólag senkinek nem ment. A hetedik tárgy egy lovaglósapka volt; kiderült, hogy a nagyapám vette az apámnak kiskorában. Apámat felidézve hirtelen a rémálmaimban kísértő képek úsztak a szemem elé. Elejtettem a kalapot, és összefontam a karomat magam előtt. Előredőltem, a térdem közé hajtottam a fejem, mert erős émelygés társult a fejfájás mellé.

– Fenébe, kölyök, miért nem szóltál, hogy rosszul vagy? – guggolt le mellém Victor, miközben a homlokomra simította a tenyerét. Nekidőltem annak a bőrkeményedéses tenyérnek, és hálásan sóhajtottam fel, amikor az émelygés enyhülni kezdett. – Jobb egy kicsit?

Bólintottam, mert képtelen voltam megszólalni.

– Nagyon úgy tűnik, hogy a képességed nem szorul fejlesztésre, sőt, inkább hiperaktív fázisba lépett. Ezért most inkább a védekezésre koncentrálnunk. Sajnálom, de ahhoz, hogy megtanuld, újabb tárgyra lesz szükségünk. – Elővette a hátizsákjából az utolsó dolgot, egy egyszerű esernyőt.

– Meg kell fognom? – kérdeztem már ájulás közeli állapotban.

– Ezúttal itt leszek, és segítek – simított végig a kézfejemen a nagybátyám. Mögém lépett, és a vállamra tette mindkét kezét, miközben én megfogtam az esernyő fényezett nyelét. – Látsz valamit?

– Semmit – ráztam meg a fejem.

– Oké, jól van. Akkor most elengedem a vállad, hogy ne korlátozzalak. Váratlan lesz a képességed visszatérése, de ne ijedj meg! Amint elengedlek, hunyd le a szemed, és képzeld magad elé az elmédet! Az esernyő rémisztő képeket eredményez majd, de pont ez kell most nekünk. A védekezés életmentő, ha távol vagyunk egymástól, vagy a háztól. Ilyenkor semmi más nincs, ami megvédhetne minket, mint a saját elménk. Ha olyan tárgyat vagy embert érintesz, amelyhez erős érzelmek, képek, események kapcsolódnak, úgy védheted meg magad, ha az elméd köré megtanulod felépíteni a saját Enigmádat.

– Mármint a házat?

– Pontosan, de gondolatban. Most elveszem a kezem. Ne nyisd ki a szemed! Próbáld meglátni, amit az esernyő mutat,

aztán figyelj a hangomra. És lélegezz! Ez nagyon fontos. Próbáld meg mély, egyenletes lélegzeteket venni, hogy ne pörögjön fel a pulzusod. Kész vagy?

– Ennél később már nem is lehetnék – jegyeztem meg fáradtan.

– Ez az utolsó mára, kölyök, kitartás! – mondta, aztán mindkét keze egyszerre került le a vállamról.

Az esernyő a nagymamámé volt kislány korában. Az iskolaudvaron állt több síró gyerek között. Mindegyikük tekintete az iskola lángoló épületére tapadt. A képek olyan gyorsan tűntek fel e fejemben, mintha filmet néznék.

– Koncentrálj a hangomra, Lena! – súgott a fülembé a hátam mögül Victor. – Meséld el, mit látsz!

– Tüzet – mormoltam. – Érzem a melegét az arcomon.

– Ne feledd, kölyök, itt vagy velem az istállóban. A meleg, amelyet az arcodon valóban érzel, a nap melege. Mit látsz még?

– Az egyik ablak kinyílik – folytattam lassan. – Füst gomolyog kifelé. Egy kéz... egy kicsi kéz fogja meg az ablakkeretet. Nagymama ismeri. A barátnője az, Maggie. A tűzriadó alatt végig mögötte volt, de aztán eltűnt. És most ott van a lángok között. *Maggie, ne, mit csinálsz? Várd meg a tűzoltókat!*

A nagyanyám vékony hangja ott csengett a fülemben, amikor megszorítottam az esernyő nyelét. Az ő szemén át láttam, amint Maggie zokogva kimászik az ablakon. Vékony testén lobog az iskolai egyenruha. Az ablakkeret vizes a ráhullott esőtől, de Maggie a tüztől jobban retteg, mint a magasságtól. A tűzoltók kiáltanak neki, hogy várjon, másszon vissza, de Maggie már nem hallja. Megcsúszik a keze, és zuhanni kezd.

Az emlékek... a rettegés hatalmas csapásokkal döngette az agyamat, mégsem tudtam elengedni az esernyőt. Az arcom nedves lett, és én meg voltam győződve róla, hogy az esőtől.

– Figyelj a hangomra, Lena! Lena! Koncentrálnod kell! – Victor már kiabált a fülembé, amikor magamhoz tértem. Felemeltem a fejemet, de a fájdalom a halántékomba hasított. – Lásd a házat magad előtt, Lena! Képzeld magad elé Enigmát! Látod már, Lena? Gyerünk, kölyök, menni fog!

Az a kép jelent meg a szemem előtt, amikor először láttam nappali világosságban a házat. A hatalmas, szürke kövek erőt és biztonságot sugároztak.

– Enigma kövei megvédenek téged. Építs egy falat ezekből a kövekből! Építs egy falat az elméd köré!

– Nem megy... – nyögtem fel.

– De igenis menni fog! Bármire képes vagy, ha erősen akarsz! Kezdjünk egyetlen kővel, Lena! Képzeld magad elé! A formáját, a színét, ahogy átítatja az ősről vére. Az a kő a te menedéked. Érzed már?

– Azt hiszem – bólintottam nehezen. A kő tisztán és erősen jelent meg a szemem előtt, és mintha kitakarta volna a zuhanó Maggie képét.

– Akkor érezd mellette a következő követ, kölyök! Szép lassan, egyenként rakd egymás mellé Enigma köveit. Először nehéz lesz, de minél több követ használsz, annál könnyebbé válik.

A szemem előtt fokozatosan kibontakozó fal elzárta előlem Maggie halálának napját. Elzárta azt a vad kétségbeesést és büntudatot, amelyet a nagyanyám érzett. Elzárt mindent. Olyan volt, mintha Enigma falai beburkoltak volna. Kinyitottam a szemem. Victor előttem térdelt, és az arcomat fürkészte.

– Sikert! Megcsináltad, kölyök! Most már rendben leszel – jelentette ki diadalittasan. – Na, gyere ide!

Letérdeltem mellé, és a karjai közé dőltem. A falam, az én Enigmám megingathatatlanul állt, de szükségem volt Victor érintésére, hogy megnyugodjak. Hosszú percekig úgy ringatott, mint egy csecsemőt, miközben hagyta, hogy könnyes arcomat az ingébe töröljem.

Ettől kezdve felgyorsult a tanulásom. Még pár napig tárgyakon gyakoroltunk, aztán Victor áttért a lóterápiára.

Ki kellett választanom egy lovat, és eltöltenem vele némi időt. Ilyenkor a ló fejét kellett érintenem, és szemkontaktust létesítenem, hogy tisztuljon a kép. A feladatom az volt, hogy meglássam az adott ló előző napi tevékenységeit. Mivel minden délelőttöt a lovakkal töltöttem, egy idő után kezdtek furcsa gondolataim támadni – például irracionális módon megszerettem a répát –, de mindig sikerült a saját fejemben

maradni, hiszen a lovak bonyodalmaktól mentes, tisztalelkű teremtmények voltak. Victor örült a sikernek, pedig az igazi megmérettetéshez emberi alanyok kellenek. Ő is tudta ezt, de egyelőre biztonságos talajon akart maradni.

Egy napfényes délelőtt Victorral gyakoroltunk, amikor egy megbeszélés miatt felhívták. Be kellett mennie a városba. Zoét ebéd utánra vártam, de addig még volt egy óra, így az istállóban maradtam, hogy Futórózsával lehessek. Mióta megmentettem attól az alattomos kőtől, mindig tudta, ha a közelében vagyok. Amint beléptem az istállóba, kihajolt a bokszából, és a szemével követett. Bármennyit is voltam a közelében, sosem untam meg. Fogtam egy puha szőrű keféjét, és elkezdtem kifésülni a sörényét. Hálásan nyihogott fel, majd hátrafordult, hogy megböködjön.

– Nagyon jól bánsz a lovakkal – hallottam meg a hátam mögött Borisz hangját.

– Ők bánnak jól velem – sóhajtottam fel. Borisz a boksz bejáratának támaszkodott, és engem bámult.

– Láttam, hogy egyedül vagy, gondoltam beszélgethetnénk – motyogta, aztán rögtön utána elpirult. – Persze, csak ha akarod. Mert nem muszáj... Ha egyedül szeretnél maradni, elmehetek...

– Dehogy, maradj nyugodtan! – siettem megnyugtatni. Tényleg beszélnem kellett vele.

– Ezt neked hoztam – húzott elő egy apró fehér rózsabimbót a háta mögül. Közelebb lépett hozzám. Meg akartam állítani, de eszembe jutott, hogy most először lehetőségem lenne tesztelni a képességemet kordában tartó falakat. Ezért egyetlen szó nélkül hagytam, hogy a hajamba tűzze a rózsát, és utána végigsimítson az arcomon. Behunytam a szemem, befelé koncentráltam, aztán szélesen elmosolyodtam. Semmit sem éreztem. A falam sértetlenül állt, teljesen elzárta előlem a tőle érkező képeket. Hát tényleg sikerült! Borisz félreértelmezhetette a mosolyomat, mert elkezdett felém közeledni. Riadtan hajoltam hátra, és lehúztam az arcomról a kezét. Nem akartam megsérteni, ezért továbbra is az ujjait szorítva, mélyen a szemébe néztem.

– Bocsáss meg, de tisztességtelen lenne.

– Alex miatt, ugye? – vágta rá rögtön.

– Mi? Hogy jön ide Alex? – tiltakoztam hevesen.

– Látom, hogy van valami köztetek. De az utóbbi napokban olyan sokat voltál itt, úgy éreztem, keresed a társaságom, ezért azt gondoltam...

Ó, istenem, hogy mászok ki ebből?

– Ahogy te is mondtad, tényleg megszerettem a lovakat. Jó itt lenni. És bevallom, kerestem a társaságodat, de azért, mert kedvellek. Mint barátot. Nagyon jó barátot – tettem hozzá. – Megnyugtató a jelenléted.

– Ennyi? – sóhajtott fel csalódottan.

– Sajnálom. Bár több lenne! Te nagyon rendes fiú vagy, bármelyik lány szerencsésnek érezheti magát, ha felfigyelsz rá.

– Csak te nem.

– De igen, én is! – bizonygattam. – Viszont megérdemled, hogy a választottad fülig beléd szeressen. Hogy rólad álmodjon. Ezt a lányt kell megtalálnod, nem velem pocsékolni az időt.

– Azt hiszem, értem – mondta letörten, és váratlanul megölelt. Alaposan megszorongatott, éreztem, ahogy ropognak a csontjaim. – Te is ugyanazt érzed Alex iránt, amit én érzek irántad.

Tiltakozni akartam, de inkább hagytam az egészet. Hadd higgye, hogy beleestem Alexbe! Így talán könnyebben elfogadja a kialakult helyzetet. Meglapogattam a hátát, mire elengedett. Bocsánatkérően vigyorgott rám. Az istálló bejáratánál kavarodás támadt, majd rohanó lépteket hallottam.

– Borisz! – kiáltott fel Peter, a banda egyik tagja. Megállt a boksz előtt, és kifelé nézett. – Ha a főnök meglátja, hogy az unokahúgát ölelgeted, személyesen herél ki! Inkább gyere velünk, Alex meghívott mindenkit sörözni. Megünnepeljük, hogy sikerült megszabadulnia attól a hárpínától. Ezer bocs, Lena!

– Semmi probléma – csóváltam meg a fejem. A bejárat felé pillantottam, ahol a fiúk egymást lökdösték. Peter testvére, Gabe épp akkor birkózta le Simont, amiért az leverte a kalapot a fejéről. Aztán a birkózó forgatag elvonult. A

bejáratot egyetlen magányos alak állta el. Alex tekintete rátapadt Borisz vállamon nyugvó kezére.

– Nem gond, ha itt hagylak? – kérdezte Borisz, miközben közelebb húzott magához. Oda sem figyelve tettem egy lépést felé.

– Menj csak, én még maradok. Futórózsa miatt.

– Aha, persze – rándult meg a szája széle. A fülemhez hajolt, úgy suttogta bele. – Talán nemsokára én is megtalálom azt, aki rólam álmodik.

Elengedtem, aztán magával húzta Petert a kijárat felé. Amikor elment Alex mellett, megveregette a vállát.

– Csodás lány ez a Lena, haver! – vetette oda neki, aztán csatlakozott a banda többi tagjához.

Visszaléptem a bokszbá, és folytattam Futórózsa fésülését. Fogalmam sem volt, miért remeg a kezem. A gyomrom összeszorult, a szívem pedig sokkal gyorsabban vert, amikor hallottam a közeledő lépteket.

– Látom, sikerült beilleszkedned – kezdte Alex, miközben Futórózsa másik oldalára ment, és végigsimított a horpaszán. – Victor lépten-nyomon veled dicsekszik. A húgom minden mondatába beleszövi a nevedet. És most még egy imádót szereztél. Igazán szép teljesítmény. Mennyi is? Két hónap alatt?

– Menned kéne, a többiek várnak! – mondtam remegő hangon.

Lassan a hátam mögé sétált, mire megdermedtem. Olyan nagyon közel állt hozzám. Majdnem annyira, mint amikor először megcsókolt.

– Fordulj meg! – súgta a fülembe.

– Miért?

– Csak fordulj meg! – utasított még egyszer.

Megfordultam. Szándékosan nem lépett hátrébb, így hozzá kellett simulnom, hogy a szemébe nézhessek.

– Meg sem kérdezed, hol voltam a héten?

– Miért érdekelne? Egyszerűen élveztem a csodát, hogy távol vagy – válaszoltam hetykén.

– Pedig itt voltam. A közelben. Victor utasított, hogy maradjak távol egy ideig. Azt mondta, most rossz hatással lennék rád. – Összevonta a szemöldökét. Megfogott egy

hajtincset, ami a nyakamba lógott, és óvatosan hátrébb igazította. – Próbáltam kiderítene, hogy mire gondol, de mindig kitért a válasz elől.

– Nos, ő a nagybátyám. Az egyetlen rokonom, ahogy te is rámutattál korábban. Biztos vagyok benne, hogy tudja, mi a jó nekem. Szóval, ha lennél szíves hátrébb lépni!

Elmosolyodott, de egy tapodtat sem mozdult.

– A húgom nem tud róla, hogy bármi bajod lenne. Találkoztatok a héten, rendszeresen beszámolt, de egyszer sem említette, hogy beteg lennél. Victort hiába faggatom. Lehet, hogy Boriszhoz kéne fordulnom? Őt beavatod a titkaidba, hercegnő? Esetleg mást is megengedsz neki? – hajolt egyre közelebb. – Megengeded, hogy megérintsen? Hogy megcsókoljon?

A karjaival szorosan fogta át a derekam, a szája pedig egyre közeledett hozzám. Hátrálni akartam, de Futórózsa közvetlenül mögöttem állt. Csapdába estem. A melegség, amelyet az ajkaimon éreztem, megrengette a falaimat. Korábban annyira biztosan, olyan oltalmazón védelmezték az elmémet, de most már attól megremegtek, hogy Alex közeledett hozzám.

– Hagyd abba!

– Megengeded neki, hogy megérintsen? – torzult el az arca. Elengedett, majd hátralépett. Nekidőltem Futórózsának, úgy éreztem, ő az egyetlen, aki abban a pillanatban megtart.

– Borisszal barátok vagyunk. Semmi több – mondtam remegő hangon. Mélyeket lélegeztem az istálló felmelegedett, csípős szagú levegőjéből.

– Átölelt téged! – jelentette ki számonkérő hangsúllyal.

– Mert meg akart köszönni valamit. Semmi sem történt közöttünk.

– Biztos? – kérdezte még mindig dühösen. Végigsimított a tarkóján, aztán tetőtől talpig végigmért. – Biztos, Lena?

– Igen, biztos – suttogtam halkán. Éreztem, hogy valamiért nagyon fontos neki a válaszom.

– Most el kell mennem – jelentette ki hirtelen. – De este találkozunk.

Időm sem volt megkérdezni, hogy miért találkozánk mi este, mert gyorsan kilépett a bokszból, és a többiek után indult.

Rövidesen kiderült, hogy Victor hallgatott rám. Elintézte, hogy a gyakorlásunkban a következő szintre léphessek. Ehhez pedig Alexet választotta segítőtársamul.

Ebéd után beállított Zoe. Kiegészítőket akart venni egy titokzatos ruhához, amelyen már napok óta dolgozott. Furcsálltam, hogy semmit sem kérdez a legutóbbi kiesésemről. Gyanítottam, hogy azt várja, én hozzam fel a témát. Akartam is, most, hogy biztosabban uralom a képességem, de valahogy sosem volt alkalmas az idő. Aznap délután is teljesen másról beszélünk. Zoe megemlítette a lótenyésztők bálját.

Ez a bál volt a nyár legnevesebb eseménye a vidéken. Az összes ember, akinek akár csak egyetlen ló is állt az istállójában, hivatalos volt az eseményre. Ezeknek az embereknek csupán jó szórakozást, de az igazi nagyhatalmaknak, mint a nagybátyám és Zoe családja is, új lehetőségeket nyújtott. Rengeteg tenyésztőt és szakértőt hívtak meg, akiknek mindegyike epedve várta, hogy vethessen egy pillantást a völgybéli híresen szépséges lovakra. Ilyenkor lehetett megtudni a legtöbb információt egy-egy rivális farm lovainak teljesítményeiről, továbbá a legkedvezőbb szerződéseket is ilyenkor lehetett megkötni. Csupa kékvérű volt hivatalos az eseményre, akikre ugyanúgy hatott az ingyenital, mint a legalacsonyabb származású, kocsmába járó kisemberre. Felelőtlené és igencsak nagyvonalúvá tette őket.

Victoron már napokkal előtte látszott az izgatottság. Úgy tervezte, hogy elad pár kitűnő, jól képzett versenylovat, hogy megvehessen egy paripát, amelyet már hónapok óta kinézett. Be volt zsongva, mint egy kisgyerek karácsony előtt.

Azt hittem, hogy távol tarthatom magam az egész hajcihőtől, de Victor másként gondolta. Azt akarta, hogy az első komolyabb kísérletemre az emberi közösségben ezen a bálon kerüljön sor. A kísérőmnnek pedig Alexet választotta. Mindezeket a bál előtti délutánon mondta el, miután Zoe

kitett kocsjával az ajtó előtt, és elszárguldott valami sürgős teendőre hivatkozva.

Victor meg sem hallotta a tiltakozásomat, azzal érvelt, hogy Alex már úgylis sejt valamit, benne megbízhatunk, ha történne velem valami váratlan. Amikor rákérdeztem, hogy miért nem ő kísér, bevallotta, hogy kevés ideje lenne rám figyelni. Egész este a különleges ló gazdáját akarta üldözni. Szerencsére Zoe is ott lesz, majd beszélgetek vele. Képtelen lettem volna Alexszel újra kettesben maradni. Aztán este Zoe hívott, hogy gyomorrontása van a városban megevett pizzától, ezért ki kell hagynia a bált.

– De ne keseredj el, nyuszkó! – nyöszörögte. – A meglepetésedet már átküldtem. Garantálhatom, hogy Alex egész estére megnémul majd tőle! Ráadásként én is megfenyegettem, hogy ha bántani merészel, fellövöm az internetre az összes kiskori meztelen képét.

– Gondolom, rémesen megijedt.

– Képzelheted! Kinevetett, de közben fogta a hajam, hogy ne lógjon a vécébe. Rendes volt tőle. De most le kell tennem, ha nem akarod végighallgatni, ahogy hányok. Higgy nekem, ilyenkor az anyám is inkább távolról sajnál. Remélem, tetszik majd az ajándékom! Érezd jól magad, és ne felejts el mesélni!

– Azzal kinyomta a telefont.

Ethel szinte azonnal kopogott a szobám ajtaján. Egy hatalmas doboz volt a kezében. Zoe ajándéka egy saját kezűleg készített gyönyörűsége estélyi ruha volt. Ethel erősködött, hogy azonnal próbáljam fel, mert ha esetleg nem passzolna tökéletesen, még legyen idő igazítani rajta. De a ruha – legnagyobb meglepetésemre – tökéletesen állt rajtam.

– Gyönyörű vagy, kicsikém! – Ethel összecsapta a tenyerét. – Tudtam, hogy ha egyszer lekerülnek rólad azok a leplek, igazi hattyú válik belőled.

Földig érő, tengerzöld selyemruha volt, illetlenül mély hátkivágással, amelyet áttetsző kristálydíszítés szegélyezett. Amikor kibontottam a dobozt, komolyan megijedtem. Azon kezdtem gondolkodni, hogy mi mást vehetnék fel helyette, de tudtam, hogy Zoe sosem bocsátana meg nekem, ha így tennék. Vettem egy mély lélegzetet, és azzal a szilárd elhatározással, hogy próbálok nem hátat fordítani senkinek,

belebújtam a ruhába. Én lepődtem meg a legjobban, amikor a tükörből egy egészen csinos lány nézett vissza. A ruha színe kiemelte és csillogóbbá tette a szememet. Mintha még a hajam is jobban mutatott volna. Az estélyi felül, a mellemnél tökéletesen simult, a szoknyarésze pedig libegőssé bővült. Úgy simogatta a bőrömet, mint a pihe, az anyaga pedig olyan volt, mint a víz. Ethel különösen bonyolult frizurát készített, több tincsemet befonta, aztán az egész hajamat kontyban rögzítette a tarkómnál. Tökéletesen illett a ruhához. Csupán egy leheletnyi sminket tett fel.

– Mint a profik! – néztem rá elismerően. Tíz perc alatt kész lett, mégis a szemem nagyobbnak tűnt, az arccsontom elegánsan íveltnek, az ajkam pedig dúsabbnak.

Amikor utoljára a tükörbe néztem, hosszú percekig meg sem tudtam szólalni. Fogalmam sem volt, hogy ki az a lány, aki visszanéz rám. Szép volt, de idegen.

Lesiettem a földszintre, ahol Victor már türelmetlenül várt. Egy pillanatra megálltam a lépcső felénél. Tágra nyílt szemekkel ittam be a türelmetlenül fel-alá járkáló nagybátyám látványát. Folyamatosan emlékeztetnem kellett magam, hogy nem ő az. Nem ő az apám, bármennyire is hasonlít rá. Elegáns fekete szmokingot viselt, és minden elfogultság nélkül ki lehetett jelteni, hogy nagyon jóképű volt. Hirtelen Alex képe villant be, és megremegett a gyomrom. Óvatosan körülnéztem, de egyelőre nyoma sem volt.

Victor felkapta a fejét, amikor megérezte a jelenléteimet.

– Kölyök, ejha! Gyönyörű vagy! – mondta, és valami furcsa volt a hangjában.

– Köszí, te is jól mutatsz. – Megemeltem a ruha elejét, hogy ne bukjak orra benne, és lementem a lépcsőn. Amikor odaértem mellé, a csillogás kihunyt a szeméből, és a helyét aggodalom vette át.

– Mielőtt elindulunk, tisztáznunk kell néhány dolgot. – Bólintottam, mire ő folytatta. – Ma nem az a cél, hogy bebizonyíts bármit is. Csupán annyi, hogy szokd az emberi társaságot anélkül, hogy baj történne. Vannak szabályok, amelyeket be kell tartanod.

– Hallgatlak!

– Ne érij senkihez hosszasan, hacsak feltétlenül szükséges. Még Alexhez sem! – tette hozzá nyomatékosan. – Ha mégis megtörténik, és úgy érzed, hogy megint kiesésed lesz, Alex melletted marad egész éjjel. Már beszéltünk. Megígértetem veled, hogy egy percre sem hagy magadra.

– Ugye most viccelsz? – rökönyödtem meg.

– Lena, ez nagyon fontos. Bármikor érezhetsz olyasmit, amelyre egyikünk sem számít. És mindketten tudjuk, hogy mi történhet ilyenkor. Ebben az esetben kell valaki, aki melletted van. Alexet már elkezdtem felkészíteni a dologra.

– Te elmondtad neki? – kérdeztem döbbenetben.

– Nyugalom, kölyök! Napokig hívogatott, ma már ki kellett találnom valamit. Annyit tud, hogy álmatlanságban szenvedsz, és idegkimerültséged van, amelyre kaptál gyógyszert, de az orvos azt tanácsolta, hogy járj el társaságba, mert az elzárkózás súlyosbítja az állapotodat.

– És bevette?

– Fogalmam sincs. Nehéz kiigazodni azon a fiún.

– Nekem mondd! – sóhajtottam fel keservesen.

– Szóval, ha baj van, Alex melletted lesz, és szól nekem. A lényeg, hogy ne ess pánikba. Rengeteg ember vesz részt a bálon, mind egy külön világ, ezért kell különösen óvatosnak lenned. Maradj mindig a saját fejedben! Ha érzed, hogy távolodsz, próbáld meg felidézni Enigmát. Gyakoroltad a védekezést?

– Bebetonoztam magam – megkopogtattam a halántékomat.

– Helyes. De így sem mindig biztonságos. Az emberek sokkal bonyolultabbak, mint a lovak. Figyelj a légzésedre! Kerüld a zsúfolt helyeket, és sose maradj egyedül egy ismeretlen tömeg közepén. Én... – vontam össze a szemöldökét. – Tudod mit, azt hiszem, még túl korai lenne bedobni téged a mély vízbe! Inkább maradjunk itthon, majd kitalálunk valami kevésbé nagyszabású próbát!

– Mi? Szó sem lehet róla, Victor! Tudom, hogy mennyire akarsz azt a lovat, és ha most itthon maradunk, esélyed sem lesz rá, hogy megvehesd. És különben sem merném bevallani Zoénak, hogy kárba vész ez a gyönyörű ruha.

– De mi lesz, ha baj történik?

– Te magad mondtad, hogy ott lesz Alex! Ha te megbíazol benne, akkor én is – mondtam kényszeredetten. – Én jól megleszek. Vigyázni fogok.

– Rendben – egyezett bele vonakodva. – De maximum két órát maradunk. Aztán hazajövünk, akár van ló, akár nincs. Úristen, akkor sem izgultam ennyire, amikor én mentem először társaságba a képességem megjelenése után – túrt bele a hajába.

– Minden rendben lesz, ne aggódj – simítottam végig a karján. De aztán megszólalt a csengő, és minden korábbi magabiztosságom semmivé vált.

Mialatt Victor ajtót nyitott, én mentem elbúcsúzni Etheltől. Valójában menekülni próbáltam, és ezt ő is érezte. Hamar lerázott, mert készült valahová az egyik piacos barátnőjével, ezért már nem húzhattam tovább az időt.

Victor háttal állt nekem, amikor visszaértem hozzá. Épp Alexnek magyarázott valamit, aki feszülten figyelte. Aztán a tekintete Victor válla fölött egyetlen másodperc alatt átsiklott rám. Olyan pillantással méregetett, amelytől fel akartam sprintelni a szobámba, hogy azonnal átöltözhessek melegítőbe és térdig érő pólóba. Engem nézett azzal a sötétkék szemével, és életemben először az volt az érzésem, hogy ő valóban engem lát. Lassú mosoly terült el az arcán, amikor észrevette, hogy megtorpanok. Diadalmasan csillogott a szeme, ezért megembereltem magam, és továbbmentem.

Menni fog ez, civilizált ember vagyok, el tudom viselni erre az egy éjszakára. Még ha úgy is érzem, hogy amikor rám néz, égni kezd a bőröm, és a legszívesebben elbújnék valami nagyon sötét helyre. Majd tartom a távolságot, határoztam el.

Victor épp befejezte a mondanivalóját, és megveregette Alex vállát, amikor odaértem hozzájuk.

– Akkor számítok rád, fiam! – mondta hálásan Victor.

– Nyugodtan foglalkozz az üzlettel! Anya is ott lesz, és minden vágya, hogy keresztbe tegyen neked. Az unokahúgodat meg bízd csak rám! Majd elszórakoztatjuk egymást – mondta kétértelműen, aztán amikor látta a bácsikám elboruló arcát, még hozzátette: – Vigyázok rá, ígérem!

Victor beleegyezően bólintott, aztán kiterelt minket a főbejáraton. Szemügyre vettem Alexet. Ő is szmokingot viselt, de rajta jobban állt, mint Victoron. Azt hittem, hogy levágatta a haját a bál alkalmából, de amikor megfordult, észrevettem, hogy csak össze van kötve egy fekete bőrszalaggal. Alex szélesen rám mosolygott. Figyelmeztetnem kellett magam a saját szabályaimra. Se érintés, se hosszas bámulás! Így rendben leszek.

A lépcső alján egyetlen autó állt. Szörnyű sejtésem támadt.

– Akkor a bálon találkozunk, srácok. Érezték jól magatokat!

– Te nem jössz velünk, Victor? – kérdeztem elvékonyodó hangon.

– Nem, kölyök! Nekem még van egy kis dolgom előtte – közölte a nagybátyám ravasz mosollyal, aztán búcsút intve eltűnt a hátsó udvar irányába.

– Még mindig tartasz tőlem, hercegnő. Pedig én tökéletesen ártalmatlan vagyok. – Alex összefont karokkal támaszkodott a fekete BMW oldalának. Bármilyen más jelző jobban illett volna rá, mint az, hogy ártalmatlan.

– Eszemben sincs tartani tőled. Csupán idegesít a társaságod.

– Ez igazán kár, mert az este hátralevő részében kénytelen leszel elviselni.

Kitárta előttem a kocsiját, és várakozón nézett rám. Mielőtt beszálltam volna, a rajtam végigsikló pillantása megállított.

– Különlegesen szépen mutatsz ebben a ruhában, hercegnő. Nem tudom levenni rólad a szemem. De valahogy mégsem te vagy – felemelte a kezét, és a mutatóujját végighúzta a ruha vállrészén. Csupán a meleget éreztem, amely egy pontból indult ki. Az ujjából. *Eddig jó, Lena! Tartsd magad!*

– Pedig szerintem pont illik hozzám! – mondtam mérgesen már a kocsiban ülve, mire elnevette magát, és ő is beszállt.

– Mindig ellent kell mondanod nekem, igaz? Eljön a pillanat, amikor megérted, hogy én nem vagyok az ellenséged – mondta rejtélyesen.

– Már alig várom – nevettem fel. – Hogy integethessek, amikor ez a pillanat tovaszáll.

Ő is elmosolyodott, aztán felpörgette a motort, és nekivágtunk az alig félórás útnak a bál helyszínéig.

– Zoe jobban van már?

– Főleg attól szenved, hogy nem láthatja a művét rajtad. Mielőtt elindultam, a lelkemre kötötte, hogy vigyázzak rád, és viselkedjek rendesen. Nagyon úgy néz ki, hogy téged mindenki védeni akar tőlem – jegyezte meg fanyar mosollyal.

Egy pillanatra keserűséget hallottam ki a hangjából, de aztán beláttam, hogy az képtelenség. Miért érezné rosszul magát miattam?

Az út további részét néma csendben tettük meg. Be akartam kapcsolni a rádiót, de a gomb túl közel volt Alex lábához. Úgyhogy inkább lemondtam a zenéről, és szorosan összefont karokkal az útra szegeztem a tekintetem.

A hely, ahol a bált tartották, egyszerű volt, de pont ebben rejlett a gyönyörűsége. A város melletti mezőn egy hatalmas, fehér selyemsátrat állítottak fel. Mellette egy kisebb emelvényen kapott helyet a táncparkett és az öttagú zenekar. A sátor túloldalán, egy több méter hosszú, ételekkel megpakolt asztal mellett fehér ruhás pincérek álltak sorfalat, hogy a vendégek rendelkezésére állhassanak.

A sátrat koncentrikus körökben apró pavilonok vették körbe, amelyekben egyetlen kékes színű gázlámpa szolgált világításként. A pavilonok oldalát sűrűn befutotta a borostyán, ezért messziről tökéletes bűvőhelynek tündek. Lassan lépkedtem a puha fűvön Alex oldalán. A parkoló pár száz méterre volt a fősátortól, már a megérkezésnél hallani lehetett a halk tánczenét. Az ösvényt, amely oda vezetett, kétoldalt felfüggesztett világító lámpák szegélyezték. Lenyűgözően mutatott, kapkodtam a fejem a sok szépség láttán. Mielőtt odaértünk volna a sátorhoz, Alex megállított.

– Tudom, hogy Victor bizonyos dolgokat elhallgatott veled kapcsolatban. Nem bíztok bennem, tudomásul vettem – komorodott el a hangja. – De láttam, hogy milyen vagy, amikor kikapcsolsz, és megígértem a nagybátyádnak, hogy vigyázok rád. Szóval, mindig maradj mellettem, rendben? Én meg elintézem a többi.

– Tudok magamra vigyázni. Victortól már kaptam kioktatást, köszönöm szépen!

– Mindössze biztos akarok lenni benne, hogy elkerülhetjük azt, ami a múltkor történt.

– Biztos lehetsz benne! Miért csókolnálak meg újra?

– Az ájulásodra gondoltam, hercegnő, de jó tudni, hogy neked ezen jár az eszed.

Elkeseredetten felnyögtem, és előrementem a csillogóan kivilágított sátor felé. Alex hamar utolért, nevetve igazította hozzám a lépteit. A bál már elkezdődött, a táncparkett tele volt párokkal. Az asztalokat is mind körülülték, illetve állva is sokan beszélgettek oldott hangulatban. Az estélyi ruhás vendégsereg között sűrűn cikáztak az itallal megrakott tálcát cipelő pincérek. Megtorpantam mindennek a szélén. Féltem tovább menni. Alex tünődve nézett rám, aztán megrázta a fejét, és karon ragadott.

– Gyere, hercegnő, igyunk valamit!

Bevezetett a tömeg kellős közepébe, de valami különös ösztöntől vezérelve olyan utat választott, amerre alig volt ember. Odaértünk a bárhoz. Alex a mixertől rendelt valami színeset, amelyről azt állította, hogy gyümölcskoktél. Az egyik mellettünk elhaladó pincér fülébe súgott valamit, öt percen belül pedig már a saját asztalunknál ültünk.

Kifújtam az eddig görcsösen visszatartott levegőt, és körbenéztem. Nem láttam ismerősöket egészen addig, amíg egy fehér burnuszt viselő férfi mögül előtűnt Victor sötét haja. Mellette állt egy gyönyörű nő, akiben döbbenet ismertem fel Emmát, Alex anyját. Úgy tűnt, hogy mindketten egyszerre beszélnek a férfihoz. Victor észrevett a tömegben. Egy pillanatra felfüggesztette a beszédet, hogy aggódva nézzen végig rajtam. Megráztam a fejem, és rámosolyogtam, mire látszott, hogy megnyugszik.

– Ez meg mi volt? – kérdezte Alex.

– Mire gondolsz, ó, én védelmezőm? Csak köszöntem a nagybátyámnak.

– Miért aggódik ennyire Victor? – vont össze bosszúsan a szemöldökét.

– Te magad mondtad, hogy megszeretett. Ez természetes ilyen esetben, ugye? Akiket szeretünk, azokkal törődünk.

– De te már felnőttél. Felesleges ennyire aggódnia, kivéve, ha beteg vagy. De azt hiszem, másról van szó.

A válaszadástól megmentett, hogy pár méterre tőlünk felbukkant egy magas, szőke fiú, és Alex nevét rikkantotta. Mosolyogva felállt, hogy üdvözlje a nagyhangú szmokingost. Elhatároztam, hogy figyelmen kívül hagyom őket. Üldögélek, hallgatom a zenét és iszom a koktélot, amely meglepően finom volt, szinte lecsúszott a torkomon. Már a második pohárból rázogattam ki az utolsó cseppeket.

– Haver, már hetek óta a színedet sem látni. Mi történt veled?

– Tom valakinek dolgozni is kell, hogy az olyan úri fiúk apjának, mint a tiéd, legyen munkája. Egyébként, hogy megy az orvosi?

– Az apám még mindig csalódott, hogy az emberek jobban érdekelnek, mint az állatok. Időnként felveti, hogy biztos elcseréltek a kórházban! – Erre már mindketten felnevettek, aztán Tom kíváncsian méregetni kezdett.

– Tom, hadd mutassam be Lena Wallt, Victor váratlanul felbukkant unokahúgát. – Mosolyogva léptem Alex mellé, és elhatároztam, hogy kedves leszek a barátjához.

– Szia! – mondtam egyszerűen, és mindkét kezemet a hátam mögé rejtettem, hogy ne juthasson észébe kezem fogni velem.

– Thomas Grey vagyok, és elbűvölt – mondta mosolyogva. – A hölgy esetleg megtisztelne egy tánccal?

– A hölgy nem táncol! – jelentette ki Alex a hangjában egy árnyalatnyival több szigorúsággal, mint amennyi szükséges lett volna.

A karját a derekam köré csúsztatta. Várakozva megfeszült a testem, mire Alex egy kicsit kijebbe helyezte a karját és már nem ért hozzám, de még mindig úgy tűnt, mintha meg akarna védeni. Az ilyen pillanatokban szinte kedvelni kezdtem. Közben Tom arcáról lehervadt a mosoly.

– Várj csak, azt mondtad, Victor unokahúga? De bunkó vagyok, bocsáss meg, Lena! Hallottam a szüleidről, nagyon sajnálom a veszteségedet!

– Köszönöm! – mondtam nagyobb nyugalommal, mint amit éreztem. Két héttel ezelőtt derült fény a balesetre, azóta

pedig a média apró részletekbe menően beszámolt a szüleim haláláról.

– Nem kell bocsánatot kérned. Semmit sem követtél el, csupán kedves voltál. Néhányan példát vehetnének rólad – sandítottam célzatosan Alexre.

– Bunkó veled a farmerek királya? Talán másik kísérő után kellene nézned – mondta vigyorogva, mire Alex lépett egyet előre.

– Már kezdem megszokni – vágtam közbe gyorsan. – Néha azt gondolom, még hiányozna is a bájos modora. Tudod, a lelkem mélyén mazochista vagyok.

– Hallottad, öcsém, lekophatsz! – mondta önelégülten Alex, aztán nevetve búcsút intett Tomnak. Tom csak intett, és elment.

– Szóval, hiányoznék? – Alex odafordult hozzám.

– Ó, ugyan már! Csak azért mondtam, hogy ne erősködjön. Victor megígértette velem, hogy melletted maradok. Igyekszem elkerülni, hogy aggódjon.

– Egyszer majd kénytelen leszel elárulni nekem a titkodat, Lena Wall.

– Ne számíts rá!

– Majd meglátjuk.

A következő pillanatban felkaptam a fejem. A zenekar egy lassú melódiába kezdett, amelyet eddig csupán egy karcos bakelitlemezen hallottam. A szüleim kedvenc dala volt, Minnie Rippertontól a *Lovin' You*. Úgy mesélték, a nászútjukon erre táncoltak legelőször. Egy hosszú, csillogó ruhát viselő énekesnő lépett a színpadra. Amint kinyitotta a száját, és elkezdett énekelni, elárasztottak az emlékek. Arra eszméltem, hogy Alex megragadja a kezemet, és a táncparketre húz.

– Táncoljunk! – mondta határozottan. Egy érzés, egy gondolat, egy megnevezhetetlen rész a szívemben azt súgta, hogy ne ellenkezzek. Alex magához húzott, a bal karját a derekamra fonta, a jobb kezével pedig végigsimított az ujjaimon, amíg szétnyíltak. Ezután már táncoltunk is. Összefűzött ujjakkal, olyan közel egymáshoz, mint soha azelőtt. Talán még akkor sem, amikor megcsókolt. A változást, amelyet az a csók hagyott bennem, most újra

intenzíven éreztem. Rájöttem, hogy napok óta erre vártam. Vártam, hogy rám nézzen, hogy lásson úgy, ahogy senki más nem lát. Vártam a gúnyos mosolyát, a kósza „majdnem” érintéseit, még a piszkálódását is. Amikor a szemébe néztem, tudtam, hogy mit akar tenni. Ennek az örületnek a kezdete óta először, anélkül tudtam, hogy használtam volna a képességemet. Alex megérintett, mégsem lettem rosszul. Biztonságos volt, mégis arra vágytam, bár ne zárna el tőle semmilyen fal. Az énekes a refrénhez ért. A hangja úgy remegett, mintha a zokogás szélén állna. Lehunytam a szemem, mire Alex ajka az arcomhoz ért. Amikor újra felnéztem, egy könnycsepp remegett az ajkán. Az arcomról csókolta le. Egyszerre hajoltunk egymás felé, amikor egy éles hang összetörte a körülöttünk kialakult csendes burkot.

Egy veszekedő páros állt a sátor szélénél. Az egyikben felismertem Ciliát. Láthatóan már sokkal korábban elkezdte az ivást, mint a többi vendég. Gyűlölettől csöpögő pillantásokat vetett felénk, de főleg engem vett célba. Kieresztette a hangját, a körülöttük lévő emberek már kezdtek figyelni rá.

– Oda kéne mennem hozzá – mondta kényszeredetten Alex.

– Hát akkor mire vársz? – léptem el tőle. Csalódott voltam.

– Ne mozdulj innen! – Vonakodva visszakísért az asztalhoz. – Az egész nem tart tovább tíz percnél. Amikor visszaérek, szeretnék itt látni. Ennél az asztalnál. Jó?

– Hát persze – bólintottam. – Hová is mehetnék?

– Komolyan mondtam! Sietek vissza, de ha valami baj lenne, Victor arrafelé van – mutatott a korábban már felfedezett csoport felé.

– Menj csak, mentsd meg Szeszdemónát!

– Ez nem vicces, hercegnő! – mondta gondterhelten, aztán határozott léptekkel elindult a két lány felé.

Karon ragadta Ciliát, mondott valamit a másik lánynak, amitől az nagyon hamar eltűnt, majd fogta a bizonytalan lábakon álló exét, és kivonszolta a sátorból. Elvesztettem őket szem elől, ezért ismét a tömeg felé fordítottam a figyelmemet. Victornak igaza volt, tényleg nagyszabásúvá

vált az összejövetel; folyamatosan további vendégek érkeztek. Megkockáztattam, és hoztam magamnak még egy gyümölcskocktét. Egy pillanatra megszedültem az italos felé menet, de végül is betudtam annak, hogy túl gyorsan álltam fel.

Aztán a táncoló párok mintha egyre közelebb kerültek volna hozzám. Kezdttem aggódni. Szinte hallani véltem a sok selyem és drága kelme suhogását. Ahogy bezárult körülöttem a tömeg, nyugtalanságot éreztem. Szorongva ismertem fel a pánik kezdeti jeleit. Pedig annyira reménykedtem benne, hogy túl vagyok ezen! Mégis, amikor elkezdtem keresni Victor alakját a tömegben, az ismerős hideg veríték a homlokomon és a szorító érzés a gyomromban megint előjött. Úgy tűnt, hogy az összes levegő eltűnt a nyitott oldalú sátor közepéből. Hiába kerestem a nagybátyámat, már színét sem láttam. Egy pillanatra megint megnyílt előttem a tömeg, ezért megpróbáltam eljutni a sátor széle felé. De minden összeesküdött ellenem. A tömeg egy pillanat alatt tökéletesen összezárult. A testek egyre közelebb szorultak hozzám, míg egyszer csak megtörtént az első érintés. Aztán egyre több és több követte, én pedig már meg sem tudtam mozdulni. Szinte láttam, ahogy az eddig biztosan álló falam kövei megremegnek. Próbáltam befoltózni a réseket, de csinálhattam bármit, a félelem eluralkodott rajtam.

A képek a réseken át folyamatosan áramlottak az agyamba, teljesen elzárták előlem a saját gondolataimat. Ismeretlenek bőrében voltam, de hiába próbálkoztam, képtelen voltam tenni ellene. Olyan volt, mintha egy barlang mélyén lennék, és egyre távolabb kerülne tőlem a kijárat. Utolsó gondolatom Victor tanácsa volt a megfelelő légzésről. A számon vettem a levegőt az általa tanított ütemre. Egy pár pillanat múlva megállt a távolodás, és már jobban érzékeltem a külvilágot. Még korántsem volt tökéletes, hiszen a képek továbbra is bejutottak a fejembe, de már képes voltam egy kicsit távolabbról szemlélni őket. Úgy éreztem, ezúttal visszaszerezhetem az irányítást.

De aztán egyetlen kép háttérbe szorított mindent. Egy kép, amely pár pillanaton belül már nem csak egy kép volt, hanem egy filmként pergő jelenet.

Egy ötéves kislányt láttam, amint meséket néz az ágyából, és közben nagyokat nevet. Édes hangja volt, szinte bugyborékoló belőle a jókedv. Láttam a földszinten lévő fiatal lányt is, mélyen aludt a kanapén, miközben a tévé ordított valami akciófilmtől. Fény csillant az ablakban, egy otthagyott illatgyertya fénye. A nyitva felejtett ablakon beszökő szellő meglöbentette a függönyt, amely minden egyes légmozgásra egyre közelebb került a gyertya pislákoló lángjához. Ekkor a kandallóban pattogó tűz vonta magára a figyelmem, és egy pillanatra felrémlt előttem egy lehetséges jövő képe is. Egy hatalmas fehér ház, egész homlokzata lángolt, narancsvörös tűz emésztette fel, miközben az egyik ablakban egy apró öklől csapkodta az ablakot.

Ekkor tértem magamhoz. Még mindig ugyanott álltam, és látszólag senki nem vette észre a rövid kihagyásomat. Belém hasított a gondolat, hogy sietnem kell. A legegyszerűbb és legkevésbé feltűnésmentes megoldást választottam. Mivel nem tudtam, hogy melyik érintés hatására láttam meg a készülőt, ezért vettem egy mély lélegzetet, és mindenkit megérintettem a közelemben. Táncoló párok voltak, így elegendő volt csupán az egyiküket megérintenem, éreztem a partnerüket is. Elég volt egyetlen ujjal némi csupasz bőrhöz érnem, és máris újra kezdődött az áramlás, de ezúttal egy kis erőlködéssel sikerült megállítanom. Az ötödik pár után már lüktetett a fejem, és forgott körülöttem minden. Aztán a hatodikra szerencsém lett. Egy nő vállát érte az ujjam, aki épp háttal volt nekem, de megérezte az érintésem, és megfordult. Éreztem, hogy valaki mögém lép, valaki, akinek nagyon ismerős volt az illata, de képtelen voltam megfordulni, mert tudtam, hogy akkor elájulok.

– Parancsol? – jött a nő meglepődött kérdése.

– Most azonnal haza kell menniük! – mondtam remegő hangon, és erősen megszorítottam a nő kezét. – A kislány veszélyben van.

Még láttam a nő ijesztően elsápadó arcát, aki kétségbeesett tekintettel fordult oda az értetlenkedő férjéhez, aztán a világ ismerős módon kezdett elsötétülni. Már készültem, hogy közelebbi kapcsolatba kerülök az anyafölddel, de erős kezek ragadtak meg, és nem hagytak elesni. Amennyire tudtam,

megfordultam, de már ez is hatalmas megpróbáltatásnak tűnt. Alex a hátam mögött állt, és magához szorított. Egy pillanatra felvillant bennem egy meglepő érzés, de aztán az agyam egyszerűen kikapcsolta magát.

Lonc és jázmin édes illatára ébredtem. Egy kéz simult az arcomra, mégis csodálatosan tiszta maradt a fejem. Csupán a már korábban is látott összefolyó színeket láttam, amelyek nyugodt szimfóniaként áramlottak a szemem előtt. De ezek is eltűntek, amikor lassan kinyitottam a szemem, és Alex sötét tekintetével találtam szembe magam.

– Mit műveltél magaddal? – kérdezte. Lassan felemeltem a fejem és felfedeztem, hogy épp az ölében fekszem a központi sátrat körülvevő egyik sötét pavilonban. Egy pillanat alatt minden eszembe jutott. Felpattantam a padról.

– Az a nő... A kisfiú...

– Minden rendben – sietett megnyugtatni. – Ők is idevalósiak, ismerem őket. Miután elájultál, a nő nagyon megijedt, és azonnal hazamentek. Felhívtam Robertet, a férjét pár perccel ezelőtt. Kiderült, hogy a gyerek felvigyázójuk ottfeljtett egy gyertyát az ablakban, és elaludt. Akkor értek haza, amikor már belobbant a függöny. Robertnek sikerült eloltania, így senkinek sem lett baja. A fiuk észre sem vett semmit.

– Hála istennek! – suttogtam megkönnyebbülve. – Meddig voltam kiütve?

– Kicsivel több, mint tíz percig – nézett az órájára.

– Victor? – ijedtem meg.

– Nem szóltam neki, mert úgy tűnt, hogy nincs más bajod az ájuláson kívül. Normálisan lélegeztél, mintha aludnál. –

Elgondolkozott. – Ha befejezted a kérdezősködést, akkor most én tennék fel néhány kérdést. És őszinte válaszokat akarok, Lena!

– Gondolom, most már mindegy – vontam meg a vállam.

– Ha jól sejtem, a nagyjára magadtól is rájöttél.

– Szóval, mi vagy te? – kérdezte homlokráncolva. – Valami médium?

– Bárcsak ennyire egyszerű lenne a helyzet! Ez olyan családi dolog nálunk... *Érző* vagyok. Megérintek valakit vagy valamit, és látok dolgokat.

– A jövőt? – Meglepően nyugodtnak tűnt a hangja.
– Néha a jövőt, máskor a múltat vagy a jelent. Egy emléket vagy egyetlen képet. Az is előfordul, hogy nem látok semmit, csupán egy érzést, egy hangulatot ismerek fel.
– És mióta vagy ilyen?
– Régóta – válaszoltam bizonytalanul.
– Azt mondod, családi dolog nálatok. Ezek szerint Victor is tud róla. Ezért aggódott ennyire. Igazam van, ugye?
– Igen – bólintottam lassan.
– És ha a megérzésem nem csal, akkor ő is olyan, mint te. Furcsa, de valahogy éreztem benne valamit. Mindig tudta, hogy mit kell mondani és tenni. De sosem indokolta meg, akkor sem, ha nyíltan rákérdeztem valamire, amiről nem tudhatott. Az istállóban, amikor a lovakat simogattad... Már akkor sejthettem volna!
– Ez nem olyan dolog, amelyet szívesen hirdetünk.
– Ha eddig elkerülte volna a figyelmedet, hercegnő, nem vagyok egy pletykás fazon – mordult fel ingerülten. Mindkét kezével megmarkolta a pad szélét, amelyen ült, és végigmért.
– Tehát nincs semmiféle betegség, igaz? Emiatt volt az ájulás?
– Igen. Victor szerint még gyakorlatlan vagyok és hagyom, hogy magával ragadjon a másik ember élete. Bár ma már egy kicsit jobban ment.
– Jobban? – kiáltott fel, és ő is felállt. – Hiszen megint elájultál!
– De legalább segítettem, nem igaz? Az a kisfiú megúsza. Nagy feltűnést okoztam?
– Nem – legyintett –, ahhoz túl sokan voltak. Azt mondtam, hogy sokat ittál, és kihoztalak ide. Senki sem gyanakodott.
– Köszönöm, Alex – mondtam ki nehezen. – Végül is igazad lett, elmondtam a titkomat.
– A húgom tud róla?
– Még nem. Csupán rövid ideje próbálom megismerni a képességem. El akartam mondani Zoénak, de fogalmam sem volt, hogy kezdjek hozzá.

– Akkor tisztázzuk! Egyetlen érintésből meg tudod mondani, hogy egy emberrel vagy tárggyal mi fog történni vagy mi történt vele a múltban. Eddig jó?

– Lényegében igen, de amint mondtam, ez egy nagyon bizonytalan képesség.

– És gyakran kifekszel tőle?

– Ami azt illeti, nem – mondtam elgondolkodva. – A legtöbbször átkerülök valaki más elméjébe, és ilyenkor kiesik az idő. A súlyosabb esetekben jön az ájulás.

– Átkerülsz valaki más fejébe? Mármint kilépsz a testedből?

– Nem egészen. Ez is a dolog erősségétől függ. Néha olyan, mintha két helyen lennék egyszerre, aztán volt már olyan is, hogy teljesen átkerültem egy másik elmébe.

– Nem lehet valahogy leállítani? Kezeléssel vagy akármilyen...

– Ez az érintésről szól, Alex. Ne érintsek meg többé senkit? Ez nem válna be. És egyébként sem akarom megszüntetni. Ez a dolog én magam vagyok, meg kell tanulnom bánni vele. És ha rosszra fordulnak a dolgok, a házban biztonságban vagyok.

– Hogy érted? – lépett közelebb.

– Az egyik ősrünk is ezzel született, és rájött egy árnyékoló megoldásra – magyaráztam. – A ház építésekor a habarcsba a saját vérét csepegtette. Mivel egymás közelében kioltódik a képességünk, amelyet a vérünk hordoz, ezért az ősrünk vérével átitatott házban biztonságban vagyunk. Ott normális emberekként élhetünk.

– Akkor miért vagyunk még itt? Hazaviszlek! – jelentette ki.

– Nem kéne szólni Victornak?

– Tudja, hogy velem biztonságban vagy. De majd felhívom a mobilján, hogy rosszul lettél. Eldöntheted, hogy mennyit mondasz el neki.

– Köszönöm! – mondtam hálásan, amire egy bólintást kaptam válaszul.

– Akkor menjünk! – Gondterhelten ráncolta a homlokát, amikor előreengedett.

Elfacsarodott a szívem, hisz láttam, hogy mennyire tartja a távolságot tőlem. Ez most már mindig így lesz. Elindultam a parkoló felé.

Már hazafelé tartottunk, amikor a kocsiban megint megszólalt.

– Én okoztam az ájulásaid – mondta olyan halkán, hogy alig hallottam meg.

– Ez nem igaz! – tiltakoztam, de ebbe azért vegyült némi bizonytalanság is.

– Mindkettőnél ott voltam, és mindkettőnél érintettelek. Én okoztam. Nem kéne többé hozzád érnem.

– Ha... te így látod... – Bele sem tudtam gondolni, hogy milyen lesz nélküle. Valahogy az életem részévé, nélkülözhetetlenné vált.

– Mit láttál, amikor megcsókoltalak? – kérdezte hevesen. – Minden részletről tudnom kell.

– Oké – mondtam zavartan. – Keveset láttam. Főleg színeket, de abból rengeteget. De furcsa módon egyetlen konkrétumot sem.

– Mégis elájultál. És most, amikor átfogtalak, hogy el ne ess?

– Már előtte is szédültem, és a fejem is fájt. Az szerintem más miatt volt. És akkor semmit sem láttam – hazudtam, és halványan felrémlent bennem az ismerős érzés, amely belőle áradt abban a pillanatban. És az korántsem volt semmi. Minél többször érintett meg, annál többet éreztem belőle. Izgalom, vágyakozás, vágy... Annyira bonyolult volt legbelül!

Amikor megérkeztünk a házhoz, egyetlen szó nélkül szálltunk ki. Az éjszakának varázslat- és nedvesfű-illata volt. Nyerítést hallottam a távolban.

– Valamit be kell vallanom – mondta habozva Alex. Kinyitotta nekem az ajtót, aztán az autó oldalának dőlt. – Azt hiszem, a szédülésed miattam volt.

– Miből gondolod?

– A gyümölcskoktél... szóval a mixer a szokásosnál erősebbre csinálta. Volt benne erősebb alkohol is.

– Tessék? – Ismerősként üdvözöltem a dühöt, amelyet újra előhozott belőlem.

– Tudtam, hogy Victor hazudik a betegségéről, és gondoltam, ha egy kicsit feloldódsz, ki tudom szedni belőled az igazságot. Sajnálom.

– Szóval sajnálsz? És nekem most meg kellene bocsátanom? Megpróbáltál leitatni, mert az a hatalmas egód képtelen volt elfogadni, hogy titkolózom előtted!

– Lena... – nyúlt a kezem felé, de félúton megállt, és visszatette maga mellé a karját. Ettől a mozdulattól még dühösebb lettem.

– Nem vagyok leprás – mondtam ingerülten. – És már az első alkalommal elmondtam, hogy nincs szükségem a sajnálatodra. Sem a bocsánatkérésedre. Többé nem kell a közelembbe jönnöd! – vettem oda neki. Berohantam a házba, és bezártam magam után az ajtót.

Háttal nekidőltem a hűvös fának. Próbáltam nyugodtan lélegezni, de nem ment. Ürességet és furcsa sajgást éreztem a mellkasomban. Akkor vettem észre, hogy sírok, amikor a könnyeim már végigfolytak az arcomon. Egyetlen mozdulattal letöröltem őket, aztán a konyha felé vettem az irányt. Vigasztalásra vágytam, életemben először, de a ház üres volt. A konyha sötéten és kietlenül tátongott. Jól elromlott ez a mai este. Victor csalódnia fog, ha megtudja.

Ittam egy pohár vizet, hogy kicsit kitisztuljon a fejem, aztán lassan felvándoroltam a szobámba. Úgy éreztem, mintha egész éjjel rohantam volna, a fáradtság az összes végtagomba beette magát. Egy forró zuhanyra és az álmok nélküli alvás békéjére vágytam. Fel sem kapcsoltam a szobámban a villanyt, inkább egyenesen a fürdőszoba felé indultam.

Már majdnem beléptem, amikor különös zajra lettem figyelmes az erkély felől. Nyitva felejtettem az ajtaját, ezért tisztán hallatszott, hogy valaki nagyon elszántan mászik felfelé. Odarohantam, hogy be tudjam zárni, mielőtt még csúnyább vége lenne ennek az estének, de megelőztek.

Alex épp akkor tette le a másik lábát az erkélyem padlójára, amikor odaértem az ajtóhoz. Megkönnyebbültem, hogy ő az, de a tekintete meghátrálásra készítetett.

– Bejöhetek?

– Nem tudom, képes vagy rá? – kérdeztem gúnyosan, mire elmosolyodott, és beljebb lépett.

– Aggódtam...

– Miért? Nem hitted, hogy eljutok az ajtótól a saját szobáimig biztonságban?

– Nem most. Korábban – lépett még közelebb. Elhatároztam, hogy ezúttal nem hátrálok meg, ezért egy helyben álltam a tekintetét. – Már az első ájulásod óta. Gyűlölöm a titkokat, és te állandóan titkolóztál előttem. Azért csináltam az egészet... Nekem egyszerűen tudnom kellett, oké?

– De hát nem is kedvelsz! Állandóan veszekszünk! Az előbb még az érintésemtől is visszariadtál!

– Azt hitted? – Gondterhelten beletúrt a hajába. – Azért volt, mert nem akartam még egy ájulást! Eszemben sincs visszariadni tőled. Hiszen minden gondolatom rólad szól már hosszú ideje! – mondta ki egyszerűen. – Mióta először találkoztunk, nem hagysz nyugodni! Állandóan a hibát kerestem benned...

Fintorogtam.

– De te... Az első naptól kezdve a bőröm alá férkőztél. Olyannak akartalak látni, amilyenek elképzeltelek, de te teljesen más voltál. Idegesített, amikor a közelemben tudtalak, de amikor meg nem, az még jobban. Még Zoéval is sokkal többet beszélgettem, remélve, hogy elejt rólad pár szót! Elmentem arra a hülye nyaralásra is, gondoltam, a távolság jót tesz majd, de tévedtem. Minden rosszabb lett. Cilia idegesített, ezért nagyon hamar összevesztünk. Ő hazajött amíg én tovább szenvedtem odafönt a hegyi házban. Minden egyes eltelt nappal jobban idegesített, hogy nem látlak. Ezért hazajöttem.

Nyeltem egyet. A torkom összeszorult, a légzésem kezdett felgyorsulni.

– Erre rögtön az arcomba robbantál. Ott feküdtél a mezőn, gyönyörűen és mit sem sejtve. Amikor átölelted a nyakamat, képtelen voltam ellenállni. Megcsókoltalak. Amitől megint sokkal rosszabbra fordultak a dolgok.

– Rosszabbra? – Várakozástól remegő szívem örült dobogása egy pillanatra leállt.

– Rosszabbra, mert arra vágytam, hogy soha többé ne kelljen abbahagynom azt a csókot.

– Ó! – könnyebbültem meg. – Te... mindig olyan támadó voltál.

– Mert továbbra is hibáztatni akartalak, pedig valójában bennem volt a hiba. Ezt akkor kezdtem el tisztán látni, amikor arra vártam ma este, hogy magadhoz térj. Félttem, hogy sosem tudom rendbe hozni, ami köztünk van, amikor egy beszélgetés alatt Victorral felmerült a bál témája. Felajánlkoztam a kísérodnek, és addig nem tágítottam, amíg a nagybátyád bele nem egyezett. Meg akartam tudni, hogy mit titkolsz előlem, hogy aztán bevallhassak neked mindent. De aztán összekuszálódtak a dolgok.

Meg sem tudtam mukkanni. Azt hittem, hogy Victor ötlete volt a bál. Hihetetlennek tűnt, ami velem történik. Jól jött volna némi bátorság, de az elő sem dugta a fejét. El akartam mondani neki, hogy én sem gyűlölöm őt. Hogy szeretek a közelébe lenni. Nagyon is. Még sosem kedveltem senkit ennyire. De annyi gátlás, annyi félelem volt bennem, hogy teljesen kukán álldogáltam a szép ruhámban a szoba közepén, miközben Alex egyre idegesebb lett a szótlanságom miatt.

– Ugye, azt mondtad, hogy a házban biztonságos? – kérdezte sűrgetően. Felkaptam a fejem, és abbahagytam a szőnyeg tanulmányozását. – Itt nem érhet semmilyen káros hatás, ugye?

– Nem, de miért kérdezed? – szólaltam meg végre.

– Ezért előre is bocsánatot kérek! – mondta gyorsan, aztán egy nagy lépéssel előttem termett, és szorosan átölelte a derekamat. A szemem tágra nyílt a meglepetéstől, de amikor felfogtam, hogy mire készül, már csupán arra gondoltam, minél előbb tegye meg.

A karjaim maguktól fonódtak a nyaka köré, és szoros ölelésbe vonták. Az aranypöttyök a szemében már ismerősként üdvözöltek, amikor az ajka az enyémhez szorult. Egy apró nyomás, egy forró simítás, és már el is szakadt a számtól. Csalódottan nyögtem fel, és egy kicsit felé mozdultam, hogy még jobban összesimulhassunk.

– Jól vagy? – kérdezte mosolyogva. A boldog csillogás a szemében teljesen az én szemem tükörképének látszott.

– Soha jobban – feleltem pár centivel a föld felett lebegve.
– Hála az égnek! – sóhajtott fel, és ott folytatta, ahol abbahagyta.

A karjai gyengéden átfogták a hátamat, de éreztem, hogy esze ágában sincs elengedni. Folytatta a lassú simogatást a szájával, míg az ajkaim önmaguktól résnyire nyíltak, és a szemem lecsukódott. Onnantól kezdve csak éreztem. Nem láttam, és nem gondolkodtam. Azt akartam, hogy soha ne kelljen elszakadnom tőle, hogy soha ne hagyja abba a csókot, amely még tökéletesebbnek tűnt, mint az első. A bőréből kicsapó forróság engem is körülfogott, és emészteni kezdett. Tudtam, hogy ez az a pillanat, amelyre egész életemben emlékezni fogok.

Az ajkai lágyan kóstoltak, adtak és elvettek, míg már elmosódtak a határok kettőnk között. Széttárt ujjakkal simogatta a hátamat, miközben változtatott a csók szögén, hogy a szám minden milliméterét megismerhesse. Az ujjamat vonzotta a haja puhasága, ezért kezemmel belemarkoltam, míg a másikkal a vállát és a nyakát simítottam végig. Éreztem, hogy megfeszülnek az izmok a tenyerem alatt, és valami a helyére kattant bennem. Olyan hatással vagyok rá, amilyennel ő énrám, jött a gondolat.

Eddig ő volt a kezdeményező, ő csókolt engem. De most viszonzni kezdtem minden egyes csókot és apró gyengédséget. Magamra sem ismertem, amikor lejjebb húztam a fejét. Alex teljesen átengedte nekem az irányítást. Leült az ágyra, az ölébe húzott, miközben csókoltam.

Olyan jól éreztem magam, annyira biztonságban és melegben, hogy mosolyra húzódtott a szám, miközben a csókunk kezdett újra szelídebb formát ölteni. Alex is mosolygott, amikor újra kinyitottam a szemem.

– Többé nincsenek titkok, oké? – kérdezte mosolyogva, miközben csókokat lehelt a nyakamra. – Mert ezek után már képtelen lennék távol maradni tőled.

– Nem is akarom, hogy távol maradj! – vallottam be nehezen. – Szeretem, ha a közelemben vagy. Amikor rám néztél, mindig görcsbe rándult a gyomrom. Izgatott leszek a közelemben.

Végigsimított a hajamon, és egy újabb apró csókot lehelt a számra. – Sajnállok mindent, amit korábban mondtam. A szüleid halála után együttérzést érdemeltél volna, én e helyett folyamatosan támadtalak.

– Talán épp ez segített. – Megborzongtam, mert beletemette az arcát a nyakamba. – Nem jutott időm az önsajnálatra, folyamatosan védekezni kellett.

– Nem csodálkoztam volna, ha sosem jössz többé a közelembé azok után, amiket mondtam.

– Azt hiszem, próbáltam is, de valahogy nem jött össze.

– Emlékszem, hogy milyen volt az apám halálakor. Sosem felejttem el – mondta keményen, de elmosolyodott, amikor végigsimítottam az arcán. – Ha valaki akkor olyanokat mondott volna nekem, amilyeneket én mondtam neked, holt biztos, hogy agyonverem.

– Nekem is megfordult a fejemben, de leálltam, amikor felmértem az erőviszonyokat.

– Egyetlen pillantásoddal legyőztél! – mormolta érdes hangon, majd újra megcsókolt. – Sajnálom az akkori szavaimat! Azóta már százszor megbántam.

– Tudom. És már nem haragszom. – Szorosan átöleltem. Mindkettőnket feljebb csúsztatott az ágyon, hogy ledőlhessünk. A fejem a vállán nyugodott, míg az ujjai eltűntek a hajamban, és óvatosan masszírozni kezdték a fejbőrömet. A fejfájásnak már csupán a távoli emléke maradt. A tenyeremet Alex szíve fölé fektettem, és élveztem az egyenletes szívdobogását.

Elbóbiskolhattam egy kis időre, mert arra ébredtem, hogy hűvös éjszakai levegő tör be a még mindig nyitott erkélyajtón át. A fejemben csodálatos könnyebbséget éreztem, már nem nyomasztott semmi. Még mindig éreztem Alex ujjait a hajamban, a teste melegét a mostanra már teljesen összegyűrődött ruhámon keresztül, és a szája puhaságát, ahogy a homlokomra simult.

Tűnődve néztem fel az arcába. A kis mozgástól azonnal felébredt.

– Szia! – mosolyodott el.

– Szia! – Egy csókot lehelt a számra, és finoman legörgetett a mellkasáról, hogy felkelhessen.

– Hideg lett idebent – magyarázta, amikor behajtotta az erkélyajtót. Egy pillanatig meredten nézett kifelé, aztán gyorsan visszafordult hozzám. – Victor hazaért. Mennem kell.

– Mi? Most? – kérdeztem csalódottan.

– Nem akarom, hogy a vadonatúj puskáját rajtam próbálja ki. Hajnali három van. Ha itt talál... – aggódva nézett rám. – Aludj! Rengeteg időnk lesz még együtt.

– Időnk?

– Szeretnék többet lenni veled. Ha te is akarsz! – mondta gyorsan.

– Akarom – feleltem határozottan. A számba kellett harapnom, hogy ne vigyorogjak szélesen az arcán megjelenő megkönnyebbülés láttán. Nagy léptekkel ismét odajött az ágyhoz, és hevesen megcsókolt. Az arcom és az ajkaim tűzben égtek, mire elváltunk.

– Nem azt mondtad, hogy menned kell? – kérdeztem kifulladásra.

– Persze, megyek. De holnap átjövök. Korán. Vagyis annyira nem. Aludnod kell. Ezért most megyek is. Jó éjt, Lena!

Hihetetlen volt számomra, hogy ezt a változást én okoztam benne. Hinni akartam, hogy a köztünk lévő vonzalom valami újnak és nagyon jónak a kezdete lehet.

Kaptam egy utolsó csókot, aztán Alex ugyanúgy távozott, ahogy bejött. Az ablakon át.

11. Bizonytalanság

AKÖVETKEZŐ NAPOKBAN mintha egy ismeretlen, Análam nagyobb hatalom megjavította volna az életemet. Minden egyes nap tartogatott valami ajándékot, valami jobbat és többet, mint az előző nap.

Victor a bál utáni reggelen hosszú ideig méregetett.

– Lena?

– Igen?

– Jól vagy, kölyök?

– Persze. Miért?

– Mert épp láthatatlan tejet öntesz! – mutatott rá a müzlis tálra. Hiába tartottam fölöttem a tejesdobozt, egy csepp sem jött ki belőle.

A bál utáni reggelen három méterrel a talaj fölött lebegtem. Úgy csináltam végig az egész napot, mintha transzba estem volna. Néztam, de nem láttam. Ettem, de nem éreztem. Beszéltem, de valójában nem figyeltem. Újra és újra átéltem az előző napot, felidéztem és lelassítottam minden egyes pillanatát, a fejem szinte zsongott az izgalomtól.

Victornak csupán a történetek egy részét mondtam el. Alexről nem tettem említést azon kívül, hogy hazahozott. És persze az ájulást sem mondtam el neki. Volt egy olyan érzésem, hogy rossz következtetést vonna le. Nagy meglepetésemre büszke volt rám, hogy segítettem azon a családon. Amikor rákérdeztem, hogy magyarázzuk meg nekik, annyit mondott, hogy bízzam rá, majd ő megoldja.

Ethel, amikor meghallotta, hogy mit csináltam, azonnal tortasütéshez látott. Szinte ugrált örömeiben és büszkeségében. És ha ők boldogok voltak, akkor én is. Victor elégedett volt az első nagyobb próbámmal, és folytatni akarta a tanításomat. A nap egy részét továbbra is együtt töltöttük, mindig újabb és újabb feladatokat talált ki számomra. A lovak közelében továbbra is sokat voltam, de ezek után

áttértünk az emberekre. Victor a banda tagjait vetette be, akik kérdés nélkül teljesítették az olyan szokatlan kéréseit is, hogy „Állj addig nyugodtan, amíg Lena megérinti a kezedet, és közben gondolj erősen valami szép dologra!”.

Egy hét elteltével már képes voltam megérinteni egy embert anélkül, hogy bekerültem volna a fejébe. Nehéz volt leállítani a folyamatot, de sikerült. Figyelmem kellett a pillanatra, és nyakon ragadni. Az esetek többségében működött. Ráadásaként egyre konkrétabb képeket és hangokat sikerült kiolvasnom a megérintett elmékből. Kezdtém élvezni a képességem.

Zoe a bál után két nappal állított be. A betegség lestrapálta szegényt, de akkor már gyógyulófélben volt. Rájött a történetekre köztem és a bátyja között, mert az volt az első dolga, amikor meglátott, hogy gratulált a nagy hódításomhoz.

– Honnan tudad meg? – kérdeztem meglepetten.

– Ó, semmiség volt, nyuszkó! – legyintett. – Alex arcán mindig is meglátszottak az érzelmek. Amikor a bál másnapján találkoztam vele, olyan furcsán nézett, és úgy vigyorgott, mintha megnyerte volna a lottó főnyereményt. Fenemód titkolta, hogy mi történt, de hamar összeraktam a részleteket. Rájöttem mindenre, ám!

– Mindenre? – kérdeztem félve. Úgy éreztem, le kell ülnöm.

– Mindenre. Hetek óta látom a jeleket Alexen. Tudtam, hogy mást mutat, mint amit valójában érez. Veled már nehezebb dolgom volt. Az a sok furcsaság, ami körülöttem folyt az elmúlt napokban... Meg egyébként is nagyon zárkózott vagy... De mindegy is! Reméltem, hogy te is érzel valamit a bátyám iránt. És bejött! – kacagott fel boldogan.

Megkönnyebbültem, hogy ennyire örül nekünk. Ugyanakkor kicsit csalódtam is. Arra számítottam, hogy tényleg mindenre rájött. A képességemre is.

Alex azonban nem adta ki a titkomat. Hogyan mondjam el Zoénak? A barátom. A legjobb. Módot kell találnom rá.

Cirka másfél hétnyi tépelődés után sikerült is.

Aznap éjjel, mielőtt elhatároztam, hogy színt vallok Zoe előtt, álmatlanul forgolódtam az ágyban. Álmatlanságom oka csupán részben volt az, hogy félttem a barátnőm reakciójától.

Ami jobban zavart, az Alex távolléte volt. Olyan szélesre tártam a teraszablakokat, amennyire tudtam, de akit leginkább vártam, az nem mutatkozott.

Pedig a bál óta egyetlen estét sem hagyott ki. Komolyan gondolta, hogy több időt akar eltölteni velem. Mindketten féltettük a közöttünk kialakult törekeny kapcsolatot, nem akartuk nagydobra verni, ezért a nappali találkozások szinte lehetetlenné váltak, hiszen szinte sosem voltam egyedül. Victor szerint a tanulási időszakomban nem tesz jót, ha nélkülözni kell az emberi társaságot, ezért állandóan velem volt valaki. Csak nem pont az a személy, akire igazán vágytam.

Hiába próbálkoztam a meggyőzésükkel. Alex is ugyanúgy aggódott értem, mint a nagybátyám. Azt hitte, az ő közelsége, érintése verte ki nálam a biztosítékot, ezért a fejébe vette, hogy kizárólag a házban találkozzunk, ahol védve vagyok. Nem akart kockáztatni, de bevallotta, hogy egy napot sem bírna ki többé nélkülem. És valójában én is így voltam vele.

Victor gyanította, hogy miért lődörög nálunk egész nap Alex, ezért különféle munkákkal látta el. Jó sokkal. És jó messze a háztól.

Ezután támadt az a „fantasztikus” ötlete Alexnek, hogy minden éjjel megmássza az erkélyem alatti hátsó falat, hogy velem lehessen. Az első alkalommal majdnem szívrohamot kaptam. Elaludtam, és arra riadtam, hogy valaki kaparásza az ablakot. Felkaptam az éjjeliszekevényen álló tömör bronz gyertyatartót, és magasra emelve közelítettem a behúzott függönyök felé. A szívem a torkomban dobogott. Féltreántottam a földig érő függönyöket, és döbbenet ismertem fel Alexet, amint tetőtől talpig feketében épp az erkélyajtóm zárját feszegeti. Gyorsan biztonságos távolságba helyeztem a gyertyatartót, és kinyitottam az ajtót.

– Mit művelsz itt? – kérdeztem suttogva.

– Próbáltam kinyitni ezt a nyavalyás ajtót – suttogva. – De ez a zár... mintha valami páncélterem lenne itt.

– Kopoghattál volna!

– Nem akartalak megijeszteni.

– Ezzel ijesztettél meg, nagyokos!

– Oké, oké, sajnálom! Gondoltam, beszélgethetnénk egy kicsit. Olyan rég volt...

– Alex, ma együtt ebédeltünk – emlékeztettem.

– Igen, a nagybátyád, Ethel és a húgom figyelő tekintete előtt. És ott nem csinálhattam ezt – lépett oda hozzám, és szorosán átölelt. Akármilyen hideg volt odakint, az ő karjai között forróság fogadott. – És ezt sem tehettem előttük...

Ajkával végigsimított a nyakam hajlatán, egyre feljebb haladva, amíg elérte a számat, és ott ráérősen elidőzött. Teljesen átadtam magam a vágynak, amely állandóan hozzá hajtott. Minden gondolatomat és érzésemet beleadtam a csókba. Mindketten megtántorodtunk.

– Huh! Beláthatod, hogy ezt tényleg nem tehattük volna a többiek előtt – mondta kifulladásra. Beljebb tolt a szobába, hogy becsukhassa az erkély ajtaját, aztán újra a karjába vont.

– Ez tetszik – simított végig a szám sarkában, jobb oldalon megbújó anyajegyem. – Olyan, mint egy könnycsepp. – Lena könnye – mondta mosolyogva, és csókot lehelt rá.

Aznap este kezdődtek el az éjszakai látogatásai. Talán büntudatot kellett volna éreznem, mert becsaptuk Victort, de nem gondoltam, hogy amit csinálunk, az bűn lenne. Hogy lehetne bűn, ha egyszer olyan jólesik.

Alex még gondoskodóbb volt, mint a nagybátyám. Kínosan ügyelt rá, hogy eleget pihenjek, ezért egy óránál többet sosem maradt éjszaka. Nem készültem fel rá, hogy komolyabbra fordítsuk a kapcsolatunkat. Alex ezt is pontosan megérezte. Rengeteget beszélgettünk azokban az órákban, miközben elnyújtóztunk a széles ágyon, és végig a másikon volt a kezünk. Azt hittem, hogy sosem tudom majd elengedni, de végül kénytelen voltam pár órára nélkülözni. Mindennap találkoztunk, de Victor előtt továbbra is próbáltunk úgy viselkedni, mint régen.

Csupán éjszaka, amikor teljesen egyedül maradtam vele, éreztem elég erőt ahhoz, hogy Alexnek beszéljek a szüleimről. És ő meghallgatott. Egyre könnyebben ment a beszéd, ha kizárólag rá kellett figyelnem. Az ő tekintete tartotta bennem a lelket minden éjjel. Azt hittem, alábbhagyott a büntudatom, pedig csupán egy időre vonult vissza.

Jó pár éjszakának kellett eltelnie, mire rávettem, hogy ő is kezdjen el beszélni. Az apjáról mesélt a legtöbbet. Korán elvesztette, de nagyon mélyen élt benne az emléke. Egész életében érezte a hiányát, aztán Alex életében is felbukkant Victor. Úgy látszott, ő mindkettőnk megmentője lett. Ezért is zavart egyre inkább, hogy titkolózunk előtte. Amikor már két hete tartott ez az állapot, egyik éjjel felvettem Alexnek, hogy beavathatnánk őt is. Egészen furcsán reagált.

– Még korai, Lena...

– Kedvel téged. Biztos vagyok benne, hogy nem haragudna. Egyébként sem értem, hogy miért kell titkolni mindenki előtt.

– Nem, tényleg nem érted – suttogta, és kerülte a tekintetemet.

– Talán... tettem valamit? – remegett meg a hangom. Még mindig kissé bizonytalannak éreztem magam vele kapcsolatban.

– Hogy gondolhatsz ilyesmire, Lena? – nézett rám fájdalmasan. – Hisz te vagy a legtökéletesebb része az életemnek. A legtökéletesebb! De... bonyolult.

– Mondd el! Kérlek! – Magam felé fordítottam az arcát, de ő finoman lefogta a kezem, és lassan felkelt.

– Ma nem. Késő van. Ideje aludnod, holnap találkozunk. – Aztán mielőtt akár egy szót is szólhattam volna, elment.

Ám másnap nem mutatkozott. Egész nap vártam, de Alex még éjjel sem jött. Három napig. A feszültség egyre nőtt bennem, találgatni kezdtem. Talán rájött, hogy nem érem meg a fáradságot. Ki akarna egy olyan lányt, aki egy érintéssel belelát minden titkodba?

Az egyik este leültem az ágyam végébe, hogy lássam az arcomat a szemközti tükörben. Figyelemelterelésre volt szükségem. Elhatároztam, hogy amikor legközelebb találkozunk, elmondom Zoénak az igazat a képességemről. Ezért gyakorolni akartam, pontos tervet kidolgozni, hogyan adom majd elő neki ezt az egész cirkuszt, amely körülöttem bonyolódik.

– Tehát... – köszörültem meg a torkom, és szörnyen hülyén éreztem magam. – Zoe, gondolom, te is észrevetted,

hogy mostanában nem igazán voltam önmagam... nos, ez azért van, mert... mert...

Na, jó. Ez tényleg hülyeség. Így sosem fogom kinyögni. Lesimítottam a hajam, és újrakezdtem.

– Zoe, kérlek, ne nézz bolondnak, de ha megérintesz, valószínűleg látni fogom a jövődet...

És ez lesz az a rész, ahol sikítva elrohan. Ez sosem fog összejönni. Vagy mégis? Végző soron Alex is egész jól fogadta. Az már más kérdés, hogy mi a fenéért kerül akkor már egy ideje? Gondolkoznom kellett, de valami nyugtalanított. Pár perc múlva különös hangra figyeltem fel a sarkig tárt erkélyajtó irányából. Valaki épp hevesen káromkodott. A hang más volt, mint amit vártam. Odaszaladtam az ajtóhoz, és széles mosollyal szóltam le:

– Kell egy kis segítség?

– Á, hagyd, nyuszifül, elboldogulok! – lihegte Zoe, és jól látható erőfeszítéssel mászott tovább. Amikor elérte az erkély peremét, segítettem neki bemászni.

– Ez lett a hivatalos hátsó bejárat? Mit csinálsz te erre felé? És főleg ilyenkor? – kérdeztem.

– Leülhetek előbb, mielőtt válaszolok a kérdéseire, ezredes? – azzal meg sem várva a választ, már ledobta magát az ágyamra, és kényelembe helyezkedett. – Kegyetlenül elfáradtam! Már nem vagyok a régi kondimban, te meg jó magasan laksz.

– Ha legközelebb emberi időben jössz, akkor a főbejáratot is használhatod. Az jóval kényelmesebb – jegyeztem meg epésen.

– Most mi bajod, hiszen ébren vagy! Talán megzavartalak valamiben? – kúszott magasra a szemöldöke.

– Ugyan, dehogy! – Leültem vele szemben. – Beszélünk kell.

– Nocsak, épp ideje volt már! Azt hittem, hogy végleg lecseréltél Alexre. Már hiányzott az egyetlen barátnőm.

– Nekem is hiányoztál. Egyébként mit kerestél erre? És főleg ilyen ruhában? Nem épp falmászásra tervezték. –

Fekete selyem miniruha volt rajta és piros körömcipő, amelyet jócskán lehorzolt mászás közben.

– Egy buliban voltam – mondta elkeseredett hangsúllyal.

– Ennyire jó volt? – kérdeztem. Egy kicsi féltékenységet éreztem, hogy nekem nem is szólt.

– Borzalmas volt! – nyögött fel. Az egyik párnámat az arcára szorította, ezért alig hallottam a következő szavait. –

Shelly felhívott, hogy menjek el. Én hülye, azt hittem, hogy újra rendbe hozhatom a régi barátságot. De mindenkinek azt mondta, hogy beképzelt lettem a New York-i suliban, ezért az összes régi ismerős távozt velem. A zene rossz volt és túl hangos, sokan jól berúgtak, aztán valami srác megpróbált rám mászni. Inkább hazaindultam gyalog. Láttam a fényt, és gondoltam, benézek. Reméltem, hogy a bátyám nincs itt, bár ő annyira óvatos, hogy biztos leoltaná a villanyt.

– Mostanában nem jön – világosítottam fel.

– Valami baj van köztetek? Talán összekaptatok? – kérdezte sűrűn, és hátrasimította a haját.

– Nem tudom. Felvettem, hogy talán elmondhatnánk mindent Victornak, mire teljesen bezárkózott és lelépett. Te beszéltél vele? – kérdeztem reménykedve.

– Lena... én nem... szóval jobb, hogyha ezt a bátyámmal beszéled meg. Tudnod kell, hogy nagyon örülök nektek, de ha valami baj van, azt nektek kell tisztáznunk.

– Igen, igazad van. De nehéz úgy beszélni Alexszel, hogy sosem látom.

– Annyit tehetek, hogy holnap beszélek a fejével, és átrugdosom ide – sóhajtott fel. – De most inkább hadd halljam, hogy mi az a fontos, amiről beszélünk kell!

Vettem egy nagy levegőt, majd szép lassan elmondtam neki mindent. Érdekes volt megfigyelni az arcát a történet közben. Először a döbbszerű hitetlenkedés, amikor meghallotta, hogy mire vagyok képes egyetlen érintéssel. Aztán a töprengés, amikor lassan a helyére kattantak neki is a korábban észlelt furcsaságok. Majd, ami a legjobban fájt, az az óvatos tekintet, amelyet akkor láttam felvillanni a szemében, amikor a végére értem a mondanivalónak. Ekkor már merev háttal ült az ágyam szélén, miközben az egyik lába még mindig a takarón hevert felhúzva. Csend telepedett közénk, miközben feszülten vártam a reakcióját. Lassan letette a másik lábát is a padlóra, aztán felállt, és egyet hátrébb lépett.

– Akkor azt mondod, hogy minden titkomra rá fogsz jönni csupán annyiból, hogy megérinted a karomat? – kérdezte meglepően nyugodt hangon.

– Nagyjából. De nem itt a házban – tettem hozzá gyorsan.
– Itt le vagyok szigetelve.

– Ó, hála az égnek! – sóhajtott egy nagyot, aztán most először, szorosan megölelt. – El sem tudod képzelni, hogy mennyire megkönnyebbültem!

– Mi van? – kérdeztem nemes egyszerűséggel.

– Már azt hittem, hogy kezdesz begolyózni – terelte el a szót. – Olyan furcsán viselkedtél. Már a repülön is, amikor először találkoztunk. Azt még betudtam a traumának a szüleid miatt, meg a gyógyszernek, de aztán később is folytatódott. Mondvacsinált magyarázatokkal álltál elő, szóval már azt hittem, hogy tényleg nagy a baj. Ehelyett van egy király képességed!

– Tényleg így gondolod?

– Persze, miért, azt hitted, hogy kiakadok? – kérdezte, és ismét ledobta magát az ágyamra. – Még irigyellek is. Annyi mindenre felhasználhatod. Már van is egy jó ötletem, amellyel bebizonyíthatod, hogy mit tudsz!

Vigyorgott. Aztán hirtelen elkomolyodott, és kifejezéstelen tekintettel meredt maga elé.

– Mi a baj?

– Semmiség, eszembe jutott valami, ne is törődj vele! – mondta újra vidám mosollyal, majd felkelt. Lesimította a ruháját, és elindult az ajtó felé. – Ha nem bánod, most inkább mellőzném az erkélyt. Elkísérsz a bejáratig?

– Persze, menjünk!

Odalent minden félhomályba borult. Már közeledett a napkelte.

– Biztos hazajutsz egyedül?

– Persze, közel van – mondta, de olyan volt, mintha nem is figyelne rám.

– Zoe, biztos nincs bajod ezzel az egésszel? – kérdeztem, miközben már félig kint volt az ajtón.

– Dehogy! – dörzsölte meg a homlokát, és hátrált pár lépést. – Holnap beszélünk, jó? Próbálj meg aludni!

Épp csak sikerült kinyögnöm egy erőtlen okét, aztán már el is tűnt. Reméltem, tényleg hazajut épségben. Valami nagyon zavart ezzel az egész helyzettel kapcsolatban. Zoe olyan furcsán viselkedett. Látszólag örült és nem idegenkedett tőlem, miután értesült az új fejleményekről, de mégis... Olyan ismerős volt a viselkedése. Mintha valamit titkolna előlem.

Aztán ott, az ajtóban állva végre leesett. Pont, mint Alex. Teljesen úgy viselkedett, mint a bátyja, mielőtt eltűnt volna a szemem elől. Bárhogy törtem a fejem, képtelen voltam kitalálni, hogy mi lehet a bajuk. Reméltem, hogy Zoe teljesíti az ígéretét és tesz róla, hogy Alex átjöjjön. Elhatároztam, hogy kerüljön bármibe, kiderítem, hogy miért viselkednek így.

12. Az első ügy

MÁSNAP – ILLETVE AZNAP – fájdalmasan korán ébredtem. Zoe távozása után még sokáig gondolkoztam a napfelkeltét bámulva. Végül hajnali öt körül aludtam el, hogy aztán két órával később lüktető fejfájásra ébredjek. Amikor kinyitottam a szemem, tudtam, hogy a mai nap már veszett ügy. Fejfájásomhoz sötét rosszkedv társult, ami tökéletes kombináció a szobámban töltött *begubózókéskisemmegyektöbbé-féle* naphoz.

Ekkor valaki dörömbölni kezdett az ajtómon. Beletúrtam a hajamba. Legszívesebben sikítottam volna egy nagyot. A fejem majdnem szétrepedt. Rossz előérzet gyötört, szerettem volna előreporgetni az időt, hogy minél előbb túl legyek a napon.

Feltápáskodtam az ágyból, és az ajtóhoz vánszorogtam.

– Victor! Mitől vagy ilyen jókedvű? – fintorogtam bele a százwattos mosolyába.

– Neked is jó reggelt, napsugár! Szörnyen nézel ki. Fejfájásod van?

– Honnan tudod? – lepődtem meg. Egy percre el is felejtettem a rosszkedvemet.

– Emlékszel? Ugyanolyanom van, mint neked – mondta kissé szájbarágósan, és közben lehajolt, hogy a szemembe nézhessen. – Be vagy rozsdásodva, kölyök. Ezért a fejfájás és a világraszóló rosszkedv. Mostanában nem volt kedve a kisasszonynak gyakorolni, de az agyad tiltakozik. A képességed fejlődik, ezért ha nem használod szabályos időközönként, akkor abból komolyabb bajok is lehetnek. A fejfájás még csak a kezdet. Lehet sokkal rosszabb is.

– Hát, ez igazán biztató! Ezt eddig miért nem mondtad?

– Reméltem, hogy sosem fogod megtapasztalni, hiszen a bál után olyan lelkes voltál, alig tudtalak leállítani. De

mostanában olyan szótlan vagy, nincs kedved semmihez. Ez nem folytatódhat tovább. Öltözz fel, odalent találkozunk!

Aztán sarkon fordult, de nyitva hagyta maga mögött az ajtót. Már épp készültem lendületet venni, hogy jól becsapjam, amikor újra feltűnt. A kezembe nyomott egy levél aszpirint, aztán megborzolta a hajam, és fütyörészve elindult lefelé. Bevettem kettőt, aztán beálltam a zuhany alá.

Fel óra múlva már a város felé robogtunk Victor vadonatúj szerzeményében, egy régi típusú Aston Martinban, amelyet még az eredeti Bond-filmek forgatásánál használtak. Victor arról mesélt, hogy milyen nehéz volt megszereznie az autósodát. A nap – direkt az én bosszantásomra – szikrázóan sütött, és ez súlyosbította szűnni nem akaró fejfájásomat.

Pár perc elteltével kiderült, hogy Victor miért ebbe a kocsiba ültetett be. Amíg a puha bőrülést simogattam, és játszottam a kocsiba épített „Q-kütyükkel”, fel-felvillant előttem a fiatal Sean Connery képe. Azt hittem, rosszul leszek, amikor az agyamban a Goldfinger egyik üldözős jelenete játszódott le.

– Te is látod, ugye? – kérdezte vigyorogva Victor. – Pont emiatt akartam ezt a kocsit. Élő mozi... Fantasztikus!

– Hogy tudsz így vezetni? – kérdeztem még mindig teljesen lenyűgözve.

– Koncentráció, kölyök. Próbáld ki, most már neked is menni fog!

– Oké – mondtam pár percnyi feszült összpontosítás után –, újra itt.

– Jó. Mert beszélni szeretnék veled. Nem mehet ez így tovább.

– Mire gondolsz?

– Ugyan már! – horkantott fel. – Azt hittétek, hogy vak vagyok? Hogy majd nem veszem észre a bizalmas kis pillantásokat közted és Alex között? Már a bál óta úgy bámul téged, mint egy istennőt!

– Nem is igaz...

– Ne tiltakozz, kölyök, látom én! Nem haragszom, ha emiatt aggódsz. De az utóbbi időben aggasztóan megváltozott a viselkedésed. Mennyiben van köze ennek ahhoz, hogy a te Alexed már napok óta kámfort játszik?

– Először is nem az én Alexem – kezdtem higgadtan. – Másodszor mi a baj a viselkedésemmel? Hiszen szoktunk gyakorolni.

– Aha, de mennyit? – csapott rá a kormányra, és láthatóan kezdett dühbe gurulni. – A bál után örültem a lelkesedésednek, de amint abbamaradtak Alex látogatásai, már szinte ki sem dugod az orrod a szobádból. Fogalmam sincs, hogy mi történik köztetek, de a te állapotodban megengedhetetlen, hogy ez ekkora befolyással legyen az életedre. Türelmesen vártam, gondoltam, hamar túljuttok a problémákon, hiszen csupán most kezdődött a kapcsolatotok. De nem. Az első szerelem mindig olyan átkozottul bonyolult! Már Ethel is kezd aggódni érted. Mostanában nem jársz már le hozzá a konyhába.

– Francba... Őt akartam legkevésbé megbántani – motyogtam bűnbánóan.

– Miért, engem talán lehet? – Victor felháborodottan szippantott egy nagyot.

– Ne haragudj rám, bácsikám! – szorítottam meg a sebvért markoló kezét. – Igazad van. Nem lett volna szabad mindent elhanyagolnom.

– Hát, nem! Aggódtam miattad... Ha már megjelent a képességed, és huzamosabb ideig hanyagolod, az komolyabb bajokat is okozhat a fejedben, mint egy szimpla fejfájás.

– Kiskoromban sokáig nem használtam. Mégsem emlékszem, hogy fájdalmaim lettek volna.

– Mert az apád gondoskodott róla – megjegyzem nagyon bölcsen –, hogy akkor rövidre zárják benned az *érző* énedet. Az a hipnoterapeuta értette a szakmáját. De most minden megváltozott. Használnod kell, már túl messzire mentünk ahhoz, hogy visszakozz. Ezért mára különleges meglepetéssel készültem neked, amitől garantálhatom, hogy visszatér beléd a lelkesedés.

– Mennyire lesz különleges ez a meglepetés? – mosolyogtam, miközben kilógattam a kezem a hűvösen simogató szélbe.

– Majd meglátod! Egyébként megkérdezhetem, hogy mi történt köztetek?

– Megkérdezheted, de fogalmam sincs. Viszont ki fogom deríteni.

– Ez az én unokahúgom! – paskolta meg a kezemet. – Ne hagyd magad eltéríteni.

Ezután már csak akkor szólalt meg, amikor leparkoltunk a belváros szívében. Gyorsan kiszállt, és egy elegáns mozdulattal – amelyet Sean Connerytől lopott – kinyitotta nekem a kocsiját.

– Hölgyem, készen áll a mai órára?

– Ne kíméljen, uram! – adtam meg magam, és követtem az egyre zsúfoltabbá váló sétálóutcán.

A nyár a vége felé járt már, kicsit hűvösebb is lett. A parkokban a ráérősen sétáló emberek morájától zúgott a levegő. Fogalmam sem volt, hogy hová tartunk. Igyekeztem kikerülni az utamból az embereket, hogy ne csúszhasson be egy véletlen érintés sem. Victor egy ideig összehúzott szemmel figyelte a szerencsétlen botladozásomat, aztán fejcsóválva megragadta a karomat, és a hömpölygő tömeg szélére húzott.

– El kell engedned magad, Lena. Hagyd, hogy megérintsenek!

– De hát, miért? Abból eddig ritkán származott jó dolog – néztem körül rémulten.

– Most itt vagyok, és vigyázok rád. A mai nap célja a komolyabb gyakorlás. Előkészítettem neked egy feladatot, amit úgy oldhatsz meg, ha teret engedsz az érintéseknek. Légy nyitott, és fogadd be, ami jön!

– Jó – bólintottam beletörődve.

Visszamentünk a tömeg közepére, és újra elindultunk. Victor szorosán mellettem jött, de ügyelt rá, hogy ne érjen hozzám. Időbe telt, de végül sikerült annyira elengednem magam, hogy ne kerüljem ki a többi embert. Megtaszított egy izmos váll, amelyet hónapok kemény munkájával formáltak tökéletessé a helyi tornateremben. Megérintette a karomat egy elsuhanó puha kéz, akinek a tulajdonosa aggódott a férje új munkája miatt. Egy láb súrolta az enyémet, amikor egy különösen szűk útszakaszhoz értünk, és kiderült, hogy a postásunk azért késik mindennap, mert titkos viszonyt folytat az egyik felszolgálólánnyal az étteremből. Mind-mind érdektelen volt a számomra, de befogadtam az összes képet,

és elkülönítettem őket. Amikor eggyel végeztem, elzártam a falam mögé, és többé nem foglalkoztatott. Végig sikerült észnél maradnom.

Negyedóra múlva Victor intett, hogy kövessem, és megint kihúzódtunk az út szélére. Egy hatalmas épület előtt voltunk, amelynek széles üvegfrontja visszaverte a napsugarakat. Valamilyen bank működött benne, folyamatosan jártak ki-be az emberek. Már épp nyitottam volna a számat, hogy megkérdezzem Victortól, mit keresünk itt, amikor egy iszonyúan erős lökés majdnem a járdára fektetett. Egy hideg kéz markolta meg a karomat. Képtelen voltam leállítani a képeket, áradatként zúdultak rám.

A férfi az enyhe idő ellenére szorosan összegombolt, hosszú fekete ballonkabátot visel. Miközben felsegített, felvillant a szemem mögött egy kép. Már tudtam, hogy egy levágott csövű puska van a kabát felső zsebébe csúsztatva. Még a kis horzsolást is láttam a férfi mellkasán, amelyet a fegyver rejtegetése okozott.

Láttam a férfit aznap kora reggel. Egy motelszobában elszánt tekintettel vette fel a hosszú kabátot, és csúsztatta bele a zsebébe a fegyvert, valamint egy fekete símaszket. Egyértelmű volt, hogy mire készül. Sőt, a helyszínből azt is tudtam, hogy melyik bankot igyekszik épp kirabolni.

Eltaszítottam magamtól a férfit, és rémülten dobogó szívvel néztem Victorra. Hatalmas vigyor ült az arcán! A férfi közben egy bocsánatkérés-félét mormolva arrébb oldalgott, majd nehéz léptekkel továbbhaladt a bank főbejárata felé.

– Te szándékosan rendezted így? – suttogtam a nagybátyámnak dühösen. Óvatosan hátranéztem a vállam fölött, hogy lássam a férfit, aki épp valamit elmélyülten bámult az üvegen keresztül.

Victor bólintott, tovább mosolygott, és azt tátogta, hogy „vizsgálódjak”.

Fantasztikus, sóhajtottam fel. Itt vagyok fél méterre egy potenciális bankrablótól, és az én jó bácsikám azt akarja, hogy tapogassam.

– Próbáld megakadályozni! – súgta oda Victor, miközben úgy tett, mintha nem ismerne.

– Mégis mit? – döböntem meg. – A rablást? Hogyan?

– Képzeld el ott bent a fejedben, hogy az a férfi meggondolja magát, és hazamegy. Aztán érintsd meg, és koncentrálj! Menni fog, bízz bennem!

– De még sosem csináltam ilyet! Szerinted nem fogja furcsának találni, ha letapizom? – A hangom egyre hisztérikusabban csengett.

– Légy kreatív! És nyugodj meg, itt leszek! Ha valami baj lesz, közbelépek!

– Na, persze! – horkantottam nem túl nőiesen, és óvatosan a célomra sandítottam. – Nem izgulok, hisz' a golyóálló bácsikám majd megvéd!

Elindultam a leendő bankrabló felé. Oké, arra gondolok, hogy szépen fogja a kitömött kabátját, és eloldalog. A fejemben már le is játszottam a képet, mindössze rá kellett jönnöm, hogy juttassam el az ő fejébe is.

Abban a pár másodpercben világosodtam meg, amíg odaértem a férfihoz. Meg kell fordítanom a folyamatot! Eddig tulajdonképpen egy vevőkészülékként működtem. Most egyszerűen adóvá kell válnom. Ha az általam kreált képeket a férfi fejébe juttatnám, tennék róla, hogy azokat valóságként értékelje. Legalábbis remélem, hogy jól gondolom. A zsebembe csúsztottam a kezem, és egy nagy sóhajjal odaléptem a férfihoz, aki épp abbahagyta az üvegen át való bámulást.

– Elnézést, uram! Azt hiszem, elejtette a kulcsait – megálltam tőle körülbelül két lépésre, és felé nyújtottam a saját kulcsosomómat.

Közben eszeveszetten igyekeztem koncentrálni a fejemben elképzelt képekre. Tudtam, hogy automatikusan a kulcsért fog nyúlni, amikor szándékosan kiejtettem a kezemből. Ekkor léptem közelebb hozzá. Biztosra kellett mennem, ezért a fejéhez érintettem a tenyeremet. Alighogy megéreztem a meleg fejbőrt az ujjaim alatt, gyorsan lezártam a férfi felől jövő áramlást, és elkezdtem megvalósítani a tervemet. Elképzelttem, amint a berögzült képek egy patakot alkotva átfolynak a karomon, és az agyába érkeve minden más korábbi tervét felülírják.

Még csupán az elképzelési fázisban tartottam, amikor a férfi megmerevedett, és úgy maradt, félig lehajolva a kulcsokért. Óráknak tűnt, de végül úgy éreztem, hogy célba ért a gondolat. Óvatosan levettem a kezem a férfi fejéről, majd hátraleptem.

Zavarodott tekintettel felemelkedett.

– Azt hiszem, tévedtem, ez mégsem az ön kulcsa – mondtam gyorsan, aztán felkaptam a kulcsokat, és futólépésben elindultam Victor felé. Egy elegáns mozdulattal, mintha mi sem történt volna, mellém szegődött.

– Nézz hátra, mit csinál! – suttoztam neki. Igyekeztem letörölni azt a vödör izzadságot, amely az utóbbi két másodpercben öntött el.

– Épp most megy el a bank bejárata előtt – mondta Victor egy tudósító stílusában. Éreztem rajta, hogy vigyorog. – Bizonytalan, de... nem megy be!

Victor vidáman megszorongatta a vállamat. Fáradtan nekidőltem, és végre ki mertem fújni magam.

– Ezt hogy csináltam? Mármint mi...? Hogyan...?

– Úgy, hogy igazi Wall vagy! – borzolta meg a hajam Victor, majd elhúzott az utca másik vége felé. – Gyere, meghívlak egy fagyira, és mindent elmondok!

– Ezek után az egész fagyizót kérem! – hördültem fel, de azért engedelmesen követtem a hívogató napernyők felé.

Victor leültetett az egyik fehér, kovácsoltvas székbe, és kis idő múlva elém tett egy hatalmas adag citromdarabos fagyit.

– Tessék, ez most jól fog esni! – mondta elégedetten. Leült a velem szembeni székre.

– Honnan...? Tudod, mit, nem számít! Inkább meséld el, hogy mi volt ez az egész! Nálad kíméletlenebb tanárral még sosem találkoztam.

– A citromfagyit onnan tudtam, hogy én is átestem ezen, amin te, és hidd el, ez tényleg használ! Itt egészen különlegesen készítik. Inkább fagyis citrom, ha pontos akarok lenni. Rengeteg nyers citromot és jeget dolgoznak össze, az eredmény pedig olyan, mint egy vitaminbomba a hozzánk hasonlóknak. A jég segít magadhoz térni a nagyobb igénybevételek után. A citromban lévő bioflavon pedig regenerálja a véredényeid. Épp annyira, hogy jobban érezd

magad. A kíméletlenséget meg köszönd meg néhai nagyapádnak, ugyanis tőle tanultam mindent.

– Tudtad, mi fog történni? Hú, ez a fagyi nagyon finom! Vihetünk belőle haza is?

– Persze, kölyök, amit csak akarsz. Most, hogy te is beléptél a család különleges tagjainak sorába, már felesleg aggódnom, hogy örökös nélkül halok meg.

– Meghalni! – nevettem fel hangosan. A fagyi majdnem lecsöppent. – Érzésem szerint még vagy negyven-ötven évig keseríteni fogod az életemet!

– Hálátlan csitri! – dohogott Victor, de aztán ő is elnevette magát. – Szóval, mikor jöttél rá a megoldásra?

– Úgy érted abból a rengeteg tizedmásodpercből, amely a rendelkezésemre állt? Úgy kábé az ötödikben. Bevillant az ötlet, hogy meg is fordíthatnám a szokásos folyamatot. Hogy ne én legyek a vevő...

– ... hanem az adó – fejezte be Victor. – Pontosan! Tudtam, hogy rá fogsz jönni! Onnan már egyszerű volt, ugye?

– Hát, azért... Mennyi ideig fogtam a pasi fejét? Mert nekem óráknak tűnt.

– Ilyenkor lelassul az idő, de valójában alig volt több öt másodpercnél.

– Victor! – Leejtettem a kanalam, és a bank felé kaptam a fejem. – Honnan fogjuk tudni, hogy az a férfi nem próbálkozik-e majd máskor és egy másik helyen?

– Ne aggódj, felhívtam egy rendőr ismerőst, aki már megszokta a szokatlan bejelentéseimet. Elmondtam neki, hogy annál a férfinál illegális fegyver van. Meg fogják találni.

– Honnan tudtad, hogy itt lesz? És, hogy egyáltalán kit kell keresni?

– Folytattam némi előtanulmányt, amíg te a szobádban gubbasztottál. Már két napja tudom, hogy mire készült az a férfi.

– Két napja? Neked aztán kötélből vannak az idegeid!

– Gyakorlat kérdése.

– Ezt bármikor meg tudom tenni? Rávehetek különböző dolgokra embereket? – kérdeztem teljes elképedéssel.

– Csakis arra, ami nem ütközik önnön természetükkel. Ezt jól jegyezd meg! – Victor elkomolyodott. – Ha olyasmire próbálsz rávenni valakit, amit a való életében sosem tenne meg, annak végzetes következményei lesznek mindkét fél számára.

– Miféle következmények? – kíváncsiskodtam.

– Ezt még nem kell tudnod, kölyök. – Újra elmosolyodott, és a kiürült fagyis tálkámra pillantva felállt a székből. – Mehetünk?

Felálltam és felkaptam az asztal szélére helyezett hatalmas adag citromfagyi-utánpótlást. Érdekelt volna, hogy mire gondolt Victor, de látszott rajta, hogy nem akart róla beszélni.

A visszautat már csendben tettük meg. Victor nagyon elgondolkozott valamin, én viszont képtelen voltam letörölni a vigyort a képemről. Megmentettem egy csomó ember pénzét és még három fő életét is, akik a bankrablás áldozatai lettek volna. Hatalmas dolognak tartottam, hogy mindennek a részese lettem. Elhatároztam, hogy kizárólag jóra fogom használni újonnan felfedezett képességemet. Talán így még törleszthetek is valamennyit a szüleimért.

A gondolat már korántsem ért olyan érzékenyen, mint legutóbb. Kezdett olyanná válni a fájdalom, mint egy megfakult emlék. A jókedvem, hiába számítottam rá, nem múlt el. Dudorászva ugrottam ki a kocsiból, amikor megálltunk a ház előtt. Elhatároztam, hogy szomszédok egy kicsit. Ha szerencsém van, még tökéletesebbé tehetem ezt a napot azzal, hogy végre összefutok Alexszel, és kiderítem a köztünk lévő problémák okát.

– Van egy kis munkám még mára. A könyvtárban leszek – jegyezte meg Victor, és gondterhelten megdörzsölte a homlokát. – Elleszel addig?

– Persze, átmegek Zoéhoz. De minden rendben?

– Igen. Ezúttal engem kapott el a fejfájás. Ne gyere túl későn! – motyogta, aztán elhajtott a garázs felé. Furcsa volt a viselkedése. De a jókedvem aznap minden mást háttérbe szorított. Ünnepelni akartam.

13. Összeomlás

ELSŐ LÉPÉSKÉNT BESURRANTAM A KONYHÁBA, és kiloptam egy üveg jóféle pezsgőt a hűtőből. Az volt a tervem, hogy először meginvitálom Zoét egy kis őszinte csevejre, aztán Alexnek is elújságolom a nagy hírt a fejlődésemről.

De a Tree-ház üresnek tűnt. Letettem a konyhájukba a pezsgőt, és elindultam megkeresni a lakókat. Erősen megdobbant a szívem, amikor az istállóba belépve meghallottam Alex hangját. Halkan végigmentem a bokszok között. A legutolsóban volt. Éppen az egyik ló mellett állt és a nyakára hajtotta a fejét, miközben szorosan összezárt szemekkel mormolt valamit.

– Szia! – köszöntem halkán.

Megdöbentem az üzött tekinteten, amelyet rám vetett.

– Zoét keresem, meg szerettem volna beszélni vele valamit... Nem leskelődtem, vagy ilyesmi – magyarázkodtam kétségbeesetten, és elkezdtem tördelni az ujjaimat. Egyre nehezebben kaptam levegőt, amikor észrevettem, hogy a szokásos ellágyult tekintet még borúsabbá válik. – Látom, elfoglalt vagy. Megyek, megkeresem a húgodat.

Már fordultam volna ki a bokszból, de megragadta a vállamat, és határozottan visszahúzott. Keze a pólómat érte, így nem láttam a gondolatai közét.

– Ne menj el, Lena! – kérte Alex, majd hátrébb lépett tőlem. – Beszélünk kell!

A szavai megdermesztették a vérem. Féltem a következő perctől.

– Akkor beszélj! – köszörültem meg a torkom. Mélyeket lélegeztem, hogy a gyomrom remegése csillapodjon. – Egyik napról a másikra megváltoztál. Tettem valami rosszat?

– Nem, már mondtam, te... tökéletes vagy! – a hangja sokkal erősebben csengett, mint az imént, és újra felém lépett

egyed. Egy pillanatra fellélegeztem. – Sosem volt szándékomban fájdalmat okozni... Én, csak...

– Miről beszélsz, Alex? – esküdni mertem volna, hogy a levegő hidegebb lett abban a boksztban.

A félelem tovább terjeszkedett a gyomromban. Nem Alextől féltem, hanem a szavaktól, amelyeket nemsokára kiejt.

– Bocsáss meg! – suttogta Alex, és hirtelen magához húzott.

Ezúttal másnak tűnt a csókja. Kétségbeesés íze volt, de már annyira régen ért hozzám ilyen jólesően, hogy egyszerűen kikapcsoltam az agyamat, és visszacsókoltam. Alex felnyögött, majd a boksz falához szorított. A karjaimat úgy fogta le, mintha tiltakozásra számítana. A derekam köré vontam a szorító karokat, mire a csók, ha lehet, még erősebbé, még örültebbé vált. Azt hittem, hogy ott helyben kicsúszik alólam a lábam, amikor Alex úgy szorított és úgy csókolt, mintha magába akarna szívni. Sosem volt még ilyen.

Forró keze a pólóm alá csúszott, csak szorított egyre erősebben és erősebben kemény mellkasához. Képtelen voltam megállítani őt.

Érezni akartam a bőrét a bőrömön, tudni akartam, hogy milyen érzés teljesen hozzá tartozni. Örömmel üdvözöltem a testemre nehezedő test súlyát, amikor sietősen lehúzott a lábunk mellett szétszóródott szalmára. Az ajka a nyakamat csókolta, szinte minden egyes négyzetcentimétert feltérképezett. Örület volt, de azt akartam, hogy sose legyen vége.

Aztán Alex felemelte a fejét, és lázban égő szemekkel nézett rám.

– Annyira gyönyörű vagy! – mondta hevesen, és óvatosan végigsimított az arcomon. – Én... szeretlek.

– Én is szeretlek. Nagyon szeretlek – mondtam ki boldogan, de az ismét elboruló arc láttán elöntött a félelem. Megint. Valami rossz fog történni. Mindjárt.

– Én... képtelen vagyok ezt tenni veled. Meg fogsz gyűlölni! – Elengedett felállni, de szorosan mellettem maradt. Úgy nézett rám, mintha a világ vége közeledne.

Csillapítóan felemeltem a karom, hogy megsimogassam az arcát. Amikor a hajába siklott a kezem, egyetlen szó világított neonként az agyamban: búcsúzás.

– Na, gyűlölsz már? – A szavai csöpögtek a keserűségtől.

Alex búcsúzik. Úgy öt másodperc után azt is megtudtam, hogy miért.

Ciliát láttam, amint egy fa mögött rejtőzik a két birtok közötti úton, és Alexre vár. Ciliát láttam, amint diadalmas arccal mondja el a megrökönyödött Alexnek, hogy...

– Terhes? – kiáltottam fel. Megszédültem. Belekapaszzkodtam a boksz oldalán végigfutó korlátba, hogy ne essek el. – Ezért csókolta meg? Így akartad közölni velem?

– Azért is – bólintott megtörten. – De főleg azért, mert tudtam, hogy ezek után soha többé nem tehetem. Szeretlek, Lena.

– De gyereket csináltál! Egy másik lánynak – mondtam rekedten. Éreztem, ahogy a düh elönti a testemet. – Feleségül fogod venni!

Nem kérdés volt. Bárcsak ne láttam volna, ahogy megkéri! Úgy égettek az érzései, mint a leghevesebb futótűz. Most már felfogtam, hogy mi játszódott le benne, amíg némán hallgatta Cilia szavait. Az anyja tekintete az édesapja halála után örökre megváltozott. Annyira elveszett, annyira szerencsétlen volt a férje nélkül! Alexben mély nyomot hagyott Zoe könnymaszatos arca is, ahogy egy veszekedésük alkalmával a képébe vágja, nem parancsolhat neki, mert sosem lesz az apja. A saját kemény szavai...

Majd később Victor... Csalódottságában ki akarta üzni Victort az életükből, aki úgy tűnt, helyettesíteni próbálja az apjukat. Alex egy ideig keményen próbálkozott, hogy apaként nézzen rá, de bármit tett, mindig a segítő szándékú idegent, majd később a barátot látta benne. De sohasem apát. Apát, aki ott van, amikor felébredsz, majd este álmra hajtod a fejed. Aki segít a tanulásban, szavak nélkül vigasztal, ha összetört a szíved, és keményen rendre utasít, ha rosszat teszel.

Alex sosem heverte ki, hogy elvesztette az apját. Képtelen lett volna megfosztani a saját gyerekét tőle. Az apától, aki sosem megy el.

– Nincs más választásom. Az én gyerekem, képtelen lennék cserbenhagyni – suttogta Alex.

El akartam mondani neki, hogy pontosan megértem őt, de valami megakadályozta, hogy szóljak. Úgy éreztem, a szavak apró, kemény kavicsokként a torkomon akadtak.

– Nem akarom, hogy azt hidd, egy pillanatra is észrevettem más lányt rajtad kívül, Lena. Te voltál a világom központja, mióta először megcsókoltalak. Sosem szerettem előtted senkit. Te, kizárólag te vagy számomra a minden!

Remegett a hangja, de igazat mondott. Tudtam, mert hagytam magam, amikor szorosan átölelt. Beszívtam az illatát, amíg a lecsorgó könnyeim lassan átáztatták a vállán a pólót. Körülöttünk elnémult az istálló, csupán a ziháló lélegzetem törte meg a csendet. Alexnek friss-széna-, izzadság- és citromillata volt. Megcsókoltam a nyakát, majd még egyszer, mélyen beszívtam az illatát, hogy legalább ennyi megmaradjon belőle.

Rájöttem, hogy én is búcsúzom tőle. Egy olyan szerelemtől, amely túlságosan rövid ideig tartott. Amely megszipítette, ugyanakkor tönkretette az életemet.

Újra apró darabokra törtem. Ezt már nem bírtam elviselni. Azt hittem, a szívem szakad meg, amikor kimondtam a szavakat:

– Többé nem találkozunk. – Elléptem tőle. Egészen a boksz kijáratáig hátráltam.

– Ne!

A hangos kiáltástól összerezzenem.

– Lena, nem kell így lennie! – kezdte könnyörögve. – Ne akard, hogy nélküled éljek! Mi nem lehetünk távol egymástól, az mindkettőnknek rosszat tenne.

– És mégis mit ajánlasz, Alex? Legyek talán a barátod? A kisfiad keresztanyja? Vagy jobbat tudok, talán Cilia felkér koszorúslánynak! – Gúnyolódtam, mert féltem, hogy különben a szeme előtt omlok össze a fájdalomtól.

– Tarts ki mellettem – mondta bizonytalanul, mire még egyet hátraléptem. Már majdnem kint voltam a bokszból.

– Te szeretőt akarsz? – kérdeztem döbbenet.

– Nem, Lena – lépett közelebb Alex, de kitértem előle – , ne alacsonyítsd így le, amit egymás iránt érzünk. Azt szeretném, hogy néha láthassalak. Hogy érezzem az illatodat, a bőröd melegét, halljam a hangodat. Kellesz, hogy túléljem ezt az egész rohadt káoszt!

Nem! Képtelen voltam végighallgatni! Képtelen voltam arra gondolni, amitől végleg megfosztott mindkettőnket. El akartam felejteni mindent. Megnyugvás kellett.

Egy határozott mozdulattal letöröltem a könnyeket az arcomról, és kimondtam:

– Nekem viszont az kell a túléléshez, hogy soha többé ne lássalak. Nem akarok többé rád gondolni! Nem akarom érezni az illatod vagy hallani a hangod! Nem akarom, hogy még egyszer a közelemben légy! Így lesz a legjobb! Túl leszünk egymáson, és igazi apja lehetsz a fiadnak. Legyen boldog életed! – Kifordultam a bokszból, de ismét megfogta a karom. – Eressz el, Alex!

– Ne csináld! Kérlek, Lena!

Majdnem meggondoltam magam. A szeme könnyben úszott, és én csaknem megengyhültem, amikor éreztem, hogy miattam. Maradni akartam. A karjában akartam lenni. Azt akartam mondani, hogy minden rendben lesz. De végül egy szót sem szóltam. Elrántottam a karom, közben ügyeltem rá, hogy gondosan elraktározzam az utolsó érzést, amely tőle jött.

Elindultam kifelé. Alex keményen beleöklözött a mellette lévő ajtófélfába.

Nem jött utánam.

A lépteim az elején még lassúak és nehezek voltak, de mire az istálló ajtajához értem, már rohantam. Hatalmas darabot hagytam ott a lelkemből, és úgy éreztem, a testemből is. Mielőtt berohantam az erdőbe, még halványan hallottam, hogy Zoe a nevemet kiáltja.

Olyan gyorsan rohantam, amennyire a maradék erőmből futotta. Nem tudtam, hogy hová tartok, egyszerűen rohannom kellett, hogy azt a mindig körülöttem lebegő rossz sorsot, amely elpusztítja a jó dolgokat az életemben, egy időre magam mögött hagyjam. Tudtam, hogy úgysem

menekülhetek, előbb-utóbb szembe kell néznom a törtétekkel, de képtelen voltam rá. Csupán az ürességet éreztem.

Végül az egyik legelőn kötöttem ki. Pontosan azon a mezőn, ahol Alex először megcsókolt. Most nem voltak lovak, egy lélek sem járt a közelben. Letelepdedtem a nagy tölgyfa alá, ahol azon az emlékezetes délutánon majdnem elaludtam, és próbáltam nyugodtan lélegezni, egyenletessé tenni az őrült szívdobogást a mellkasomban, de képtelen voltam. Az a nyugtalan szív mind gyorsabban és gyorsabban dobogott, amíg már azt hittem, hogy átszakad tőle a mellkasom. Mindkét kezemet rászorítottam, de semmi sem segített.

Mi történik velem? Bele lehet halni a szerelembe? Lehetséges? Hogy fájhat ennyire az, ami nem is vérzik?

A délutáni nap narancsos fénye már kezdte beragyogni a látóhatár szélét. Azt gondoltam, legalább szép lesz az utolsó emlékem erről a világról. A fények hirtelen sokkal sötétebbnek tűntek, végül teljes feketeség vett körül.

14. Egy apró változás

NEM HALTAM MEG. Ez volt az első gondolatom, amikor homályosan magamhoz tértem. A második pedig rögtön ezután következett: valaki halálra akar fagyasztani. Aztán már azt is láttam, hogy ez a valaki Victor. És aki épp még egy vödör jeget önt a kád hideg vízhez, amelyben fekszem, az a legjobb barátnőm, Zoe, aki buzgón segítő kezet nyújt neki a megölésemhez.

Csinálják csak!– sóhajtottam egy aprót. – *De azért megölhetnének melegebb helyen is.*

Újra elsötétült minden.

Hatalmas és forró paplan alatt ébredtem. Az egész testem lángolt, mégis vacogtam. A szememet mintha mázsás súlyok nyomták volna le, képtelen voltam kinyitni. Sikerült kipréselnem egy elhaló nyögést, mire azonnal egy hideg tenyér simult a homlokomra.

– Shhh... Pihenj, kölyök! Most már nem lesz baj. Most már minden jó lesz. Otthon vagy.

Apu? Az ismerős hang megnyugtató. Igen, apa mellettem van. Minden rendben lesz. Engedtem, hogy újra beszivároгjon a sötétség.

Majd újra neszeket hallottam.

– Anya aggódni fog, mennem kéne! – Zoe halkra fogott hangja kimerült volt.

– Menj csak! Mi vigyázunk rá. – Felismertem Victort. A hangja rekedt volt. Talán megfázott? Biztos én is megfáztam...

– Ugye, rendbe jön? – jött a halk suttogás újra Zoe felől, és csodálkoztam, hogy miért olyan szomorú. – Sosem bocsátom meg neki, hogy ezt művelte. Ha tudtam volna, hogy ilyen kíméletlen lesz...

– Nem a te hibád! – szólt komoran Victor. – De most tényleg ideje menned. Emma aggódni fog. Lena rendben lesz, többé nem engedem, hogy bántódása essen.

Az ajtócsukódást már nem hallottam. Újra megtaláltam azt a békés helyet, ahol nem volt fájdalom.

Aznap már nem hallottam mást. Halványan érzékeltem az idő múlását, az ablakból beáradó fény változását. Victor az ágyam mellett ült, és halkan mormogott. Úgy hat-hét rövid ideig tartó ébrenlét után felfogtam, hogy beszélgetni próbál. Mindenféléről mesélt. Főleg a birtokügyeiről, a lovakról, ételekről, könyvekről és az általa látott filmekről.

Késő délután lehetett, mert az ablakon betörő napsugarak már majdnem az ágyamig nyújtóztak. Arra ébredtem, hogy már sehol sem fáj. Nem éreztem sem hideget, sem meleget, egyszerűen jól voltam. Victor még mindig az ágyam mellett ült kinyújtózva egy kényelmetlennek tűnő széken. Amikor végre sikerült kinyitnom a szemem – úgy éreztem, ez volt az évszázad legnehezebb feladata –, épp a plafont bámulta és valami sorozatról zagyvált, amelynek sosem szalasztja el az új részét, és gimisekről szól.

– Mondták már neked, hogy lányos az ízlésed? – szólaltam meg. A hangom olyan rekedt volt, mintha napok óta nem használtam volna.

Victor úgy pattant fel, akár egy megfeszített rugó. A feje megjelent a közvetlen közelemben, és fürkésző szemekkel felmérte az állapotomat. Valami kedvére való láthatott, mert pár pillanat után hatalmas megkönnyebbülés öntötte el az arcát. Ennyire súlyos lett volna a helyzet?

– Hogy érzed magad, kölyök? – mondta ismét gondterheltté váló arccal. – Érzel valahol fájdalmat? Émelyegést? Szédülést?

– Jól vagyok, Victor! És még jobban leszek, ha hagysz nekem egy kis teret.

– Óh... Bocsánat! – mondta zavartan. Lekecmergett az ágyamról, ahová izgalmában mászott fel. – Nagyon aggódtam. Szörnyű állapotban voltál, amikor megtaláltunk.

– Mi történt? – Úgy döntöttem, hogy megpróbálkozom a felüléssel. A fejem közben majdnem szétrobbant.

– Mennyire emlékszel? – kérdezte óvatosan, majd egy tablettát és egy pohár vizet nyomott a kezembe.

– Kiborultam. – Megköszörültem a torkomat, és a paplan ráncait bámultam. – Arra még emlékszem, hogy elájultam az egyik legelőn, de azóta semmi. Mióta fekszem itt?

– Két napja. Zoe segített rád találnom. Aznap délután lélekszakadva rohant át azzal, hogy szakítottatok Alexszel, és te hullasápadtan elrohantál. Nagyon aggódott érted, azt hitte, hogy valami butaságra készülsz.

– Ő tudott róla, ugye? Zoe tudott mindenről – jöttem rá, és lassan sikerült felidézni az apró jeleket, amelyek mindezt bizonyították. Azon az éjjelen, amikor meséltem neki a képességemről... kínosan ügyelt rá, hogy távol maradjon tőlem, miután kilépett a házból. Ő már akkor tudta.

– Ne hibáztasd őt, Lena! Csupán kímélni akart. Nem tudhatta, hogy a bátyja így közli veled a történeteket.

– Beteg voltam? – tereltem el gyorsan a szót. Végignéztem magamon. Elkészerítő látványt nyújtottam. Átizzadtam a rajtam lévő pizsamát, a hajam nyirkos volt és kócos, a bőröm pedig jéghideg.

– Az nem kifejezés! Az orvos már attól félt, hogy maradandó szövődményei lesznek a magas lázadnak. Azt hittem... szóval azt hittem, hogy elveszítelek – vallotta be rekedten, és most ő került a pillantásomra. Megkerestem a takarón fekvő kezét, és erőteljesen megsimítottam.

– Éreztem, hogy mellettem voltál – vallottam be. – Azt hiszem, ez volt az, ami igazán segített. Sajnálom, hogy ennyi aggodalmat okoztam! Többé nem fordul elő.

– Lena, beszélünk kellene a történetekről! – kezdte gondterhelten, de aztán nyílt az ajtó. Ethel óvatosan behátrált, és halk léptekkel megfordult, miközben ügyelt rá, hogy a kezében lévő tálcát egyensúlyban tartsa. Tudtam, mi fog történni. Ahogy Victor is, mivel előrelátóan a fülére szorította a tenyerét. A tálca hatalmas csörömpöléssel zuhant a szőnyegre. A kiömlő tea jó nagy foltot fog hagyni, gondoltam. Victor felkelt, hogy összeszedje a maradványokat, és utat engedjen Ethelnek.

– Édes kicsikém, hát felébredtél? – kiáltotta drámai hangon Ethel.

Észre sem vette, hogy a legszebb porcelánját tapossa meg. Fenekével arrébb taszajtotta Victort, és leült az ágyam szélére. A kezébe vette a kezemet, majd letörölte a szeme sarkából kicsordult könnyeket:

– Annyira féltém, kis drágám, hogy sosem látom már a gyönyörű szemedet! Azt hittem, hogy elveszítünk téged! – temette bele az arcát a takarómba. Remegtek a vállai, amikor Victor felemelte, és szorosan átölelte.

– Ugyan már, Ethel! – paskolta meg a hátát. – Kibírtad ezt a két napot, ne most kezdj el pityeregni! Lénának most biztonságra és vidámságra van szüksége.

– Igaz, igaz! Erős leszek. – Megtörölte az arcát, és rám mosolygott. – Most már minden rendben lesz. Teszünk róla.

Aztán zavartan a szőnyegen hagyott foltra és az összeszedett cserepekre pillantott, mintha nem is emlékezne rá, hogy került oda. – Azonnal hozok másikat! És nekilátok a főzésnek is. Biztos nagyon éhes lehetsz! Két napja nem ettél rendes ételt.

– Nagyon izgult értem – jegyeztem meg az ajtót bámulva, amikor már kiment.

– Ahogy mindenki. Lena, nem akarlak sürgetni, de...

– Még szükségem van egy kis időre. Megérted?

– Természetesen. Minden úgy lesz, ahogy akarsz, kölyök. Majd beszélsz róla, amikor tudsz.

– Köszönöm! És most el tudnád intézni, hogy ezeket az izéket kivegyék belőlem? – intettem a karomból kilógó csövek felé. – Szeretnék megfürödni.

– Megyek, szólok az orvosnak – bólintott, aztán kisetett a szobából.

Két óra múlva – miután csírájában elfojtottam Ethel összes fürdést segítő próbálkozását – elindultam a fürdőszoba felé. Nehezebb feladatnak bizonyult, mint feltételeztem. A lábam remegett, kivert a hideg verejték. Kilométereknek tűnt. Meg kellett kapaszkodnom a bútorokban, hogy függőlegesben tudjak maradni. De végül baj nélkül eljutottam a kádig, mindössze kétszer vertem be a térdemet. Levetkőztem, és forró vizet engedtem magamnak. Nagyon forró.

Aloe verás habfürdőt tettem bele és megvártam, amíg illatos habhegyek alakulnak ki, csak ezután ereszkedtem bele

a hatalmas kádba. Életem leghosszabb fürdése volt, de megérte. Jobban lettem. Amint kiszálltam a vízből, magam mögött hagytam a betegséget. A jó öreg képesség most jobban szuperált, mint valaha.

Kifelé menet szándékosan elkerültem a tükröt. Farmert és hosszú ujjú pólót vettem fel, aztán elindultam lefelé. A konyha olyan meleg oázisnak tűnt, amelyre szükségem volt. A várt két ember helyett azonban hármat találtam ott. Zoe és az anyja nekem háttal ült a hatalmas asztalnál, és halkán beszélgettek Victorral. Zoe és én egyszerre vettük észre egymást. Mintha megérezte volna, hogy mögötte állok, olyan gyorsan fordult meg, hogy akaratlanul hátráltam egy lépést.

– Jobban vagy? Ne haragudj! – tört ki belőle, és megdörzsölte a szemét. – Tudtam, hogy mi történik, de nem mondhattam el! Azt hittem, jobb, ha Alextől tudod meg az igazat. Nagyot tévedtem – fintorgott.

– Bocsánatkéréssel tartozom neked, amiért nem voltam melletted, amikor szükséged lett volna rám.

– De hiszen később mellettem voltál – jutottam szóhoz végre. – Hallottam, hogy te is az ágyam mellett ültél. Sokáig.

– Hogyne ültem volna... – szipogta. Az ingujjába törölte az arcát. – Hiszen te vagy a legjobb barátnóm. Annyira haragszom magamra, hogy nem előbb közbe!

– Mégis mit tehetél volna? – kérdeztem keserűen. Rájöttem, hogy bármennyire is akarom, képtelen vagyok sírni. Mintha valami megakadályozta volna.

Zoe óvatosan közelebb jött hozzám. Automatikusán el akartam lépni a közeléből, de aztán eszembe jutott, hogy itt nem kell. Itt biztonságos. Hirtelen vékony karok öleltek körül. Jólesett, de most nem vágytam ilyen mértékű közelségre. Megpaskoltam Zoe hátát, majd kibontakoztam a karjaiból.

– Örülök, hogy jól vagy, Lena! Anya is át akart jönni, mert aggódott. Csak a szakításról tud – suttozta.

Emma odajött, és megsimogatta az arcom.

– Lena – kezdte komolyan –, amit a fiam tett, arra nincs bocsánat. Higgy nekem, ha nem lenne az egyetlen fiam, minden további nélkül kitagadnám. Ráadásul jött ez a borzalmas meghülés is.

– Én...

– Hallottátok már, hogy anya szervezi az esküvőt? – szakított félbe mérgesen Zoe. – Nem hiszem el, hogy képes vagy asszisztálni annak a direkt teherbe eső tyúknak!

– Muszáj ezt pont most, édes lányom? – nyögött fel Emma. – Alex is a gyermekem! Nem tehetek mást.

– Már hogyan tehetnél mást! – szállt be a vitába Victor is. – Például megakadályozhatnád ezt az örültséget! Az isten szerelmére, a huszonegyedik században élünk! Nem fogják megkövezni azt a lányt, ha férj nélkül szüli meg a gyereket.

– Mondd ezt a fiamnak! Az apja halála óta nagyon megváltozott. A család az élete. A végtelenségig becsületesen fog viselkedni ezzel kapcsolatban. Higgyétek el, én is próbáltam hatni rá, de Alexben még mindig egy hatalmas úr tátong, amit az apja hagyott maga után. Nem fogja engedni, hogy az a baba nélküle nőjön fel.

– Ez akkor sem normális, majd én...

– Én nem haragszom! – emeltem fel a hangom, hogy végre észrevegyenek. Hatásos volt, mindenki döbbenet nézett rám.

– Hogy érted, hogy nem haragszol, angyalom? – kérdezte Victor. – Kire nem haragszol pontosan?

– Senkire sem. Megértem a helyzetet, és túl vagyok rajta. Esküszöm.

– Ezt nem gondolhatod komolyan! – Zoe aggódva nézett rám, mintha még mindig beteg lennék, vagy ilyesmi. Pedig erősnek éreztem magam.

– Akkor most figyeljen mindegyikötök! – kezdtem, és ismét hátraléptem, hogy láthassák az arcomat. – Kiborultam, de már rendben vagyok, oké? Ilyesmi nap mint nap történik, nincs vége a világnak. Nem érdekel Alex! Ha segíteni akartok, akkor viselkedjétek normálisan velem. Meg tudjátok tenni?

– Aha...

– Persze...

– Menni fog...

– Victor, szeretném folytatni a munkát a birtokon.

– Te dolgoztatod ezt a gyereket? – kiáltott fel tettetett felháborodással Emma. – Rosie barátnőm a

gyermekvédelemnél van, biztosan érdekesnek találná, hogy ennek a szegény lánynak a saját nagybátyja házában gürcölnie kell a megélhetésért. Semmi perc alatt lecsukat! A dutyiban imádni fognak a szűk lovaglónadrágjaiddal együtt!

– Miről hablatyolsz, asszony? – vörösödött el Victor feje.
– Én egyáltalán...

De a többit már nem hallottam, mert Zoe megfogta a karomat, és a kert felé húzott.

– Ha ezek ketten egy légtérbe kerülnek, belezendül a ház! – mormolta. Leültünk az egyik padra a legnagyobb juharfa alá, és hosszan hallgattunk. Amikor a kert neszei már majdnem fülsüketítővé váltak, mesélni kezdtem neki a bankrablásról. Először aggódva tanulmányozta az arcomat, majd lehorgasztotta a fejét, úgy hallgatott. Egy idő után vissza-visszakérdezett. Megkönnyebbültem.

Egész nap a fák árnyékában beszélgettünk. Alexet egyszer sem említettük. Annyiról már tudtam, hogy készülődnek az esküvőre, de valahogy mindig megéreztem, hogy Zoe mikor akar róla beszélni, és gyorsan másra tereltem a szót.

Úgy éreztem, egy pillanatnyi visszaesés után ismét kezdek egyenesbe jönni. Eltemettem magamban az emlékét, és soha többé nem ásom elő!

15. Emma titka

EGY ÚJABB HÉTFŐ REGGEL KEZDŐDÖTT EL. Victor eszelősen kopogott az ajtómon.

– Ébresztő!

– Nem! – ordítottam az egyelőre még csukott ajtó felé, de tudtam, hogy tíz percen belül kinyílik. Igazam is lett.

– Ki az ágyból, napsugaram! – hangzott fel újra a vidám kiáltás a nyitott ajtóból. Még mélyebben bújtam bele a kispárnámba.

– Nincs jobb dolgod? Még csak hét óra! – kiáltottam felháborodva, amikor sikerült kisilabizálnom az órán lévő számokat.

– Te akartál többet gyakorolni, most viseld a következményeket, kölyök!

Ez a párbeszéd minden reggel lezajlott közöttünk, de még egyikünk sem unta. Victor az apja példáját követve úgy hajtott, mintha olimpiára készülnék. Egy időre visszatértünk a lovakhoz, de amikor észrevette, hogy újabb kihívásokra vágyom, ismét elkezdtünk bejárni együtt a városba. Victor élvezte, ha valami olyan dologra jöttem rá, amire ő nem volt képes. Így történt, hogy kiderítettem, ki sikkaszt folyamatosan a bankból; hogy az egyik hipermarket a városban a lejárt szavatosságú húst átcímkezi és eladja; és hogy merre kóborolt el Susie, a tanárnő lányának macskája, miután megijedt a villámlástól.

Sikerült megakadályoznom egy másik bankrablást. Victor tett helyettem egy névtelen bejelentést, amelynek során elkerültek egy tömeges autóbalesetet. És egy eltévedt kisfiút is megtaláltam, aki világgá akart menni, de csupán a közeli erdőig jutott. Az ő esetében elég volt megérintenem az otthon hagyott alvómaciját, máris pontosan tudtam, merre indult el.

Élveztem az izgalmat, a problémák megoldását. Victor szerint a képességem rövid idő alatt hihetetlen mértéket

öltött. Hallottam, amikor azt mondta Ethelnek, hogy amióta semmi más nem vonja el a figyelmemet, sokkal koncentráltabb vagyok. Elhatározta, hogy rövidesen bemutat a rendőr barátjának. Tudtam, hogy ez mit jelent. Végre igazán segíthetek.

Két hét telt el Alex és a betegségem óta. A nyár utolsó napjai nyugalomban teltek. Az idő múlásával egyre távolabb kerültem a fájdalomtól. Próbáltam elzárni magamban minden olyan érzést és gondolatot, ami Alexre emlékeztetett. Victor közreműködésével észrevétlenül segítettem a városiakon, sokkal több jót cselekedve ezzel, mint életem során bármikor. Új ismerőseim akadtak, amikor bementem a városba, már minden sarkon rám köszöntek az emberek. Odavalósínnak éreztem magam.

A felszínen elégedett és boldog voltam, de csupán addig, míg el nem kezdtem töprengeni. A magányos éjjeleken a „mi lett volna, ha” az örületbe kergetett. Igyekeztem bebörtönözni azokat az emlékeket, amelyeket vele éltem át. De akárhányszor a nyitott erkélyajtóra esett a tekintetem, amelyen már egyre hűvösebb szellő fújt befelé, az együtt töltött boldog időkről álmodoztam. Az esküvő napja közeledett. Éjjelente képtelen voltam aludni a kétségbeesett tenni akarástól, amiről reggelre mindig lebeszéltem magam.

Elfoglaltság kellett. Még ennél is több. Ebben tudtán kívül Zoe segített nekem. Egyik délután, miután végeztem az istállóban a munkával, átugrott. Idegesnek látszott, ezért megbeszéltük, hogy elmegyünk moziba, aztán fagyizunk egyet. Biztos voltam benne, hogy még egy vásárlást is be kell iktatnunk az időnkbe, hogy megnyugodjon. Mozizás után, de még a fagyizó előtt szedtem ki belőle, hogy mi bántja.

– Az anyád? Most viccelsz? – kérdeztem megrökönyödve.
– Hiszen ő tökéletes!

– Te csak azt hiszed! Nem kell vele élned. Néha az örületbe kerget.

– Ne mondd ezt! Ő az anyád, szerencsés vagy, hogy ott van neked – emlékeztettem.

– Bocsáss meg, mindig előbb beszélek, aztán gondolkozom! – nézett rám rémülten.

– Zoe, nem vagyok cukorból. És az idegrendszerem is köszöni szépen, jól van. Felesleges vigyáznod előttem minden egyes szavadra. Mi a baj az anyáddal?

– Az, hogy iszonyúan boldogtalan, de képtelen bevallani magának! Egész nap otthon ül, és vagy a birtok ügyeivel foglalkozik, vagy azt az átkozott esküvőt szervezi.

– Óh... Mikor is lesz? – A hangomat igyekeztem nyugodt mederben tartani.

– Te most komolyan így fogsz viselkedni? – nézett rám fürkészsze.

– Miért, hogy viselkedem?

– Mint akinek mindegy. Mióta meggyógyultál, olyan hideg vagy.

– Azt hittem, most rólad beszélünk – köszörültem meg a torkom.

– Na, pont erről beszéltem! Egyszerűen furcsa vagy.

– Oké, vettem. Most már beszélhetünk az anyádról?

– Jól van, bocs, nyuszkó! Anyám olyan, mint egy robot. Nevetgél, beszélget velem, továbbra is elvégzi a munkáját, de néha azon kapom, hogy csak néz kifelé az ablakon. Amikor rákérdesz, annyit mond, hogy gondolkodik. Először azt hittem, hogy az átkozott esküvő miatt ilyen, de aztán rájöttem, hogy mire van szüksége! – mondta önelégülten.

– Hadd halljam, Sherlock!

– Egy kis kaland kéne neki! Szerelmi kaland! – vágta ki büszkén.

– Most komolyan beszélsz? Komolyan beszélsz – állapítottam meg. – Össze akarod hozni az anyádat valakivel? És megtaláltad már a szerencsést is?

Zoe egy szót sem szólt. Nézett rám, és teli szájjal vigyorgott. Furcsa sejtelem vett erőt rajtam, de mielőtt megbizonyosodhattam volna az igazamról, előreszökkent, és berontott a fagyizó ajtaján. Mire magamhoz tértem, ő mindkettőnknek rendelt, és lefoglalt egy helyet a teraszon.

– Citromfagyi. A kedvenced – mutatott a kanálával a másik alaposan megpakolt kehelyre.

– Ne akard elterelni a témát! Victorra gondoltál?

– Így van, kedves Watsonom! Az elméletem szerint az anyám régen szerelmes volt Victorba. Az állandó

ellenségeskedés is emiatt van. Szerintem még ma is szereti, és ez újra és újra az eszébe jut. Szóval a mi feladatunk lesz, hogy segítsünk neki.

– Várj egy kicsit! – hirtelen elkezdett fájni a fejem. Zoét néha nehéz volt követni. – Össze akarod hozni az anyádat és a bácsikámat? Ez a terved? Már meg sem merem kérdezni, hogy milyen szerepet szántál nekem.

– Talán kifogásod van a dolog ellen? – kérdezte aggódva.
– Hidd el, ha sikerül is a tervünk, nem veszítéd el Victort!

– Most már a mi tervünk?! Egyébként nem ez zavar. – Sejtettem, hogy milyen segítségre gondol. – Ne kímélj, mi lesz a szerepem az akcióban?

– Örülök, hogy ilyen lelkes vagy! – Vigyorogva megpaskolta a kezemet. Ennyi elég is volt. Hirtelen nyeltem le a számban lévő fagyit, ezért percekig képtelen voltam megszólalni.

– Nem! – hördültem. – Nem akarhatod, hogy anyukád fejében kutakodjak! Ez rossz, tisztességtelen dolog!

– De Lena...

És csak mondta, és mondta. Egy órán keresztül gyözködött. Az első fél órában még kitartottam. Fél óra után a fejfájásom csillapodott, aztán bármilyen hihetetlennek tűnt számomra az elején, kezdtem meglátni a tervben az értelmet. A fagyink már rég elolvadt, mire Zoe, a cselszövő befejezte a beszédet. A terv pontosan kidolgozott és agyafúrt volt. Egyedül a megvalósítása maradt hátra.

– Hé, lányok! – Tom közeledett az asztalunk felé, aki a bálon táncra akart kérni. Tom, aki Alex barátja volt. A szék hátának simultam, amennyire tudtam. Reméltem, hogy a fiú csillogó szeme Zoénak szól.

– Tom-Tom! – pattant fel a barátnóm, és alaposan megölelte a fiút. Felfigyeltem a szokatlan melegségre a hangjában. – Mit keresel erre felé? Azt hittem, hogy az orvosin vagy.

– Én meg azt hittem, hogy elfelejtettük végre ezt a béna becenevet! Egyébként itthon maradtam, a helyi kórházban végzem a gyakorlatomat. – Zavartan beletúrt a hajába, aztán rám pillantott. – Leülhetek? Eléggé kivagyok az első napomtól. Negyvennyolc órája nem aludtam.

Bólintottam, mire Zoe az asztalhoz kísért. Tényleg fáradtnak tűnt, az ötlépéses séta alatt majdnem orra is bukott.

– Hogy vagy, Lena? Hallottam a történetekről. Alex...

– Róla nem beszélünk, Tom! – szakította félbe hevesen Zoe. Majdnem sikerült elmosolyodnom.

– Jól vagyok. Kicsit unom már ezt mondogatni, de itt nincsenek oldalak vagy pártok. Nyugodtan lehetek jóban veled, hiszen neked a bátyád, neked meg a legjobb barátod.

– Nekem ugyan nem!

Tom közelebb hajolt:

– Azok után, amit veled művelt, meg is érdemli a sorsát. Ha az én kezemben lett volna egy ilyen kincs, sosem hagyom elveszni! – súgta egyenesen a fülembe. Ez már kicsit sok volt. Zoéra néztem, hogy vajon ő mit szól ehhez, de látszólag teljesen lekötötte a fagyija.

– Jössz az őszi köszöntőre, Tom? Vagy doktorkodni fogsz egész héten? – kérdezte Zoe csúfondáros hangsúllyal.

– Ne is emlékeztess! – Tom visszadőlt a helyére. Megkönnyebbülten fellelegeztem. – Az anyám megbeszélte a főnökömmel, hogy adjon szabadnapot. Azt hittem, ott sülyedek el, amikor a többi orvos előtt bejelentette, hogy miattam extra órákat kell vállalniuk, mert piknikezni megyek.

– Ez az anyák dolga. Hogy megkeserítsék az ember életét – fintorgott Zoe, aztán hirtelen eszébe juthatott az év terve, mert határozottan felállt. – Nekünk mennünk kell, Tom! A pikniken találkozunk, jó? Gyere, Lena, sietnünk kell!

Felhúzott az asztal mellől, és sietve a parkolóban álló kocsija felé terelt. Hazafelé egyetlen szót sem ejtett Tomról. Aggódtam, hogy rosszul érzi magát, amiért bókolt nekem a fiú, nyilvánvalóan neki tetszik, de fogalmam sem volt, hogy kérdezzek rá.

Az autóban még egyszer átvettük a terv részleteit. A stratégia tökéletesen egyszerűnek és megvalósíthatónak bizonyult. Amikor kiszálltunk Zoe nyitott tetejű autójából, szorongva bámultam az ismerős házra. Több mint két hete nem jártam itt. Tudtam, hogy túl kell esnem rajta előbb-utóbb, de a lábam megmerevedett. Még azt sem vettem észre a nagy koncentrációban, hogy Zoe percek óta mellettem áll, és töprengve méreget.

– Nincs itthon. Nem kell aggódnod – mondta komoran.

A csomó a gyomromban egy csapásra kiengedett. Halványan Zoéra mosolyogtam, majd elindultam a bejárat felé.

– Az anyám a dolgozószobában van. Időd, mint a tenger! Addig én lefoglalom.

– Tedd azt! – bólintottam beletörődve, és elindultam a ház hátsó része felé.

Zoe elmagyarázta, hogy hol találom az anyja hálószobáját, de öt perc kóborlás után rájöttem, hogy az otthonuk leginkább egy labirintushoz hasonlít. Kizárásos alapon a leghátsó szobák egyikébe nyitottam be, az tűnt a legvalószínűbbnek. A kilincs lenyomásakor már tudtam, hogy jó helyen járok. Egy kislányt láttam, aki könnyes szemmel próbál bejutni a szülei szobájába, mert megijesztette a vihar. Mellbevágott a kép. Vajon Alexnek is fia születik? És ugyanolyan lesz, mint ő? Fekete hajú, kék szemű, gyönyörű mosolyú?

Abba kell ezt hagynom! Nem engedhetem, hogy újra foglalkoztasson!

Bementem a szobába, és körülnéztem. A hatalmas ágy elfoglalta a nagy részét. A falak semleges csontfehérek voltak, sokkal világosabbá tették a teret. A tekintetemet a gyönyörű, csillogó, mohazöldben játszó ágytakaró vonta magára. Az tűnt a legvalószínűbb helynek. Ott terveztem elkapni egy gondolatot vagy történést, amely akár a leghalványabban is utalhatna rá, hogy Emma valóban szerelmes lett volna Victorba.

Óvatosan, hogy ne gyűrjem meg túlságosan a takarót, leültem az ágy szélére, és hanyatt dőltem. Levendula, jutott eszembe, amikor beszívtam a párnák illatát. Elmosolyodtam. A tenyeremet is rásimítottam a párnákra, és rést nyitottam az elmémet körülvevő falon. Egy fél másodpercig sem tartott, és a képek áramlani kezdtek a fejembe, egy olyan nő érzéseit térképezve fel, aki már tizennégy éves kora óta egyetlen szerelmet ismert.

A színlelt jókedv és rosszindulatú csipkelődés mögött Emma hatalmas, rejtett szerelme húzódott. Zoének igaza volt.

Már csupán arra kellett rájönnöm, hogy az érzés kölcsönös-e. Elvégre, ha Emma ennyire titkolta mindenki elől az érzéseit, akkor könnyen előfordulhat, hogy azért, mert Victor nem viszonzta. Kár, hogy az ő fejébe sosem láthatok bele.

Ijedten egyenesedtem fel, amikor kinyílt az ajtó.

– Nyugi, én vagyok! – Zoe izgatottan húzódott mellém az ágy szélére, és tágra nyílt szemmel fürkészett. – Na, mit tudtál meg?

– Neked az anyádat kéne lefoglalnod, nem?

– Á – legyintett –, épp valami szállítóval dumál. Még egy ideig el lesz foglalva. Szóval?

Izgatottságában aprókat rugózott az ágyon.

– Ráhibáztál. Szerelmes Victorba.

– Tudtam! Én tudtam! – mosolygott diadalmasan.

– Zoe, van még valami, de nem fog tetszeni. – Utáltam rossz híreket közölni.

– Hadd halljam! Ezek után semmi sem tud lelombozni – nyugtatott meg, de amikor látta, hogy komolyan beszélek, lehervadt az arcáról a vidámság.

– Az anyád érzelmei nagyon régiek.

– Nem értem. – Pedig értette. Zavartan csavargatta a haját, és került a tekintetemet. Elszorult a szívem a gondolatra, hogy mire készülök.

– Zoe, az anyád egész életében Victort szerette – mondtam ki óvatosan.

Összeszorította a száját, de semmi mással nem mutatta ki az érzéseit.

– Az apádhoz azért ment hozzá, mert róla lemondott. Úgy gondolta, hogy semmi esélye. De Zoe – siettem elmondani –, az apádat csodálatos embernek tartotta, és idővel igazán megszerette. A maga módján. Ugye, nem fogsz kiborulni?

– Azt hitted, hogy nem tudom?

Remegett a hangja.

– Végig sejtettem, Lena. Hiszen mondtam is neked – mosolyodott el, de valahogy szomorúbban, mint szokott. – Valahogy mindig távolságot tartott az apámtól. Csupán néhány emlékem van kettejükről, de éreztem, hogy az apámnak állandóan harcolnia kellett anyám szeretetéért. De

szerintem megelégedett annyival, hogy szerethette őt. Meséld el, kérlek pontosan, hogy mit láttál! Ha tényleg végig akarjuk ezt csinálni, minden részlet fontos lehet.

Láttam rajta, hogy megrázta, amit mondtam. Más a sejtés, és más a bizonyosság.

Elmeséltem mindent. A történet számomra is érdekes volt. Nagyon érdekes.

Emma ötévesen ismerkedett meg a szomszédban lakó Wall fiúkkal. Apám ekkor tízéves, Victor meg hét volt. A környék kedvencei voltak, hiába a sok csínytevés, amivel felforgatták mindenki életét. Amikor először találkoztak az angyalszöke Emmával, mindketten utálkozva néztek rá, hiszen megparancsolták nekik, hogy játszanak vele, amíg a szülei a szomszéd szobában beszélgetnek. Nem telt bele sok idő, mindketten a kislány védelmezőivé váltak, így Emma nagy hirtelen szert tett két bátyra is.

Az évek múlása próbára tette a kapcsolatukat, de az erős barátságot nem szakította meg. Mindannyian középiskolába, majd egyetemre mentek, de nyaranta, amikor újra találkoztak, minden olyan volt, mintha sosem váltak volna el.

Emma szerelme akkor kezdődött, amikor az egyik osztálytársa bántani akarta, és a tizenhat éves Victor megvédte őt. Nem volt semmi különös az esetben, Victornak csupán a hangját kellett felemelnie, de Emmában a tett olyan mély nyomot hagyott, hogy napok múlva is csak erre tudott gondolni. Hős lovagnak tartotta az elérhetetlen Victort. De a fiú bátyjaként szerette, és nem vette észre, hogy ő időközben kezd felnőni.

Aztán minden rosszra fordult. Az emlékfolyam, amit láttam, homályossá vált, de összefüggött valahogy az apámmal és az anyámmal. Emma tizenhat éves korában történt valami, ami miatt elhatározta, hogy sosem vallja meg az érzelmeit Victornak. Ezt az eseményt képtelen voltam világosan látni. Az ágytakaró ehhez kevés volt, őt kellett volna megérintenem. De attól, hogy ez a megrázó esemény befolyásolta a kapcsolatukat, Emma sosem szűnt meg szeretni Victort.

Aztán jött Zoe apja, és minden egy kicsivel jobb lett. Már nem szorult össze olyan fájdalmasan a gyomra, amikor

találkoznia kellett Victorral. Nem támadt sírhatnékja, akárhányszor egy másik nővel látta. Mert nők voltak. Sokan. Emmának úgy tűnt, Victor sosem fekszik le egyedül.

Évek teltek el, Emma férje egy szörnyű balesetben meghalt. A temetésen – miközben ott állt mellette a bátor fia, aki megpróbált már akkor férfiként viselkedni, és a picike lánya, aki fel sem fogta, hogy mi történik körülötte – kezdte igazán megérteni, hogy mennyire szerette a férjét. Szerette őt, mint egy kedves barátot, mint a legjobb testvért, akit egy lány kívánhatott magának. Keservesen sírt aznap, de nem csak a veszteség miatt. Victor a sír másik felén állt, és végig őt nézte. Szánalom volt a szemében. Emma gyűlölte magát érte, de aznap arra is rájött, hogy még mindig belé szerelmes teljes szívvel és lelkével.

Az a nap minden szempontból vízváltásnak bizonyult. Hiába vesztette el Emma a férjét, már nem akarta, hogy Victor észrevegye őt. Mérhetetlen büntudat gyötörte egy olyan ember miatt, akinek szerelem nélkül kellett élnie miatta. Hinni akarta, hogy eddig egy ábrándba, csupán egy illúzióba volt szerelmes, amelynek véget kell vetni.

Többet találkozott Victorral, mint azelőtt, de már képes volt rá, hogy csipkelődjön vele, elutasítsa a barátságát és az érzelmi közelséget. Gyászolta a férjét, vezette a háztartást és a farmot, illetve segítette a gyermekeinek talpon maradni. Mert ők is megszenvedték az apjuk távozását. Ezzel Emma mindennap szembesült. És számára ők voltak a legfontosabbak, ezért már évek óta kizárólag értük élt.

De néha, amikor teljesen üressé vált a ház, Emma az elszalasztott lehetőségeken töprengett. Eljátszozott a gondolattal, hogy milyen élete lett volna egy olyan férfi mellett, mint Victor. Elgondolkozott rajta, de sosem volt szándékában megtapasztalni. Mert az ő ideje már elmúlt. Ahogy a boldogságra való esélye is.

10. Az apák

ZOE MÉLYEN MEGDÖBBENT, amikor mindenről beszámoltam neki. A beszélgetésünk végén már egészen máshogy látta az anyja tetteit, és egy pillanatra el is bizonytalanodott a terv megvalósítását illetően.

– Már nem akarsz, hogy együtt legyenek? – kérdeztem meg óvatosan és rájöttem, hogy én viszont akarom. Tudtam, hogy Emma boldoggá tenné a bácsikámat, de azt is tudtam, hogyha mi nem segítünk be, örökké ilyen nemszeretem marad köztük a kapcsolat.

– De akarom, most még inkább – mondta szorongva. – Megdöbbsz, ez minden. Az anyám, és szeretem, de... nem is tudom. Ha én szeretnék valakit ilyen hevesen, sosem hagynám elsétálni. Az lett volna a minimum, hogy bevallom neki.

– Zoe, nem ismerjük a pontos indokait. Lehet, hogy jó oka volt rá.

– Igen, talán.

– Akkor folytassuk?

– Ezek után még inkább! – Zoe felállt, és az ajtó felé indult. – Ugye sejtetted, ki lesz a következő „beteg”? Ha szerencsénk van, Victor is hasonlóan érez. Talán nem teljesen vak, és észrevette, hogy az anyám odavan érte.

– Victoron nem fog a képességem, mivel ő is érző. Egyszerűen kioltjuk egymást.

– Akkor majd ugyanúgy csinálod, mint itt. Elég megfognod egy tárgyat is, igaz?

– Igen, de ez a módszer itt sem volt elegendő a teljes történet megismeréséhez. Ráadásul a házban semmit sem érzek. Jó lenne tudni az okot, hogy anyukád annak idején miért hallgatott.

– Szerintem egyelőre puhatolózzunk! – mondta már a nyitott ajtóból. – Aztán ha megtudsz valami biztatót, ráérünk nyomozni.

Már épp rábólintottam volna, amikor ismerős férfihangot hallottam meg a háta mögül. Felocsúdni sem volt időm, szembe találtam magam vele. Alex a mobilján beszélt, de amikor meglátott, azonnal letette. Úgy ért a látványa, mint egy arcucsapás. A lábam megint lemerevedett, pedig csak a futásra tudtam gondolni. Rohanni akartam éppen ugyanúgy, ahogy annak idején az erdőben menekültem a fájdalom elől. A szívem kihagyott egy ütemet, amikor láttam, hogy Alex tesz egy lépést felém. Annyira megviseltnek, olyan fáradtnak látszott, hogy akaratlanul én is elindultam felé. A tenyerem bizsergett, a bőröm szinte felkészült az ismerősen puha bőr érintésére. Le akartam simogatni a fáradságot az arcáról. Ki akartam úzni a sötétséget a tekintetéből. Az övé akartam lenni megint. Egészen az ajtóig jutottam, amikor újra észhez tértem.

Hiszen ő többé már nem az enyém!

Nincs jogom a simogatásához, a csókjaihoz, bármennyire vágyom rá!

Mit csinállok?

Segélykérően néztem a köztünk félúton álló Zoéra, aki hitetlenkedve emelte égnek a tekintetét.

– Ó, az ég szerelmére! – csattant fel, és bevágta előttem a hálószoba ajtaját. Ott maradtam teljesen egyedül. Ők ketten pedig odakint.

– Zoe, be kell engedned! – hallottam meg Alex hangját. Rekedten szólt, alig értettem a szavakat. – Beszélni akarok veled.

– Beszéltél már eleget, bátyó! Nem teheted ezt még egyszer.

– De...

Zoe igazi jó barátnőként viselkedett. Tudtam én, mégis a lehető legközelebb húzódtam a nehéz tölgyfa ajtóhoz, szinte egybeolvadtam vele, hogy még halhassam Alex távolodó hangját. Zoének sikerült őt egyre messzebb terelnie tőlem.

Csalódtam a védelmemben. Ennyi kellett csupán, hogy teljesen összeomoljon. Szánalmas roncsként rogytam a

biztonságot jelentő ajtó elé, és egy pár percre átadtam magam a fájdalomnak. Hagytam, hadd sodorjon el, hadd mossa át minden egyes tagomat. Egy emléktöredék volt az, amelynek sikerült ismét észhez térítenie. A tizenéves Emmát láttam, aki épp ugyanazt csinálta, amit én. A tölgyfa ajtónak sírta el az összes bánatát. Az elveszített szerelem fájdalma olyan ismerősen járta át a testét, hogy az már félelmetes volt.

Felkeltem, megtöröltem az arcomat, és a kezemet a kilincs felé nyújtottam. Aztán pár pillanattal később mégis inkább hátat fordítottam az ajtónak, és a nyitva felejtett ablakon át másztam ki.

Egyenesen hazafelé indultam. A fejemben a szokásos fájdalom ismét életre kelt; egyik fától a másikig botorkáltam. Rosszul voltam, nagyon rosszul.

Le akartam rövidíteni az utat, így átvágtam az erdőn.

A nemrégiben leesett esőtől az erdő talaja csúszóssá vált. Nem telt bele tíz perc, térdig sáros lettem. Már láttam az egyre ritkábbá váló fákon keresztül a ház homlokzatát, amikor megbotlottam egy kőben. Úgy zuhantam előre, mint egy homokzsák. Megpróbáltam fékezni az esést, de egy fatörzsre estem, és kifecamítottam az egyik csuklómat. A másik kezemmel a sérült részt próbáltam megvédeni, ezért a bal vállammal ütköztem a rönknek. Hallottam egy reccsenést, aztán éles fájdalom hasított a bal oldalamba. Utána elsötétült a világ.

* * *

Arra ébredtem, hogy...

... bántanak. Éles körmök tépik a húsomat, kemény marok szorítja a nyakamat. A bácsi leránt a mászókárról, és beütöm a térdemet. A seb nagyon csíp. Meg akarom fújni, ahogy anyutól láttam, de a bácsi megint megrántja a nyakamat. Bárcsak itt lenne az apukám! Ő elintézné ezt a gonosz bácsit, nem hagyná, hogy bántson. De apu nincs itt, ő már elment, mert nem szerette többé anyut. Meg fog ölni ez a bácsi, tudom. Vörös szemei vannak és fekete fogai, amivel rám vicsorog. Nem bírom tovább, sírva fakadok. Mióta apu

elment, anyu mindig rohan hozzám, ha sírok. De most nem jön senki. Miért nem jön senki? A bácsi megpofoz, és azt ordítja, hagyjam abba, mert kibelez. Elhallgatok.

Azt suttogja a fülemben, hogy ne merjek megmukkanni, mert megöli anyut is. Egy szót sem szólok. Most már az én feladatomban, hogy megvédjem őt. A bácsi a nyakamnál fogva ráncigál be az erdőbe. Kicsit remeg a lábam, ezért elesek. Felránt, és a vállára dob. Anyu most már biztos észrevette, hogy eltűntem. Szólnom kellett volna neki, hogy kimegyek a játszótérre, de nagyon sírt, amikor benéztem hozzá. Mostanában mindig sír. A bácsi egy kicsi barlangba visz az erdő mélyén. Nagyon félek, de még mindig nem szólalok meg. Az anyut meg kell védenem! A barlang sötét, és furcsa nedvesség szivárog a faláról. Olyan zöldes színű.

A ragacs rátapad a ruhámra és a hajamra, amikor a gonosz bácsi hozzávág a kemény sziklához. Érzem, hogy vérezni kezd a fejem, de összeszorítom a szám és nem sírok. A bácsi mindenfélét kérdez tőlem, de én egyszer sem válaszolok. Apuval régen sokszor játszottunk ügynökösöt. Ott megtanultam, hogy ha elfognak, nem szabad köpni, mert akkor én leszek a spicli.

A bácsi nagyon dühös, amikor hallgatok. Van neki olyan kis tenyerbe illő háromágú gereblyéje, amivel anyukám is mindig szokta gondozni a rózsáit. Azzal bántja a hasamat. Annyira nagyon fáj!

Nem merek sikítani. Halkan sírok, mindennél erősebben gondolok apura, hogy érezze meg és jöjjön el értem. Aztán a férfi egyszer csak abbahagyja. Morog valamit, aztán megfordul, és kimegy a barlangból. A bejárat elé egy nagy sziklát gördít. Fekete sötétség vesz körül. Érzem, hogy a ruhámat teljesen átítatja a vérem, de csak akkor merek felsikítani, amikor a bácsi már elment. Haza akarok menni! Haza akarok menni! Haza akarok menni!

Haza...

Úgy löktem ki magam az alig hatéves kisfiú agyából, mint egy fuldokló, aki végre felszínre ér. Fél percig képtelen voltam levegőt venni, a pánik görcsbe rántotta az egész

testemet és a földön tartott. A kisfiú sikoltása a fülemben csengett, féltem, hogy már sosem fogom elfelejteni. Felfoghatatlan volt, hogy sikerült bejutnom a fejébe. Megmozdítottam sérült csuklómat, és a fájdalom mellett döbbszemtem éreztem meg a tenyeremben lévő kemény tárgyat. Végigtapogattam, mielőtt megnéztem volna. Most csupán sötétséget láttam. Az apró szív dobogása a fejemben dübörgött, a lélegzése egy csapdába esett kismadáréra emlékeztetett. Egy játék katona volt a kezemben, az egyetlen kapocs, amely most a kisfiúhoz kötött, és ez egyre lazult. Felhéztem az előttem elterülő tájra, és az út megjelent előttem. Mint egy fényes szalag, úgy tekergett át az erdőn az általa hagyott nyom. A katonát végig a kezemben tartva feltérdeltem, és kisimítottam a hajam a szememből. Most már tényleg mindenhol sáros voltam. Az adrenalin előntötte minden porcikámat, ezért egy szemernyi fájdalmat sem éreztem, amikor a karomra támaszkodva felkeltem, és egyre gyorsuló léptekkel elindultam a nyomot követve. A nyomot, amely egyenesen az erdő szívébe vezetett, a lehető legtávolabb az otthonomtól. Sietnem kellett, mert egyre halványult.

Sokat gyalogoltam. Sosem volt időérzésem, és abban a sötét és nedves erdőben még inkább megzavarodtam. Az eső ismét esni kezdett. A sűrűn álló fák felfogták a víz nagy részét, de így is teljesen elázott mindenem. Víz csöpögött a hajamból, a ruhámból, és a cipőm már ólomnehéz volt a rátapadt sártól, de akkor sem tudtam megállni. Követtem a nyomot, amely egyenesen a gyerekhez vezetett. Hozzá, akinek most én voltam az egyetlen reménye.

Besötétedett, mire közeledni kezdtem a céloomhoz. A hely egyre határozottabban körvonalazódott a fejemben, ezért még gyorsabban lépkedtem. Fáztam és nagyon féltem, de tudtam, hogy ő sokkal jobban fél nálam. És egyre gyengül. Igyekeztem kellett, hogy odaérjek hozzá, mielőtt a férfi visszaér.

Majdnem elmentem a céloom mellett. Előttem volt egy hatalmas kőhalom, amelyről azt hittem, hogy a közeli hegyről zuhant le egy omlás során. Tovább akartam menni, mert valami barlangszerűt kerestem, de aztán a kövek között

megvillant valami. Nagyjából kitöröltem a vizet az arcomból, és elkezdtem felfelé mászni. A kis piros tárgyat félúton találtam meg. Egy vörös kabátos játék katona volt, az ellenfele a kezemben lévő kék kabátosnak.

Alig másfél méterrel feljebb megtaláltam a barlang bejáratát. Nem is igazán lehetett barlangnak nevezni, sokkal inkább egy hasadéknak látszott, amit a kilazult és lezúduló kövek alakítottak ki. De ahogy a fiú emlékeiből kivettem, elég tágas volt több embernek is. Eszembe sem jutott kiáltani neki. Egyrészt tudtam, hogy elájult, másrészt lehet, hogy a férfi már a közelben volt.

Ott álltam a hatalmas kő előtt, és azon gondolkodtam, hogyan sikerült neki megmozdítania ezt a monstrumot. És pláne, hogyan fog sikerülni ugyanez nekem? Letérdeltem, és megvizsgáltam a szikla alját. Kitapogattam egy kis rést, aztán támadt egy ötletem. Lemásztam, és az erdőben kerestem egy vastag faágat. Időbe telt, mert szinte teljesen sötét volt, de sikerült találnom egyet. Felcipeltem a hasadékiig.

Szerencsére a fa vékonyabb volt a résnél, ezért bele tudtam illeszteni. Körülbelül tíz centiméternyire csúszott be a kő alá. Teljes erőmmel ránehezedtem. Egy centit sem mozdult. Újra próbálkoztam, de ezúttal mindkét lábamat ráfontam. Úgy csimpaszkodtam rajta, mint egy lajhár. Erőlködtem, hogy lejjebb kerüljön a súlypontom, amikor a kő megmozdult. Hátrahajtottam a fejem, és az összes erőmet arra összpontosítottam, hogy elgörgessem. Pár pillanat múlva megmozdult, és én félreugrottam. A szikla hatalmas robajlással megindult, és egészen a rakás aljáig zuhant. Onnan még a lendület továbbvitte pár métert, aztán megállt, lelapítva a körülötte lévő növényzetet.

Nem volt vesztegetni való időm. Beléptem a hasadékba, de hiába erőltettem a szemem, semmit sem láttam. Ezért ismét térdre ereszkedtem, és tapogatózni kezdtem. Egy pillanatra halálra rémültem, hogy elkéstem, már elvitte a fiút, de aztán a tenyerem egy alig-alig emelkedő kicsi mellkasra siklott. Végigtapogattam a fejét. Egy kisebb púpot találtam a tarkóján, amelyből még szivárgott a vér. A szeme csukva volt, szerencsére hamar elájult. Így is élete végéig viselnie kell a nyomát ennek a napnak. Már ha sikerül kijuttatnom

innen. A hasához egyszerűen képtelen voltam hozzányúlni. Sötét volt, de tudtam, hogyan nézhet ki. A vérzést viszont muszáj volt elállítani. Volt rajtam egy cipzáras felső, az csupa kosz lett, de az alatta lévő trikó még viszonylag tiszta volt. Azt vettem le, rászorítottam a sebre, amikor meghallottam a durva lihegést. A férfi visszajött, és nagyon gyorsan közeledett. Meghallhatta a szikla lezuhanását. Kétségbeesett lépésre szántam rá magam, és ott hagytam a fiút.

A bejáratához lopóztam, majd behúzódtam egy kiálló szikla mögé. Tapogatóztam egy ideig, amíg sikerült találnom egy kisebb követ. Olyan szorosan markoltam meg, hogy beszakadt több körmöm is. Szorosan a sziklának simultam, és vártam. Hogy kerülhettem ilyen helyzetbe? A hasadékba bejutó kevés fény nagy része odalett, amikor a nagydarab férfi zihálva elállta a bejáratot. Egy pillanatra megállt, aztán tett egy lépést befelé. Ekkor fogtam a követ, és egyenesen megcéloztam vele a fejét. Az ütés sikerült, mindent beleadtam, hogy egy időre kifeküdjön tőle. Akkor ijedtem meg igazán, amikor ahelyett, hogy elájult volna, térdre esett és hörögve felém fordult.

Megrémültem. A fejére raktam a kezem, és koncentráltam.

A félelem, amely egészen idáig bennem tombolt, most az erőmön keresztül kitört, és a férfiba áramlott. Nem volt határozott elképzelésem, hogy mit csináljak vele, de azt akartam, hogy soha többé ne bánthasson senki mást. Ordítani kezdett, de még akkor sem hagytam abba. Egyre csak küldtem neki a képeket, a legfájdalmasabbakat, éreztettem vele mindazt a kint és félelmet, amelyet ő okozott eddig. Az ordítás egyre halkabb lett, gyenge könnyörgéssé fakult, majd teljesen elhalt. Úgy fordult ki a tenyerem alól, mint egy ledöntött sakkbábu, és egyenesen az előtte lévő sziklára esett. Az orra megreccsent, de erre sem mozdult meg.

Remegtem a megerőltetéstől és a félelemtől, amikor a fiúhoz léptem. Óvatosan alá csúsztottam a karomat, és megemeltem. Annyira pici és könnyű volt, de már kezdtem érezni a sérüléseket a csuklómban és a vállamban. Majdnem elájultam a fájdalomtól, mire a férfit megkerülve, sikerült levinnem a fiú testét a kőrakás aljáig. Pihenni akartam pár percet, de a hold fényénél megláttam a hasát. Illetve, ami a

hasa egykor volt. Az az állat teljesen szétmarcangolta, a vére még mindig folydogált, keveset segített a korábban rászorított ruhadarab. Nem volt idő pihenni. Elindultam vele arrafelé, amerre Victor házát sejtettem.

Időnként ellenőriztem a fiú hasát, és egy idő után úgy tűnt, csillapodik a vérzés. Megkönnyebbülten sóhajtottam fel. A karjaim már jó ideje elzsibbadtak, de ettől legalább a fájdalmat nem éreztem.

A nevemet hallottam. Azt hittem, hallucinálok, de tényleg a nevemet kiáltották. Még tíz lépésre telt az erőmből, aztán összecuklottam. Annyira még futotta, hogy elkiáltottam magam, de a kiadott hangok érthetetlennek tűntek számomra.

– Itt van! Ide gyertek!

Rohanó léptek sűrűsödtek körülöttem, az éjszaka ismerős hangokkal telt meg.

– Mit csináltál már megint magaddal? – Victor kérdése nem várt választ, de sürgető volt.

– Kórházba...

– Odaviszünk, kölyök, ott majd rendbe hoznak. Uram atyám, ki ez a fiú? – Azt hiszem tényleg nagyon sötét lehetett, ha csak akkor vette észre őt. Pedig a karomban tartottam. Tudtam, hogy nem szabad elengednem. Tudtam, hogy addig van biztonságban, amíg a karomban tartom.

– Őt... a kórházba... – nyögtem még ki.

Valaki ki akarta venni a kezemből a kis testet.

– Nem! – A kiáltás fájdalmas hördülésként hangzott a számból.

– Lena, édesem, csak úgy tudunk segíteni rajta, ha elengeded – Victor hangja simogatott, ezért képes voltam rá, hogy engedjek neki. – Gyorsan hívjatok mentőt! A fiúnak minél előbb orvos kell, és Lena is megsérült.

Még több ember jött. A dolgok mozgásba lendültek. Hamarosan valaki a karjába vett, és egy ágyra fektetett. Valamit a karomba szúrtak, amitől az eddiginél is jobban lebegtem. Az jutott eszembe, hogy mennyire elegendem van az orvosokból és a kórházakból, amikor betoltak egy mentőbe és rám csukták az ajtót. Megpróbáltam felülni, de valaki visszanyomott.

– Az előttünk lévő mentőben van. Már elmúlt a veszély – nyugtatott meg Victor, és könnyes szemmel rám nézett. – Kísérted a sorsot, te lány!

Nem válaszoltam, mosolyogva álomba süppedtem.

Olyan erős kórházzzag facsarta az orromat, hogy egy pillanatra visszarepültem a múltba. Aztán nehezen, de sikerült kinyitni a szemem. A kórházi szoba ajtaja előtt Victor beszélt egy zokogó nőhöz, akit egy magas férfi ölelt át. Felsőhajtottam. Úgy éreztem, jól vagyok. Különös vonzást éreztem a bal oldalam felől, ezért odafordítottam a fejem. A nyakamba és a hátamba iszonyú fájdalom nyilallt, sikerült alaposan megijesztenem a kint állókat a jajdulással.

Egy nővér száguldott be, őt szorosan követte a nagybátyám. A nővér feltekerte a fájdalomcsillapító adagolóját, így öt másodperc kellett csupán, hogy ellazuljak. Victor megfogta a kezem, és aggódalmasan nézett rám.

– Mi a baj? – kérdeztem édes megkönnyebbülésben lebegve.

– Hogy mi a baj? Komolyan kérdezed, kölyök? Majdnem meghaltál! Megint! Egyedül kószáltál az erdőben. Semmit sem tudtunk rólad! Erre megjelenysz nyakig sárosan és véresen, egy még sárosabb és véresebb kisfiút cipelve. Szegény Ethel úgy aggódott érted, hogy majdnem beleőrült.

Ethel senkiéhez sem hasonlítható nevetése hangzott fel a folyosóról. Kérdőn néztem Victorra, mire megköszörülte a torkát és félrenézett.

– Biztos már megtudta, hogy felébredtél – morogta. – Egyáltalán mi történt? Megérintettem a fiú kezét, amikor betolták a vizsgálóba, de ájult volt. Egy ijesztő férfit láttam az emlékeiben, de túl sötét volt, hogy kivehessem a vonásait.

– Victor! – Olyan hirtelen tértem észhez, mintha egy vödör jéghideg vizet zúdítottak volna a nyakamba. – A fiút elrabolták! Sikerült kiütnöm, de nem tudom, hogy meddig marad eszméletlen! Victor...!

– Emlékszel, hogy hol voltatok? – Felpattant az ágyam széléről, és a telefonja után tapogatózott.

– Pár száz méterre a Gomb-hegy lábától. Van ott egy hatalmas kőrakás, és a közepén egy széles hasadék. Ott tartotta a fiút. Még ott kell lennie. Egy kővel ütöttem le, de

nem akart elájulni, ezért egy kicsit rásegítettem – emeltem fel tétován a kezemet.

– Rásegítettél. Értem – mondta gyorsan. – Mindjárt visszajövök! Addig ne tűnj el, jó?

Victor tárcsázott, és sietős léptekkel kiment a szobából.

Amint ismét egyedül maradtam, megint érezni kezdtem a vonzást. A fájdalomcsillapítónak még tartott a hatása, ezért képes voltam megmozdulni és letenni a lábam a földre. Óvatosan felegyenesedtem, de nagyon szédültem, ezért megragadtam a mellettem álló infúzió állványát. A hideg érintése a talpamon egy kicsit magamhoz térített. Megmozdítottam a jobb kezem. Sikerélményem teljes volt, amikor egészen csípőmagasságig fel tudtam emelni a karomat. Hurrá, nem vagyok teljesen béna, csupán megragadtam egy kilencvenéves szintjén! Az infúziós állványba kapaszkodva csoszogtam el a nyitott ajtóig, és körülnéztem a folyosón. Jobbra, nekem háttal Victor telefonált. A férfi és a nő – feltételeztem, hogy a kisfiú szülei – mellette állt, és feszülten figyeltek. Balra fordultam, a szomszéd szoba ajtaja szintén nyitva volt. Beléptem és az ágyhoz mentem. A fiú pici volt és sápadt, de élt. Megkönnyebbültem. Gyorsan a kezéért nyúltam, és megnéztem, hogy milyen az állapota. A sérülései már nem fájtak, a hasát szorosan átkötötték, és őt is telenyomták fájdalomcsillapítókkal.

– Lena, ugye?

A fiú szülei voltak azok, az ajtóban álltak. Az apa szorosan átkarolta a nőt. Azt hittem, elváltak, de úgy tűnt, mintha egymásban lelnének vigaszt. Bólintottam, mire a nő kitépte magát a férje karjából, és hozzám lépett. Szorosan átölelt. Bűntudat, félelem, hisztéria, telefonálás, kiabálás és könny. Rengeteg könny. Ebből állt a nő utóbbi pár órája. Megszédültem.

– Köszönöm! Köszönöm! Nem tudok mást mondani! – motyogta, miközben a könnyei megint eleredtek. – Sosem tudjuk neked eléggé megköszönni, hogy megmentetted. Azt hittem, hogy soha többé nem látom! Visszaadtad nekünk. Tehetünk érted valamit? Bármit?

Kibontakoztam az ölelésből, és a férfira pillantottam. Már ő is törölgette a szemét.

– Többé ne hagyják magára! – Mindkettőjüknek mondtam, de valójában az apára értettem. Láttam, amikor felfogta a szavaimat. Megrándult az arca a bánattól. A fiára nézett, és bólintott.

– Soha többé! – ígérte.

– És még valami – mondtam, mire reménykedve néztek rám. – Megmondanák, hogy mi a neve a fiuknak?

– Noelnek hívják. Azért adtuk neki ezt a nevet, mert karácsony előtt született – vontam meg a nő szabadkozva a vállát.

– Nagyon szép név. Illik rá.

– Szerintem is. – Odament az ágy másik oldalára, hogy ő is megfoghassa Noel kezét. – Az én nevem Elena Word. Ő pedig a férjem, Morvin.

Éreztem, hogy mi következik. A férfi már nyitotta is a száját, hogy megkérdezze a nyilvánvalót, de Victor ismét a legjobb pillanatban lépett be. Mezítlábas, görnyedt alakomat látva megcsóválta fejét, és mellém sétálva átkarolt. Megkönnyebbültem, hogy végre nem nekem kell a súlyomat tartanom.

– Mi a helyzet? – kérdeztem várakozón.

– Rossz hírem van! – A szavait már mindegyikünkhöz intézte. – Felhívtam a rendőr barátomat. Megtalálták a hasadékot, ahol Noel fogoly volt, de a férfi már eltűnt. Keresték, de a főútnál elvesztették a nyomát. Körözést adnak ki. Valószínűleg sosem tér vissza, de mindenesetre rendőrt állítanak a kórterem elé, és két járőrök is ellenőrzi időnként a parkolót. Amint Noelt hazaengedik, a védelem is megy vele. Biztonságban lesz.

– De a nyomozást folytatják, ugye? – kérdeztem kétségbeesetten.

– Folytatják, de kevés eredményre számítanak. Rajtad kívül senki sem látta a tettetést. Amikor jobban leszel, vár még rád egy kihallgatás, kölyök.

Tudtam, hogy nem csupán egy. Még neki is részletesen be kell számolnom. Már nyitottam volna a számat, hogy elmondjam, jobban vagyok, amikor valaki félbeszakított.

– Hé... – Noel hangja ismerősen rekedt volt. A szeme csak félig nyílt ki, de így is egyenesen rám nézett. – Ott voltál velem a barlangban, ugye? – Kicserepedett szája csibészes mosolyra húzódott. – Láttam, amikor levetted a trikódat! – jelentette be, és halk, nevetéshez hasonlító hang jött ki a száján. – Szép látvány volt.

Mindannyian vele neveltünk. A szülők arcán hatalmas megkönnyebbülés látszott, megsimogatták a fiukat. Victor kivitte őket a folyosóra, gondolom, a megtalálás finomított történetét mesélte el. Én Noellel maradtam.

Beszélgettem egy kicsit vele, de nagyon hamar elaludt. Amíg ébren volt, végig fogta a kezem. Jó érzés töltött el, mert tudtam, hogy a történeteket úgy élte meg, mint egy kalandot, amelyben elég bátor volt, hogy a végsőkéig kitartson.

Utána Victor visszakísért a szobámba, és gondoskodott róla, hogy lefeküdjek. A csuklóm és a vállam szorosan át volt kötözve, és a nagy dózis fájdalomcsillapító minden egyéb gondomat elűzte. Victor komoly arccal nézett rám, miközben lassan leereszkedett a kényelmetlen kórházi székbe.

– És megint itt tartunk. Egyszer csak fogod magad, a saját fejed után mész, és nem gondolsz a következményekre. Ma tényleg meg is halhattál volna, Lena. Az a férfi megölhetett volna téged!

Feldúlt volt. Nagyon.

– Én sem ezt akartam. Egyszerűen nem volt időm mérlegelni, tettem, amit helyesnek gondoltam.

– Hallani szeretném a történetet az elejétől. És hozzácsaphatod azt az egy hónappal ezelőtti esetet is, amikor szintén majdnem meghaltál. Nálad a halálközeli élmények lassan szokássá válnak.

Körülbelül fél óráig beszéltem. Amikor ahhoz a részhez értem, hogy követ vettem a kezembe, Victor a tenyerébe temette a fejét, és felnyögött.

– Muszáj volt. Ugye megérted? Noelnek nem lett volna annyi ideje, amíg megkereslek. Azonnal mennem kellett.

– Tudom én, tudom! Csak... – mondani akart valamit, de végül becsukta a száját. – Helyesen cselekedtél, kölyök. Megmentetted annak a fiúnak az életét. Mindenesetre

mostantól megelőzzük az ilyen eseteket. A mobilod nélkül ki sem teheted a lábad a házból!

– Jól van – jegyeztem meg fanyarul. – Akkor mindenről beszámoltam, ugye?

– Majdnem. Arról, hogy mi történt közted és Alex között, még egy szót sem szóltál.

– Mert felesleges! Egyáltalán, hogy jön ez ide? – Most már valamennyivel könnyebb volt erről beszélni. – Te is tudod, hogy mi történt. Teherbe ejtette a barátnőjét. Szakítottunk.

– Azt hiszem, sokkal egyszerűbben adod elő, mint amilyen valójában. Félek, hogy elsősorban a csalódás, az újbóli veszteség miatt sodortad magad ilyen veszélybe. Beszélünk kellene róla. A nőknek ki kell beszélniük magukból az ilyesmit, nem? – jegyezte meg kínlódom.

Tényleg elszánta magát egy lányos beszélgetésre. Mielőtt felvilágosítottam volna, hogy nem minden nőnek kell ezt tennie, kedvenc barátnőm száguldott be a szobába, és rám vetette magát. Csak egy szőkésbarna villanást láttam belőle.

– Nagyon szorítalak? – kérdezte, miközben izmos karjaival kiszorította belőlem a szuszt. Bármilyen gyengének éreztem magam, a falam erősen állt. Zoe érintése semmit sem láttatott velem.

– Á, bontakozz csak ki! – veregettem meg a hátát, és Victorra mosolyogtam a válla fölött. – Sajnálom! – tátogtam neki hangtalanul, de egy cseppet sem sajnáltam.

– Na, persze!

Victor felsóhajtott, és kisétált a szobából. Mielőtt kilépett volna az ajtón, még megállt, és komoly szemekkel nézett rám.

– Szeretlek, kölyök! – suttogta. Nem hallotta senki. De tudtam, hogy ezt mondja.

Amikor egyedül voltunk, Zoe még mindig az ágyamon terpeszkedve megszólalt.

– Egy percre sem szabadna téged egyedül hagyni. Biztos voltam benne, hogy megkezdted a terv második fázisát, és Victor dolgai közt vizsgálódsz. Ehelyett a kisasszony az erdőben botorkál, és hősködik!

– Vészhelyzet volt – védekeztem immáron sokadszorra.

– Aggódtam érted, amikor eltűntél az ablakon keresztül. Azt hittem, hogy hazamész és telesírod a párnádat végre, vagy valami ilyesmi. Ehelyett azt hallom, hogy a nap hőse lettél.

– Láttad Noelt? Aranyos kis csibész, nem?

– Marhára! – vigyorodott el. – És teljesen beléd van zúgva, nyuszkó. De ez nem akadályozta meg, hogy rám hajtson, amikor benéztem hozzá. Nagy szívtipró lesz a srác!

– Igen, már az első randink is emlékezetesre sikerült. – Meg akartam nevetetni, de pont ellenkező hatást értem el.

– Láttam Noel sérüléseit, és hallottam, hogy még nem kapták el a pasast. Hatalmas dolgot tettél, Lena! Hogy sikerült kijuttatnod onnan?

Elmeséltem az egészet. Ismét. Elkeseredve gondoltam arra, hogy még hányszor kell ugyanezt megtennem. Rögtön álmosabb lettem, de azt akartam, hogy Zoe maradjon. Jobban éreztem magam, ha a közelemben volt. Valahogy megnyugtató az állandó nyüzsgésével.

– Alex is hallotta, hogy mi történt – mondta zavartan Zoe. – Ide akart rohanni, de megakadályoztam. Aztán Victor hívott, és mesélte, hogy jól vagy. Ekkor toppant be Cilia, aki elcipelte kismamaruhát vásárolni. Szegénynek esélye sem volt pattogni. Majdnem megsajnáltam. Bocs! Talán nem kéne róla beszélnem.

– Ne szórakozz már! De köszönöm, hogy nem engedted ide jönni. Értelmetlen lett volna.

– Hé, itt bulit tartanak, és engem meg sem hívnak? Zoe, már méterekről hallani lehet a csacsogásodat! – Tom kedvesen mosolygó arca tűnt fel a bejáratnál. Megállt, és összefont karral nekidőlt az ajtófélfának.

– Tom-Tom, hogy kerülsz ide? – kérdezte azonnal Zoe, és önkéntelen mozdulattal végigsimított a haján.

– Némi cromwelli taktika árán sikerült megszereznem Peter haverom elől az egyetlen megmaradt heverőt az orvosi szobában, és végre kezdtem erősen hinni benne, hogy alhatok. Erre meghallom, hogy a Wall lányt, azt a dögöset, így mondták a srácok, behozták az intenzívra. Úgy pattantam ki az ágyból, hogy a többiek azt hitték, agyamra ment a tripla műszak. Ami mondjuk, igaz is, de miután lerendeztem a

szemtelenkedő bandát, rögtön ide sprinteltem. Hallottam, mi történt. Erről beszél az egész kórház. Tényleg betörted a koponyáját annak a szemétnek, aki úgy elbánt azzal a szegény fiúval?

Ez egyre rosszabb lesz. Hátradőltem a párnára, és egy pillanatra kísértésbe estem, hogy gyorsan elaludjak.

– Leütöttem egy kővel. Ennyi történt. Nem törtem be a koponyáját! Kétlem, hogy akkor el tudott volna menekülni – magyaráztam bosszúsan.

– Oké, oké, megértettem! Tudod, itt szeretik felnagyítani a dolgokat. Semmi sem rosszabb egy élénk képzeletű, hullafáradt orvostanhallgatónál. Mint egy csapat drogos, komolyan mondom. Na, szóval jöttem megnézni, de látom, hogy egész jól vagy.

– Csak a vállam és az egyik csuklóm sérült meg. Semmi komoly.

– Aha – bólogatott megértően – azért megnézhetem?

– Szolgáld ki magad! – intettem a sérült részeim felé.

Tom szakszerűen végigtapogatta a vállamat és a sérült csuklómát. Néhányszor még most is belenyilallt a fájdalom, de úgy éreztem, hogy gyorsan javul. Megint észrevettem, hogy Zoe úgy bámul rám, miközben Tom vizsgált, mintha várna valamire. Ismertem az észjárását, hogy miért néz rám olyan vizsgálódva. Nagyot sóhajtottam.

– Fájdalmat okoztam? – pillantott rám aggódva Tom. Megráztam a fejem, és intettem, hogy folytassa.

A vizsgálódása rövid ideig tartott. Ahogy az is, míg egy kicsit belekukucskáltam a fejébe. Micsoda meglepetés, szerelmes volt egy lányba! A lányt nem láttam, mert Tomot az orvosi vizsgálattal kapcsolatos gondolatok teljesen kitöltötték, de éreztem, hogy jelenleg nagyon gyorsan dobog a szíve, szóval volt tippem, hogy ki is ő.

– Oké, úgy tűnik, tényleg nincs nagy baj. Nem hiszem, hogy a kezelőorvosod sokáig benn tartana. Ami azt jelenti, hogy eljöhetsz velem az öszköszöntőre. Persze, ha nincs már partnered.

– Én... – Elég volt egy pillantás Zoe arcára, hogy teljesen összezavarodjak. Most akkor mégsem tetszik neki a srác, és azért mosolyog, mert nekem akarja beszervezni, vagy mégis

tetszik neki, és ez egy vérszomjas mosoly, mielőtt jól megszorongat a randi miatt? Tom rendesnek látszott, de egy pillanatra sem estem kísértésbe, hogy igent mondjak neki. Viszont mindig kedves volt velem, és ezért képtelen voltam megbántani. Áthidaló megoldást javasoltam.

– Zoéval megyek, de csatlakozhatsz hozzánk – jelentettem ki, mire látványosan letörölte a láthatatlan izzadságot a homlokáról.

– Már azt hittem, ki leszek szolgáltatva a lányos anyáknak! – vigyorodott el. – Akkor szombaton tizenegy körül értetek megyek! De most már indulnom kell, mert ha elkapnak, hogy itt lebzselek, beosztanak a patológiára. Ott meg épp elromlott a légkondi. Tiszta pokol konyhája az egész – fintorgott, aztán búcsút intve kislisszolt az ajtón.

Zoéval nem tudtam négyszemközt beszélni, mert Tom után újra felbukkant Victor, és Noel is beszélgetni akart velem, miután visszahozták a röntgenről. Zoe azt ígérte, hogy másnap benéz még hozzám, aztán az anyjára hivatkozva gyorsan lelépett.

Tomnak igaza lett. Délután az orvosom jónak ítélte az állapotomat, és hazaengedett.

Otthon kihallgattak a rendőrök. Kínos alaposággal kérdezték, de az állapotomra hivatkozva Victor gyakran rendre utasította őket, amikor kellemetlen részhez értünk. Például, hogy miből sikerült rájönnöm, hol bujkált a férfi. Victor nagyon ügyesen megoldotta. Azt mesélte, hogy szeretek a játszótér közelében sétálni, mert jobb kedvre derít a gyerekkacagás. A szomorú előéletem miatt, ugyebár, magyarázta. A rendőrök együtt érzően bólogattak. Egy ilyen séta alkalmával láttam meg a Noelt elcipelő férfit is. Észrevétlenül követtem őket, és sikerült kimentenem a kisfiút életem kockáztatásával. A beszéd végén még a két rendőr érezte rosszul magát, amiért zaklatni merte a város hőst.

Az éjszakám még kényelmetlenül telt, de másnap reggel már úgy ébredtem, hogy csak a csuklómatt kellett átkötni, a vállamon lévő zúzódás kezdett szépen felszívódni. Mire lementem reggelizni, Victor már elment, viszont ott ült az asztalnál Zoe, és épp palacsintát falatozott. A tányér széléről lecsordult a juharszirup, de ő minden további falatra újabb

adagot csorgatott. Ethel megsimogatta a fejemet, amikor leültem az asztalhoz, és elém is tett egy nagy adag palacsintát. Aztán fogta a táskáját, és egy csókot lehelve felénk, elindult a piacra.

– Jobban vagy? – érdeklődött Zoe teli szájjal. – Mert jobban festesz, kevésbé vagy hullaszerű.

– Kösz, ennek örülök. Régóta vársz?

– Á, nem volt vészes! Elfoglaltam magam – emelte fel a villáját szemléltetésképp. – Victor nemrég ment el, azt mondta, hogy ebédre visszajön, mert többet szeretne veled lenni.

– Hmmm...

– Most miért? Ez kedves tőle!

– Ellenőrizni akar. Kezd elege lenni az állandó balhéimból. Ezt figyelj! – mutattam meg neki a nyakláncot, amelyet a kihallgatás előtt Victor személyesen kapcsolt a nyakamba. – Helyzetjelző van benne. Egy távolsági nyakörv! Ha megint otthon hagynám a mobilomat. Talán még haragudnék is érte, de tudom, hogy szeretetből csinálja.

– Profi az öreg! – bólogatott még mindig teli szájjal, aztán hirtelen a hátam mögé meredt. – Ethel hová tűnt?

– Elment vásárolni. Már nagyon készül a hétvégi piknikre. A saját pitéjével akar indulni a cukrászversenyen – válaszoltam, és végre én is elkezdtem enni. Narancsos és csokis öntetet csorgattam a palacsintámra, és farkaséhesen vágtam le az első tökéletes falatot. Megkóstolni már esélyem sem volt, mert Zoe felpattant, és maga után húzott. – Hé, még enni szerettem volna!

– Arra még ráérsz! Most ki kell használnunk az időt, hogy egy kicsit kutakodjunk!

– Azt hittem, szüneteltethetjük a projektet! Legalább addig, amíg megreggelizem. Nem láttál még éhesen, csúnya látvány vagyok – morogtam, de azért követtem felfelé. A lépcsőfordulóban tanácstalanul megállt.

– Eltévedtél? – mosolyodtam el, aztán meg sem várva a választ, átvettem a vezetést. Arra gondoltam, hogy először Victor játszószozájában kellene elkezdni a vizsgáldást. Természetesen, ha találunk egy megfelelő tárgyat, azt ki kell vinni a házból, ha valamit is érezni szeretnék rajta.

A második emelet pont ugyanúgy nézett ki, ahogy pár nappal ezelőtt Victorral hagytuk, amikor élethalálharcot vívtunk egy virtuális autópályán. Ethel azóta rendet rakott, de még mindig érezni lehetett a játék közben elfogyasztott pizza és pattogatott kukorica illatát.

– Valami személyeset keress! – instruált Zoe. – Bármit, ami elég régóta megvan neki, hogy a múltjához lehessen kötni.

Micsoda szakértő lett, gondoltam magamban mulatva.

Kétfelé szakadtunk, hogy gyorsabban tudjunk keresni. Úgy húsz perc telhetett el, de semmire sem jutottunk. A második emelet rossz ötlet volt, a nagybátyám máshol tartotta a személyes tárgyait. Javasolni akartam, hogy hagyjuk abba, amikor letről a nevemet kiáltották.

Gyorsan lesiettünk, félve a lebukástól, de mástól kellett tartani. Egy rendőr állt odalent Victor mellett.

– Akkor azt hiszem, én megyek is – motyogta Zoe. Mutogatott, hogy hívjam fel, majd kioldalgott az ajtón.

– Menjünk a könyvtárba, ott kényelmesebb – mondta Victor.

Kérdőn néztem rá, de csupán megnyugtatóan megpaskolta a vállamat, és előreengedett. Mind megálltunk a könyvtár közepén.

– Lena, ő itt Max, a rendőr barátom, akiről beszéltem neked – nézett rám jelentőségteljesen.

– Üdv! – Max kezét nyújtott. Meglepődve láttam, hogy a kellemes idő ellenére bőrkesztyűt visel. – Victor már sokat mesélt rólad. Ugye tegeződhetünk?

Kedves mosolyú, szőke hajú, középkorú férfi volt, aki első pillantásra bizalmat keltett.

– Persze, de miről van szó? – kérdeztem zavartan. – Talán megtalálták a férfit?

– Sajnos nem, épp ezért vagyok itt. Szeretném, ha segítenél nekünk. Tudok Victor képességéről, és mindig megvédtem őt, mint informátoromat. Ha beleegyezel, hogy segítesz, rólad is hasonlóképpen gondoskodnék. Titokban maradsz, még csak nyoma sem lesz, hogy beszéltünk. Tudom, hogy ez egy kicsit gyors neked, de megakadtunk a nyomozásban, és nincs egyéb lehetőségünk.

– Bízhatok benne, Lena! – szólt közbe Victor. – Én több mint húsz éve ezt teszem, és még nem csalódtam.

– Segítek, amiben tudok – mondtam határozottan.

– Egészen olyan, mint te, húsz évvel ezelőtt – nevetett fel Max megkönnyebbülten, és hátra veregette Victort. – Kivéve, hogy csinosabb.

– Hé! Inkább törődj a melóval, és meséld el neki a többit is!

– Jól van. A férfi neve Gregor Kramp. Országos körözés van ellene, de eddig senki sem tudta leírni az arcát.

– Mit követett el ezenkívül? – kérdeztem összeszoruló torokkal.

– Hat kisfiút ölt meg az ország különböző pontjain. Állandóan mozgásban van, készpénzt használ, valószínűleg alkalmi munkákból él. Szinte lehetetlen megtalálni, de amikor láttam a nevedet a jegyzőkönyvben, eszembe jutott Victor. Már nagyon régóta ismerem, tudom, hogy mire képes. Mellette szoktam rá a kesztyűviselésre is – nevette el magát. – De a lényeg az, hogy ha Victor képességeivel rendelkezel, akkor talán a távolból is megtalálod a fickót.

– Erről most hallok először. Victor? – néma meglepetéssel néztem rá, de nem válaszolt. Elborult tekintettel nézett Maxre, és közben gondterhelten ráncolta a homlokát.

– Nem erről volt szó, Max! Túl veszélyes.

– Azt mondtad, hogy lehetséges! – lépett oda hozzá Max. Úgy fordult, hogy ne halljam, amit beszélnek. Pár percnyi feszült suttogás következett. Egy hangot sem sikerült hallanom belőle. Aztán Victor kőkemény arccal odajött hozzám, és leültetett a kanapéra. Max az ablakhoz sétált, és kifelé bámult.

– Lena! Ettől meg akartalak kímélni. Azt hittem, hogy a szokásos módon is tudsz majd segíteni, de én már kimerítettem azokat a lehetőségeket. Ha biztos vagy magadban, akkor valami kockázatosabbat kell kipróbálnunk.

– Nem értem. Miféle lehetőségeket merítettél ki? – kérdeztem zavartan.

– Dolgoztam a bizonyítékokkal, amelyeket a hasadéokban találtak. Órákon át próbálkoztam, de semmit sem tudtam meg. Az összes megtalált tárgy vagy ruhadarab Noelhez

tartozott. Lenne egy másik lehetőség is, de ezt kizárólag te tudnád megpróbálni, ugyanis te vagy az egyetlen, aki közvetlen kapcsolatba került a fickóval. Jelenleg, a mi szintünkön, te állsz hozzá a legközelebb.

– Akkor mire várunk? Minél több idő telik el, annál messzebbre jut, ugye?

– Ne siess annyira! – Victor gondterhelt volt. – A lehetőség, amelyről beszélünk, veszélyes. Nagyon veszélyes, Lena. Annyira, hogy még én sem próbáltam soha.

– Akkor honnan tudsz róla?

– Családi örökség – mosolyodott el szomorúan. – Az apám beszélt nekem róla, de azzal a kikötéssel, hogy kizárólag akkor használhatom, ha életbevágó. És akkor is kizárólag felügyelettel. Lena, én megértem, hogy segíteni akarsz, de tartok a következményektől. Ha rosszra fordulnak a dolgok, soha többé nem leszel képes kimászni annak az embernek a fejéből.

– Ó! – Nagyot nyeltem. Ez a lehetőség alaposan megijesztett. – Mennyi ennek az esélye?

– Fogalmam sincs, kölyök, még sosem vettem részt ilyesmiben – jelentette be komor hangon.

– Segíték. Muszáj megtennem. Ha ez az ára, hogy az a férfi soha többé ne bánthasson senkit, akkor megfizetem. Victor, tudom, hogy te úgysem engeded, hogy bármi bajom essen.

– Arra mérget vehetsz, kölyök! – Eltökélten megveregette a kezemet, majd nagyot sóhajtva felállt a kanapéről. – Max, most menned kell! Lena segít nektek megtalálni azt az embert, de ehhez teljes nyugalomra lesz szüksége. Semmi és senki nem zavarhatja meg.

– Köszönöm, Lena! Hatalmas segítség ez nekünk. És remélem, minden rendben lesz veled!

– Azt én is – mosolyodtam el halványan, és Victor komor arcára pillantottam. Dühösen nézett az épp kifelé tartó Max háttára. Félttem, hogy a barátságuk örökre megsínyli ezt a napot.

– Ne légy dühös rá! – kértem óvatosan. – Segíteni akar. Éppúgy, mint mi.

– Inkább hagyjuk! – túrt bele a hajába, és a plafonra emelte a tekintetét. – Fel kell mennünk. Világos helyre van szükségünk, ahová sok napfény jut. A meleg és a fény segíteni szokott, hogy a saját testünkben maradjunk. Megszelídíti a legsötétebb perceket is. Legalábbis remélem, hogy beválik! A padlás lesz a legjobb hely.

– Akkor menjünk fel! És légy egy kicsit bizakodóbb, kérlek! Sikerülni fog.

– Remélem.

Odafönt minden olyan volt, mint legutóbb, kivéve, hogy teljesen más szemmel néztem a helyiségre. Az idő múlása mellbe vágott. Annyi mindenent mentem keresztül! Összetörten, nyomorultan érkeztem meg ide hónapokkal ezelőtt, de azóta érezhetően más lettem. Már nem tartott ébren a fájdalom.

Újra otthonra találtam, és benne két olyan emberre, akik szeretnek engem. Egy barátira, aki törődik velem és mellettem áll, ha szükségem van rá. És Alexre. Abban a pillanatban, a meleg őszi napfényben fürdő padláson állva rájöttem, hogy egy cseppet sem bánom a vele töltött időt. Megismertem a szerelmet, azt az „egyszer az életben” bekövetkezőt, és az érzést, az emlékeket semmiért sem cserélném el.

– Essünk túl rajta!

Victor a falon lévő kapcsolóhoz lépett, és átkattintotta. Pillanatokon belül kinyílt a kupola. A meleg, kora ős nemcsak beragyogta a padlást, de a levegő illatát is megéreztem.

– Feküdj le, kérlek – mutatott az egyik napozófotelra –, és hunyd le a szemed!

Lefeküdtem. Rögtön beburkolt a kellemes melegség, és ellazultam. Természetes mozdulattal nyújtottam oldalra a bal kezemet. Elmosolyodtam, amikor a meleg ujjak átkulcsolták az enyéimet. Biztonságban voltam. A nagybátyám vigyázott rám.

– A legfontosabb, hogy nem beszélhetsz! Ez egy mélyen az elmédben lejátszódó folyamat lesz, és a beszéd megzavarja. Ki kell zárnod mindent a fejedből. Koncentrálj, és ne engedj be semmit, ami nem ide tartozik! Az elméd körül a falnak megingathatatlanul kell lennie! Ez most a

legfontosabb. Ha bármi más megzavar közben, az nagy bajt okoz.

Tettem, amit mondott, így pár pillanat múlva már csak a meleget és Victor erős kezét éreztem a kezemben.

– Jó... Most lélegezz minél mélyebben és lassabban! Le kell lassítanunk a szívedet. Együtt csináljuk, segíték. – Elengedte a kezem, de éreztem a jelenlétét.

Meglepődtem, de nem szóltam. Lehet, hogy *érzőként* kioltottuk egymást Victorral, de abban a pár percben egyetlen élő testként lélegeztünk.

– Figyelj a fényre! Érezd a hullámként érkező hőt az arcodon! Érezd, és próbáld a légzésedet hozzá igazítani!

Lassan vettem észre a változást. Egészen óvatos volt, mintha fokozatosan változott volna a körülöttem lévő közeg. Felfelé fordítottam a tenyeremet, és esküdni mertem volna, hogy érzem a fény tapintását a bőrömön. Beleszagoltam a levegőbe, és az orromba szökkent a kertben virágzó rózsaszínű korai krizantém halvány illata. Olyan volt, mintha kitágult volna a világ, és én állnék a középpontjában.

– A légzésed, Lena! Ne engedd, hogy felgyorsuljon!

Nem engedtem. Figyeltem rá, hogy egyre lassabban és mélyebbeket lélegezzek. Pont, mint elalvás előtt, azzal a különbséggel, hogy most szinte pörgött az agyam. Belesüppedtem a székbe, és kis idő múlva meg mertem volna esküdni rá, hogy tovább süllyedek. Csukva tartottam a szemem, megálltam, hogy megnézzem, tényleg így van-e. Elengedtem magam, és kizárólag Victor hangjára figyeltem.

– Jó úton haladunk. Most nagyon figyelj arra, amit mondok, mert később már nem fogsz hallani. – Tiltakozni akartam, de eszembe jutott a „nincs beszéd” kikötés, és inkább csendben maradtam. – Vissza kell menned oda, kölyök! Már tudod is, hogyan csináld! Csak vissza kell menned ahhoz a pillanathoz, amikor rátetted a kezéd Kramp fejére. De ezúttal nem szabad elszakadnod tőle. Vele kell maradnod, Lena!

A hangja rekedt volt és remegett, amikor kimondta a nevem. Félttem. Amikor azt mondta, hogy vele kell maradnom, iszonyatosan megijedtem.

– Indulj, kölyök! Ha megtudtad, amit kell, gondolj rám erősen, nagyon erősen! Segítek visszatérni. És ne felejtse el, hogy a te helyed itt van! Mellettem. Indulj!

Kifújtam az utolsó korty tiszta levegőt, és éreztem, hogy még mélyebbre süllyedek. Fekete csillogás vett körül. A testemet már nem tartotta meg semmi, én mégis úgy lebegtem, mintha víz vett volna körül. A hajam hullámozott, a szemem tágra nyílt. Minden olyan békés és meleg volt. Nem akartam elmenni. De kellett. Valami megrántotta a testemet, és én hirtelen elindultam. Elképesztő sebességgel suhantam, a levegő virágillatú és sűrű volt körülöttem. Felnevettem, de nem jött ki hang a számon. Élveztem a suhanást, bár végig tudtam, hogy nem igazi.

Egy újabb rándulás állított meg pár pillanat múlva. Célba értem. Lenéztem az alattam elterülő sötétségre. Halványan, de ki tudtam venni a két alakot. Az egyik teljesen szürke volt és épp térdre esett, mert a fényesen világító alak erre kényszerítette. Ez tényleg én volnék? Arra gondoltam, jó lenne közelebbről is megnézni, mire a következő pillanatban már közvetlenül felettük lebegtem, és karnyújtásnyira meg tudtam közelíteni a fényes alakot. A másodperc törtrésze alatt döntöttem. Mielőtt a fényes alak elvette volna a kezét a férfi fejről, én egyszerűen rajta keresztül átsiklottam Kramp tudatába.

Szoros volt. Annyira szoros, hogy a mellkasom összeszorult, és jó ideig fulladoztam a sötétben. Aztán óvatosan megmozdultam, és kinyitottam a szemem. Sötét sziklákat láttam, teljesen körbevettek. Iszonyúan megfájdult a fejem.

* * *

Körülnézek, de a fiú nincs sehol! Az a lány! Elvitte őt, pedig vele talán sikerülhetett volna. Ő talán megoldotta volna a gondokat. Istenem, most mit tegyek? Menekülnöm kell! A fejem iszonyúan fáj, szétestem. Mit tett velem? Az agyam teljesen ködös.

Egy utolsó pillantást vettem a helyre, ahol a fiút hagytam, és hátrálni kezdtem. Lemásztam a sziklákon.

Mi ez? Fák helyett a kisfiúkat látom. A korábbi kísérleteim. A sikertelen kísérleteim. Az összes, sorban egymás után.

Kimentem az útra.

Az első fiú... Ő különleges. Ő tényleg az enyém volt! Az én kicsi fiam!

Gyilkos, ezt sikította. A szeme, ahogy rám mered, miközben az ujjaim a nyakát szorítják...

Én nem akartam bántani! De annyira mérges lettem rá, azt akartam, hogy tanulja meg egyszer és mindenkorra, nem nyúlhat az apja fegyveréhez. Meg akartam ijeszteni, ezért szorítottam meg a nyakát! Semmi rosszat nem akartam! Semmit...

A szemei élettelené váltak. Halottá. Nem akarom ezt látni! Istenem, miért kínozol?

Gyilkos!

Nem akarom...

Lefekszem az útra, és a fületem a hideg betonra szorítom. A sikítás már nem olyan éles, de még mindig hallom.

Várjunk csak... Ez most más. Egy autó. A fék sikított, nem ő. Ó, atyám, mégsem hagytál el!

A sofőr óvatlanul kiszáll, és megnéz. Megütöm, majd az elájult testet az út szélére cipelem, és befektetem az árokba. Jó nagy sebe van, valószínűleg belehal. Legalább nem vezetheti őket a nyomomra. A testet még befedem a közelben álló fa leszakadt ágaival, aztán beülök a vezetőülésre, és indítok. A fejfájásom egy időre csillapodik, de a képek továbbra sem hagynak el.

Annyira jó volt minden, miért kellett annak a szukának elrontania? Már majdnem elértem, hogy ő legyen az én kicsi fiam. Akkor többé nem kínozott volna semmi. Akkor visszakaphattam volna őt, és nem lennék többé...

Gyilkos!

Nem, nem, nem! Menekülnöm, mennem kell! Újra meg kell próbálnom, sosem állhatok le!

Felnézek az égre, de nem látom, csak érzem a felkelő nap sugarait. *Azok a képek már sosem hagynak el! Istenem,*

nyugalom kell. Vissza kell mennem. Oda kell mennem, ahol minden elkezdődött. Kell...

* * *

Megvolt, amit akartam, megvolt a kép, amiért indultam. Már csak ki kellett jutnom onnan. Eszemnél voltam, a tudatomat meglepően egyszerű volt különválasztani Kramp elméjétől, de amikor arra gondoltam, hogyan tudnék kiszállni a testéből, falakba ütköztem. Betonkemény falakba. Tudtam, hogy nem lesz egyszerű, de mégis váratlanul ért. Minden erőmet beleadtam, többször is nekicsapódtam belülről a falainak, de képtelen voltam áttörni. Sőt mi több, érezni kezdtem, hogy gyanakszik. Gyanakszik, hogy más is van az elméjében rajta kívül. Sietnem kellett, mielőtt rájön, és kárba vész minden.

Kellett valami, ami a saját életemhez köt. Zoe volt az első, akivel találkoztam és megszerettem ebben az új életben, talán ezért jutott ő az eszembe. Kramp felnyögött, és megint a fejéhez kapott.

Victor! Hogy is felejtettem el? Hiszen ő most is ott van a testem mellett, hogy segíthessen visszatérni. Az otthonunkba. Kinyújtottam az ujjaimat, és felidéztem Victor meleg szorítását, amelyet indulás előtt éreztem. Egy gyenge felvillanás, nem volt több, de egy pillanatra sikerült elkapnom a kijáratot. Oké, akkor próbáljuk meg még egyszer!

Az otthon, meleg fa, a nagyanyám, a nagyapám, Ethel kedvessége, a citromhabos lepénye és Victor. Victor, ahogy aggódva engem néz. Victor, ahogy megsimogatja a hajamat. Victor, ahogy azt mondja, segít nekem, és ne feledjem, mellette a helyem. Victorra gondolok nagyon erősen, és hirtelen meglátom a rést a falon. Kramp elkezdi ordítani, de már nem törődök vele, kisiklok belőle, otthagynom őt a démonjaival és a földi poklával.

Megint sötétségben találok magam. A szívem még mindig eszeveszetten dobog az átélektől, de igyekszem

lecsillapítani. Lelassítom a légzésemet, és nyugalomra intem háborgó szívemet. Most már haza akarok menni! Haza...

A testem megrándul, és én már mosolygok, mert tudom, hogy elindultam. A suhanás megint ugyanolyan hatalmas élmény, de örülök, amikor lelassulok és elkezdek emelkedni. Rövid ideig tart, már érzem is a felmelegedett fát szorító ujjaimat, a tiszta levegőt, amely a nyitott tetőn keresztül áramlik, és Victort. Egyfolytában a nevemet mormolja, és közben erősen szorítja a kezem mellett a karfát.

Még egy utolsó erőlködés...

Kinyitottam a szemeimet, és úgy néztem körül, mintha először látnám a padlást. Itt minden sokkal tisztább és élesebb, mint ott volt.

– Ó, hála az égnek, visszajöttél! Jól vagy, kölyök? Mondj már valamit, mielőtt agyvérzést kapok! – sürgetett.

Nem mondtam, inkább csináltam. Felkeltem, és Victor erős karjai közé vettem magam. Olyan erősen ölelt meg, hogy érezze, itt vagyok. A helyemen. Mellette.

17. A piknik

MAX EGÉSZ DÉLUTÁN FAGGATOTT, miközben átfagyott tagokkal a forró teámat szürcsöltem. Nem elégedett meg a konkrétumokkal, pontosan tudni akarta, hogy miket éltem át. Amikor végeztem, hitetlenkedve nézett rám.

– És ezt mind az ő szemével láttad? Miközben az agyában voltál?

– Valahogy úgy. Megtudtam, amit akartál?

– De még mennyire! – kiáltott fel lelkesen. – A módszered forradalmasítaná a bűnüldözést! Kár, hogy nem lehet gyakrabban alkalmazni.

– Lassan a testtel, Max! – szólt közbe dühösen Victor. –

Te nem láttad, hogy mi történt odafönt, szóval ne hidd, hogy fáklyásmenet volt az egész. Lena ijesztően kihűlt, amikor belépett Kramp fejébe! És kijutnia is nehéz volt. Kizárólag saját magának köszönheti, hogy sikerült. Könnyen lehetett volna tragédia is ebből.

– Victor, sajnálom – Max közelebb jött, és csüggedten nézett ránk. – Higgyétek el, nem kértem volna ezt, ha lett volna más lehetőség. A segítséged nélkül megúsza volna ez a szemét.

– Azt mi sem akartuk – rámosolyogtam, de erőltetettre sikerült. Mióta kijöttem Kramp fejéből, rosszul éreztem magam. – Kapd el!

– Már riasztottam a kollégákat, de én is odamegyek a régi házához. Ha elfogják, személyesen ellenőrzöm Kramp szállítását. Még egyszer köszönöm! Jobbulást, Lena! – Azzal kisietett a házból. Hamarosan hallani lehetett, ahogy a kocsija csikorogva elhúz az ablak alatt.

– Kérsz még teát? Begyűjtsak a kandallóba? – aggodalmaskodott Victor. Azóta ezt csinálta, mióta lejöttünk az emeletről. Pedig most már nem fáztam. Egy hatalmas pokróc volt körém tekerve és előttem az asztalon forró tea

gőzölgött. Hálát adtam az égnek, hogy Ethel nincs itthon, mert akkor kétszeres lenne ez a túlzott aggodalom.

– Jól vagyok, hidd el! – nyugtattam meg századszorra. – Ugye tudod, hogy valamiben tévedsz?

– Mire gondolsz? – nézett rám zavartan.

– Nem csupán az én érdemem, hogy kijutottam. Te segítettél ki onnan, Victor! Ezt sosem tudom meghálálni.

– Ne beszélj butaságokat, kölyök! Egy család vagyunk, megvédjük egymást. Mióta itt vagy, jobb lett az életem, szóval ne köszöngess! – parancsolt rám morózusan.

– Képzelem! Eddig önálló életed volt, azt csináltad, amit akartál, erre nyakadba szakad a problémás unokahúgod.

– Pontosan! Nálam ez a földi mennyország! – vidáman megborzolta a hajamat. – Csináljunk ma valamit? Vagy túl fáradt vagy, és inkább pihennél?

– Visszavágót szeretnék, a múltkor megvertél. Igenis jól vezetek, még ha virtuális autóról is van szó. Most megverlek!

– Kislány, arra esélyed sincs! – mondta felsőbbbségesen.

Két óra múlva beláttam, hogy Victornak igaza van. Nem voltam teljesen béna, néhány futamot megnyertem, de jórészt annak volt köszönhető, hogy Victor gyakran szándékosan lassított. Beesteledett, amikor leheveredtünk a játszószoza pihenőfoteljeibe, és csendben beszélgettünk.

– Elmeséled, milyen volt? – kérdezte Victor. – Mármint odabent.

– Sosem próbáltad?

– Nem, az apám mindig leállított. Azt mondogatta, hogy elégedjek meg az eredeti képesség birtoklásával, az is megterhelő egy ember számára. Neked sem akartam megengedni ezt az egészet. Remélem, több ilyen alkalom nem lesz.

– De te azért kíváncsi vagy, ugye? – ásítottam egy nagyot.

– Ha nem vagy túl fáradt mesélni.

– Odabent rossz érzés volt. Más voltam. Ő voltam. Azt láttam, amit ő, és azt is éreztem. Elég csúnyán elbántam vele a találkozásunk alatt, mert végig nagyon zavartan viselkedett. Csoda, hogy el tudott menekülni. Az agya, amikor bent voltam, úgy zárt körül, mint egy koporsó. Hidegen és szorosan. Ki tudtam nyújtózni, de csak félve, mert minden

pillanatban azt éreztem, mintha mindjárt belenyúlnék valami undorítóba. A terveibe nevetségesen könnyen belelátam: az elején nem is sejtette, hogy ott vagyok. Láttam, amikor megölte a kisfiát, amiért az hozzányúlt a puskájához. Furcsa volt, azt hittem kiborulok tőle, de sikerült némi távolságot tartanom azokban a pillanatokban is, amikor gyilkolt. De azoknak a kisfiúknak az arcára örökre emlékezni fogok. Már sokkal korábban meg kellett volna állítani őt... Aztán csupán egy felvillanás volt annak a háznak a képe, ahol korábban élt. Ahol megölte a fiát. Remélte, hogy ott egy pillanatnyi békét talál. Tudod, elhatároztam, hogy segítek a rendőrségnek megtalálni, de ha még egyszer erre kérnének, nem biztos, hogy belemennék. Soha többé nem akarok más emberré válni. Ijesztő és idegen érzés volt.

– Többé nem is kell ilyet tenned. Soha többé, ígérem!

Azt hittem, hogy ezzel tényleg lezárult az ügy. Aztán másnap kora délelőtt telefonált Max, és beszámolt a kudarcba fulladt letartóztatásról. Kramp valóban a régi otthonában húzta meg magát, de sikerült meglógnia a kiérkező járőrök elől. Victor kihangosította a hívást, hogy én is halljam.

– Járőrök! Francos kezdő járőröket küldött ki a főnököm, mert szerinte képtelenség kivezényelni az egész állományt minden kósza fülesre! Nem hitt nekem, amikor elmondtam, hogy biztos helyről származik az infó. Nagyon sajnálom, srácok!

– És mi most mit kezdünk ezzel, Max? – dühöngött a telefonba Victor. – Az a férfi bármikor visszajöhet. Nemcsak Noelért, hanem Lénáért is. Látta az arcát, tudja, hogy idevalósi. Bármikor meglephet minket!

– Victor, kérlek, tudom, hogy elszúrtam, felesleges még neked is engem csesztetned! Noel folyamatos őrizet alatt áll, és a főnököm megkértszerezte a városban járőrözők számát. Külön őrizetet rendelék el Lena számára is.

– Ne is fáradj vele! Eleget tett értünk a rendőrség. Majd én gondoskodom Lena védelméről, ne aggódj!

– De...

– Te most lecsaptad? – kérdeztem döbbenten.

– Megérdemelte – nézett elégedetten a telefonra.

– Victor, nem az ő hibája.

– Tudom! De akkor is dühös vagyok. Nem akarom, hogy félned kelljen. Egy ideig nem szeretném, ha egyedül mászkálnál.

– Rendben, de felesleges aggódnod. Kramp fejében meg sem fordult, hogy visszajöjjön.

– Akkor is. Jobb félni.

Victor védelme egészen sajtáságos méreteket öltött. Nem feltűnően, de tett róla, hogy többé ne legyek egyedül. Sehol. Az elején még elfogadtam, de pár nap elteltével idegesíteni kezdett a dolog.

Noel időközben kijött a kórházból. Meglátogattam, amikor ismét otthon volt, és megkönnyebbülten láttam, hogy milyen jól érzi magát. Megmutatta nekem a szobájában a kedvenc játékait, miközben a nappaliban Victor a feszülten mosolygó szülőkkel beszélgetett.

Már az egész város tudta, hogy mi történt a fiukkal, és azt is, hogy az elrablója szabadon mászkál. Az utcákon érezhetően óvatosabb lett a hangulat. Victor minden délután sétálni vitt. Azt hiszem, csupán ki akart mozdítani pár órára. Állította, hogy a gyakorlás miatt, de mindketten tudtuk, hogy már túl vagyok azon a szinten, ahol gyakorlásra lenne szükség. Noel óta annyit fejlődtem, amely mindkettőnket meglepett. Egy apró érintés egy emberen vagy bármilyen tárgyon már elég volt, hogy mindent megtudjak róla. Szó szerint mindent. A múltja, a jövője, de még a jelene is ott lebegett a szemem előtt. A különbség a „kapcsolási sebességen” kívül az volt, hogy már nem jelentkeztek mellékhatások. És persze a legfontosabb: már erőlködnöm sem kellett, minden további nélkül el tudtam magam zárni a többi embertől, ha akartam. Victor büszke volt a hatalmas fejlődésre, én pedig egyszerűen csak örültem neki, hogy nem leszek rosszul, akárhányszor hozzáérek valakihez.

A hét végén az egész város felengedett kissé. Az őszköszöntőt és az azt megkoronázó pikniket szombat délután tartották a városi parkban. Mindenki izgatottan várta. A készülődés már akkor elkezdődött, amikor még csupán először hallottam a rendezvényről. A park fáit fényfüzerekkel és lampionokkal díszítették fel. Már kissé hűvös volt a szabadtéri programhoz, de úgy tűnt, ez senkit sem zavar. A fű

még majdnem mindenhol egyenletes zöld volt, de a fák már elkezdték hullatni a leveleiket. Akárhová telepedett is le az ember, rozsdavörös tölgyfalevelek vették körül. Szép volt, de akaratlanul is az jutott eszembe, hogy miért akkor köszöntjük az őszt, amikor az szemmel láthatóan régóta itt van, és kényelembe helyezte magát.

Victor kissé nehezen fogadta, amikor bejelentettem, hogy elmegyek Tommal és Zoéval a piknikre, de végül beleegyezett, mert kiderült, hogy neki is meg kell jelennie. Ő volt a felügyelője az egyik gyerekprogramnak, ahol a kissrácok kipróbálhatták, hogy milyen egy igazi telivéren lovagolni. Egy sereg megkötéssel ugyan, de végül szombat délutánra megszabadulhattam a napok óta tartó fogságból.

Tom kora délután állt be a ház előtti kavicsos ösvényre a kocsijával, amelynek az anyósülésén Zoe ült. A rövid úton a főbejárattól az autóig, végig azon gondolkoztam, hogy vajon Tom hirtelen jött érdeklődése melyikünknek szól. A megismerkedéskor rámenősnek láttam, de azóta csak barátként közeledett. Reménykedtem benne, hogy csupán kedves akar lenni hozzám, és valójában Zoe az, aki érdekli.

Mire odaértünk a rendezvényre, már minden tele volt emberekkel. Hivatalosan az őszt első szombatja volt, de senki se maradt otthon. Tom egy közeli parkolóban állította le a kocsiját, aztán mindkettőnket egyszerre karon ragadott és a tömeg közepébe húzott. Jobbról-balról emberek értek hozzám, de ez már nem okozott problémát. Zoe egy hatalmas plédet terített le kissé távolabb a tömegtől egy öreg tölgyfa alá. Lehúzott maga mellé a pokrócra, míg Tom utat tört, hogy valami kaját kerítsen nekünk.

– Rég nem beszéltünk – kezdte szorongva. – Már mint személyesen. Utálok telefonon dumálni veled. Mindig olyan, mintha egy üzenetrögzítőből próbálnám kihúzni, hogy mi a véleménye az ipari forradalomról.

– Bocs! – vontam meg a vállam. – Úgy általában utálok telefonálni. Tönkrevágja a személyes élményt.

– Szóval, akkor elmondod, hogy vagy?

– Megvagyok – bólogattam egyfolytában. – Napok óta most először jöttem el otthonról Victoron kívül mással is, szóval egészen primán.

– És mi van a rendőrséggel meg a tanúskodással? Mit akartak tőled?

– Egy nyom kellett nekik Kramphoz. Megakadtak, és nem tudták, hogy hol keressék. Ebben segítettem egy kicsit. – Megköszörültem a torkomat, és körülnéztem a tömegben. Pár méternyire kiszúrtam az ideiglenes karámot, ahol Victor és a mellé kirendelt Emma épp vitatkozott valamin. A bácsikám ekkor elkapta a tekintetét Emma vörössé váló arcáról, és mosolyogva rám nézett. Intettem, hogy minden rendben, mire megforgatta a szemét, és visszatért a vitájához Emmával.

– Azt hittem, hogy neked az ilyesmihez meg kell érinteni valakit! – A hangja egészen izgatott lett.

– Én is azt hittem, de kiderült, hogy fejlődőképes vagyok. Miért érdekel ennyire?

– Á, inkább hagyjuk ezt későbbre. Majd ha egy kicsit lenyugodtak a kedélyek.

Tudtam, hogy mit akar, de annyiban hagytam. Majd úgyis előrukkol vele. Most valahogy hátrakerült a fontossági listámon, hogy párokat boronáljak össze. A tömeget fürkésztem, hátha akad egy ismerős, aki kiment ebből a fura helyzetből, amibe Zoével és Tommal kerültem. Bizonytalan voltam, hogy gyertyát kéne tartanom, vagy elhárítani egy nem kívánt udvarlási próbálkozást. Fekete haj villant a tömegben. Éreztem, hogy elsápadok.

– Miért nem mondtad, hogy itt lesz? – suttogtam Zoénak. Elvette a hangomat a rémület.

– A fenébe! Alex azt mondta, hogy nincs kedve jönni. Biztos Cilia erősködött. – Zoe elhúzta a száját. – Már hetek óta azon dolgozik, hogy a városban mindenki előtt kinyilvánítsa, hogy a bátyám újra az övé. Rohadtul idegesítő, de tilos neki beszólni, mert az orvos nyugalmat írt elő. Pedig talán az lenne a legjobb, ha...

– Zoe, ne mondj ilyet! – állítottam le. – Az a gyerek semmiről sem tehet.

– Az igaz. Eleve hatalmas hátrány lesz neki egy ilyen anya.

Tom szőke feje tűnt fel a páros mellett. Mindkét keze tele volt ennivalóval, de megállt, hogy köszönjön. Bármit is

mondott korábban, képtelen volt figyelmen kívül hagyni a barátját, és ez így volt rendjén. De nem barátkoznának máshol? Annyira akartam, hogy Alex ne vegyen észre, de már maga a gondolat is hiú ábránd volt. Csupán pár méternyire álltak meg tőlünk. Egy perc sem telhetett el, mióta Tom velem beszélgetett, amikor Alex felkapta a fejét, és egyenesen a szemembe nézett. Rémület és még valami más szorította össze a gyomromat. Elfordítottam a fejemet, de nem segített. A tekintetét végig magamon éreztem. Úgy perzselte a tarkómat, mintha leégtem volna a napon.

– Ez nagyon rossz ötlet volt! – nyögtem fel, és megdörzsöltem a szemem. A fejfájás megint vendégségbe jött.

– Itt van Alex és a tartozéka! – jelentette be Tom, amikor letelepedett mellénk. Kezében a kaja ínycsiklandó illatokat árasztott.

– Azt mi is láttuk, Tom-Tom! – jegyezte meg epésen Zoe. – És persze azt is, hogy korántsem voltál elég szolidáris a mi kis csapatunkkal szemben. Minek kellett felhívni a figyelmet szegény Lenára?! Nem elég neki a tudat, hogy a bátyám egy másik lányt vesz el, akinek még gyereke is lesz? Muszáj ezt az orra alá is dörgölni?

– Hé, én...

– Hagyd csak, Tom! – nyugtattam meg. – Zoe, szegény Lena képes lesz elviselni a látványt. Nem vagyok olyan törékeny, mint hiszed.

– Persze hogy nem – helyeselt Tom, aztán hirtelen megvillant a szeme, és megint nagyon közel hajolt hozzám. A fülemben suttogott. – Még mindig téged bámul, Lena! Teljesen lefagyott, amikor elmondtam neki, hogy együtt jöttünk. Azt hiszem, nekem is ugrott volna, ha nincs ott az ostoba menyasszonya. Mit szólnál egy kis személyes bemutatóhoz az én cimborámnak? Hogy legyen min elmélkednie!

Meg sem várva a válaszat, és ügyet sem vetve a tátott szájjal bámuló Zoéra, még közelebb nyomult hozzám, majd meghitt mozdulattal végigsimította a hajamat. A kezét végül a hátam közepére téve magához vont, és elkezdte a mősört. Nagyon halkán, úgy, hogy senki más ne hallja meg, disznó

vicceket kezdett a fülembe susogni. Óvatosan felpillantottam, és levert a víz, azt látva, hogy mennyire elérte a kívánt hatást a barátjánál.

Alex ügyet sem vetett a karjába csimpaszkodó Ciliára, minket nézett összeszűkülten szemmel.

Amikor Tom ahhoz a viccéhez ért, hogy „Mi a különbség a patikus és a medikus között? Az, hogy a patikus nem csinálja ugyanazt a patikával, mint a medikus a medikával!”, kirobbant belőlem a nevetés.

– Ez az, kislány! Folytasd, nagyon jól csinálod! Ma este garantáltan álmatlanul forgolódik majd az én drága haverom!

És csak mondta, és mondta tovább. Az egész úgy nézhetett ki kívülről, mintha Tom különleges becézésben részesítené a nyakamat, és én ezt nagyon élvezném. Hetek óta nem mulattam ilyen jól. Amikor Tom fülébe súgva megérdeklődtem, honnan ismer ennyi orvosos disznó viccet, a rezidensek beteg agyáról és a hosszú éjszakai műszak kölcsönhatásáról elmélgedett, aztán tovább folytatta.

További öt percig tartott a mesedélután, amikor Tom még egyszer végigsimított a hajamon, és ismét hátrébb húzódott. Hitetlenkedve néztem rá, amire egy önelégült vigyor volt a válasz. Mint aki jól végezte a dolgát, kibontotta az egyik hamburgert, és hatalmasat harapott belőle.

– Imádom, ha egy terv összejön!

– Te tiszta dilis vagy! – mosolyogtam vissza rá, de nagyon gyorsan magamhoz tértem, amikor Zoe „szenvetek, de nem akarom mutatni” arcára esett a pillantásom. Tudnia kellett, hogy csak játszunk, de akkor is rosszul esett neki. Tiszta bolond vagyok, hogy nem jutott eszembe! Szégyelltem magam. Tudtam, hogy tetszik neki Tom, erre belemegyek egy ilyen ostoba színjátékba. A merev tartását és a bezárkózott arcát elnézve abban a pillanatban esélyem sem volt megmagyarázni a történeteket, ezért inkább megköszörültem a torkom, és most én csúsztam közelebb Tomhoz.

– Zoe kedvel téged. Nagyon. Magyarázd el neki, hogy csak színjáték volt! De gyorsan, mielőtt leharapja a fejedet! – suttogtam neki nagyon halkán, aztán hangosan odaszóltam Zoénak. – Megnézem, hogy Victornak kell-e segítség.

Még sem várva a reakciót, egyedül hagytam őket. Még hallottam Zoétól egy „te mekkora hülye vagy” kezdetű vitaindítót, aztán elmosta hangjukat a tömeg zaja.

Nem volt szívem megzavarni Victort. Távolról is tisztán hallatszott, hogy mennyire jól szórakoznak Emmával. Vitatkoztak, de mindkettejüknek széles mosoly ült az arcán. Eszembe jutott, hogy ha végre egy kicsit tényleg nyugalmasabb lesz az életem, végére járok a köztük lévő feszültségnek. Kihasnáltam az időt, hogy egyedül vagyok, és elvegyültem a tömegben.

A városi park kicsi volt, és mintha ezen a délutánon mindenki itt nyüzsgött volna. Odaköszöntem az összes ismerősnek, akiket itt szereztem, és nézelődtem a kiállított standok között. Ügyeltem rá, hogy elkerüljem azt a részt, ahol Ciliát és a vőlegényét láttam, ezért a park kevésbé zsúfolt része felé vettem az irányt. Megláttam az egyik kedvenc boltom kiállított standját, és odaköszöntem Annabellnek, aki a pult mögött állt. Egy vásárlóközönség ismertem meg, ahol Zoe lázasan vásárolt, én meg feltűnően unatkoztam. Akkor találtam rá arra az antikváriumra, amely Annabell apjájé volt.

– Hé, csajszi! Rég láttalak – köszöntött Annabell, és feltűnően végigsimított új frizuráján.

– Most komolyan! Lila? Mikor festetted be? – kérdeztem pukkadozva.

– Tegnap. Az ősz tiszteletére – mondta elégedett mosollyal. – Talán nem tetszik?

– Dehogynem, nagyon jó! Pont hozzád illik. Olyan őszies...

Mindketten neveltünk, aztán jót beszélgettünk, miközben végigböngésztem a kínálatot, és félrerakattam magamnak két, kissé már megkopott bőrborítású Raymond Chandler-könyvet. Aztán észrevettem a csuklóján lévő karkötőt. Ezüstből volt, és apró aranyszínű köveket ágyaztak be a fonott láncszemek közé. Pont olyasmi, ami tökéletes lenne Zoének engesztelő ajándékként, jutott eszembe.

– Tetszik, mi? – kérdezte ravasz mosollyal. – Ha választasz még két könyvet ezekből – intett a drágább bőrkötésűek felé –, akkor elmondom, hogy hol vettem.

– Kegyetlen üzletasszony lesz belőled.

– Jó vagyok, tudom én! Akkor ezeket félre is teszem neked – azzal a pult alá pakolta azt a kisebb kupac könyvet, amit „kiválasztottam”. – A karkötőt pedig a szomszéd utcában vettem, abban a helyes kis régiségboltban. Egyedi darab, de jó néhány szépet láttam ott.

– Kösz az infót, Dagobert néni!

Búcsút intettem neki, és elindultam a mutatott irányba. Nem láttam a veszélyt, csak akkor, amikor már késő volt.

Alex...

Alex most egyedül volt. Karon ragadott, amint átértem az út túloldalára, és bevonszolt a régiségbolt melletti sikátorba. Amikor a végére értünk, elengedte a karomat, de olyan dühösen nézett rám, hogy képtelen voltam megmozdulni. Feldúltan járkált fel-alá, aztán félpercnyi járkálás után megállt, és egy nagy sóhajjal felém fordult. Aztán közelebb jött. Majd még közelebb.

– Ne érj hozzám! – mondtam fuldokolva. Túl közel volt. Nagyon közel.

– Jó, nem érek – válaszolta nyugodtan, és még közelebb jött.

Nem ért hozzám, de a testtartásával fenntartotta a lehetőséget, hogy bármikor megteheti. A falhoz szorultam, a karja mindkét oldalról körülzárt. Tudtam, ha hozzám ér, romba dől minden, amiért heteken át dolgoztam. Mozdulatlanul álltam, még levegőt sem mertem venni. Apró, felületes belélegzések, csupán erre voltam képes, de még ez is valahogy kapcsolódott hozzá. A szája az enyém felett mozgott. Éreztem a lehelete melegségét. Tudtam, hogy mit akar tenni, de valami visszatartotta. Kétségbeesetten, szinte esdekelve nézett a szemembe. Lehetséges, hogy neki is fáj, ha a közelében vagyok? Ha látnia kell?

Kipillantottam a válla felett, hátha valaki észrevett minket, és a segítségemre sietne.

– Keresel valakit? – kérdezte lágyan, de éreztem remegni benne az indulatot. – Talán Tom haveromat? Őt várod, Lena? Ilyen hamar elfelejtettél? A simogatásainkat? A csókjainkat?

A tekintete megkeményedett, és elszántabban nézett rám, mint valaha.

– Senki mással nem lesz olyan! Érted? Senki mással! Úgyhogy... kérlek, ne próbálkozz! – Már nem követelt. Kérlelt.

– El kell engedned, Alex! – A szavak remegve buktak ki a számon. Még én sem voltam képes elfogadni a helyzetet, de azért folytattam. – Ez az állapot rossz mindkettőnknek.

A szívem egyre gyorsabban dobogott, képtelen voltam megnyugodni. Ez a hirtelen közelség túl sok volt.

– Erre te magad sem vagy képes. Még mindig szeretsz engem! – Olyan bizonyossággal mondta, amire nem számítottam a történetek után. – Még mindig akarsz engem. Valld be!

Megráztam a fejem, mire düh villant a tekintetében, és nagyot csapott a fejem mellett a falra. – Valld be, az istenit!

– Mit akarsz tőlem? – kiáltottam vissza, és eltaszítottam magamtól. Döbbenet nézett rám, amikor sikerült meghátrálásra készítenem. – Mi sosem leszünk már együtt. El kell fogadnod, Alex! Döntöttél, ez pedig az én döntésem.

– A döntésed? – dühöngött még mindig túlságosan közel nyomulva hozzám. – Ez félelem, semmi más! Te félsz, Lena! Gyáva vagy! Inkább eltaszítasz magadtól, mert ami már nem a tiéd, azt nem is veszítheted el újra!

– Hagyd abba!

– Képtelen vagyok rá, Lena. Nélküled semmi sem jó – mondta megtörten, és ismét a falnak támasztotta a tenyerét mellettem.

– A szerelemnek gyönyörűnek kéne lennie. Nem ilyen fájdalmasnak, nem ilyen kíznónak, amilyen a miénk, Alex. Végleg be kell fejeznünk. Továbblépnünk! Bármibe kerül – bizonygattam eltökélten.

– Szóval nálad ez a megoldás? Hogy Tomot használod? Neked ilyen könnyű? – Minden szava csöpögött a keserűségtől.

– Ez nem tartozik rád. Neked családod lesz. Tommal minden sokkal egyszerűbb – vettem be az utolsó érvemet, de pont az ellenkező hatást értem el vele.

Ahelyett, hogy csalódottan hátrébb lépett volna, megint a falhoz szorított. Egyetlen szó nélkül, elkeseredetten csókolni

kezdett. A kezemet egy pillanatra lefogta, de éreztem, hogy ha komolyan próbálkoznék a szabadulással, elengedne.

Ám én maradni akartam. Még egyszer, utoljára. A kezem pillanatok múlva már szabad volt, mert ujjai a hajamban kalandoztak. Mozdulatlanul tartotta a fejemet, miközben keményen és éhesen csókolt. Minden eddig épített fal, minden sziklaszilárdnak hitt korlát most megremegett. És fogalmam sem volt, hogy meddig bírom tartani.

A szívem képtelen volt elfogadni azt, amit az eszem diktált. De erőt kellett vennem magamon. Elszakadtam tőle, és ő elengedett. Mielőtt magam mögött hagytam volna, újra megállított a hangja.

– Kérlek, mondd meg őszintén! Van köztetek valami Tommal?

Most megtehetném, gondoltam fáradtan. Lerombolhatnám minden reményét, és végleg elszakadhatnék tőle, de valami teljesen mást mondtam ki, mint amire számítottam.

– Semmi – suttogtam lehajtott fejjel. – Nincs köztünk semmi.

Elfordultam tőle, és a tömeg felé indultam.

Hát eddig tartott a nagy nyugalom. Még magamnak sem vallottam be, hogy mennyire törékeny volt. Romokra próbáltam építkezni, és most keservesen megjártam. Victorral akartam beszélni, de sehol sem láttam. Bele kellett volna gyalogolnom a tömegbe, hogy megkeressem, de abban a pillanatban ez emberpróbáló feladatnak tűnt. Pont ugyanolyan roncsnak éreztem magam, mint azon a napon az erdőben, amikor azt hittem, hogy belehalok a fájdalomba. A tömeg szélén botorkálva egyik pillanatról a másikra valaki, aki nagyon gyűlölt, megrántotta a karomat. Ismét egy sikátorba cipéltek. Ezúttal, szerencsére, egy másikba.

– Azt hiszed, hogy nem látom, mit művelsz? – Cilia hangja gyűlölettől és félelemtől csöpögött. Tőlem fél, hasított belém a gondolat, és elhatároztam, hogy kicsit mélyebbre árok. – Láttam mindent, amit odaát műveltél velem! El akarod venni tőlem, ugye? Megint el akarod venni. De ezúttal nem fogom hagyni!

– Nem akarom elvenni tőled – mondtam nyugodt hangon. Még emlékeztem Zoe kijelentésére, hogy az orvosa

nyugalmat írt elő neki. Próbáltam kedves maradni, így is zaklatott volt. – Ő jött utánam.

– Hazudsz, te ribanc! – fröcsögte az arcomba. – Hallottam a szóbeszédet a családomról. Boszorkányok vagytok, mindenkire rontást hoztok magatok körül! Őt is biztos magadhoz kötötted valamivel!

– Ennél nagyobb baromságot régen hallottam – feleltem fáradtan, és megnyomkodtam a halántékomat. Valamit éreztem vele kapcsolatban, ami kezdett nyugtalanítani. – Nincs köztünk már semmi. Legalábbis semmi olyasmi, ami miatt félned kell.

– Én nem félek tőled! – kiáltotta felháborodottan, és megmarkolta a csuklóm. Volt benne erő, éreztem, ahogy az inak ropognak az ujjai alatt. Véget akartam vetni a helyzetnek, mert egyre rosszabbul voltam a belőle áradó indulatoktól, de aztán felfigyeltem valamire. Miközben a szemébe néztem, és keze a csuklómra szorította, a tudatom távolodni kezdett. Olyan volt, mintha egy nagy lépést tett volna hátrafelé, de a testem a helyén maradt. Kissé távolabbról szemléltem a gyűlölettől fintorba torzult arcot, amely megállás nélkül fröcsögte rám a szitkokat. Erőlködés nélkül vettem észre a szememben lakó halálos félelmet, és kíváncsi lettem, hogy miért érez így. Körbejártam a helyzetünket, úgy láttam magunkat, mint egy furcsa élőképet, amelynek Cilia vad szívdobogása adja meg az aláfestő zenét. Valami nagyon zavart ezzel kapcsolatban, de képtelen voltam rájönni, hogy mi. A szívdobogás egyre erősödött, amikor végre rájöttem, hogy mit kellett volna észrevennem már az első érintéskor.

Döbbenet hallgattam a szívverését. Egyetlen szívverést, csupán egyet hallottam!

Pár másodperc elteltével visszatértem a testembe, és olyan határozottsággal, amely már a régi, erős önmagamé volt, lefeszegtettem az ujjait a csuklómról, és őt hátrébb penderítettem. A cipője sarka megakadt az egyik járdarepedésben, és nagyot esett a fenekére. Rémulten kapott a hasához, de már könnyedén megláttam a számítató villanást a tekintetében.

– Istenem, ez fáj! – sikított fel, és összegömbölyödött a mocskos járdán. Dicséretére legyen mondva, még a ruháját sem kímélte. – Segítség, valaki segítsen... a gyerekem!

Elhalóan nyögött, mire mellé guggoltam, és tettetett meglepetéssel néztem rá.

– Milyen gyerekről hadoválsz, Cilia? – kérdeztem lágy hangon, és kisöpörtem az arcába hullott haját, hogy pontosan lássam a következő reakcióját. – Hiszen sosem voltál terhes, ugye?

Aprót löktem rajta, így most már hanyatt feküdt a földön, és hullasápadtan nézett rám.

– Egy napot kapsz, hogy bevalld Alexnek és a családjának a hazugságodat! És ne próbálkozz terelő mesékkal egy esetleges vetélésről, mert pokollá teszem az életed! Képes vagyok rá, hisz te magad mondtad, boszorkány vagyok! Ott leszek a rémálmaidban, ha nem vigyázol – néztem vészjóslóan a szemébe, és közben majdnem elnevettem magam az arcára kiülő rettegetől. Túl sok misztikus sorozatot nézhetett. – Ne akard, hogy az ellenséged legyek!

Azzal a tőlem telhető legnagyobb kecsességgel felálltam, és elsétáltam. A fejem még mindig fáj, de a szívem olyan könnyű volt, hogy meg voltam róla győződve, akár lebegve is haza tudnék jutni. Azon gondolkoztam a tömeg felé menet, hogyan lehettem ennyire naiv. Elsőre elhittem a gyerekről szóló mesét, a kétségbeesett nők legősibb, legmocskosabb trükkjét, és eszembe sem jutott ellenőrizni. Mennyi mindentől megkímélhettem volna magunkat! Mennyi időt elvesztegettünk! Istenem, el sem hiszem, hogy kapunk még egy esélyt...

De türelmesnek kellett lennem. Elhatároztam, hogy kivárom, amíg kiderül az igazság. Úgy döntöttem, hogy hazamegyek, és lefekszem. A fejfájásom a megtudott rengeteg új információ hatására egyre rosszabb lett.

18. *Túl sokk*

VALAKINEK SZÓLNI SZERETTEM VOLNA, mielőtt eltűnnék, de amikor körülnéztem, mindenki épp nagyon belemerült a dolgába. Ethel büszkén feszített a piteverseny legnagyobb esélyeseként, csak úgy dagadt a melle, amikor a zsűritagok a süteményét kóstolgatták. Zoe és Tom ugyanott volt, ahol hagytam őket, de már sokkal közelebb ültek egymáshoz, és Zoe vörösben játszó arcáról arra következtettem, hogy nem az időjárásról beszélgetnek olyan elmélyülten. Victort ott hagyni mindazok után, hogy megígértem neki, abbahagyom a partizánkodást, sokkal nehezebb volt. De pontosan láttam, hogy milyen szemekkel néz Emmára, amikor az elfordítja a fejét, és mennyire élvez, hogy együtt dolgozhatnak.

Ezért döntöttem úgy, hogy inkább egyedül megyek haza. Az agyam hátsó zugában morajló suttogást, amely Kramp nevét zsolozsmázta, azért nem hagytam figyelmen kívül. Majd később felhívom Victort. Felvettem a könyveimet Annabellnél, beültem egy arra járó taxiba, és hazavittem magam. A kocsiban belegondoltam, hogy huszonnégy órán belül megint megváltozik az életem, de ezúttal izgatott remegéssel vártam a változást.

Alex ismét szabad lesz! Ha őszinte volt velem a sikátorban és korábban, a szakításunk napján, akkor sosem szűnt meg szeretni engem. Legalábbis reméltem.

Amikor kiszálltam a taxiból, és megláttam az otthonomat, elégedetten felsóhajtottam. Boldog voltam. Még gyengén sütött a nap, ezért elhatároztam, hogy gyógyszer helyett kiülök a kertbe, hátha gyorsabban múlik a fájdalom.

A ház gyönyörű kertjét egészen eddig érdemtelenül elhanyagoltam. Első látásra kissé elvadultnak tűnt, de nekem így is tetszett. Terméskőből széles gyalogút vezetett a belső rész felé, ahol édes illatú juharfák álltak, melyek ágai egészen

a földig hajoltak. Ahogy egyre beljebb haladtam, úgy tűntek fel a színesebbnél színesebb virágágyások. Öt különböző színű rózságyást és még ennél is több fajta tulipánt fedeztem fel. Voltak hatalmas fikuszok, kardvirág és gyöngyvirág, apróbb-nagyobb kaktuszok, és észrevettem egy egészen kicsi, de annál látványosabb fekete orchideaszaporulatot. Leültem az egyik kovácsoltvas pihenőpadra, és belélegeztem az illatok vad orgiáját. Hátradőlve hagytam, hogy az illatos levegő átjárja minden egyes sejtemet. A nap utolsó sugarai a fák lombján keresztül még megsimogatták az arcomat, aztán eltűntek a látóhatár alatt.

Távol voltam a háztól, gyengült az elfojtó hatás, ezért kis idő után már más szemmel néztem az előttem elterülő szépségre. Az ujjaimat a pad szélére fontam, mire megváltozott a környezetem. Lecsúsztam a padról, az egyik lapos kőre térdeltem. A fény érezhetően átalakult körülöttem. Hidegebb is lett. A kerten apró változásokat lehetett észrevenni, kevesebb színes virág, több zölden burjánzó növény, amelytől dzsungelszerűbb kinézetet kapott.

Közeledő lépteket hallottam. Hátratántorodtam, és beütöttem a hátam a pad szélébe, amikor két nagyon ismerős alak sietett el mellettem úgy, hogy egy pillantást sem vetettek rám. Megint megtörtént. Ugyanott voltam, de egy teljesen más időben. Az előttem elhaladó két ember pedig Victor és az anyám volt. Tizennyolc évvel ezelőtt.

Mire magamhoz tértem az eddigi legerőteljesebb villanásom után, a léptek elhaltak a kert vége felé. Felálltam, de még mindig bizonytalannak éreztem magam. Olyan volt, mintha rossz helyen lennék. Be akartam menni a házba, de az első lépés után észrevettem, hogy még mindig az a megváltozott kert van körülöttem, ami az előbb is. Az utazás még mindig tartott.

A kert végéből hangokat hallottam, ezért elindultam arrafelé. Ott, ahol az én időmben véget ért a gyalogút, még vagy száz méteren át tovább folytatódott. Egy kis ház bejáratába torkollott, amelyről tudtam, hogy már nem létezik. Egy piros ruha villant meg az ajtó mellett. Követtem. Még épp időben sikerült beslisszolnom az ajtón, mielőtt kizártak

volna. Odabent meglepődve néztem rá anyámra és Victorra, akik a szoba két sarkából, ellenségesen méregették egymást.

– Elment az eszed, Delia! Ha meglátnak minket itt együtt, még gyanút fognak – dühöngött Victor fel-alá járkálva. – Egyedül szeretnék maradni. Menj el, jó?

– Nos, nem. Nem jó, Victor! Azt ígérted, hogy beszélhetünk arról, ami történt. Nem hagyhatsz továbbra is figyelmen kívül. – Az anyám hangja annyira ismerős, de mégis annyira idegen volt, hogy megijedtem. Ettől, és az iránytól, amely felé ez a beszélgetés elindult.

– Már nincs miről beszélnünk. Hibát követtem el. Részeg voltam, és haragudtam Calebre. Különben sosem nyúltam volna a menyasszonyához. Elfelejtjük, és akkor senkinek sem esik bántódása.

– Neked csupán ennyi voltam, igaz? Egy átkozott ballépés a tökéletes kis életedben! Eszedbe sem jutott, hogy én mit érezhetek? – A hangja remegett, és egyfolytában a szemét dörzsölte, hogy ne lehessen látni a lecsorgó könnycseppeket.

– Ne játssz velem, Delia! – Victor hangja fenyegető volt. – Te a bátyám menyasszonya vagy, őt szereted, és ő is szeret téged. Ne akard ezt tönkretenni!

– Hát még mindig nem érted, hogy te már rég tönkretetted? – sikította, mire Victor közelebb ment hozzá és a karjába vonta, de az anyám ellökte őt magától. – Beléd szerettem azon az éjszakán, te rohadék! – vetette oda neki, mire a megdöbbenés végighullámozott a szobán. Victoré és az enyém.

Lekuporodtam az egyik sarokba, és próbáltam kizárni a hangjukat. Nem akartam tudni, hogy az anyám lefeküdt a nagybátyámmal és szerelmes lett belé. Hogy az apám mindvégig egy hamis házasságban élt. Gyűlöltem mindkettőjüket, de főként magamat gyűlöltem. A képességet, ami ilyenné tett.

A sokk olyan volt, mint egy arculcsapás. Az a rengeteg apró utalás, amit eddig figyelmen kívül hagytam, most egyetlen nagy egészzé állt össze. *Érző* vagyok. Éppúgy, ahogy a nagyapám volt, és előtte az ő apja is. A képesség az apától öröklődik, és az én apám, vagyis, akit egészen eddig

annak tartottam, sosem volt birtokában. De ő igen. Victor igen. Az igazi apám...

Amikor magamhoz tértem, a hideg járdán ültem összekuporodva, és előre-hátra ringatóztam. Emlékeztem mindenre, de valahogy képtelen voltam felidézni, hogy miért zavar a helyzetem. Felkeltem, és lassan körülnéztem. A környezet megint ugyanolyan volt, de egyvalami megváltozott. Már nem illetem oda. El kellett tűnnöm onnan.

Minden fájdalom és veszteség újra felelevenedett bennem. Egy olyan apát gyászoltam, aki valójában sosem volt az enyém, és olyan anyát, aki élete végéig hazugságban élt. Feltántorogtam a szobámba, és elővettem egy táskát, amelybe összepakoltam néhány teljesen felesleges cuccot. Szabadulni akartam onnan minél előbb. Amikor kész lettem, egy utolsó pillantást vettem a szobára, aztán habozás nélkül bevágtam az ajtót, és elindultam lefelé.

Az utolsó pár lépcsőfokon majdnem lezuhantam, mert Alex berontott a főbejáraton. Istenem, hogy felejtettem el Alexet?

– Zoe eltűnt! – mondta halálra vált arccal, és fel sem tűnt neki, hogy a kezemben tömött táskával kifelé igyekszem. – Tommal volt, de ő pár percre magára hagyta. Utoljára egy nagydarab vörös hajú férfival látták, aki a parkoló felé taszigálta. Valószínűleg Kramp volt az. Próbálták megállítani, de addigra elvitte őt. Victor és az anyám a rendőrséggel van – remegett meg a hangja. – Tudom, hogy ő is képes segíteni, de szükség van rád, Lena!

Ugyanaz volt a szemében, mint nekem a szüleim halála után. Máris gyászolt. Eldobtam a táskát, és lerohantam az utolsó pár lépcsőfokon.

– Menjünk! – Megragadtam a karját. Éreztem, hogy egész testemben remeg. Kihúztam az ajtón, majd az udvarban keresztben álló autóhoz siettem. Bevágódtunk a kocsiba, a következő pillanatban pedig a lendület belepréselt az ülésbe.

Nem beszélgettünk az úton. Minden egyebet igyekeztem félresöpörni, mert a legrosszabttól tartottam. Százszor elképzeltem, hogy mi történik, ha Kramp visszatér a városba, de Zoéra álmomban sem gondoltam. Alex összeszorított szájjal, elszántan vezetett.

A park időközben majdnem teljesen kihalt lett. Az embereket megijeszthette Zoe eltűnése. Amikor kiszálltunk, két rendőrautó indult az ellenkező irányba, és további hat állt a park bejáratánál. A közelben egy csoport rendőr volt, akik a térképeik fölé hajoltak, de amikor közelebb értünk, megláttam Victort, amint Emmának magyaráz valamit. Azt vártam, hogy majd gyűlölni fogom. Gyűlölni akartam. Ám helyette csupán bénultságot éreztem.

Amikor Victor meglátott, nagy léptekkel odajött hozzám, és a karjába vont.

– Hála az égnek, kölyök! Már azt hittem, hogy te is... De aztán Alex mondta, hogy látott beszállni egy taxiba egyedül. Annyiszor hívtalak, mi volt veled? – Döbbenet nézett rám, amikor kibontakoztam a karjából, és mereven elfordultam tőle.

– Most nem fontos. – Megköszörültem a torkomat, és Emma felé fordultam. A fia ölelésébe bújt, de alig tartotta magát. A válla rázkódott, és kétségbeesetten magyarázott valamit Alexnek.

– Van valami nyom? – kérdeztem a hozzánk lépő Maxtól.

– Még semmi, Lena. Egyszerűen érthetetlen, hogy a fantomkép alapján senki sem vette észre ekkora tömegben.

– Már nagyon hosszú ideje beolvad – feleltem nyugodtan. Képtelen voltam arra gondolni, hogy Zoe talán épp most éli át ugyanazt, amit Noel. – Gyorsan kell cselekednünk!

Victor azonban még mindig szótlánul állt a viselkedésem előtt.

– Azt fogjátok tenni, amit gondolom, hogy tesztek? – kérdezte óvatosan Max, és aggódva nézett körül. – Mert ha itt csináljátok, legyetek óvatosak. Elég sokan vagyunk.

A térképek fölé görnyedő nyomozókra nézett.

– Ne aggódj! A diszkréció a vérünkben van.

– Na, jó, ebből elég! – horkantott fel Victor. Hallottam, ahogy azt mondja Alexnek, maradjon az anyjával, aztán elvonszolt a park egy sötétebb része felé. Kezdték elegendő lenni abból, hogy aznap engem mindenki vonszolgat, ezért amikor elég távol kerültünk a tömegtől, kitéptem magam a szorításából. A lendülettől jó néhány lépést hátrébb tántorodtam, de sikerült megállnom, mielőtt elestem volna.

– Elmondanád, hogy mi bajod van?

– Most Zoe fontosabb! – indultam el visszafelé, de megállított.

– Most ez a legfontosabb! – jegyezte meg dühösen, és kutatón a szemembe nézett. – Tudod te is, hogy mit kell tennünk! De ha olyan állapotban kezdünk neki, amilyenben most vagy, akár készíthetjük is a koporsódat! Szóval, bökd ki, hogy mi bajod!

– Te vagy az apám?

Magam sem gondoltam volna, hogy képes leszek ezt ilyen egyenesen megkérdezni. Még a gyenge megvilágításban is látszott, hogy elsápad. Leereszkedett a közelben lévő padra, és gondterhelten hallgatott. Az arca minden szónál többet mondott. Remegett a lábam, de állva maradtam.

– Válaszolj! – suttogtam.

– Azt hiszem – mondta lehajtott fejjel. – Sosem voltam benne biztos. Te honnan...?

– A kertben voltatok, amikor az anyám bevallotta neked, hogy szerelmes beléd. Szó esett egy éjszakáról is. Az apám nem volt *érző*. Te viszont igen. Az őseink, akikről meséltél, mind az apjuktól örökölték a képességet – soroltam rekedten.

– Lena, Caleb a bátyám volt, és én szerettem. Ami az anyád és köztem volt, már nagyon régen történt.

– Gondolod, hogy ez számít? – kérdeztem elborzadva.

– Nem, persze hogy nem! Csak azt szerettem volna mondani, hogy mindketten nagyon megbántuk, és igyekeztünk rendbe hozni a hibánkat. Delia azt hitte, hogy szerelmes belém, de zavarosak voltak az érzései. Közösen döntöttünk úgy, hogy elfelejtjük a történeteket.

Elkínzottan nézett a park másik része felé, ahol Emma és Alex állt.

– Ígérem, hogy mindent elmagyarázok, de később. Most, ahogy mondtad, Zoe fontosabb.

– Igen. – Nehéz volt még ezt az egy szót is kinyögni. Dühített, ahogy a múltból beszélt. Viszont ez az ügy tényleg várhat.

– Meg kell nyugodnod, hogy megint ráhangolódhass Kramp agyára! – Bocsánatkérően nézett rám. – Megígértem, hogy nem kell többet ezt csinálnod, de nincs jobb ötletem.

Már megpróbáltam megtalálni Tom segítségével, de hiába. Teljesen elvakítja az aggodalom, hogy elveszti a szerelmét.

Nocsak! Egy pillanatra meglepődtem, aztán megint a feladatomra összpontosítottam.

– Hol akarod csinálni? – Mélyeket lélegeztem, hogy feloldódjon a csomó a gyomromban.

– Itt – intett a sötétbe burkolózó parkrész felé. – Nem akarom, hogy Emma lássa, de nincs idő más helyet keresni. Menni fog?

Bólintottam, és követtem, amikor egy még sötétebb rész felé vezetett. Találtunk egy padot, amely egy fűzfa lecsüngő ágai alatt bújt meg, és mindketten leültünk rá. Nyugtalanított a napfény hiánya.

– Megint a te dolgod lesz a nehezebb, sajnálom – mondta gyorsan, és megszorította a kezem. Meglepődtem, hogy az érintése még mindig ugyanolyan, mint eddig. Arra számítottam, hogy többet fogok érezni az új „kapcsolatunk” miatt. – Én megpróbálok ráhangolódni Zoéra. A felállás ugyanaz, mint az előző alkalommal. Segítjük egymást.

– Mint egy igazi család – jegyeztem meg fanyarul.

– Lena...

– Csak csináljuk!

Elhúztam a kezem az övétől, majd lehunytam a szemem. Mélyeket lélegeztem, és igyekeztem ellazulni. A szívverésem alig csillapult, a kertben látott képek pörögtek az agyamban. Iszonyúan megijedtem, hogy cserbenhagyom Zoét, és az én hibám lesz, ha valami szörnyű történik velem.

Végül ez a gondolat segített lenyugodni. Felidéztem azt a kirándulást, amikor a stégen napoztunk és beszélgettünk. Ezt a napot szívtam újra magamba. A tempóját, a hangulatát, a melegségét. Nehéz volt erről átváltani egy sokkal rosszabb emlékre, de tettem, amit kellett. Megint felidéztem a sötét hasadékat és a bejáratánál térdelő férfit, akinek a fejére az én kezem simult.

A dolog működött, éreztem, hogy ismét süllyedek. A lebegés és a repülés ezúttal nem dobott fel, mert úgy éreztem, késésben vagyok. Amikor sikerült, úgy csúsztam bele Kramp fejébe, mintha világeletemben ezt gyakoroltam volna. Már alig éreztem Victor jelenlétét, amikor kinyújtóztattam az

ujjaimat. Körbenéztem a félhomályos helyiségben, ahol voltam, de nem láttam semmi konkrétumot, ami nyomra vezethetett volna. A szemem előtt volt valami zavaró sötétség, ezért elültettem egy gondolatot Kramp fejében, így a napszemüveg lekerült róla. Ezután már szabad szemmel is szemügyre vehettem a hatalmas raktárféleséget. Szürke vasbeton szerkezetet láttam; a magasan lévő apró ablakok mögött teljes volt a sötétség. Az egyik ablak alatt egy egyszerű fából készült szék állt, amin Zoét pillantottam meg összekötözve. A feje a mellkasára bukott, a jelek szerint eszméletlen volt. Kinyújtottam Kramp kezét, de éreztem az ellenállását. Nem értette, miért tette ezt, és gyorsan visszahúzta.

A mozdulat elég volt, hogy elhelyezzem a testét a térben, és rájöttem, hogy elég nagy távolságra Zoétól, egy sarokban kuporog, a kezében egy túlságosan is éles kés van, és hatalmas fejfájással küzd. Félretettem minden óvatosságomat, és kényszerítettem rá, hogy megmozduljon. Odamentünk Zoéhoz, és rátettük a kezünket a pulzusára. Gyenge volt, de egyenletes.

Kramp ekkor hirtelen a fejéhez kapott.

– Szállj ki a fejemből, te szuka! – ordított.

Azt hittem, hogy észrevétlen maradhatok mindvégig, de a kényszerítés már sok volt neki. Most úgy tűnt, mintha Kramp egyre kisebb helyre szorítana, mintha ki akarna taszítani a testéből. Az időm fogyott, ezért még gyorsan körülnéztem a raktár világosabb részén is, hogy legyen valami támpontom a kereséshez. A szemem felfogott valamit, de aztán olyan volt, mintha egy ajtót csaptak volna be az orrom előtt. Minden sötétségbe borult.

Képtelen voltam mozogni, vagy kiáltani, csak hallgattam Kramp egyre gyorsuló zihálását, ami ijesztő nevetésbe csapott át.

– Itt vagy még, te szuka? – Úgy hangzott, mintha közvetlenül a fülembe beszélne. Próbáltam elrántani a fejem, de olyan volt, mintha leszíjazzák volna. Pont, mint hónapokkal ezelőtt a kórházban, amikor az orvosok lekötöztek, mert félték, hogy kárt teszek magamban. Rángatni kezdtem a kezeimet, de nem mozdult egyik sem.

Egyre gyorsabban vettem a levegőt, és az agyam hátsó zugában, ahová még szorult egy csepp hidegvér, formát öltött a gondolat, hogy mi fog történni velem, ha Kramp fejében pánikrohamot kapok.

– Most nagyon figyelj rám, te istentelen boszorkány! – A hangja olyan éles volt a fülemben, hogy fizikailag fájt. – Tudom, hogy te tetted ezt velem! Te tettél eszelőssé! Mióta veled találkoztam, nincs egy ép gondolatom! Ha nem akarsz, hogy a kis barátnőd fizessen meg a bűneidért, hát gyere ide!

Egy vágást éreztem a karomon. Hihetetlen volt, de a fájdalom olyan csípősen mart a bőrömbe, mintha Kramp tényleg megvágott volna. Sikítani akartam, de képtelen voltam. A gondolataim kezdtek összerosódni, és tudtam, hogy hamarosan tényleg megtörténik. Elvesztem önmagam, és akkor sosem térek vissza. Most már folyamatosan kapkodtam a levegőt, de így sem jutott elég a tüdőmbe.

– Nem várok sokáig! Ketyeg az óra, boszorka! Jobb lesz, ha sietsz, mert...

A többit nem hallottam, mert valami megrántotta a testemet. Szorítást éreztem a mellkasomban, és valami szó szerint kihúzott arról a helyről. A nevemet hallottam egyre hangosabban, amikor elkezdtem nagyon gyorsan emelkedni, és végre képes voltam újra szabadon lélegezni.

A lendület olyan erős volt a megérkezésemkor, hogy a földre kerültem. Friss éjszakai levegő áramlott a tüdőmbe, de ez sem hozott nyugalmat. A kezem és a lábam már nem volt béna, ezért gyorsan felálltam, és elbotorkáltam a legközelebbi biztos pontig. Az arcomat az ismerős illatú fa érdes kérgéhez szorítottam, és megpróbáltam lelassítani a légzésemet. A lábam annyira remegett, hogy majdnem összecsuklottam.

– Lena...

– Nem! – kiáltottam fel, és hátrafelé csaptam egyet. – Ne érj hozzám!

Nem tudom kinek címeztem, de mindegy is volt. Abban a pillanatban minden érintés elviselhetetlen kint okozott volna. Beszédet hallottam, de képtelen voltam felfogni a szavak értelmét.

– Hadd próbáljam meg én!

– Ne merj hozzáérni, Alex! Most nagyon labilis állapotban van, te is láttad, hogy mi történt vele. Ha most még jobban felzaklatod, csak mélyebbre taszítod.

– Valakinek muszáj megnyugtatni! Nézz csak rá! Nem hagyhatod, hogy ilyen állapotban maradjon.

– És szerinted, tőled megnyugodna?

– Van jobb ötleted?

– Nem is tudom...

– Szeretem őt, Victor. Semmi sem változott. Ő a mindenem. Engedd, hogy megpróbáljam!

– Két percet kapsz! Ha letelt, és nem sikerül megnyugtatnod, bevisszük a kórházba.

Erős karok fogtak át, és fordítottak meg. Küzdöttem, ahogy csak tudtam, de nem szabadultam. A körmeimet és a fogamat használtam. Szakadó ruha és a fájdalom éles szisszenése visszhangzott a fülemben. Két kéz szorult kétoldalt a fejemre, és tartotta egyenesen. Forró lélegzet az arcomon, egy puha száj a számon, és Alex, Alex, Alex... Alex mindenütt.

A szám kiszáradt, a világ tett velem egy hatalmas fordulatot, és én újra ott voltam. Benne voltam. Minden egyes gondolat és érzés, amely a szakításunk óta felmerült benne, most ott volt bennem, elárasztott, és majdnem teljesen el is mosott. A bőre egyre forróbb lett a bőrömön. Óvatosan a derekamra csúsztatta a kezét. Már nem akartam szabadulni. Alex szeret engem. Még mindig szeret. Olyan hevesen, olyan hatalmas szenvedéllyel, hogy arra gondolni se mertem az utóbbi hónapokban. Rám gondolt. Én töltöttem ki a gondolatait és az álmait minden egyes nap minden egyes percében. Egy emlékhrom taglózott le a legjobban, amelyben engem néz, ahogy a mezőn lovagolok. Aznap órákig nézett, és nekem fogalmam sem volt róla.

A lábaim már nem bírták el a súlyomat, és csúszni kezdtem. Alex megtartott, majd egy nagy sóhajjal magához ölelt. A karjaim a dereka köré fonódtak. Olyan erősen öleltem vissza, hogy belesajdult mindenem. Lassú vetítés kezdődött a fejemben, miközben arcomat a nyaka forró bőrére simítottam. Minden pillanat, amelyet együtt töltöttünk, ott volt a fejében, és most engem kínozott vele. Újra érezni kezdtem.

A fájdalmat, amelyről észre sem vettem, hogy milyen nagyra nőtt bennem.

A félelmet, hogy megint meg fog bántani.

A kint, amelyet a közelsége és a tőle való távolsága okozott.

És a szerelmet. A mindent elsöprő, sosem múló szerelmet. Hirtelen beugrott egy kép, amellyel minden összeállt. A lábam végleg feladta, de Alex megtartott, és tudtam, mindörökre meg fog.

– Tudsz beszélni? – kérdezte lágy hangon.

Felemeltem a fejem.

– Már évek óta – feleltem rozsdás hangon. Óvatosan kibontakoztam a karjaiból.

Emma és Victor döbbenten állt tőlünk pár lépésnyire. Victor mellém lépett, és végigsimított a karomon. A hosszan elhúzódó seb iszonyúan csípett.

– Megsérültél – jegyezte meg hidegen. Kerülte a tekintetemet. – Túl sokáig voltál velem. Ha a fejében vagy, az elméd különösen sérülékeny lesz. Még sosem hallottam ilyenről, de úgy tűnik, ha önmagát bántja, azzal téged is bánt. Többször nem kockáztathatsz.

– Már jól vagyok. – És tényleg jól voltam. A légzésem normális volt, és tisztán tudtam gondolkodni. Hagytam, hogy Alex remegő kézzel bekösse a karomon végighúzódnó vágást, miközben beszámoltam róla, hogy mi történt abban a pár percben, amíg Kramp fejében jártam.

Miközben beszéltem, Emma arcát figyeltem. Már tudta, hogy mi vagyok. Rájött, vagy Victor mondta el neki... nem számított. Ugyanazt akarta, amit én: megmenteni Zoét.

– Akkor egy raktárt keresünk lakatlan területen, ami elég nagy, hogy ne tűnjön fel senkinek a kiabálás – foglalta össze Victor, mire Emma arca megrándult a gondolatra. – Semmi mást nem vettél észre, ami szűkíthetné a kört? Én is próbáltam Zoét elérni valahogy, de...

– Eszméletlen volt – fejeztem be. – Ne félj, Emma, Zoének nincs baja. Ha szerencsénk van, mire felébred, már megtaláljuk.

– Biztos vagy benne, hogy jól van? Nem bántotta?

– Jól van, higgy nekem! Észrevettem a raktár déli falán egy kisebb plakátot – fordultam újra Victorhoz. – Zöld alapon arany színű betűkkel az állt rajta: „Biztos tipp, hogy...”, de a végét nem tudtam kivenni.

– Victor, én tudom, mi ez! – kiáltott fel Alex, és a rendőrök felé nézett. – Az élelmiszerbolt, ami megszűnt! A kikötőnél voltak raktáraik, de mindegyik üresen áll, amióta tönkrementek. „Biztos tipp, hogy egyen egy jót!” Ez volt a jelmondatuk! Megyek, szólok a zsaruknak!

– Ne, Alex, nem szabad! – Szerencsére még mindig fogta a kezem, így képes voltam visszatartani. – Kramp megöli Zoét, ha megneszeli a rendőröket azon a környéken. Tudom! Nem kell neki sok, és teljesen összeomlik. Most az a legfontosabb, hogy Zoe biztonságban legyen. Ha odaküldjük a rendőröket, hogy átfésüljék a környéket, kifutunk az időből. Azt hiszem, láttam valamit Kramp fejében... csak egy villanás volt, de érzem, hogy segíthet. Ehhez azonban látnom kell a helyet. Oda kell jutnom. Ha már tudjuk, hogy hol vannak, szólhatunk a rendőröknek. Max talán tud megszerezni egy profibb osztagot a múltkorinál.

– Én is menni akarok! – Emma hangja szokatlan határozottsággal vágott közbe.

– Nem vagy abban az állapotban...

– Ne kezdj el épp most óvni engem, Victor! Az én lányomról van szó! Nekem is ott kell lennem. Segítenem kell a keresésben.

– Rendben – egyezett bele nehezen, és elővette a telefonját. – Szólok Maxnek, és indulhatunk.

– Szerinted nem fog elhamarkodottan cselekedni? – kérdeztem szorongva. A balul sikerült akció után úgy tűnt, hogy Maxre már nagyon ráfért volna a siker.

– Ennyivel tartozik nekünk. Várni fog!

Alex kocsiában mind elfértünk, de az ide-oda csapongó gondolatok miatt úgy tűnt, hogy négyenél sokkal többen ülünk odabent. Amire készültünk, sok szempontból esztelenség volt, de tudtam, hogy helyes úton járok. Most Zoe volt a legfontosabb. Az élete egyedül tőlem függött. Nem pedig a többiektől.

19. Végjáték

AKIKÖTŐBEN EGY LELKET SEM LÁTTUNK. A part mentén hosszan végighúzódtak a nagyrészt üres raktárépületek. Távol voltunk a lakott területektől, a csendet csupán a köveknek csapódó víz zaja törte meg. Messzebb parkoltunk le, hogy még véletlenül se lehessen minket meghallani. Amikor már alig százméternyire jártunk az első épület bejáratától, megállítottam a többieket.

– Időt kell nyernünk, és ezt úgy tehetjük meg a legkönnyebben, ha szétválunk – mondtam halkán.

– De... – vágott közbe Victor.

– Hallgass végig, kérlek! Ott voltam a fejében. Tudom, hogy érzi most magát. Zavart, dühös és türelmetlen. Nagyon türelmetlen. Nem késlekedhetünk, mert bántani fogja Zoét.

Emma egy elkeseredett nyikkanást hallatott, de gyorsan a szájához kapta a kezét.

– Sztét kell válnunk, Victor! Mindegyikünk körbejár egy épületet, és óvatosan körülnéz. Ha megtalálja őket, szól a többieknek telefonon. Ez így elég biztonságos, ugye?

– Persze, kivéve, hogy senki sem megy egyedül! – jelentette ki. – Párosával is sok időt meg tudunk spórolni.

– De...

– Egyetérték Victorral – szólt közbe Alex. – A legkevésbé az hiányzik most, hogy Kramp még valamelyikünket elkapja. Zoe mesélte, hogy miket művelt eddig. Jobb lesz, ha senki sem hősködik.

Kénytelen voltam belemenni a dologba, mert nem volt vesztegetni való időnk. Emma Victorral, én pedig Alexszel mentem. Körülbelül öt épület jutott mindegyikünkre, ezért nagyon kellett sietnünk.

Emma és Victor a legtávolabbi épületnél kezdte; hamar eltűntek a szemünk elől. Alex mellettem lépkedett, időnként fürkészve tanulmányozta az arcomat. Kevés volt a fény, de

próbáltam mindent alaposan megnézni. Kerestem azt az apró villanást, amit azelőtt láttam, hogy Kramp kizárt a fejéből. Az egyik épületben, tőlünk jobbra üvegcsörömpölés hallatszott, mire Alex megállított.

– Megnézem, mi az. Kérlek, Lena, te maradj itt! Öt perc, és jövök. Tudom, hogy...

– Rendben, maradok – egyeztem bele. Gyanakvóan nézett rám. – Ígéred?

– Nem vagyok bolond, Alex! Tudom, hogy képtelen lennék egyedül szembeszállni a fickóval. Itt megvárlak!

– Jól van. Sietek vissza. – Megsimogatta az arcomat. Elmosolyodtam, mert megint ugyanazt láttam, amit a parkban. – Ha ennek vége, beszélünk kell! Többé nem vagyok hajlandó elválni tőled.

Figyeltem, amint eltűnik az épületben. Miért nem mondtam neki valamit? Összeszorult a torkom. Ha bármi történne vele... meg kell mondanom neki, hogy még mindig szeretem! Elindultam utána, de két lépés után megtorpantam. A szemem sarkában valami megvillant. Az egyik hátsó épületnél voltam, amely megbújt egy másik, nagyobb raktár árnyékában. A felém eső oldalon, legfelül egy apró, koszos ablak volt, aminek a sarka csillag alakban ki volt törve. Az utcai halvány lámpafény megcsillant a betört üvegen. Istenem, ez az! Pontosan ezt láttam Kramp fejében! A zsebemhez kaptam a mobilomért, de teljesen lapos volt. A kertben eshetett ki, amikor lecsúsztam a padról. Most mi a fenét kellene tennem?

A többieknek nyoma sem volt. Furcsa vonzást éreztem az épület felől, egészen olyat, mint Noellel a kórházban. Tehetetlenül néztem körbe megint. Csak bekukkantok, hogy lássam, hol van Zoe, aztán visszajövök, és megvárom Alexet.

A hátsó bejáraton mentem be. Résnyire nyitottam ki a hideg fémajtót, hogy a nyikorgás nehogy eláruljon. Odabent majdnem teljesen sötét volt, csak a felső ablakokon szűrődött be némi holdfény. Megálltam és pár percig a körülöttem lévő hangokat figyeltem. Látszólag síri csend volt, de egy kis idő után feltűnt egy halk, ritmusos zaj. Kitapogattam az előttem lévő keskeny lépcső első fokát, és óvatosan ráléptem. Nem nyikorgott, ezért továbbmentem. Felértem a lépcső tetejére,

de még ott sem lett világosabb. Leguggoltam, és rátettem a kezem a betonpadlóra, hogy más forrásból szerezhessenek benyomásokat, de semmit sem láttam. Kockázatnom kellett. A teremben levő oszlopok körvonalait halványan még ki tudtam venni, ezért mindig csak a következőig lopózva, elkezdtem előrearszolni. Úgy tíz perccel és öt oszloppal később ziháló hangot hallottam, amelyet kattanás követett. A síri csendben olyan volt ez az apró hang, mint az ágyúlövés. A gyors kattanás után az egész raktár fénybe borult.

– Hát ideértél végre, szuka? – Kramp pár méterrel előttem állt, a hangja áthatotta a csöndet. – Már kezdtem türelmetlen lenni. A kis barátnőd hullát játszik, pedig jól elszórakoztam volna vele, amíg rád vártunk. Amikor először belemásztál a fejembe, és megmutattad a képét, azt hittem, ő jobb móka lesz, mint te. Gyere elő, hogy lerendezhessük az ügyünket. Gyere elő, ne kelljen többet várnom!

Ezúttal nem engedtem, hogy a rettegés megbénítson. Hevesen dobogó szívvel csúsztattam előrébb a lábamat, hogy kilépjek az oszlop takarásából, de ekkor megint megleptek. Valaki hatalmas döndüléssel kinyitotta a raktár főkapuját. Egy gyors pillantás elég volt, hogy meggyőződjek róla, Alex ránk talált.

– Zoe... Engedje el! – parancsolta Alex. – Már hívtam a rendőrséget.

– Blöffölsz, fiú! A kis Lena nem hagyná, hogy a csúnya rendőr bácsik veszélyeztessék a barátnője életét. Ugye, Lena? Az senkinek sem lenne jó, ha nagy izgalmamban elvágnám a szőkeség torkát. Ó, meglepődtél, fiú? Bizony, a kicsi Lena valahol itt rejtőzik. De fél előjönni! – kiáltott hátra gúnyosan.

Ekkor sietett be a sarkig tárt ajtón Victor, és a mögötte rohanó Emma. Bizonyára meglátták a fényt. Kidugtam a fejem az oszlop mögül, de egyikük sem vett észre. Kramp háttal állt nekem, és a vállán tekergőző hosszú, szőkésbarna hajtincsekből látszott, hogy az eszméletlen Zoét magához szorítja.

Óvatosan levettem a cipőmet, hogy ne üssek zajt, és kiléptem a jéghideg betonpadlóra.

Alex teljes testében megfeszülve állt úgy két méterre Kramp előtt, miközben Victor a háttérben fogta le a

keservesen zokogó Emmát, aki mindenáron a lányához akart rohanni. Egy pillanatra mindegyikük megdermedt, olyanok voltak, mint egy tragikus szoborcsoport. A tenyerem már bizsergett, tudtam, hogy most minden erőm ott gyűlik össze. Használnom kellett.

Nesztelen léptekkel indultam el Kramp felé, aki még mindig a hátát mutatta nekem. Alex hamar észrevett, de dicséretére legyen mondva, egy rezdülésével sem árulta el. Egyetlen másodpercre kissé tágabbra nyílt a szeme, de végig a hűgán tartotta a tekintetét. Még két lépés választott el Kramp hátától és a nyakán lévő legközelebbi bőrfelülettől. A karomat annyira kinyújtottam, amennyire tudtam, de még mindig hiányzott pár centi. Egy lépés. Már csak ennyi kell, Lena! Ne szúrd el! Felkészültem arra, hogy még közelebb megyek, de ekkor meghallottam a nyikkanást. Emma hatalmasra tágult szemmel szorította a szája elé a tenyerét, és pontosan engem bámult.

Láttam az egyetlen esélyemet villámgyorsan elszállni. Kramp teste megfeszült, és arrébb taszította a tehetetlen Zoét. Automatikusan utána kaptam, de nem értem el. Kőkemény karok szorítottak le, és halálos ölelésbe vontak.

– Nem! – Alex és Victor egyszerre kiáltott fel. Victor maradt a helyén, de Alex a tekintetében elszánt tüsszel felénk lépett.

– Még egy lépés, és a lány meghal! – a hangja olyan reszelős volt, hogy akaratlanul is elhúztam a fejem a közeléből. Rossz ötlet volt. A borotvaéles, fűrészes penge a bőrömbé mélyedt. Felszisszentem a fájdalomtól. Éreztem a kibugyanó meleg vért, amely lassan elkezdett lefelé folyni. Alex azonnal megállt.

– Kérlek, ne bánts el! – A hangja már gyengébben szólt. Mintha elvesztette volna a határozottságát. Az ájult hűgára nézett, aztán egyenesen rám, és azt mondta: – Bármit megteszek!

– Azt akarom, hogy megszűnjön végre ez az átkozott zsongás a fejemben! – Az ordítása végigcsapódott az üres falakon, és visszatért hozzánk. – Mióta ő megérintett, képtelen vagyok normálisan gondolkodni. Csinálja vissza!

– Kérem, nyugodjon meg! Ha bántja Lénát, nem segíthet magán. Engedje el, aztán ígérem, hogy mindent megteszünk, amit akar.

– Nem! Hazudsz! Mind hazudtok! Nem vagyok örült. Ő képes visszaadni a korábbi életemet. Ugye, szuka? Hiszen te tetted ezt velem! Takarodjatok! Ha rendbe hoz, túléli, elengedem!

Éreztem a hátam mögött, hogy időnként erősen megrándul a nyaka. Hessegető mozdulatokat tett a fejével, úgy tűnt, olyasmivel küzd, amit senki sem láthat. Egyfolytában Alexet néztem. Tudtam, hogy hamarosan elszánja magát a cselekvésre, de meg akartam előzni, mielőtt valami butaságot csinál.

A vérem jutott eszembe. A vérem, amely gyakorlatilag a tényleges hordozója volt a képességemnek. A vérem, amely most lefelé folydogált a nyakamon, és egyenesen Kramp kézfeje felé tartott. Ha a képességem valóban a véremben rejlik, akkor a közvetlen érintkezés hatásosabb, mint egy átlagos érintés. Elméletileg. De hát mikor tesztelhetném az elméletemet, ha nem most?

Próbáltam jelentőségteljesebben nézni Alexre, hátha megérti, hogy egyelőre ne tegyen semmit, de nem voltam benne biztos, hogy sikerül. Mindenesetre a lassú araszolást, amelyet addig csinált, egy időre felfüggesztette, de továbbra is folyamatosan beszélt Kramphoz.

Kizártam mindent. Alex hangját, Victor aggódó tekintetét, Emma zokogását, még a padlón eszméletlenül fekvő Zoe képét is. Kizártam mindent arra a pár pillanatra, amíg koncentrálni kezdtem. Az első csepp vérem a kézfejére hullott. Vártam, amíg egy kicsit több kerül rá, aztán elkezdtem.

A külvilág elsötétedett előttem, és a hangok valami egészen mássá alakultak a fülemben. Dübörgést hallottam. Rájöttem, hogy a saját szívem az. Az erő bennem volt, de meg kellett találnom és kiaknáznom a forrását. Befelé kezdtem figyelni, érezni akartam mindent, ami odabent történik. Az erőm alapjaiból merítettem, és a vérem valóban jó közvetítő közeg volt.

Lassan kezdődött. Alex beszélt hozzá, ezért Kramp észre sem vette, hogy a vérem lassan beteríti a kézfejét. Amikor megérezte, már késő volt. Hirtelen erősen hátrarántotta a fejét, és felsikoltott. Mindketten a földre estünk.

– Szállj ki a fejemből, te istenverte szuka, vagy én szedlek ki onnan!

Alex és Victor a testem mellett térdelt, és értetlenül figyelte, ahogy Kramp vonaglik. Egy pillanatra elvesztettem a fennhatóságot, ami elég is volt neki, hogy a még mindig nála lévő kését saját maga ellen fordítsa. A kintől elvakultan éreztem, hogy a saját halántékomon is egy ugyanolyan vágás keletkezik, mint amelyet ő ejtett magán. Felüvöltöttem.

Az agya már képtelen volt a racionális gondolkodásra, elhatározta, hogy „kiszed” magából, bármibe is kerüljön. Victor felordított.

– Vedd el tőle, Alex!

Alex kiütötte a kést a kezéből. Kramp erre rávetette magát. Mindkét kezével átölelte Alex derekát, és ordítva a közeli falnak lökte. Hallottam, ahogy kiszorul a levegő a tüdejéből, de egyszerűen képtelen voltam leállítani Krampot. Tehetetlenül figyeltem, amint bivalyerős ütésekkel sorozza Alex gyomrát és mellkasát.

Ekkor két kéz kulcsolódott Kramp nyakára, és erősen hátrafelé húzta. Fuldokoltunk. Egy pillanatra megörültem, mert csökkent az ütések ereje, és Kramp teste hátrátáncorodott, de csalódnom kellett. Úgy tűnt, hogy a fizikai erőszak még inkább beindítja. Hátralendítette a könyökét, és elégedetten felmordult, amikor Victor egy reccsenés kíséretében levált róla. A könyököm irtózatosan fáj.

A bácsikám orrára szorított kézzel próbált feltápászkodni, de Kramp kéjes örömmel lendítette meg a jobb lábát, és olyan erősen fejbe rúgta, hogy azt hittem, mindennek vége.

Ordítottam, ahogy a számon kifért, belülről feszítettem és karmoltam őt, de semmi sem segített. Saját magamat zártam csapdába. Tehetetlenül kellett végignéznem, amint Victor... amint az apám ernyedő testtel csapódik neki a kőkemény betonpadlónak. Kramp egy pillanatra megállt, és végignézett a művén. Erősnek érezte magát, legyőzhetetlennek. Úgy

érezte, az izmai kőkeményen, tette készen feszülnek neki a bőrének. Elégedettséget érzett, mert ezúttal én voltam az ő börtönében. A testem öntudatlanul hevert Zoe mellett. Emma halálra vált arccal és a soktól remegve borult ránk.

Kramp a szeme sarkából észrevette a fémes csillanást a padlón. Mindössze három lépést kellett megtennie, amíg újra a kezébe foghatta a kését. Rettegve figyeltem a fejében megfogadó gondolatot. Lassan megfordult, és odasétált Alexhez. Elégedetten állt meg előtte.

Alex a törött bordák és fejről szivárgó vér ellenére is talpra vergődött. Rájöttem, mit kell tennem.

De Kramp újabb csapást mért rám. Egy határozott mozdulattal előrelendítette a kését, és belemártotta Alex oldalába. Mint egy zsák, Alex úgy dőlt el. Beütötte a fejét és elájult.

Az ordításom egybecsengett Emmáéval, aki nem bírta tovább a tehetetlenséget, nekitámadt Krampnak. Őt egy egyszerű pofonnal küldte a földre, aztán újra az eszméletlen Alexhez fordult. Az álla alá nyúlt, és lekevert neki egy pofont, hogy magához térjen.

A veszteség érzése túlságosan legyengített. Győzött. Amikor végre Alex feleszmélt, és a fájdalomtól elhomályosult szemekbe nézhettünk, Kramp megszólalt. Egyenesen nekem intézte a szavait.

– Remélem, mindent jól látsz odabentről, Lena! Készülj fel, mert végig fogod nézni, ahogy mindenkit elpusztítok, akit szeretsz! Elveszem tőled ezt a fiút, ahogy te is elvetted tőlem a barlangban az utolsó reményt, hogy megbocsátást nyerhessek.

Kérlek, kérlek, ne! – könyörögtem odabentről, de a hangom szájalmasnak tűnt még a saját fülemben is.

Nem!

Nem azért gyakoroltam annyit és éltem túl a többszöri veszteséget, hogy most újra elveszítsek mindent! Harcolni akartam, bármibe is kerül!

Kramp még mindig nevetett, amikor lehunytam a szemem, hogy ne lássam a többieket. Ők csak elgyengítettek volna.

Újra megkerestem a forrást, amelyből korábban merítettem, de ezúttal belevetettem magam. A földön fekvő

testem rándult egy nagyot, aztán megint elernyed. Tudtam, hogy a vékony szál, ami eddig önmagamhoz kötött, elkezdett foszlani, de fel sem merült bennem, hogy abbahagyjam. Ezúttal sokkal erősebben rontottam neki Kramp elméjének. Képes voltam megállítani és visszahúzni a kést tartó kezét. Kihasználta a lehetőséget, és amikor Alex még utoljára Krampra nézett, megszólaltam az ő hangján:

– Bocsáss meg nekem! Mondd meg Victornak, hogy mindent köszönök, és nem haragszom! – Szerettem volna, ha az utolsó emléke rólam szép lenne, de egy gyilkos szájából elhangzó búcsúval kellett beérem.

– Sosem szüntelek meg szeretni! – mondtam még, aztán átvettem a teljes irányítást Kramp teste felett.

– Lena? Lena, ne tedd meg! – Alex megpróbált kiáltani, de csupán gyenge suttogás jött ki a torkán.

Újra becsuktam a szemem, és már csak befelé figyeltem. Kramp elkeseredetten küzdött, mindent megtett, hogy újra fölém kerekedjen, de ezúttal én voltam az erősebb. Elmosolyodtam a fülemben visszhangzó félelem szülte fenyegetéseken, és a kezünkben lévő kést a mellkasunk felé irányítottam.

– Hagyd abba, te szuka! Ha megteszed, mindketten meghalunk! – hörögte.

Vállalom a kockázatot – suttogtam az elméjében nyugodtan, és még közelebb vittem a kést a célhoz. – *Hiszen ismered a mondást. A szörnyetegek sosem élnek boldogan, míg meg nem halnak.*

– Elpusztítalak, te ribanc! Darabokra szabdalom a képed! – fenyegetőzött. El akart jutni a testemig, hogy beválthassa a fenyegetését, de meg sem tudott mozdulni.

Egy búcsúajándékom még van számodra – küldtem az újabb gondolatot. Lassan újra elárasztottam az agyát minden eddigi tettével, szembesítettem a benne lévő gonosszággal, hogy soha ne felejthesse el, kiket tett tönkre.

A fejéhez kapott volna, de nem engedtem. Ideje volt befejezni. A testem mellett Victor feküdt résnyire nyitott szemmel, és erősen szorította a kezemet. Az arca mocskos és nedves volt a rászáradt vértől és könnyektől.

– Apa! – mondtam neki utoljára, aztán a maradék erőmet felhasználva, Kramp kezével belevágtam a kést a mellkasunkba.

Ordított, és ordítottam, ahogy rajtam is megjelent egy pontosan ugyanolyan seb, mint amilyen Kramp testén. A fájdalom éles és nagyon erős volt, de kis idő múlva sajgássá enyhült.

A raktár fénye egyre gyengébbnek tűnt. Aztán lecsukódott a szemem, és végleg elnyelt a homály.

20. Vallomások

MÁR EGY HÓNAP ELTELT, NYUSZKÓ! Ideje lenne felébredned. .. Ne hagyj cserben...
– Kérlek, kölyök... Fel kell ébredned!
– Neked köszönhetem mindkét gyermekem életét! Ne merj meghalni, mielőtt meghálálhatnám...
– Ha végre felébredsz, kis bogaram, ígérem, hogy sosem zaklatlak többé a főzéssel! És mindennap a kedvencedet sütöm! De akkor gyere vissza hozzánk...
– Cilia mindent elmondott... Ne hagyj el megint, kérlek szépen! Gyere vissza... Itt várok rád. Ha kell, egész életemben. Nélküled semmi vagyok... Lena...

* * *

Hangok, mindig azok a hangok. Kép sohasem, csak a sosem szűnő, mindig a fejembe kúszó hangok. Azt akartam, hogy vége legyen. Pihenni akartam, de ők nem hagyták. Valami puhán feküdtem. Jó érzés volt. Szerettem azt gondolni, hogy tényleg létezik mennyország a felhők felett, és én ott heverészek. Csak azok a hangok ne lettek volna.

Amikor kómában van az ember, minden összerosódik. Olyan, mintha megállna az idő, az események összefüggéstelenül követik egymást. Mintha egy felettünk álló személy alaposan megkavarná az életünket, hogy aztán egy-egy darabkát odavetve, esélyt adjon a rendbehozatalra.

* * *

– Ajándékot hoztam neked, nyuszkó – harsogta Zoe tettetett vidámsággal, és éreztem, hogy megszorítja a takaró tetején fekvő kezemet. – Spéci testápoló krém az én legjobb barátnőmnak! Mert a kórházi légkör tönkrevágja a bőrödet.

Elkezdte felkenni a levendulaillatú krémet a karomra, miközben folytatta a beszédet:

– Kevés dolog történt, amióta pihengetsz. Max még a város hőse, mert megmentett mindenkit. Mintha ő lett volna! Az egyetlen érdeme, hogy nem várta meg Victor hívását, így időben be tudtak hozni a kórházba. Alex és Victor megint sok időt töltött együtt mindkét birtokon. És itt is, az ágyad mellett. Anya végre kezd leszállni rólam, és lassan azt is megengedi, hogy a sarokig egyedül menjek. – Felkuncogott. Az ismerősen kedves hangra én is azt akartam tenni, de képtelen voltam. – Viccen kívül, holnap lesz az első randim Tommal. Még mindig furcsa, hogy annyi év után észrevettem. Kiskorom óta bele vagyok zúgva, de sosem mutatta, hogy érdekelne. Azt hittem, nyuszkó, hogy te kellesz neki. Kész is voltam félreállni. De aztán azon a szörnyű napon bevallotta, hogy tetszem neki. El tudod ezt hinni? Istenem, annyira hiányzik, hogy beszélhessünk! Szükségem lenne rád, mielőtt halálosan szerelmes leszek! Így ni – simított végig még egyszer a karomon, miután befejezte a krémezést. – Most már rendben leszel. Minden rendben lesz. Csak gyere vissza!

* * *

A következő tiszta pillanatomban már Ethel fogta a kezemet.

– Mostanában minden olyan szomorú. Egész nap egyedül üldögélek abban a nagy konyhában, és arra gondolok, mi lenne, ha az én kis bogaram ott lenne. Vissza kell jönnöd, kicsikém! Nélküled mindenki rosszkedvű. Már főzni sincs kedvem! – suttogta drámaian.

* * *

– Sosem mondtam el senkinek, hogy a férjem halála előtt teherbe estem. – Emma letelepedett az ágyam szélére, és úgy folytatta a mesélést. – Egy hét alatt vége lett, méhen kívüli terhesség volt. Elhallgattuk a gyerekek elől, értelmetlen lett volna megtudniuk. De néha elgondolkozom, hogy milyen lett volna a kisbabám, ha megszületik. Egy ideje már úgy képzelem el, hogy olyan erős és bátor kislány lett volna belőle, mint amilyen te vagy. Mióta megmentetted Zoét és Alexet, olyan vagy nekem, mintha a meg nem született lányom lennél. Annyi mindent tettél értünk, amióta beleszóppentél az életünkbe! Többek között megszabadítottad a fiamat attól az idegesítő nőszemélytől – paskolta meg a kezem. – De most kérnék tőled még valamit. Tudom, hogy nagyon fáradt vagy és pihenni szeretnél, de kérlek... kérlek, még egy kicsit bírd ki! Tudom, hogy nemsokára felébresz!

* * *

Victornak – a nővérek meséi alapján – két helyen is eltört az orra és megrepedt a koponyája, de nem hagyta, hogy ez megakadályozza bármiben. Míg a többiek szabályos időközönként váltották egymást az ágyam mellett, ő és Alex majdnem végig velem volt. A napfényes délutánon – amíg Alex az ágyam melletti fotelben aludt – elmesélte a fogantatásom teljes történetét.

– Amikor az apáddal kicsik voltunk, minden olyan egyszerűnek látszott. Emma és mi igazi összetartó csapatot alkottunk. Azt hittük, hogy egész életünkben együtt leszünk. Mindig mondogattam Calebnek, ha megnövünk, együtt vezetjük majd a farmot. Ő erre csak elmosolyodott, és megborzolta a hajamat. Azt hiszem, gyerekes álomnak tartotta... Az első csalódás akkor ért, amikor az érettségije után megtaláltam az egyetemi értesítőjét a szobájában. Kérdőre vontam, és jól összevesztünk, mert kutattam a cuccai között. Később utánam jött az istállóba, azt mondta, egyetemre akar menni, távol a farmtól, hogy világot lásson, és kérte, hogy próbáljam megérteni, de akkor képtelen

voltam. Felfoghatatlan volt számomra, miért vágyik el innen. Még akkor is haragudtam rá, amikor a nyár végén bepakolt a kocsijába, és elutazott. Amikor kihajtott a kapun, úgy éreztem, örökre elvesztem a másik feletem. Pár nap múlva elkezdtem a gimis második évét, és hetek múlva a csalódottságom és a dühöm kezdett alábbhagyni. Elhatároztam, hogy amikor Caleb hazajön az ünnepekre, kiengesztelem. De nem jött haza nagyon sokáig. Tanul és dolgozik egyszerre, nincs ideje. Legalábbis ezt mondta a szüleinknek. Időközben a gimis éveim egész jól alakultak. A focicsapat kapitányának választottak, és állandóan randiztam. Az utolsó évben rengeteg barátnőm volt. Egy tahó voltam, de muszály ezt is elmondanom, hogy megérts. Elszaladt velem a ló. Nagyokat buliztam, ittam és nem vettem figyelembe a lányokat, akik odavoltak értem. Főleg Emmát. Az év végi bálra őt hívtam el. Főként csalódottságból. Caleb az érettségimre sem jött haza, nekem meg jó időre elment a kedvem mindentől. Későn kaptam észbe, hogy a leendő bálkirálynak illene megjelennie a bálon, és végső megoldásként Emmát választottam. Amikor elhívtam, a szemében megjelenő boldog fény egy pillanatra elvakított, és egészen más szemmel kezdtem nézni rá. Okos volt, kedves és nem utolsósorban gyönyörű. Még ma is az – köszörülte meg a torkát. – De az időzítés rossz volt. Caleb felhívott a bálon és elmondta, hogy megnyert egy külföldi ösztöndíjat. Kínában tanulhat, utána pedig jól fizető állást is kap. Legalább nyolc évig nem jön haza.

Éreztem, ahogy Victor fáradtan megsimogatja a kezemet.

– Az, hogy csalódott voltam, enyhe kifejezés. Tomboltam. Tönkretettem Emma első bálját is azzal, hogy a telefonhívás után rögtön hazavittem, és amikor búcsúzóul meg akart csókolni, elfordítottam a fejem, és azt mondtam neki, hogy menjen inkább a babáival játszani. Bunkó voltam, pedig... Szóval teljesen más volt a szándékom. Caleb bejelentése azonban mindent lerombolt. Azt hiszem, Emma akkor utált meg egy életre.

Tiltakozni akartam, de csupán a bal kezem kisujját sikerült megmozdítani. Várjunk csak! Már mozgatom egy ujjamat! Ezzel a tempóval fel is ébredek a következő évtizedben.

– Caleb betartotta a szavát. Nyolc év múlva hazajött. És hozta a magával az anyádat is. Addigra megváltozott a helyzetem. Belekóstoltam a főiskolába, de mivel a farm volt az életem, a nagyapád beleegyezett, hogy otthagyhassam a sulit, és munkába állhassak, mint istállófiú. Ez volt a feltétele. A legaljáról kellett kezdenem. És időközben én is *érző* lettem. Az apám féltette a józan eszemet, de tudta, ha megtanít a használatára, az sokkal biztonságosabb hosszútávon. Elmondta, hogy arra számított, Caleb lesz a hordozó, ezért őt már évekkkel ezelőtt felvilágosította a veszélyekről. Az egész napos munka után az istállóban, az apám még órákig gyakoroltatta a „különleges tapintást”, ahogy ő nevezte. Emlékszem, hogy mennyire boldoggá tett akkoriban az az egyszerű élet.

Alex felnyögött a sarokban, aztán újra mélyen, egyenletesen szuszogott.

– A szüleid látogatása kihúzta a lábam alól a talajt. Ott volt a bátyám, aki úgy viselkedett, mint egy öltönybe bújt idegen, és nagyszabású beszédeket tartott nekünk az új cégéről, amelyet az anyáddal alapítottak. Gyűlöltem hallgatni minden szavát. Ott hagytam őket, és bemotoroztam a városba leinni magam. Addigra már elszoktam az ivástól, ezért az első egy óra után sikerült berúgnom. Arra tértem magamhoz, hogy Delia leül mellém. Szeretne velem jobban megismerkedni, mondta, hogy ne érezzem úgy, elveszi tőlem a bátyámat. Feldühödtem, amiért olyan könnyen átlát rajtam, ezért amikor a karomra tette a kezét, lelkiismeretlenül benéztem a fejébe. A múltját láttam meg. Az apjával beszélgetett, aki pár hónapja halt meg, és arra kérte a lányát, hogy menjen hozzá Calebhez. Azt akarta, hogy a bátyám a családi vagyonukat fektesse a cégébe, ezzel biztosítva tartósan jó életet a lányának. Sosem bízott a nőkben, nem hitte el, hogy az anyád képes lenne egyedül is hasznosítani az örökségét. Delia teljesítette az apja utolsó kívánságát. Kedvelte Calebet, ezért amikor a bátyám megkérte, ő igent mondott. Lemondott a szerelemről, hogy az apja békében hallhasson meg.

Ha tudtam volna szólni, bizonyára akkor is elnémultam volna a döbbenettől.

– Még valamit észrevettem aznap este, amit nem lett volna szabad megtudnom, és ezért máig szégyellem magam. Deliának tetszettem. Fiatalabb volt nálam, ártatlanabb, és bármennyire is tagadta, még hitt az igaz szerelemben. Amikor velem találkozott, megtörtént a baj. Belém habarodott. Mélyen eltemette magában, nem akarta bántani a bátyámat, de én lecsupaszítottam a lelkét azon az estém. Az agyam elborult a túl sok alkoholtól, és sutba vágva a következményeket, megcsókoltam. Hagyta magát. Erősen dobogott a szíve, amikor kivonszoltam a szálloda bárjából, és a korábban kivett szobám felé irányítottam. Tudtam, hogy amit teszek, rossz, de valami tovább hajtott. Másodszorra használtam ki egy fiatal lány érzelmeit, ezt sosem bocsátom meg magamnak. Lefeküdtünk egymással. Elégtételt akartam venni a bátyámon. Ezt sosem mondtam ki. Másnap hajnalban egyedül ébredtem.

Azt akartam, hogy hagyja abba, de kíméletlenül folytatta.

– Otthon sokáig kerülgettük egymást Deliával, mindkettőnket gyötört a büntudat az éjszaka miatt. Egy héttel később összevesztünk, a kis házat azóta már lebontottam, de ott vallotta be Delia, hogy belém szeretett. Persze addigra már tudtam én is. Elhatároztam, hogy mentem, ami menthető. Minden korábbi keserű gondolatomat, mindent, amit addig megtudtam róla, felhasználtam, hogy elúzzem a közelemből. Azt mondtam neki, hogy a szüleim méltatlannak tartják őt a bátyámhoz, de én adok neki egy esélyt, hogy bebizonyíthassa, tévednek. Ha boldoggá tudja tenni Calebet, akkor sosem árulom el neki, ami köztünk történt. Megbocsáthatatlanul viselkedtem. És tőled sem várom el, hogy megbocsáss. Végképp elüldöztem innen a szüleidet, és megfosztottam magam attól, hogy lássalak felnőni.

Éreztem a gyötrődését. Még sosem volt ennyire őszinte önmagához sem.

– Tudtam, hogy a bátyáméknak kislánya született. A gyanú állandóan ott lüktetett a fejemben, hogy esetleg az enyém vagy, de nem tudhattam biztosan. Arról meg szó sem lehetett, hogy kiderítsem. Addigra már épp elég bánatot okoztam az anyádnak. Sosem gondoltam volna, hogy mindketten... hogy mindketten meghalnak. De így lett. Ez a

teljes történet, Lena. Illetve a rám vonatkozó része. A többi neked kell kiderítened.

Szólni akartam, hogy ne menjen el, de felállt az ágyam széléről.

– Hoztam neked valamit. Röviddel ezelőtt kaptam meg, de téged illet. Remélem, te is meglátod benne mindazt a szépséget, amelyet én láttam. A kezed alá fogom tenni, hogy érezhesd. Most megyek, hagylak pihenni. Pár óra múlva visszajövök, addig Alex vigyáz rád. Ne tévesszen meg a horkolás, ha egyet rezdülsz, azonnal felébred!

Éreztem a kis mosolyt a szavaiban. Sóhajtott egyet, majd megköszöri a torkát.

– A te kezében van a döntés. Vér szerint az apád vagyok, de eszemben sincs átvenni a bátyám helyét. Nála jobb apát elképzelni sem lehetett volna. Már ezerszer megbántam az akkori bűneimet, de egyedül neked van hatalmad feloldozni. Bármi legyen is a döntésed, elfogadom. Szeretlek, kölyök! Remélem, tudod!

Victor kiment a szobából.

Sírni akartam, hogy az az iszonyú feszültség, amely felgyűlt bennem, kitörhessen. Kiáltani akartam neki, hogy jöjjön vissza, vagy, hogy örökre tűnjön el? Nem is tudom. Az őszintesége az első percekben meglepett, de aztán kezdtem megérteni őt. Megértettem, de fogalmam sem volt, hogy meg tudok-e bocsátani neki.

Viszont, ami a legjobban zavart abban a pillanatban, hogy képtelen voltam felébredni. Egyre kevesebb volt a homályos vagy öntudatlan pillanatom, de még mindig mozdulatlanul feküdtem.

Az elbeszélésekből már összeraktam a történeteket. Amikor mellkason szúrtam Krampot, Victor időben visszarántott a saját testembe, és megszakította a kapcsolatot. Így a szúrás, ami Krampot megölte, nálam kisebb sebet okozott. A kiérkező mentősök kétszer élesztettek újra, de az igazi érdem Victoré volt. Megmentette az életemet.

Már csak azt kellett kitalálnom, hogyan ébredjek fel.

A tenyerem alatt egy kicsi és kerek dolog lapult. Az anyám gyűrűje. Az, amelyet az első házassági évfordulójukra kapott az apámtól. Mindig ezt hordta, még az eljegyzési

gyűrűje helyett is. Amikor rákérdeztem, hogy miért, megvonta a vállát, és valami másra terelte a szót. Most végre választ kaptam rá.

Ujjaim alatt megelevenedett az ő története is. Az anyám sokáig szenvedett, miután megtartották az esküvőt. Gyűlölte magát, hogy hazudik annak a férfinak, aki teljes szívéből szerette, és gyűlölte Victort is, amiért nem szerette őt. Két hónapig próbálta figyelmen kívül hagyni a terhességét. Egy ideig engem is gyűlölt. Imádkozott, hogy vetéljen el, de az imái rossz istenhez szálltak. Egészséges voltam, és szépen fejlődtem. Az apám örömmámorban úszott, semmit sem sejtett. Minden porcikájával szerette a feleségét. Az anyám érzelmei akkor kezdtek megváltozni, amikor először megmozdultam. Döbbsen szorította a kezét a hasára, és rögtön lefeküdt. Imádkozott, hogy korábbi fohászai soha ne hallgattassanak meg, és egészségesen jöjjenek világra. Az apám így talált rá, amikor aznap hazajött. Az ágyon feküdt, és néma könnyek folytak le az arcán, miközben azt ismételte, hogy „ne menj el!”.

Apám mélyen megrendült. Rájött, hogy mindkettejüknek pihenésre van szüksége. Az alakuló cég sok pénzt elvitt, de az apám felszabadította az összes lehetséges helyről a tartalékait, és befizetett egy karib-tengeri hajóútra, amelynek négy megállója volt, egyenként egyhétnyi nyaralással. Az egész nyarat napozással, beszélgetéssel, táncsal és szeretkezéssel töltötték. Anyám a harmadik megállóban jött rá, hogy szerelmes lett az ő kedves, okos, szórakoztató és szívöglesztő férjébe. Belehalt volna, ha elveszíti, ezért sosem mondta el neki a titkát. Úgy érezte, hogy megérdemli a boldogságot. Ő is és az apám is.

A gyűrűt a születésem után kapta tőle. Az egyszerű évfordulós ajándék valami sokkal fontosabbá vált az anyám életében. Ez lett a jelképe annak a szerelemnek, amelyről azt hitte, hogy már sosem kaphatja meg. Ezt a gyűrűt hordta a jegygyűrűje helyett, mert neki ez jelentette az igazi elkötelezettséget. Közös gyerekük azonban sohasem lett, anyám hiába próbálkozott.

Az egyetlen krízisbe akkor került a házasságuk, amikor apám számára nyilvánvalóvá vált a képességem. Időközben

az anyám is tudomást szerzett a családi örökség nem kívánt részéről, és szörnyen megijedt. Szerencséje volt, mert a két testvér szeme hasonlított, zöld árnyalatú volt, mint az enyém, de egy ilyen dolgot képtelen lett volna kimagyarázni. Sejtette, hogy a képesség az apától ered, és félt, hogy az apám is tudja ezt. Aznap délután, amikor hazaértünk az erdőben megtalált kislány mellől, az anyám a felismerést kereste apám szemében, de ott csupán a szokásos szeretetet lelte. Megkönnyebbült, és elhatározta, hogy örökre eltemeti magában Victor emlékét. Készségesen beleegyezett, hogy elnyomják bennem az érzők erejét, főként azért, mert őszintén féltett. A másik oka az volt, hogy minden kapcsolatot el akart tüntetni, amely a vér szerinti apámhoz kötött. Mindezek után megnyugodott. Olyan életet élt, amilyenre mindig is vágyott. Volt egy szerető férje, sikeres karrierje és egy kislánya, akit mindenkinél jobban szeretett. Az utolsó perceiben jött rá, hogy a halálukkal elkerülhetetlen lesz az igazság napvilágra kerülése. A lánya meg fogja ismerni az igazi apját. Tudta. De belenyugodott.

Látni a múltat, hallani az egykori kedves hangokat, érezni a sosem felejthető illatokat... kiborított. Visszahulltam a sötétségbe.

* * *

Annyira elfáradtam, hogy sokáig nem jöttem a felszínre. Halványan hallottam meg, amikor az orvosok elkezdtek arról beszélni, hogy lekapcsolnak a gépekről. Folyamatosan próbáltam áttörni azt a kemény réteget, amely még mindig a mélybe zárt, de éreztem, hogy fogy az időm.

Alex neve hangzott el az egyik orvosom szájából, amikor egy pillanatra újra kitisztult a fejem. A szobám előtt beszélt a két doktor. A nő azt mondta, hogy már-már orvosi csodának számított az a gyors felépülés, amit Alex produkált. Belső vérzése volt, több bordája eltörött, és a máját ért sérülés majdnem végzetesnek bizonyult.

– De a fiúban hatalmas akaraterő van, egy percnél sem maradt tovább ágyban, mint szükséges lett volna.

– Á, Alex, épp rólad beszéltünk! – mondták vidáman. – Megint a barátnődhöz?

A pulzusom megugrott, de egyikük sem figyelt a halkan csipogó gépre.

– Naná! Ez a napom fénypontja. Semmiért sem hagynám ki! – hallottam meg az ismerősen borzongató hangot. Felállt a szőr a karomon az izgalomtól, amikor éreztem, hogy közeledik.

– Akkor magatokra is hagyunk titeket. Szerencsés lány a szerelmed! – mondta a doktornő, aztán a beszélgetésük hangja távolodni kezdett.

– Én vagyok szerencsés – suttogta bele közvetlenül a fülembé, aztán egyszerűen lefeküdt mellém. Széles volt a kórházi ágy, kényelmesen elfértünk benne. Szerettem volna közelebb csúszni hozzá, de meg sem mozdultam. – Ma is nagyon jó illatod van!

Az orrát a hajamba fúrta, és mélyeket lélegzett. Elmosolyodtam. Elmosolyodtam? Ja, mégsem, csak megrándult a szám széle.

– Képzeld, ma meglátogattott Cilia! Elköszönni jött, mert elmegy a városból. És még egyszer bocsánatot kért. Azt állította, hogy szerelemből tette, amit tett. Elküldtem a fenébe. Rengeteg időt elvett tőlünk, amelyet már sosem kapunk vissza. Tudod, mindig azt mondogatom magamnak, hogy szerencsés vagyok. Szerencsés, mert egyikünk sem halt meg. Szerencsés, mert tudom, hogy többé nem kell nélküled élnem. Jó lenne, ha fel tudnál ébredni, hogy azokba az elképesztő szemeidbe mondhassam ezt... – kivárt egy kicsit, de amikor semmi sem történt, folytatta. – Tudod, nekem is voltak rossz napjaim. Ilyenkor csak üldögéltem itt az ágyad mellett Victor társaságában. Maga alá gyűrt a tehetetlenség. A közeledben akartam lenni, fogni a kezedet és beszélni hozzád. Semmi mást. Ha Victor is itt volt, általában hallgattunk. Szerintem még mindig neheztel rám egy kicsit. Mindenesetre a munkában megint egész jól megértjük egymást.

A hangja szomorú volt, de úgy éreztem, bízik bennem. Bízik abban, hogy visszatérek.

– De a rossz napjaimnál tartottam. A mai pont egy ilyen napnak indult, de aztán történt valami. Idefelé át kellett jönnöm a gyerekosztályon, mert elromlott a lift. A folyosó közepén egy fekete hajú kislány állt, aki pontosan olyan volt, mint te kicsiben. Megszólított, és elkezdünk beszélgetni. Sadie leukémiás, de elképesztő akaraterő van benne. Kijelentette, hogy otthon fog karácsonyozni a családjával, mert ő addigra meggyógyul. Meséltem neki rólad is. Megérti ő a problémámat, mondta, de teljesen dinka vagyok! Olyasmit javasolt, amelynek hatására a falba akartam verni a fejemet! Hihetetlen, hogy nem nekem jutott eszembe. Azt mondta, próbáljam meg azt, amit a herceg tett Hófehérkével! Hogy csókoljalak meg, és akkor fel fogsz ébredni! Érted ezt, Lena...? Mert ez mindig bejön! Legalábbis Sadie szerint.

Alex nevetett.

– Bár még nem beszéltük meg a történeteket, de tudd, hogy a te érdekedben teszem. Eszemben sincs siettetni. Amikor végre felébredsz, annyi ideig büntethetsz, ameddig akarsz. De ezt most muszály megtennem.

Rá akartam kiáltani, hogy siessen már. Mióta mellém feküdt, és megfogta a kezemet, úgy éreztem, mintha valami elkezdett volna felfelé tolni. Egy hatalmas helyiséget láttam sok emberrel és hosszú padokkal. Őt láttam, amint vigyorogva rám vár. Közeledni kezdtem hozzá, de pár lépésenként meg kellett állnom, mert szörnyen elfáradtam. Már nagyon közel éreztem magam a célhoz, de kellett még valami, ami továbbvisz.

A szája melegen és ismerősen tapadt az enyémre. Éreztem, hogy a kézfejem megrándul, és elkezdtem siklani felé. Nagyon gyorsan. Odaértem hozzá, és átöleltem a nyakát. A bőre forró és jó illatú volt. Beletúrtam a hajába, majd meggyengült karjaimmal magamhoz öleltem. Eszeveszetten dobogott a szívem, majd egy hosszú pillanatra megtorpant.

– Lena! – kiáltott fel döbbenten Alex, és a következő pillanatban kitépték a karjaim közül.

Egy hosszú, sípoló hang hallatszott, amelyet egy erős ütés követett a mellkasomon. A következő pillanatban tágra nyílt a szemem. Egy másodpercre befogadtam a környezetem képét. Ott volt az én Alexem, aki a döbbenettől sápadt arccal

nézett egyenesen rám, míg a berohanó Victor az orvosokkal ordítozott, mert nem értette, mi történik.

Ébren voltam, de túl rövid ideig. Amint eltelt ez a hosszúra nyúló pillanat, megint süllyedni kezdtem. Azt hittem, hogy újra ugyanoda kerülök, de meglepetésemre sikerült a felszínen maradnom. A végtagjaim elnehezdedtek, a gondolataim pedig megkavarodtak. Kellett pár perc, de megértettem, hogy mi történik velem. Elaludtam. Egy hónapja először, végre igazán aludtam.

21. Egy tiszta lap

EGY HÉT MÚLVA KIENGEDTEK. Az első napomon otthon úgy éreztem magam, mint egy halálosan beteg királyné, akinek az alattvalói csupán hosszú tétovázás után mernek elé járulni. Ethel lábbujjhegyen osont fel a szobámba, hogy reggelit és ebédet hozzon. Amikor vacsoraidőben lementem a konyhába, majdnem szívrohamot kapott szegény a nagy izgalomtól. Végül hosszas rábeszélés után megengedte, hogy ott egyek a jó meleg helyiségben. Amikor Victorról kérdeztem, zavartan annyit mondott, hogy a könyvtárban dolgozik, mert nagyon elmaradt a papírmunkával. Miután végeztünk, bementem hozzá. Az íróasztalnál ült, és valami papírt olvasott. Fordítva.

– Érdekes? – szólaltam meg rekedten.

– Nem, nem igazán – észbe kapott, és megfordítva a papírt, letette maga elé az asztalra. A tekintete is ott maradt. – Jobban vagy? Mert ha még gyenge vagy, nem kéne járkálnod. Az orvos azt mondta, hogy...

– Láttam, Victor! – szakítottam félbe, és óvatosan leültem az íróasztal előtti székre. – A gyűrű megmutatta.

– És mit gondolsz? – nézett fel gondterhelten.

– Nem is tudom. Még annyira friss ez az egész. Végigéltem az anyám életének egy igazán nehéz szakaszát, és megértettem a tettei mozgatórugóját. Még mindig szeretem őt, hiszen az anyám volt, de beláttam, hogy ő is hibás lehetett abban, ami történt.

– Nem, Lena, az anyád kizárólag abban hibázott, hogy rossz testvérbe szeretett bele.

– Pontosan. Ezért volt olyan nehéz elfogadni a történeteket. Mert hiba volt. Azt hittem, ő sosem hibázik. Ahogy az apám sem. Mármint a bátyád... – motyogtam zavartan.

– Igen, értem.

– Szóval ez volt a legnehezebb. Belátni, hogy ők is hús-vér emberek, akik hibákat követnek el. Ahogy te is. Neked lesz a legnehezebb megbocsátani, hiszen a szüleimnek van egy nagy előnye szemben.

– Hogy ők voltak a szüleid...

– Hogy ők halottak. – Mindketten elmosolyodtunk, és egy picit jobb lett a hangulat. – Még nem tudom, hogy mikor leszek képes elfogadni a tényeket. Kell egy kis idő, hogy megszokjalak. Mint az apámat.

– Ó, édes istenem, kölyök! Ezt remélni sem mertem! – azzal kilökte maga alól a széket, és megkerülte az asztalt, hogy elém állhasson. Félszegen álldogáltunk egymás előtt, mint két karót nyelt idegen, amikor megszólaltam.

– Megölelhetsz, ha akarsz! – néztem fel rá szorongva, és végre felfogtam, hogy már nagyon régóta úgy tekintek rá, mint az apámra.

Megkönnyebbült sóhajtás hagyta el a száját, miközben óvatosan átkarolt és magához szorított.

– Most már minden rendbe jön! – mondta halkán. – Itt leszek neked, kölyök. Örökké.

A nagy kibékülés után felbaktattam a szobámba, és bedőltem az ágyba. Bármennyire játszottam is a nagymenőt, már attól elfáradtam, hogy felmentem a lépcsőn. Beraktam egy Andrea Bocelli-lemezt, mert az ő hangja mindig ellazított.

A borzongatóan lágy zene végighullámozott a szobán, úgy tűnt, még a levegőt is kisimítja.

Lehet, hogy túl könnyen bocsátok meg? Haragudnom kellene az anyámra, akinek én voltam a legfontosabb? És Victorra, aki egyre jobban megszeretett engem, pedig örök emlékeztetője voltam élete legnagyobb hibájának? Nem... azt gondoltam, értelmetlen azzal vesztegetni az időmet, hogy haragudjak. Annyira rövid az élet, olyan könnyen kicsúszhat a kezünk közül! Ezt az utóbbi hetekben rémisztő közelségből megtapasztalhattam. Annyira tapintható, annyira közeli volt annak a lehetősége, hogy valamelyikünk meghal, hogy ez minden más szempontot felülírt bennem. Elhatároztam, hogy a következő napomat már úgy kezdem el, hogy ne kelljen

megbánnom semmit. Hogy képes legyek feltétel nélkül elfogadni a jó dolgokat.

Megint ruhástul aludtam el. Később éreztem, hogy valaki bejön a szobámba és betakar, de nem keltem fel. Tudtam, hogy Victor az, és örültem neki. Suttogássá halkította a zenét, egy puszit nyomott az arcomra, majd kiment. Pár óra múlva felébredtem, és bebotorkáltam a fürdőszobába. Lezuhanyoztam, megmostam a fogam, és kifésültem az összegubancolódott kupacot, ami egykor a hajam volt.

Felvettem egy régi, kinyúlt fekete pólót, és visszaindultam az ágyba. Már majdnem kikapcsoltam az ismétlésre állított lejátszót, amikor valami neszt hallottam az ablak felől. Felkapcsoltam az apró éjjeli lámpát. Kisvártatva káromkodás, majd halk kopogás hangzott fel az erkélyajtónál. Egy percig sem kételkedtem benne, hogy ki az. Egy gyors mozdulattal elhúztam a sötétítő függönyt, és megláttam az üveg túloldalán álló Alex lázas tekintetét. A szemében lévő izgatott várakozástól görcsbe rándult a gyomrom, de tétovázás nélkül sarkig tártam előtte az ajtót. Sietve lépett be és megfordult, hogy bezárja maga mögött. Ebben a pár másodpercben – megszabadulva a tekintete súlyától – sikerült annyi bátorságot összegyűjtenem, hogy előrelépjek, és szorosan átöleljem a derekát. Teljes testemmel a meleg hátához bújtam egy pár pillanatra, aztán hagytam, hogy megforduljon, és a karjába zárjon. – Lena, én...

Nem tudott többet mondani. Elegendő volt a szavakból. Felnyúltam, lehúztam magamhoz a fejét, és erősen megcsókoltam. A szája hideg volt, izgatóan ismerős. A karja a derekamra csúszott, majd fölfelé indult, és a hátam közepére simulva még közelebb húzott. A testéből forróság áradt, ahogy a szája utat talált magának a nyakam felé is. Úgy szorított magához, mintha félne, hogy elillanok. Az izgalma átragadt rám is. Nehéz volt meghatározni, hogy melyikünk csókolt hevesebben. Egyikünk sem hagyta magát, de Alex sokkal gyakorlottabb volt. Lassan végigcsókolta az egész arcomat, majd visszatért a nyakamhoz. Apró, habkönnyű csókot kaptam a szám szélére, amelyektől képtelen voltam abbahagyni a borzongást.

Meleg szájával végigsimogatta a nyakam hajlatát, néhol pedig a fogai közé szorította az érzékeny bőrt. A nyelve érintése apró rángásokat okozott a bőröm alatt, mintha órákon át futottam volna, és az izmaim görcsösen vonaglanának. Alex egész lénye így hatott rám. Izgatott és vonzott, egyszerre volt veszélyes és tökéletesen biztonságos vele lenni. A szívem és az agyam egy ritmusra járva lüktetett, és úgy éreztem, a forróság felemészti körülöttem a világot. Mintha sűrű ködben mozogtunk volna, elindultunk az ágy felé.

Alex az ágyra döntött, de végig a hátamon tartotta a kezét, hogy lassan ereszkedjek le. Még mindig vigyázott rám. Végigsimított az oldalamon, de amikor a keze a csupasz combomhoz ért, úgy ugrott ki az ágyból, mintha rémeket látott volna. Az ajtó felé kaptam a fejem, mert azt hittem, hogy Victor ránk nyitott, de nem volt ott semmi más, csupán a félhomály. Értetlenkedve néztem Alexre, aki az ágyam szélétől úgy egy méterre állt, és idegesen túrt bele a hajába.

– Nincs rajtad pizsamaalsó! – mutatott a combomra teljes pánikban, és elfordította a fejét.

– És az rossz? – kérdeztem értetlenül.

– Ebben a helyzetben a legrosszabb – bólogatott hevesen. – Nem járkahtsz ilyen cuccban előttem, amikor az utóbbi időben mindössze kétszer tudtalak megcsókolni, és ebből az egyikben eszméletlen voltál. Kikészítesz vele. És az sem utolsó szempont, hogy tegnap jöttél ki a kórházból. Még pihened kellene.

– De hát már jól vagyok! – bizonygattam, és lecsúsztattam a vállamról a kitágult pólót, hogy megmutassam neki a mellkasomon lévő halvány heget. – Már alig látszik.

– Ó, atyám, azonnal húzd azt vissza! – Eltakarta a szemét, majd megint elfordult. – Victor megölne, ha tudná, hogy itt vagyok.

– Örülök, hogy kockáztattál. Hiányoztál – vallottam be neki, amikor végre újra rám pillantott. Lassan végignéztem rajta, mire láthatóan nyelt egy nagyot.

– Te is. És idegesített a bizonytalanság. Megvártam, amíg mindenhol kialszanak a fények, aztán felmásztam. Megfogadtam magamnak, hogy többé nem használom ezt az

utat, de végül mindig itt kötök ki. Legalább megérte – vigyorodott el. – Ilyen letámadásban még sosem volt részem. Vegyem ezt úgy, hogy rendben vannak köztünk a dolgok?

– Tudod, a kóma alatt sok tiszta pillanatom volt. Mindent hallottam, ami körülöttem történik, és gondolkoztam. Kevésen múlt, hogy végleg elveszítsük egymást. Nem akarok több időt vesztegetni a felesleges dolgokra. Na, meg az is segített, ami időnként felvillant, amikor megérintettél – tettem hozzá mosolyogva, és kicsúsztam az ágy szélére.

– Micsoda? – Közelebb lépett.

– Homályos volt, de sok ember vett részt benne egy nagy épületben, ahol padok is voltak. Én a padok között mentem feléd. Eddig még sosem láttalak olyan boldognak és gondtalanoknak, mint akkor. Azt hiszem, az esküvőnk lehetett.

Ártatlanul leszedtem egy pihét a lábamról. Elégedetten láttam, hogy odavonzottam a tekintetét.

– Nem hoztam el a gyűrűt! – mondta zavartan, és teljes döbbenetben ült le az ágyam szélére.

– Van gyűrű? – lepődtem meg ezúttal én. Sietve közelebb húzódtam hozzá, és a vállára tettem a kezem. – Mégis mióta?

– Anyámtól kaptam a nyár végén. A családukban öröklődik generációk óta. Anya úgy adta oda, hogy ügyeljek rá, kinek adom, mert eddig kizárólag igaz szerelmet pecsételtek meg vele. Ciliának még csak meg sem mutattam. Már egy ideje világos előttem, hogy mindig téged tartottalak a gyűrű tulajdonosának. Erre most otthon hagyom! – kiáltott fel hitetlenkedve, aztán megint felpattant.

A kezem lecsúszott a válláról, és bosszúsan sóhajtottam fel, amikor láttam, hogy az erkély felé indul.

– Most meg hová mész?

– Természetesen haza! Elhozom azt a gyűrűt, és még ma az ujjadra húzom! – Már majdnem kint volt az erkélyen, amikor utolértem, és visszahúztam a meleg szobába.

– Alex, nem akarom, hogy ma éjjel megkérd a kezem! – simogattam meg az arcát. Elkomorult.

– Nem akarod? De hát miért?

– Még tizenhét sem vagyok. Rengeteg időnk van a házasságra, felesleges elsietni. A nagy esemény valószínűleg

öt-hat év múlva fog bekövetkezni. Legalábbis, ha jól szűrtem le a részleteket.

Az éjjeli lámpa fényénél úgy tűnt, Alex elnyom egy mosolyt.

– Jól látom, hogy megkönnyebbültél? – Rácsaptam a karjára, és hátrébb léptem.

– Édesem, félre ne érts! Akarok én házasodni, minden porcikámmal, de örülök, hogy nem most kell. Cilia rendesen elvette a kedvemet tőle. Azt akarom, hogy élvezd az életed. Lehetőleg velem. A kötöttségekkel meg ráérünk később foglalkozni. Ez a veszélyes mosolyod azt jelenti, hogy bajban vagyok, vagy azt, hogy egyetértesz?

– Egyetérték – bólintottam, és átkulcsoltam a derekát. – Legalább lesz időm, hogy újra megkedveltessem veled a házasság gondolatát.

– Asszony, ha így nézel rám, már most beadom a derekam! – csóválta meg a fejét.

– Akkor gyere vissza az ágyba! – Hátráltam, és húztam magammal őt is.

– Ó, uram, segíts, már megint itt tartunk! – nyögött fel. – Lena, nem lehet! Ez Victor háza, képtelen lennék elárulni a bizalmát. És különben is, fáradt vagy. Ne tagadd, karikásak a szemeid!

– Rendben – egyeztem bele. – Aludni fogok. De csak ha te is itt maradsz és...

– Jó, leülök ebbe a kényelmes kis székbe, és megvárom..

– ... lefekszel mellém az ágyba – fejeztem be zavartalanul a mondatot.

– Félttem tőle, hogy ezt mondd! – Rásandított a meztelen lábamra, és fenemőd szenvedő képet vágott. – Legalább egy pizsamaalsót vegyél fel, ha nem akarsz megölni.

– Jó! – csattantam fel mérgesen, majd a gardróbba vágattam. Felhúztam a kívánt ruhadarabot, és visszamentem a szobába. A gardrób ajtajában megtorpantam. Alex ruhástul feküdt a paplan alatt. Vigyorogva végigpásztázott, majd a tekintete megállapodott a lassan mosolyra húzódó számon. Szűzlányosan az álláig húzta a takarót, aztán csibészesen elvigyorodott.

– El akar csábítani, asszonyom?

– Fogalmazhatunk így is! – vigyorogtam vissza rá, aztán lassan elindultam felé.

Leoltottam az apró lámpát, és csak feküdtünk egymáshoz simulva.

– Biztos, hogy nem akarsz egy kicsit kényelmesebben elhelyezkedni? – kérdeztem tőle halkán, és az arcommal célzatosan végigsimítottam a mellkasán.

– Lena, ne kínozz, kérlek szépen! Ha ennél egy kicsit is kényelmesebben helyezkednék el, már mindketten meztelenek lennénk! – suttogta vissza mérgesen. Bár a sötétben nem láttam az arcát, tudtam, hogy kínban van. Őrlődött a becsület és a saját vágya között, de úgy éreztem, hogy már csupán egy vékony fal választja el a kettőt.

– Tulajdonképpen...

– Tudom – vágott közbe –, neked nem lenne ellenedre, de nekem igen. Bármennyire is szeretném. És neked fogalmad sincs, hogy mennyire szeretném! Ó, atyám... Már elképzeltem, hogy milyen téged megérinteni ott, ahol mindig ruha takar. Szeretném megtapasztalni, milyen érzés melletted ébredni, érezni a bőröd melegét a bőrömön. Elképzeltem, milyen ízű az ajkad ébredés után. És azt is elképzeltem, hogy milyen lenne, ha végre teljesen az enyém lennél. Elhíheted, hogy ezt képzeltem el a legtöbbször! De szeretlek téged. Nemrég estél át egy hatalmas traumán. Majdnem elveszítettelek. Soha többé nem akarom azt érezni, amit a kórházi ágyadnál. Csövek lógtak ki belőled, és én annyira tehetetlen voltam, hogy ordítani tudtam volna. De a támaszod akartam lenni. Azt akartam, érezd, hogy én sosem veszem el a reményt! Hogy tudd, belém kapaszkodhatsz, bármi történik!

Valami kaparta a torkomat. A szemem sarkába könny gyűlt, de erősen koncentráltam rá, hogy ne csorduljon ki. Közelebb húzódtam Alexhez, a karom átvetettem a mellkasán, a lábam az ő farmerbe bújtatott lábához simítottam, majd a fülem a hevesen dobogó szívére szorítottam. Az volt a legjobb hely a világon abban a pillanatban.

– Sokáig azt hittem, hogy sosem ébredek fel. Félttem, hogy lemondotok rólam, és lekapcsolják a gépeket. Elfogadtam, mert tudtam, hogy okkal halok meg. Hogy Zoe épségben van,

és Kramp sosem bánthat többé egy gyereket sem. Tudtam, hogy Victor is jól lesz idővel, ha kiheverte a halálomat. Egyedül benned nem voltam biztos. Féltem kockáztatni, féltelek egyedül hagyni. Magam miatt is. Ezért ellenálltam annak a hatalmas, megnyugtató erőnek, ami egyfolytában húzott lefelé, amíg a kórházban feküdtem. Kramp fejében lenni életem legfélelmetesebb élménye volt. Amikor átvette felettem az irányítást, és beléd döfte azt a kést, mocskosnak éreztem magam. Olyan szenny volt a lelkében és a fejében, amelyről azt hittem, rám is örökre átragad. Azt hittem, hogy valamiképpen én is részese voltam annak a szúrásnak.

– Lena...

– Ne, kérlek... tudom. Már tudom. A gondolat, hogy részt veszek a megölésben, tulajdonképpen segített, hogy felülkerekedhesek rajta. Nem hagyhattam, hogy megöljön. Abba, azt hiszem, én is belehaltam volna.

– Majdnem meg is tetted. – Felemelte a mellkasán lévő kezemet, és a szájához vont. Amikor belecsókolt a tenyerembe, begömbítettem az ujjaim, és nagyot sóhajtottam a gyönyörűségtől. Kezdett kiütközni a borosta az állán, de nekem nagyon tetszett. Sokkal valóságosabbá tette a jelenlétét.

– Képtelen lettem volna tétlenül végignézni a halálodat.

– Örökre megmarad a helye, ugye tudod? – A keze a nyakamra siklott, aztán egyre lejjebb, hogy megtapinthassa a szívem melletti sebhelyet.

– Kis ár ez azért, hogy mindenki megmenekült.

– Soha többé ne tégy ilyet! Érted, Lena? Azt akarom, hogy mindig mellettem legyél! Biztonságban.

Az ezután következő események teljesen elnémítottak. Alex fölém kerekedett, és kőkemény kétségbeeséssel csókolni kezdett. Olyan volt, mintha arra számítana, bármikor félbeszakíthatják. Az erőm az egyik pillanatban még mélyen bennem szunnyadt, aztán hirtelen kinyúlt érte, és éreztem, hogy megérinti. Döbbenet húzódott el, és hitetlenkedve nézett rám.

– Ezt én is éreztem!

– Tudom! – Meglepődtem.

– Láttam, az esküvőnket, Lena! Pedig itt nem működhet az erőd. Csináltál valamit?

– Az égvilágon semmit! – ráztam meg a fejemet.

– Hogyan lehetséges ez?

– Őszintén? Fogalmam sincs, de igazából ebben a pillanatban nem is érdekel! Add a szád!

Mindkét kezemmel lehúztam magamhoz a fejét, a lábaimat pedig az övére fontam, hogy ne tudjon szabadulni. Igaz, ő sem akart. Mosolyogva fedezte fel újra és újra a bőröm minden négyzetcentiméterét. A csókjai apró, égető nyomokat hagytak mindenütt, amitől úgy éreztem, egyre nő bennem az adrenalin. Legszívesebben felpattantam volna, hogy kiálljak az erkélyre, és világgá kiáltsam, mennyire boldog vagyok. Félttem, hogy másodpercek kérdése, és felrobbanok. Mintha megérezte volna a bennem egyre növekvő energiát, sokkal lágyabb simogatásra váltott, és a csókjai inkább csillapítóká váltak. A szívem eszeveszett dobogása egy kicsit lassulni kezdett, de még mindig a csillagok között éreztem magam.

A szája a nyakamra csúszott, aztán lassanként araszolt a mellkasom felé. V kivágású póló volt rajtam, ezért egy ideig szabadon kalandozhatott a bőrömön. Pillekönnyű érintésekkel körbejárta a szegélyt, de ügyelt rá, hogy ne kíváncsiskodjon be alá. Azt hittem, megőrülök a türelmetlenségtől. Kicsit lejjebb csúsztam, hogy felgyűrődjön a pólóm széle. Bíztam benne, hogy észreveszi, mit akarok. Az a kérges, meleg tenyér végül a pólóm alá csúszott. Annyira jólesett az érintése, hogy szemérmetlenül nyögdecselni kezdtem, mire igazi, boldog mosoly jelent meg az arcán.

– Gyönyörű vagy, én édes Lenám! És a legszexisebb nő, akit valaha láttam! – A hangja olyan őszintén, annyira szerelmesen hangzott, hogy egy percig sem volt bennem kétség. Alex számára valóban én voltam a leggyönyörűbb nő a világon, sőt ha hihettem a legutóbb bevillant képeknek, én voltam Alex világa is. És ő is az enyém. Valahogy azon az éjszakán teljesen és tökéletesen összekapcsolódtunk.

Később persze megálltunk. Alex az egyik pillanatban még a nyakam kényeztette, és a mellem közét térképezte fel, majd

az a forró, bűnre csábító ajak a mellkasomon lévő sebre tévedt. Egy pillanatra megállt, aztán végigsimította a seb felületét. Olyan lágy volt az ajka érintése azon az érdes bőrfelületen, mint egy tollpihe. Beletúrtam a hajába, és felhúztam magamhoz, hogy a szemébe nézhessek.

– Szeretlek! És ez sosem múlik el. Bármit is teszel, bárhol is leszel, én mindig szeretni foglak. Nem tudsz elveszíteni, mert már benned vagyok. A részed vagyok, örökre.

A szavak úgy jöttek a számra, mint egy imádság. Lecsókolta őket, aztán megismételt mindent. Olyan volt az egész, mint egy éjszakába suttogott, megkötött fogadalom. Egymáséi voltunk, és én imádtam minden pillanatát. Aznap éjjel úgy aludtunk el összefonódva, hogy mindkettőnkön rajta maradt a ruha.

Amiért később őszintén hálát adtunk, mert másnap reggel Victor ébresztett minket. Ott állt az ágyam mellett, míg a köhécselésére felébredtünk. Olyan dühösnek még sosem láttam, és a dühe teljes egészében Alexre irányult.

– Fél óra múlva találkozunk a könyvtárban! Mindkettőtökkel! És nagyon ajánlom, hogy jó magyarázatod legyen arra, Alex, hogy miért töltötted az éjszakát a lányom ágyában!

Egy pillanatra elmosolyodott. Tudtam, hogy a „lányom” kifejezés derítette jobb kedvre. Óvatosan felmosolyogtam rá.

– Ne is számíts rá, hogy megúszod ezt, kisasszony! Odalent találkozunk. – Az ajtóban még megtorpant, és kissé zavartan fordult vissza. – Egyébként jobban vagy valamivel? Nincsenek fájdalmaid?

– Nem, jól vagyok... apa – tettem még hozzá.

– Jó! – Először elmosolyodott, de amikor Alexre pillantott, ismét elkomorult. – Akkor odalent.

Amikor becsapta az ajtót, féktelenül nevetni kezdtem. Egyszerűen képtelen voltam abbahagyni. Annyira boldog és elégedett voltam, még az sem zavart, hogy Victor rajtakapott minket. Tudtam, hogy azért mérges, mert aggódik értem. És Alex arca, ahogy a hatalmas zajjal becsapódó ajtót figyelte, minden pénzt megért. Kiugrott az ágyból, de úgy, mintha egy vasvillát szúrtak volna a hátsójába. Először elbotlott a paplan lelógó csücskében, aztán amikor próbált feltápáskodni,

beütötte a fejét az ágykeret szélébe. A kezemet a számra szorítottam, hogy ne hallja meg mindenki a házban a kacagásom.

– Ne neved már, Lena! – zsörtölődött. – Inkább segíts megkeresni a pólómat! Mindjárt jelenésünk van a Mindenhatónál!

Az éjszaka folyamán valamikor sikerült leimádkoznom róla a pólót, és eldugtam a párnám alá. Felugrottam, megfogtam mindkét kezét, és magammal húztam vissza az ágyba. Vigyázott, hogy nehezedjen rám, de így is majdnem teljesen összesimultunk.

– Keresd meg! A közelben van – suttogtam bele a szájába, aztán megcsókoltam. Azt akartam, hogy ne aggódjon Victor miatt, hiszen éreztem, hogy minden rendben lesz. A karomat és a lábamat is köré fontam, hogy addig ne tudjon szabadulni, míg ismét kizárólag rám nem koncentrál. De sikerült kijátszania. A keze a párnám alá csúszott, miközben viszonzta a csókot, aztán diadalittasan kihúzta alóla a pólóját.

– Gyerünk, életem! Mennünk kell, hogy az apád kinyírhasson, téged meg zárdába küldhessen – mondta drámaian.

– Ugyan már! – Kimásztam én is az ágyból, és a fürdőszoba felé indultam. Útközben elkezdtem levenni a felsőmet, mire Alex villámgyorsan az ajtó felé hátrált.

– Én majd a folyósón megvárlak! – mondta gyorsan, aztán becsapta maga mögött az ajtót.

– Gyáva! – kiáltottam utána, majd elmentem zuhanyozni.

Tizenöt perc múlva frissen és még kirobbanóbb jókedvvel, mint előtte, kiléptem az ajtón. Alex valóban a folyósón várt rám, pont egy szomorúfüzet ábrázoló festmény alatt ült, és a kezébe temette az arcát. Leguggoltam elé, és megcirógattam az ujjait.

– Belegondoltam, hogy mit hihet most rólam Victor. Azt hogy félmeztelenül fekszem a lánya ágyában, aki alig egy napja jött ki a kórházból. Egy rohadék vagyok! – nyögte a kezének.

– Alex – emeltem fel az állát, hogy a szemébe nézhessek – Minden rendben lesz. Velünk is, és Victorral is. Hidd el!

– Honnan tudod ilyen biztosan?

– Egyszerűen tudom. Érzem. És most gyere, elkészünk!

Megfogtam a kezét, hogy magammal húzzam, de nem engedte. Lassan felemelkedett a székről, ahol eddig gubbasztott. Tetőtől talpig alaposan végigmustrált, a szeme valami csodálatostól csillogott.

– Szép vagy.

Így egyszerűen. Farmer volt rajtam, és egy fehér atlétatrikó. De ő így is szépnek tartott. Pár pillanatig néztünk egymás szemébe. Arra gondoltam, szinte lehetetlen, hogy ennyi tökéletes pillanat jusson nekem. Megérdemeltem én ezt? Valószínűleg nem. De megtettem mindent, hogy kiélvezzem. Belevetettem magam ezekbe a pillanatokba. Fenéig ürítettem őket. És hagytam, hogy boldoggá tegyenek.

Kézen fogva indultunk el lefelé. A könyvtár előtt még utoljára összenéztünk. Alex még mindig úgy nézett, mint egy mártír. Odahajolt hozzám, és egy apró csókot lehelt a számra. Aztán bátran felemelte a kezét, és bekopogott.

– Tessék! – Victor hangja még számomra is vészjóslónak tűnt. Alex lenyomta a kilincset, majd továbbra is szorosan fogva a kezemet, egyszerre léptünk be a könyvtár széles ajtaján.

Tartalom

<i>1. Az utazás</i>	6
<i>2. Egy új barát</i>	11
<i>3. A találkozás</i>	23
<i>4. Egy másik életben</i>	39
<i>5. Első lépésem</i>	50
<i>6. A szomszédság</i>	62
<i>7. Hibák és ítéletek</i>	81
<i>8. Vallomások</i>	101
<i>9. Az igazság</i>	116
<i>10. Egy igazi élet</i>	139
<i>11. Bizonytalanság</i>	172
<i>12. Az első ügy</i>	181
<i>13. Összeomlás</i>	190
<i>14. Egy apró változás</i>	196
<i>15. Emma titka</i>	203
<i>16. Az apák</i>	212
<i>17. A piknik</i>	238
<i>18. Túl sokk</i>	252
<i>19. Végjáték</i>	264
<i>20. Vallomások</i>	273
<i>21. Egy tiszta lap</i>	285

OLVASÓI VÉLEMÉNYEK

„*Enigma*. Egy történet, amely tökéletesen egyensúlyozik az izgalom és a romantika közt. Az eredményt pedig, hidd el, nem tudod letenni!” – *T. Viki (20)*

„Helena Silence azt állítja magáról, hogy visszahúzó. Lehet, hogy ez igaz a mindennapi életben, de az írásaiban nyoma sincs semmiféle félénkségnek; bátran bánik a szavakkal, bevezeti az olvasót a karakterei lelkének mélyére, izgalmasan alakítja a cselekményt vámpírok és vérfarkasok nélkül is. Kell több? Igen, meg kell venni és el kell olvasni bemutatkozó regényét.” – *B. M. Grapes*

„Régi érzelmek újszerű köntösben. Meglepő és fordulatos történet, amelyben együtt kínlódom, változom, szerelembe esem a főhőssel, és ahogy azt szoktam, imádom a főgonoszt. Hátborzongató, mégis üdítő olvasmány, mely által különlegesnek érezheti magát bárki, aki a szürke hétköznapokban a kezébe veszi.” – *Benina*

„Helena akkor vette fel velem először a kapcsolatot e-mailben, mikor még én is kiadókeresés előtt álltam. A blogom olvasója volt, és tanácsot kért tőlem, valamint elküldte az *Enigma* első három fejezetét véleményezésre. Sokáig nem volt időm belenézni, de mikor megtettem, azonnal megfogott a történet. Ezek után nekem sikerült rátalálnom a Könyvmolyképző Kiadóra, és egy időre szem elől tévesztettem Helena munkásságát. Talán egy év telhetett el, mikor eljutott hozzám a hír, hogy Helena kéziratára is rábólintott Katona Ildikó, és ki szeretné adni. Őszintén örültem, és nagyon jó döntésnek tartottam ezt. Bár csak az első három fejezethez volt szerencsém, biztos vagyok benne, hogy érdemes elolvasni az *Enigmát*. Én is alig várom, hogy a kezemben legyen!:)” – *Spirit Bliss (28)*

„Helena Silence írásait már régóta nyomon követem, mert egytől egyig varázslatosak, érkézfeszítők. Az *Enigma* pedig

egyszerűen fantasztikus! Sikerült Helenának a történetet egy lélegzetelállító szépségű környezetbe helyeznie, amit a sorokat olvasva az ember is lát maga előtt, érzi az arcába csapódó friss levegőt. A mondatok szinte önálló életre kelnek, és pillanatokon belül beszippantják az olvasót, bevonva egy igazán rejtélyes és izgalmakkal teli kalandba. Észre sem veszed, és rabul ejt! A főhősnő, Lena fél az érintésektől, de, ha egy igazán talányos történetre vágysz, melyből nem hiányozhatnak a legkülönfélébb érzelmek, akkor bátran ragadd meg ezt a lenyűgöző könyvet, nem fogod megbánni! Én csak ezekkel a szavakkal tudnám jellemezni: rendkívüli, meghökkentő, ámulatba ejtő!” – *K. Lilla (21)*

„Rengeteg könyvet olvastam, és azt hittem, nekem már nem lehet újat mutatni, de ekkor jött Helena, és rájöttem: TÉVEDTEM!” *Sz. Tímea (16)*

„Magával ragadó. Ez egy olyan könyv, amit ha elkezdesz, nem tudod abbahagyni. Nagyon jó könyv, egy nagyon jó írótól.” – *Sz. Kitti (16)*

„Az *Enigmának* már a nyers változatát is szerettem. Szerettem, mert úgy volt rejtélyes, hogy nem lehetett mindent előre kitalálni, mert úgy volt romantikus, hogy nem csöpögött, és úgy volt izgalmas, hogy odaszegezett a könyvhöz.” – *Melitta (21)*